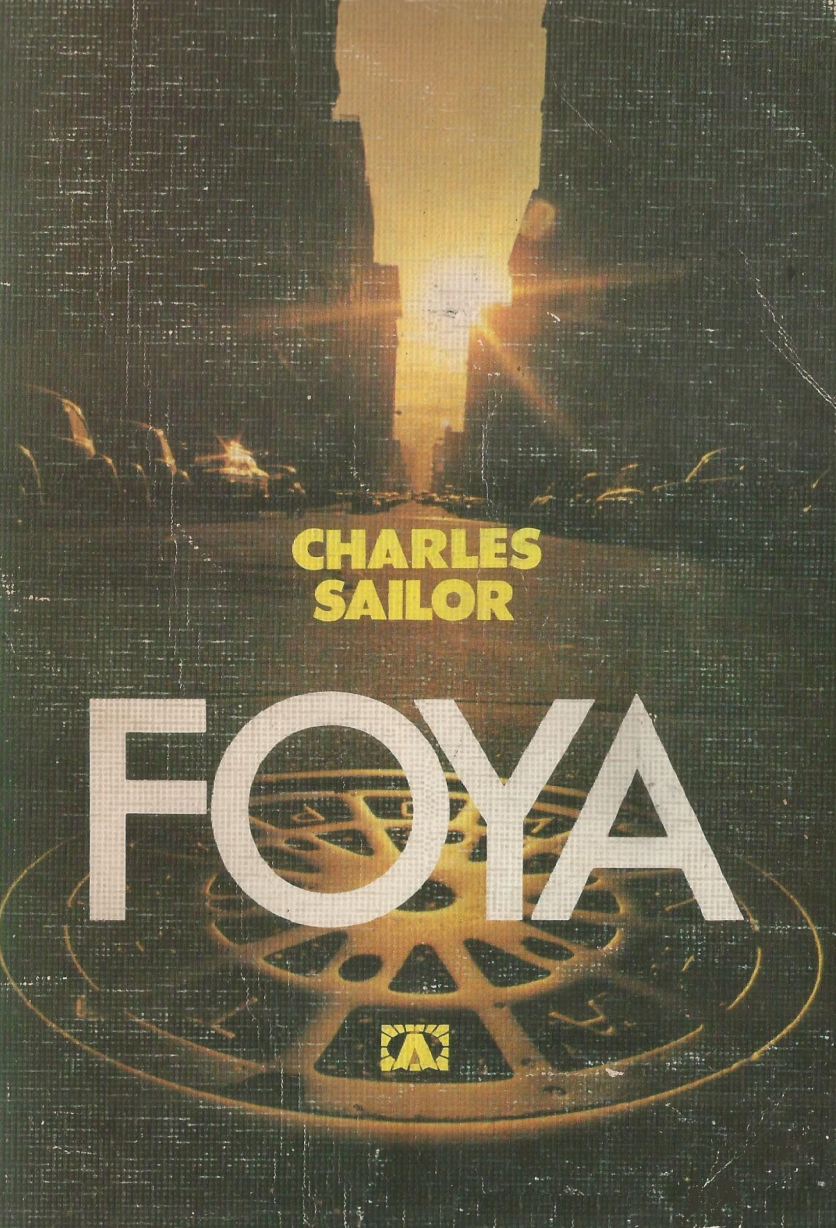
CHARLES
SAILOR
FOYA

altın kitaplar
yayınevi

1. Baskı

Dizgi - Baskı : Serbest Matbaası - Temmuz / 1981

Charles Sailor

Foya

(The Second Son)

Türkçesi :

ESAT ÖREN

(C) Copyright : Charles Sailor / Kesim Ajansı /
ALTIN KİTAPLAR / 1981

BİRİNCİ BÖLÜM

BİR

New York'un Bronx kesimindeki Devon Caddesinde, yılların ve özellikle içlerindeki kiracıların aşındırdığı tuğla binalarda oturanlar, yine soğuk bir kış sabahına gözlerini açtılar. Kara bulutlar, aralarından sıyrılmaya çalışan güneş ışınlarına inatla geçit vermiyor, yorgun ve isteksiz olarak yataklarından çıkanlara, başlayan günün pazartesi olduğunu acımasızca vurguluyorlardı sanki.

Joseph Turner tek odalı dairesinden çıkmadan önce eşikte durdu ve odaya son bir kez göz attı. Işıklar, havagazı sobası ve ocağın kapalı bulunduğundan emin olunca, elindeki sefertasını kolunun altına sıkıştırdı, kapıyı kilitleyerek merdivenlere yöneldi. İlk basamağa adım atmadan birden durdu, bir an düşündü ve geriye dönüp küçük dairenin kapısını açtı. Bir şey unutmuş, çevresinde bir eksiklik varmış gibi garip bir duyguya kapılmıştı. Son haftalarda bu duygu sık sık yineleniyordu. Birden, tüm yaşamında bu tür duygulardan kurtulamadığını düşündü. Aslında, çevresinde ve gündelik olayların akışında böyle duygulara yol açacak etkenler yok gibiydi. Bir kez daha bakınca, odada her şeyin az önce bıraktığı gibi durduğunu gördü. Kapıyı yeniden kilitledi ve ahşap merdivenleri inmeye koyuldu.

Bir kat altta Mrs. Wilkerson'un daire kapısı önünde durarak bir süre içeriyi dinledi. Tıslar gibi ses çıkaran televizyon, yaşlı kadının uyanık olduğunu ve her sabah ay-

nı saatte yayınlanan «Sabah Mucizesi» adlı dinsel programı izlediğini duyuruyordu. Gülümseyerek başını iki yana sallayıp kapıyı tıkladı.

«Kapı açık, Joseph.»

Yaşlı kadın kurumuş vücuduna sımsıkı sardığı bir battaniyeyle uzanmış olduğu kanapeden en çok sevdiği programa kutsal bir ilgiyle dalmıştı. Gözlerini ekrandan ayırmaksızın Joseph'e heyecanlı bir el hareketiyle beklemesini işaret etti.

Ekranda bir kadın, «Sağol Tanrım, yüce İsa'mız her an bizimle olacak,» diyordu. Mrs. Wilkerson bu cümleye bir amin'le cevap verip uzun bir iç çektikten sonra tatlı bir gülümseyişle Joseph'e döndü.

«Günaydın Joseph. Ne kadar yükseğe çıkacaksın bugün?»

Bu soruyu her sabah sorardı ona. Joseph'in çalışmakta olduğu inşaat yaşlı kadının tutkusu olmuştu âdeta. Mrs. Wilkerson'un, mesleğine duyduğu saygı ve gösterdiği çocuksu ilgi genç adamı hoşnut eder ve yaşlı kadına işi konusunda bilgi vermekten zevk duyardı.

«Oldukça yükseğe. Yirmi dördüncü kattayız şimdi.»

«Haa... Güzel, yarısına gelmişsiniz. İlkbahara biter artık.»

Yaşlı kadın ilkinden daha acıklı bir iç çekişiyle gözlerini pencereye çevirdi. Artan soğukla birlikte romatizmalı bacaklarının ağrısı da azmıştı. İki baston desteğinde ancak yürüyebiliyor ve sokağa hiç denecek kadar az çıkıyordu.

«Bir şeye ihtiyacın var mı? Gelirken alabilirim.»

Kadın hüzünle başını salladı.

«Hayır, sağol. Ben de neden içimi çekip duruyorum sanki? Kentin en yakışıklı demir işçisi benimle ilgilenip ihtiyaçlarımı gideriyor. Bridger Kardeşimiz bana iç huzuru ve ruh sağlığı veriyor. Daha ne isterim? Biliyor mu-

sun, bu sabahki programında kör bir adamı ışığa kavuşturdu. Bir gün ben de gideceğim ona.»

«Ne zaman istersen. Ben seni götürürüm.»

«Sağol. Havalar ısınınca belki.»

Joseph yaşlı kadının bunu söylerken kendini avuttuğunu, bu isteğini asla gerçekleştirmeyeceğini biliyordu. Bu, izlediği safsata programlardaki gibi bir mucize olurdu ancak. Dinsel duyguları sömüren ve sahte mucizelerle insanları aldatan o programlardan nefret ediyor, öte yandan Mrs. Wilkerson'u bu konuda düş kırıklığına uğratmaktan özenle kaçınıyordu.

Kadın mutlu ve huzurlu bir tavırla sevgili programına dönerken, Joseph çıkmaya hazırlandı.

«Akşama görüşürüz, Joseph.»

Televizyondaki havari vaazına devam ediyordu. «Bugünden itibaren Tanrı sizlere daha önce hiç duymadığınız, görmediğiniz bir duygu, bir huzur, bir ışık verecektir. Tanrı sizlere...»

Joseph kapıyı sessizce ardından çekerek merdivenlere yürüdü. Şu modern din simsarları her sabah televizyon ekranlarında boy gösterdikçe, bu kimsesiz yaşlı kadının son dönem umutları sönmeyecekti. Böyle yayınlar aracılığıyla ona ulaşan destek, Mrs. Wilkerson'un tekdüze yaşamına bir ölçüde olumlu katkıda bulunuyor, gücünü tümüyle yitirmesine engel oluyordu. Belki de insanların çoğu gerçekler yerine, çok ya da tek yönlü inançlarla avunuyor, bunlarla mutluluk ve huzura erişebiliyorlardı. Bu düşüncedeki basit mantık Joseph'i şaşırtmış, biraz da rahatsız etmişti. Çünkü ona göre, insanlar kavram ve kural gözetmeden katı ve yalın gerçeklere kendilerini alıştırmalıydılar. Fakat Mrs. Wilkerson'un yaşamı ve kaderi, bu düşüncenin çok uzağında kalan apayrı bir gerçekti. Bu nedenle, ihtiyarcığı umut ve inançlarından saptırmanın insancıl bir tutum olmayacağına kesinlikle inanıyordu.

Ceketinin fermuarını boynuna kadar çekip bir süre ana kapının önünde durdu, yüzüne çarpan keskin, buz gibi havayı ciğerlerine çekti. Sıfırın altındaki soğuk burun deliklerini sızlatıyordu. Tüm kokuları bastıran soğukla daha küçük yaşlardan beri arkadaştı. Kapı önlerine yığılmış yeşil plastik torbaların yırtıkları arasından dökülen çöpler bile bu soğuk ve sağlam havada koku çıkaramıyorlardı. Bir temizlik aracı kirli beyaz karları kaldırıma savurarak geçti önünden. Joseph derin bir soluk alıp ceketinin yakalarını kaldırdı, kapıdan caddeye inen on basamağı iki uzun adımla atlayıp hafif bir koşu tutturdu.

Soğuğun pembeleştirdiği kemikli yüzü güzel ve anlamlıydı. Fildişi beyazı iki sıra dişin süslediği dolgun dudaklı bir ağız ve her açıdan kusursuz görünen köşeli bir burun, bu yüze ayrı birer özellik katıyordu. Ama asıl çarpıcı yanı gözleriydi. Koşarken yanlarından geçtiği insanlar, masum bir güç ifadesiyle fosforlu bir alev gibi parlayan bu tatlı kahverengi gözlerin etkisinde kalmaktan kendilerini alamıyorlardı.

Joseph az sonra bu insanlara çok farklı bir yerden bakacaktı. Yirmi dördüncü kattaki bir yapı iskelesinden yaşam ve canlılar oldukça değişik görünüyorlardı. Heyecanlı bir duygu kapladı içini ansızın. On iki yıldan beri aynı meslekteydi. Bu mesleğe girenlerin çoğu, en geç iki yıl sonunda caydırıcı bir bezginlik duyarlardı ama Joseph asla böyle bir duyguya kapılmamıştı. Tersine bu on iki yıllık süre, işine beslediği ilgi ve bağlılığı daha da artırmış ve onu emeklilik yaşı gelene dek mesleğinden ayrılmama, kararına vardırmıştı.

Sekiz yaşlarındayken sık sık yetimhaneden kaçar ve soluğu en yakındaki bir inşaat sahasında alırdı. Onu her defasında yapıda çalışan kocaman adamları ağzı açık, garip bir hayranlıkla izlerken bulurlardı. Lise sıralarındayken vücudunu geliştirmeye bilinçli bir özen göstermiş,

Amerikan futbolu, yüzme ve jimnastikle istediği sonuca ulaşmıştı. Askerlik görevini deniz kuvvetlerine bağlı bir inşaat taburunda yapmış, mesleğine ait tüm temel bilgileri orada edinmişti. Terhisinden sonra da ilk işi yapı işçileri sendikasına üye yazılmak olmuş ve kısa sürede demir direklerle beton kirişleri üzerindeki özlediği yerine kavuşmuştu. İnşaatçılık alanında en gözde ve en tehlikeli iş bölümlerinden biriydi bu yer. Yapı iskeletini oluşturan demir aksamın eklem kaynaklarını yapmak, geniş tecrübe ve ustalık gerektiren bir iş dalıydı. Ama o yılmamış ve on iki yıl süresince çeşitli aşamalardan geçerek sonunda hedefine varmıştı.

Uzun ve dikkatli bir çalışmanın geliştirdiği sağlam kasları şimdi kendisini tüy gibi hissederek koşmasını sağlıyordu. Yapılardaki işinden sonra ikinci tutkusu, çocukluğuyla birlikte tüm yaşamını geçirdiği yoksul çevredeki cadde, sokak ve insanlardı. Yetimhanede birlikte büyüdüğü çocukların çoğu eski çevrelerinden kaçarcasına uzaklaşmışlardı, ama Joseph, kendi kişisel sorunlarına karşın, onunla eşit koşullarda aynı güçlükleri paylaşan bu insanlardan ayrılmayı bir an olsun aklına getirmemişti. Alçakgönüllü, yalın ve gösterişten uzak bir yaşam kavramını benimsemişti. Kazandığı parayı da gereğinden fazla bulacak kadar tokgözlü ve iyimserdi. Çevresindeki tüm insanların varolmak savaşımlarını çok iyi anlıyor, onlara elinden geldiğince yardımda bulunmayı kaçınılmaz bir görev sayıyordu.

Joseph caddenin az ilerisinde tanıdık bir yüz gördü. Kendisiyle aynı binada, üç odalı bir dairede oturan dört çocuklu Teresa Rodriguez, üstüne en az iki beden ufak gelen bir palto giydirilmiş dört yaşındaki en küçüğü Miguel'i elinden tutmuş sürükleyerek yürümeye çalışıyordu. Oğlan kucağa alınması için sırnaşıyor, inatla annesinin mantosunu çekiştiriyordu. Bunu gören Joseph onlara

yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Mrs. Rodriguez çocuğuna öfkeyle bağırıyordu. «Hayır, olmaz Miguel. Bıktım artık, hem kocaman oldun. Haydi yürü, yürü dedim.»

«Günaydın Teresa.»

Kadın hafif bir irkilişle dönünce, Miguel elinden kurtularak Joseph'in bacaklarına yapıştı.

«Hey Miguel, neden ağlıyorsun bakalım?»

Joseph bu sorusuyla birlikte çocuğun minicik ellerini yavaşça bacaklarından uzaklaştırarak onu kucağına aldı.

«Bu sabah uyandığından beri zırladı durdu yumurcak.»

Kadın bunu söylerken, İspanyol asıllılara özgü şivesi öfkenin etkisiyle daha da belirginleşmiş ve gözlerinde umutsuz yaşlar belirmişti. «Dün klinikte bizi bütün gün beklettiler, sonra da bu sabah tekrar gelmemizi söylediler. Belki bugün de akşama kadar bekleriz.»

Birlikte yürümeye koyuldular. Teresa bütün yıl her allahın günü giydiği açık mavi renk mantosuyla gebe karnını örtmeye çalışıyordu. Mantonun canlı rengi, gökyüzünün kurşuni griliğine karışan çevrenin kasvetli solukluğuna meydan okuyordu sanki. Kocası Antonio gittiğinden bu yana, Teresa çocuklarına bakabilmek için çok daha ağır koşullarla çalışmak zorunda kalmıştı ve durumu yüzündeki yorgun hatlardan açıkça okunabiliyordu.

Joseph, Miguel'i kucağından omzuna aktarmıştı. Oğlan tünediği yerden önündeki kahverengi saçlarla bir çift kulağı, eğlendiğini belirten seslerle çekip duruyordu. Joseph at taklidi yaparak birden kişner gibi sesler çıkarınca, çocuk tiz kahkahalarla bindiği sırtı mahmuzlamaya başladı. Bu durum Teresa'nın çocuğuna duyduğu öfkeyi bastırmış gibiydi. «İşten başımı alamadığım için Miguel'in de bütün öteki çocuklar gibi oynaması gerektiğini düşünemiyorum bir türlü.»

Joseph çocuğu birden yere bırakıp eğildi ve aldığı bir

avuç karı elinde top yaparak Teresa'ya fırlattı.

«Senin de oynamaya ihtiyacın var, Teresa.» Kadın gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla gülerken Joseph, Miguel'e döndü. «Sana gelince ufaklık, artık kocaman olduğun için annenin kucağına ağır gelmeye başladığını bilmen gerek. Kendi ayaklarını kullanmayı öğren ve annene yük olma, **si**?

«**Si**,» dedi Miguel ve koşarak annesinin elini kavradı.

Mrs. Rodriguez, Joseph'e minnetle bakıp bir dizi teşekkür mırıldanarak sabırsızca elini çekmekte olan oğluna gülümsedi. Ana oğul karşı kaldırıma geçerken, Joseph arkalarından bakıyordu. Kadının yorgun, bezgin halinden eser kalmamış, düşük omuzları ani ve kararlı bir güçle dikleşmişti. Teresa Rodriguez ve onun gibiler, yoksunluklarını tüm çıplaklığıyla sergileyebilen farklı bir gurur sahibi insanlardı. Yapay tavır ve hareketlere sapmadan, gerçek yaşamlarını yaldızlarla süslemeye çalışmayan insanlar... Yoksuldular ve tüm amaçları daha az yoksul olmaktı, hepsi bu kadar.

Joseph'in gözleri karşı kaldırımda uzaklaşan kadınla çocuğa takılıp kalmıştı. Bu insanların umut beslemeleri ve o umutlara bağlı kalmalarının ne denli zor olduğu gerçeği içini sızlattı. Evrende varolan tüm canlıların birbirleriyle ilişkilerinde bir eksiklik, açıklaması zor bir eşitsizlik ve adaletsizlik bulunduğuna inanıyordu. Çevresindeki insanların acı çekmesi de onun için ayrı bir üzüntü kaynağıydı. Mrs. Wilkerson, Teresa'yla çocukları ve yöredeki daha birçok insan neden böylesine acımasız bir yaşama mahkûm edilmişlerdi? Hangi güç bu insanların kader grafiğini böylesine çarpık çizmişti? Onlara gerekli yardımı iletememenin çaresizliğiyle öfkeleniyor, öte yandan bu sorunlar karşısında tek başına ne yapabileceği sorusu, onu karanlık bir çıkmazda bırakıyordu.

Boşver Turner, dedi kendi kendine. Yoksulluğun ve

insanlığın öteki sorunlarına çözüm aramak sana düşmedi herhalde. Otobüsü beklerken, az sonra bu iç karartıcı duygulardan uzakta olacağını düşlüyordu. Yerden yirmi kat yükseklikte insan bambaşka düşünce boyutlarına girmek zorundaydı ne de olsa...

Oradan yaşam daha yalın görünüyordu.

İKİ

Joseph işyerine olan birkaç yüz metreyi yürümek kararıyla Madison Avenue'de otobüsten indi. Az sonra, şimdilik yirmi dört katlı yapının çelik iskeleti soğuk ve çıplak görkemiyle karşısında yükseldi. Ardından korna çalan otomobillere aldırmayarak yaya geçiti olmayan bir yerden karşıya geçip tahta perdeyle çevrili şantiyeye girdi. Frieda Zellar bir kamyonetin kasasına özel olarak eklenmiş kahve ve sandviç vagonunu her sabahki yerine park etmişti. Üstündeki geniş ve uzun, yeşil rengi solmuş gocuğun içi kürklü başlığı kadının yaşlanmış kemikli yüzünü iyice örtüyordu. Gocuğun kolları da uzun geldiği için kadıncağız fıçıyla bodur bir çam ağacı karışımı sevimli bir görünüm sergilemekteydi. Kürklü başlığından yüzüne düşen beyaz bir saç tanesini parmak uçlarıyla cımbızlayıp havaya üfledikten sonra bir kâğıt bardağa sıcak kahve doldurarak Joseph'e uzattı.

«İşte kahven. Ayı pençesi sandviçin de şimdi geliyor. Bugünlük benden.»

Joseph son iki kelimeyi duymazlıktan gelerek cebinden çıkardığı bir dolarlık banknotu kadına vermek için bir adım attı.

«Koy onu cebine. Bugün bendensin dedik sana.»

«İyi ama, Frieda, sen bir iş kadınısın. İş başka, dosluk başka. Al şunu.»

«Tabii iş kadınıyım ne sandın ya? Hem de ebenin seni ayaklarından sallayıp dünyaya fırlattığından beri bu işi yaparım ben. Gönlümüzden bir dolarlık mal koptu diye top atacak değiliz, anladın mı? İster al ister alma, beni ırgalamaz. Hem almazsan kahvaltı yok sana bu sabah.»

Joseph bu aksi fakat açıksözlü ve iyi kalpli yaşlı kadını sever ve sayardı. Gülümseyerek parayı cebine koyarken kadın ona kahvaltısını verdi.

«Bu dünyada karşılıksız işler pek ender oluyor, Frieda. Anlıyorsun değil mi?»

Kadın bu soruya cevap vermeden Joseph'in elindeki sandviçi iştahla mideye indirişini yüzünde mutlu bir ifadeyle izledi. Kısa süreli sessizliği Frieda bozdu.

«Büyük şefin barakasında bir şeyler oluyor. Corollo'yla Reynolds arasında hır çıktı. Bana kalırsa büyük bir hır değil ama küçük de değil, şöyle orta sıklet tarafından.»

«Ve benim işin aslını öğrenmemi istersin, öyle mi?»

«Cüssene göre fazla akıllısın tosunum.»

Joseph kadına gülümseyerek ellerini iki yana açtı. «Kahraman Frieda. Tüm emekçilerin koruyucu meleği, ne yapmamı istersin?»

«Araya girmen gerek. Sen arkadaşlarına, onların kendi ailelerinden gördükleri ilgiden daha fazlasını gösteren bir insansın.»

«Benim ailem de onlar, Frieda. Pekâlâ ilgileneceğim.»

Joseph kahvaltısını bitirerek şantiye şefliği olarak kullanılan barakaya doğru yürüdü. İçerden öfkeli sesler geliyordu. Kapıyı açtığında ilk gözüne çarpan kişi kaynak ekibi şefi Don Tate oldu. Başkalfa Frankie Corollo, kaynakçı Bart Reynolds'a ateş püskürüyordu. Yassı burnu, sağlam tıknaz yapısıyla bir boğayı andıran Corollo, üzerine eğildiği masasını yumruklayarak böğürmekteydi.

«Allah kahretsin o müfettişi. Eklem kaynakları fos çı-

kınca, hepsinin bozulup yeniden yapılmasını buyurmuş. Hem de yirmi ayrı yerden. Şimdi bu pisliği temizleyecek iki kişi, bir de o rezil kaynakları yenileyecek fazladan iki adam daha gerek bana, ama bulmak kolay mı? Bunların tek sorumlusu sensin, Reynolds.»

Bart Reynolds belini büküp kollarını masaya yayarak karşısındaki Corollo'yla burun buruna geldi.

«Bana bak eşşoğlu, gece yarılarına kadar anam ağlayarak o kaynakları yapan yalnız ben değilim, onun için sadece bana bok atmaya hakkın yok. En iyi kaynakçın bendim ama artık değilim. İşi bırakıyorum.»

«Hayır işi bırakmıyorsun. İşten kovuluyorsun. Saatlerini hesapla ve defol!» Corollo aynı hızla Don Tate'e döndü. «Sendikaya haber ver. Bu herifi benim şantiyenin yüz metre yakınında bile görmek istemiyorum.»

«Meraklanma. Yüz değil, yüz bin metre yakınında bile göremeyeceksin.»

Reynolds omzunun üzerinden bağırdığı bu sözlerden sonra, Joseph'i bir yana iterek hızla kapıdan dışarıya fırladı. Don Tate kel kafasındaki terleri eliyle silip çekingen bir tavırla öne doğru bir adım attı.

«Reynolds bu işin en iyi adamı, Frankie. Yaptığının doğruluğundan emin misin?»

«İsterse kralı olsun, umurumda değil. Onu iki kez uyarmıştım. Şantiyemde ayyaşların yeri yok. Daha olmazsa onun işini kendim yaparım.»

Joseph durduğu yerden Corollo'nun masasındaki kâğıtları öfkeyle sağa sola fırlatmasını bir süre izledikten sonra sakince söze girdi. «Merhaba beyler.»

Corollo bir tarafına basılmışçasına dönerek ağzını açtı. «Turner. Ne zaman girdin içeriyor? Ha anladım, cevap verme ben konuşacağım.» Derin bir soluk alıp kalın işaret parmağını Joseph'e yönelterek sözüne devam etti. «Tamam biliyorum, Reynolds en iyi dostun ama kahvesi-

ne damlattığı zıkkımın yalnızca ısınmak için gerektiğini, onun dünyanın en iyi kaynakçısı olduğunu ya da fos kaynakları onun yapmadığını savunmaya kalkıp kafamı şişirme. Projede beş haftalık bir zaman kaybım var, ayrıca üç haftadır o düşen işçi asansörünü onaramadık daha. Bu Tanrının cezası yapıda bir uğursuzluk dolaşıyor zaten. Onun için tek kelime duymak istemiyorum, anlaşıldı mı?»

Joseph evet anlamında başını salladı.

Corollo bir iç çekişiyle tıknaz ağırlığını bir çuval gibi sandalyeye bırakıp geriye yaslanarak konuşmasını sürdürdü. «Pekâlâ anladık, Reynolds iyi bir kaynakçı olabilir ama onun yerine müfettişten zılgıtı yiyen benim, tamam mı? Bir de ağzında leş gibi içki kokusuyla yanımıza gelmez mi? İşte o zaman fıttırdım.» Bir kâğıt parçasını buruşturarak öfkeyle yere fırlattıktan sonra, asık suratla ama sakin görünmeye zorlanarak Joseph'e sordu. «Söylemek istediğin bir şey mi vardı?»

«Hayır. Şöyle bir bakıp günaydın diyecektim. Artık yukarıya çıksam iyi olacak.».

«Ha, Sweet'i gördün mü?»

«Evet. Isınma barakasında.»

Corollo etrafa saçtığı kâğıtları toplamaya başlarken Joseph barakadan çıktı. Şu ana dek geçen olaylar, dışarıdaki acı sorunların bu küçük işçi toplumuna tahta perdeyi aşıp giren bir uzantısıydı sanki. İnsanlar karşılaştıkları sorunları büyütüp abartmayı da ayrı bir sorun haline getirdiklerini düşünemiyorlardı. Bart Reynolds şantiye kapısının önünde öfkeyle volta atıp duruyordu. Joseph ona seslenince, bir an duraklayan Reynolds isteksiz adımlarla yanına geldi.

«Barakadan çıkarken seni ittiğim için beni bağışla, Joey. Corollo kafamı fena bozdu.»

«Anlıyorum dostum, üzme canını, olur böyle şeyler.»

Joseph bakışlarıyla arkadaşının gözlerini arıyordu fakat beriki keskin bir açıyla ona sırtını döndü.

«O kaynaklar benim değildi, Joey.»

«Evet ama içki ve kokusu senin, Bart.»

«Haydi canım. Kahvenin içine konan iki damlaya içki mi denilir?»

«Önemli olan bu değil. Corollo'nun üzerindeki baskıyı biliyorsun. İkinci bir kazadan korkuyor.»

«Anladık ama bana öyle sert çıkmasına bir neden değil bu.»

«Bana kalırsa bunu sen istedin, Bart. Üstelik bir barmenin tezgâh bezi gibi de içki kokuyorsun. Gerçekten bırakacak mısın işi?»

«Bilmem. Beni kovdu, ne farkeder ki?»

«Gidip onunla daha sakin konuşursan çok şey farkeder.»

«Sence olacak iş mi bu?»

«Neden olmasın? Eğer dinlemek istemezse...»

«Suratını dağıtırım.»

Joseph'in yarıda bıraktığı cümleyi tamamlayan Reynolds'un havaya salladığı yumruklarla abartarak yaptığı taklitteki komik başarıya ikisi de güldüler. Reynolds, Joseph'in omzuna dostça bir yumruk kondurarak Corollo'nun barakasına doğru uzaklaştı.

Az sonra barakadan çıkan Reynolds ağzında kuşkulu bir sırıtışla yeniden Joseph'in yanına geldi.

«İnanamıyorum. Corollo benden özür diledi. Ona neler söyledin sen?»

«Hiçbir şey söylemedim. Şu kahve damlalarını da bırak artık, tamam mı?»

«Tamam. Meraklanma, sağol sonra görüşürüz.»

Şantiye alanı canlanmaya başlamıştı. Girip çıkan kamyonlar, çalışan çeşitli makinelerin homurtusu ve karıncalar gibi oradan oraya koşuşan işçiler uyumlu bir

tabloyu tamamlıyorlardı. Joseph alanı boydan boya geçerek bacasından gri bir duman çıkmakta olan ısınma barakasına ulaştı ve kapıyı açmadan içeriye seslendi.

«Sammy, bugün çalışmaya niyetin yok galiba?»

Açılan kapıdan çıkan, kıvırcık kestane saçlı insan azmanı elindeki çelik kasklardan birini Joseph'e uzatarak yüzünü buruşturdu.

«Doğrusu pek var sayılmaz. Üstelik bu soğukta yukarısı nasıl olur, onu düşünüyordum.»

«Nasıl olacak? En kötüsü burnumuz düşer. Ee, nasılsın dostum?»

Sammy kolunu dostça Joseph'in geniş omzuna attı ve iki dev adam kendilerini yapının tepesine çıkaracak asansöre doğru yürümeye koyuldular. Joseph, Sammy'i kaynakçılığa başladığı sıralarda tanımıştı. Bu meslekte daha eski olan Sammy Sweet ondan hemen hoşlanmış ve Joseph'i kanatlarının altına alarak ona mesleğin tüm inceliklerini öğretmişti. Joseph bu işde Sweet kadar usta birini daha tanımamış ve ondan öğrendikleriyle birlikte adamın candan arkadaşlığını da kazanmamıştı.

Asansöre girdiler. Geniş bir kafesi andıran asansörün çalıştırıcısı tek kollu Quince onları selamladı. Kafes yükselmeye başlayınca, Quince yerde duran bir kutuyu işaret ederek Sammy'e döndü.

«Spor totoya katılmak ister misin? Yalnızca bir teklik.»

Sammy cebinden bir beşlik çıkararak tek kollu adama uzattı. Quince paranın üstüyle birlikte kutudan aldığı bir kâğıdı Sammy'e verdikten sonra, bu kez aynı öneriyi Joseph'e yineledi.

«Ya sen, Joey?»

«Hayır. Sağol, ben yokum.»

«Bana param yok diyemezsin herhalde. Saatte garanti kırk keklik alan biri parasız olamaz.»

«Konu o değil, Quince. Sadece bu tür kumar oyunlarını sevmem, o kadar.»

Quince çok garip bir şey duymuşçasına yüzünü ekşitti. Asansör yedinci kata varmıştı. Bir grup işçi oradaki genişçe bir alana beton yayıyorlardı. Kafes yükseldikçe, koca kentin olağan homurtusu çekiç, balyoz ve motor seslerinin arasında yavaşça eriyip duyulmaz oluyordu. On ikinci katta mühendisler tartışma konusu kaynakların kesiklerini inceliyorlardı.

Güçlü, mavi sarı ışıklarla yanmakta olan kaynak elektrotları, onları besleyen kompresörlerin kulakları sağır edici sesine tempo tutuyorlardı sanki. Quince on dördüncü katta aldığı iki işçiyi on altıncıda bıraktı. Tüm kaynakçılar yapının dört bir yanına sarkıtılmış olan geçici iskelelerde yoğun bir çalışma içindeydiler. Asansör tepeye yaklaşırken artık duyulan tek ses, uzunlukları elli santimi bulan çelik vidaları gerekli bağlantılara basınçla oturtan havalı tabancaların tarakasıydı. Kafes gıcırtılı inilti-lerle dev malzeme vinçinin kumanda bölümü olan yirmi ikinci kattaki platformun hizasında durdu. Joseph ve Sammy asansörden çıkarak geniş platforma ayak bastılar. Dev vinçin sorumlu operatörü Jack Soukup onlara kumanda taretinden el salladı.

Asansör henüz yukarıya bağlanmamıştı. Joseph'le Sammy yerlerine ulaşmak üzere geçici olarak yapılan tahta merdivenlere yöneldiler. Uzun saçlı, genç bir işçi yanlarından geçerek bekleyen asansöre doğru yürüdü. Sammy genç işçinin ardından seslendi.

«Hey Redriver, işemek için yirmi iki kat ineceksen buna gerek yok. O işi buradan yap da aşağıdakiler sarı kar yağıyor sansınlar.»

Genç işçi bu şakaya gülmedi. «İn çık, in çık usandım artık. Dün akşam bir falcıya gittim, kadın rüzgârın hızı saatte on milin üstüne çıktığında bunun kötü bir işaret

olabileceğini söyledi. Bugün rüzgâr da on mili geçmek üzere.»

«Öyle mi? Bayağı ilginç bu. Adı ne senin falcının? Sakın senin şu falcı dediğin şöyle o biçim bir sarışın olmasın?»

«Benim o taraklarda bezim yok. Hem babam bana sarışınlardan uzak durmamı öğütledi, anlarsın ya?»

Joseph, genç işçi asansöre binip gözden kaybolana kadar onu ciddi ve düşünceli bir tavırla izledi, sonra Sammy'e döndü.

«Karısı geçen hafta doğum yaptı. Oğlancık ara sıra kaytarmakla bir süre de olsa tehlikeden uzak olmak istiyor. Ne yapsın zavallı?»

Aslında istedikleri an işi bırakıp eve gitme hakları vardı. Kimse de çıkıp soru sormaya kalkışamazdı. Joseph tüm iş yaşamında bu hakkını yalnızca bir kez kullanmıştı. Kaynakçılığa yeni başladığı sıralarda ilk iş kazasına tanık olduğu gün. Adamcağız yirminci kattan uçup gitmiş, yapılan otopside yere çarpıştan değil, havadaki düşüş sırasında korku ve dehşetten kalp durması nedeniyle öldüğü saptanmıştı. Joseph'in, Redriver ve daha birçokları gibi batıl inançlara saplanma eğilimi yoktu, ama bu meslekte iş tutanların ara sıra bezginlik ya da başka duygular sonucu ortadan yok olmalarını çok doğal ve saygıyla karşılıyordu.

Joseph'le Sammy tahta merdivenleri tırmanarak yirmi dördüncü kattaki çalışma yerlerine geldiklerinde ustabaşıları Casey Shaw onları bekliyordu.

«Ne cehennemde kaldınız be uyuşuk herifler?»

Genişçe bir tahta parçasının üzerine yaydığı günlük proje planlarına eğilmiş olan Casey kırka merdiven dayamış, orta boylu, zayıf ve huysuz bir adamdı. Sammy ve Joseph onu önemsemeden, gerekli el aletlerini taşıyan kalın deri kemerlerini kuşanarak işe hazırlandılar. İşçi-

lerden biri geceden üstü buzlanmış bir çelik putreli elindeki beş kiloluk balyozla döverek buzları kırmaya uğraşıyordu.

Güvenlik gözcüsü elinde bir megafonla duruma hâkim bir yerden çalışanları izlemekteydi. Makinistlerden biri vinçin koluna tırmanarak tepede kablo dengesini sağlayan gülleyi tutan takozu yerinden alıp ucu kancalı kabloyu devreye soktuktan sonra çevik bir hareketle platforma inerek bağırdı.

«Tamaaam... Vinç hazır.»

Güvenlik gözcüsü bunun üzerine birkaç adım ileri çıkıp elindeki megafonu ağzına dayadı.

«Oldu. Başlıyoruz. Hey, Soukup bir iki jigle yap ve çalıştır.»

Dev vinçin makineleri sarsıntılı bir gürültüyle harekete geçtiler. Soukup indirme kaldırma sistemini önemsiz bir yükle birkaç kez deneyerek aletlerin güvenli çalıştıklarından emin olduktan sonra, vinç taretini dışa döndürüp kabloyu boşluğa salıverdi.

Joseph'le Sammy kalın iş eldivenlerini ellerine geçirerek ustabaşının karşısına dikildiler.

«Nereden başlıyoruz bugün, Casey?»

Casey parmağıyla havaya uzanan iki çelik putreli göstererek ileriye doğru yürüdü.

«Şimdilik destek noktası olarak buradan başlayıp sonra yanlamasına kirişlerle bu bölümü kapatacağız. Anlaşıldı mı?»

«Oldu, Casey. İşi şimdiden bitmiş say.»

Joseph ve Sammy her biri iki ayrı putrele tırmanarak platformdan on beş metre yükseklikteki ilk boğumlara yerleştiler. Bu arada vinçin kablosu, aşağıdan kancaya bağlanmış olan üç tonluk bir çelik putreli yukarıya çekmekteydi. Yavaşça yükselen kablo, iki ucundaki putreli Joseph'le Sammy'nin çalışmakta oldukları boğumların

hizasına çıkarıp durdu. İki kat altta kumanda başındaki Soukup güvenlik gözcüsünün komutlarıyla göremediği bir yere bırakacağı ağır putrele gerekli yönü vermeye çalışıyordu.

«Biraz yukarıya... Dur çok kaçtı... Az koyver... Yavaş, sola kaydır. Kal öyle.»

Çelik kitle yeniden Joseph'le Sammy'nin tünedikleri boğumların önüne gelmişti. Her ikisi de buna aldırmadan işlerine devam ettiler. Fakat putrel gittikçe onlara yaklaşıyordu. Joseph işe karışmak zamanının geldiğine karar vererek bulunduğu yerde dikilip ağırlığını güvenceye aldıktan sonra ayağıyla putrele yön vermeye çalıştı. Sammy de öteki uçtan aynı işe koyulmuştu. Sonunda ikisi de putreli kancadan kurtarıp güvenli bir yere dayamanın tek çözüm olacağında birleşerek bulundukları yerleri terkedip platforma indiler. Ellerine orak şeklinde birer kanca alıp havadaki putreli iki uçundan yavaşça platforma çekerek ağır yükün yere değmesini sağladıktan sonra taşıyıcı pimleri söküp putreli kablodan çözdüler.

Serbest kalan ana kablo sarmaya başlayarak ucuna bağlı olan taşıyıcı kabloları kaldıracakları yeni putreli almak üzere sürükleyip götürdü. Joseph gelecek putreli beklerken dalgın gözlerle gökyüzüne baktı. Nedenini anlayamadığı bir sıkıntı belirmişti içinde. Rahatlamak istiyor ama beklediği ferahlık bir türlü gelmek bilmiyordu. Bu durumu Sammy'nin de gözünden kaçmamıştı.

«Joey. Neyin var, dostum?»

«Hiç, hiç. Bilmiyorum.»

«En iyi arkadaşını yitirmiş gibi bir halin var.»

Joseph ellerini dürbün gibi yapıp yumruklarının deliklerinden Sammy'e baktı.

«Hayır, sanmıyorum. Kendisi hâlâ yerinde.»

«Elbette. Ve her zaman yerinde olacak.»

Aşağıdaki yükleme ekibi taşıyıcı kablolara yeni bir

putrel bağlamıştı. Joseph durumu izlemeye koyulurken, tehlikeli yerde bulunan demirlerden birine ata biner gibi oturmuş olan Sammy'nin ağzı açık, diliyle kar taneleri yakalamaya çabaladığını gördü.

«Sammy delirdin mi, ne yapıyorsun?»

«Hayır henüz delirmedim ama bu soğukta hareket etmezsem buzdan kalıbı çıkmış bir deli olacağım.»

«Saçmalamayı bırak da hazır ol. Paslı dostumuz geliyor.»

Az sonra ikinci putrel önlerinde belirdi. Bu kez içeriye daha kolay çekilebilmesi için iki ucuna ayrı birer kablo eklenmişti. Sammy kendi ucundaki kabloyu iri pençeleriyle kavradı. Güvenlik gözcüsü görülmediği yerinden komutlarını sürdürüyordu.

«Sola... Az yukarı... Şimdi hafif sağ yap... Tamam dur.»

Fakat son komutun verildiği anda putreli bulunduğu yerde bırakması gereken vinç kablosu durmadı. Korkunç bir hızla boşalarak ucundaki putrelin taşıyıcı kablosunda asılı kalan Sammy'i de birlikte çekip sürükledi ve adamın ağırlığıyle dengesini yitiren putrelin bir ucu talihsiz yüküyle havada yere doğru sarkarak öylece kaldı.

Arkadaşını birden boşluktaki putrelin ucunda asılı gören Joseph dehşetle haykırdı.

«Hayır, hayır. Tanrım, olamaz bu.»

«Hey, neler oluyor orada?»

«Kaçırdım... Elimden kaydı, sıkıştı namussuz.»

Soukup çılgına dönmüştü. Güvenlik gözcüsü alarm sistemini harekete geçiren kutuyu bir yumrukta parçalayarak delicesine haykırdı.

«Asıl lövyeye be adam. Ne duruyorsun? Kabloyu yukarıya çeksene.»

«Yapamıyorum. Sıkışmış yerinden oynamıyor meret. Geriye alamıyorum.»

Soukup'ın insanınkine benzemeyen sesi alarm zillerinden de baskın çıkmıştı. Sammy korku ve dehşetten inleyen bir sesle bağırıyordu.

«Joey, yardım et bana. Ne olur, Tanrım kurtarın beni.»

«Sıkı dur Sammy. Sıkı dur, geliyorum.»

Joseph rüzgârın ileri geri salladığı vinç kablosunun yapıya doğru gelmesini bekleyerek insanüstü bir çabayla sarkan ek kablolardan birini yakaladı.

Sammy'nin gücünü yitirmeye başlayan kolları putrelin buzlu yüzeyinden gittikçe biraz daha kayıyordu.

«Düşmeme engel ol, Joey, ne olur. Tanrım, düşmek istemiyorum.»

Joseph tek eliyle kabloyu tutarken diğeriyle alet kemerinin tokasını çözüp ağır kemeri yere fırlattıktan sonra, iki kolunun tüm gücüyle kabloya yapıştı. Bir kenarda taşlaşmışçasına duran Casey onun ne yapmak istediğini kavrayamamıştı.

«Turner! Ne yapmaya çalışıyorsun?»

«Üst uçtaki kabloya ağırlık verip putreli yatay duruma getirmem gerek. Başarırsam Sammy'i platforma çekmeye hazır ol. Tamam mı?»

Casey dehşetle başını salladı. Sammy'nin sesi giderek daha cılız çıkıyordu.

«Düşüyorum, Joey. Düşüyorum.»

«Hayır düşmeyeceksin. Az daha gayret, kurtulacaksın.»

Joseph putrelin yukarıya bakan ucundaki kabloya olanca gücüyle ağırlığını vererek onu güçlükle yanına getirdikten sonra, eline geçirdiği uca ata biner gibi oturup denge verince çelik kitle yavaşça yatay duruma geldi. Sammy'nin başını yukarıya kaldıracak gücü kalmadığından neler olup bittiğini göremiyordu. Joseph putrele bir çark kavisi yaptırıp öbür uçtaki Sammy'i içeriye silkelemek amacıyla son bir hamle yaptı ve başardı.

Bu kez Sammy içerde, kendisi boşlukta kalmıştı. Joseph'in putrelin öteki ucunda sallandığından habersiz olan Sammy can havliyle kendisini platforma atınca, içerdeki ucunda ağırlığını yitiren çelik kitle yerçekiminin acımasız yasasına uyarak dış ucundaki Joseph'i hızla boşluğa gönderdi.

Joseph birden kol ve bacaklarında anlatılmaz bir hafiflik hissetti. Kulaklarında korkunç bir çınlamayla birlikte göğsünü koparır gibi delen bir basınçla çıldırtıcı bir yer, gök ve renk girdabının merkezinde döne döne caddeyi boyladı.

ÜÇ

Tüm işçiler birden işlerini bıraktılar. Uğursuzca çalmayı sürdüren alarm zillerinin tiz sesleri arasında telaşlı koşuşmalarla herkes biribirine ne olduğunu soruyordu. Az sonra felaket haberi tüm şantiyeye yayıldı.

«Tepeden adam düştü!»

Haberi duyanlar tüm katlardan aşağıya akmaya başladılar. Hepsinin gözlerinde merak, acıma, az da öfke vardı.

«Kimmiş? Düşen kimmiş?»

«Henüz bilinmiyor ama Turner olduğunu söylüyorlar.»

Quince kötü haberi asansördeki telefondan şantiye şefliğine ilettiğinde, Corollo baraka başına yıkılıyor sandı.

«Olamaz Tanrım! Bu ne talihsizlik? Hem de en iyi adamım.»

Olay yerinde Casey ve daha iki üç kişi Sammy'i yatıştırmaya çabalıyorlardı. Koca adam sınırsız bir acıyla sarsılarak ağlıyor ve boş gözlerle mırıldanıyordu.

«Joey... Joey... Joey.»

Casey ve diğerleri onu güçlükle kaldırıp asansöre sokarlarken, Sammy hâlâ arkadaşının adını sayıklamaktaydı. Kafes yirmi ikinci kata indiğinde tellerin arasından başını ellerine gömmüş Soukup'ı gören Sammy'nin yası birden korkunç bir öfkeye dönüştü.

«Geberteceğim o serseriyi! Çekil yolumdan!»

Sammy tüm gücüyle tek kollu Quince'i bir yana atıp asansörü durdurdu. Casey ona güçlükle engel olarak platforma çıkmasına izin vermedi. Aynı katta bulunan Reynolds da işe karışıp Casey'e yardımcı olunca, Quince hemen kapıları kapatıp iniş düğmesine bastı. Reynolds, Sammy'i omuzlarından tutarak sakinleştirdikten sonra kesik bir sesle konuştu.

«Neler duyduğunu anlıyorum, dostum, ama onun bir suçu yoktu. Elinde değildi ne yapsın?»

Asansör zemine varınca, Sammy açılan kapıdan hızla fırlayarak alanda koşmaya başladı. Reynolds ardından yetişip onun kapıdan çıkmasına engel oldu. Sammy kendisini Reynolds'dan kurtarmaya çabalayarak haykırdı.

«Onu son bir kez görmeliyim. Bana ihtiyacı var.»

«Hayır Sammy. Onun kimseye ihtiyacı kalmadı artık. Senin de yapabileceğin bir şey yok, dostum.»

«Benim yerime. Ben düşüyorken O... Tanrım... Neden... Neden?»

Sammy hıçkırıklarla sarsılarak kendisini Reynolds'un kollarına bıraktı. Beriki onu gerekli sözlerle avuturken, koca adam yavaşça yatışarak kolunun yeniyle gözyaşlarını sildikten sonra sendeleyen adımlarla kapıya yöneldi.

«Tamam, iyiyim artık. Şimdi ona gidiyorum.»

Sammy kapıdan çıkıp kalabalığın arasına daldı.

*
* *

Ellinci Caddede görevli devriye polisi Jack Donovan bir kadının, «Tanrım, ne feci. Adam düşecek!» diye haykırması üzerine başını kaldırıp yukarıya baktığında, çok yükseklerde boşlukta asılı bir demirin ucunda insana benzer bir cismin sallandığını gördü. Kısa bir süre içinde caddenin o kesimine büyük bir insan kalabalığı birikmişti. Kargaşa trafiği de etkilemiş, tampon tampona sıkışıp kalan araçların sürücü ve yolcuları kapı camlarından uzattıkları başlarını merakla havaya dikmişlerdi. Jack Donovan güçlükle düzeni sağlamaya çabalıyor, fakat çarptığı bu insan duvarının kımıldamazlığı karşısında düdük çalıp bağırmaktan başka bir şey yapamıyordu. Sonunda çaresizliğe teslim olarak o da başı havada durumu izleyenlere katıldı. Giderek artan kalabalığın arasından değişik sesler ve görüşler yükseliyordu.

«Daha düşmedi. Başaracağa benziyor.»

«Böyle dayandığına bakılırsa güçlü biri olmalı.»

«Hayır, hayır durun. Bu başka biri.»

«Ne yapıyorlar bunlar öyle?»

«Deli mi bu adamlar?»

«Dikkat... Bir şey düşüyor.»

«Çekilin... Kaçın.»

Düştükçe büyüyen bir nokta sonunda gerçek görünüşüyle belirlenip kalabalığın açtığı küçük bir boş alana çarparak parçalara ayrıldı.

«Neydi bu? Neydi bu?»

«Bir şapka... Hani şu inşaatlarda kullanılan kasklardan.»

Kalabalık birden dalgalandı, sonra da düşen ikinci bir cismin altında ezilmek korkusuyla panik içinde çığlıklar atarak değişik yönlere kaçışmaya başladı.

Düşen vücudun yere çarpmasını izleyen dehşet ve şaşkınlık süresinden hemen sonra, az önce çılgınca dağılan insan çemberi o kaçınılmaz görmek, duymak merakıy-

la itişerek hızla kapanıyordu. Jack Donovan'ın bağıra çağıra düdük çalıp düzen sağlama çabası yine sonuç vermedi. Önce düşen talihsizi görebilmek için kalabalığı zorlamayı denedi, sonra birden fikir değiştirerek en yakın telefona koştu. O zavallı için yapılacak bir şey kalmadığını düşünerek kalabalığı bir an önce dağıtacak girişimlerde bulunmayı kararlaştırmıştı.

Caddenin karşısındaki St. Patrick katedralinde o sıralarda bir sabah ayini yapılıyordu. Şık giyimli, işadamına benzer biri telaşla katedrale dalarak geniş salonda yankılar bırakan bir sesle haykırdı.

«Sayın peder çabuk geliniz. Bir adam öldü.»

Genç rahip bir an olsun duraklamadan ikonaların önünde aceleyle diz çökerek kendisini çağıran adamın ardından dışarıya fırladı. Katedralin önündeki mermer merdivenleri işadamıyla birlikte hızla inen rahip isteksizce yarılan kalabalığın arasından geçene kadar gerekli bilgiyi edinmişti.

Aynı saniyelerde iki genç sokak serserisi çevrelerindekileri kabaca dirsekleyerek düşen adama ulaşmaya çabalıyorlardı.

«Bahsi sen kaybettin, düdük. Herif düşmez diyordun ama düştü işte. Bastır benim beşliği.»

«Tamam, veririz dedik. Önce şunu bir yakından göre... Nee... Olamaz bu. Jimmy şu... şuraya bak adam doğruluyor.»

«Hayret yahu... Adam ölmemiş, yaşıyor, yaşıyor.»

Bu son haykırışı tüm kalabalık duymuştu. Az önce bir ceset görmek için birbirini ezen insanlar genel bir şok içinde dehşetle adım adım gerilemeye başladılar. Bir kadın eliyle göğsünü tutarak düşüp bayıldı. Gözlüklü yaşlıca bir adam yakındaki telefon kulübesine koşarak telaşla içine daldı.

Ölüye son görevini yapmaya gitmekte olan genç rahip, yerdeki adamdan kaçan insan selinin önünde yapayalnız, dehşetle karışık bir şaşkınlıkla çakılıp kaldı.

Joseph oturduğu yerde doğrulmuş, başı havada, donuk gözlerle az önce içinden kopup geldiği boşluğa bakıyordu. Hayal görüp görmediğinden emin olamayan genç rahip çekingen adımlarla yaklaşıp onun yanında diz çöktü.

«Ge... geçmiş olsun. İyisiniz ya?»

Joseph başını indirerek ellerini yavaşça bedeninde gezdirdi. İş ceketiyle pantolonu çeşitli yerlerinden yırtılmış ve yerdeki kardan ıslanmışlardı. Göğsünü, bacaklarını, kollarını, yüz ve başını iyice yokladı. Hayır, hiçbir organında en küçük bir kırık ya da yara izi yoktu. Bu sırada devriye polisi Donovan koşarak yanlarına geldi. Adamın sesi şaşkınlıktan titriyordu.

«Senin... Senin ölmüş olman gerek.»

«Ben de aynı fikirdeyim.»

Joseph bu sözleri bir hipnozdan çıkarcasına söylemişti.

«Joey!»

Kalabalığın arasından sevinçli sesiyle birlikte çıkan Sammy koşarak Joseph'in yanında çömelip gördüğüne inanmazcasına fısıldadı.

«Joey, yaşıyorsun, yaşıyorsun.»

«Evet. Görünüşe göre yaşıyorum galiba.»

«Uzan şöyle, Joey. Uzan, sevgili dostum.»

Sammy telaşlı bir çabayla ceketini sıyırıp yere uzattığı Joseph'in başının altına koydu. Genç rahip de ona yardımcı olarak söze karıştı.

«Dostunuz haklı. Ambulans gelene kadar hiç kımıldamasanız iyi olur.»

Joseph yaşlı gözlerle bir an Sammy'e baktı, sonra tüm vücudunda kontrolsuz bir titremeyle sarsılarak arkadaşının boynuna sarıldı.

DÖRT

Santraldaki kız tablo düğmelerinden birini fiskeleyerek kulaklığından sarkan mini ahizeye en tatlı sesiyle cıvıldadı.

«N. B. C. İyi günleeer.» (*)

Karşı hattaki gözlüklü yaşlıca adamın heyecanlı sesi, telefon kulübesinden aradığı, devamlı meşgul çalan numaranın birden düşmesi üzerine daha da heyecanlandı.

«Evet, alo.. Şey.. Ha, evet, bir adam gördüm. Ellinci Caddedeki bir inşaatın tepesinden düştü ve...»

«Ayrılmayın lütfen. Haber servisini bağlıyorum.»

«Haber servisi. Ferris konuşuyor, buyrun.»

«Alo, alo. Adım Jacob Rubin. Şu anda inanılmayacak bir şey oldu. St. Patrick katedralinin karşısındaki inşaattan düşen bir adam gördüm.»

«Evet... Mr. neydi... Ha, Mr. Rubin. Bu olaydan haberdarız ve ekibimiz oraya doğru yolda. Bizi aradığınız için teşekkür ederiz.»

«Bir dakika, anlamadınız. Bu adama hiçbir şey olmadı. Bunun da haberini aldınız mı?»

«Ne? Bir şey olmadı mı? Dalga mı geç... Şey, pardon.. Bir saniye ayrılmayın.»

Ferris ahizeyi eliyle kapatarak geniş odada çınlayan bir sesle uzaktaki camlı bir bölmeye seslendi.

«Carson, bu senin bölüme ait bir işe benziyor. Hani şu Ellinci Caddedeki düşme olayı.»

«Evet, doğru. Aksiliğe bak, oraya yollayacak adam da bulamadım henüz. Sen herifi idare edemez misin?»

(*) National Broadcasting Corporation: Birleşik Amerika'daki üç büyük televizyon şirketinden biri.

«Edemem. Çünkü zırvalıyor galiba. Sana bağlıyorum.»

«Alo, ben Jack Carson. Adınız Rubin'di, öyle mi?»

«Evet, evet. Jacob Rubin. Dinleyin, olmayacak bir şey gördüm diyorum size. Adamın biri belki de iki yüz metreden düştü ve ona bir şey olmadı. Anlıyor musunuz? Hiçbir şey olmadı. Adam sanki salıncaktan düşmüş gibi kalkıp üstünü silkeledi. Kimse inanamıyor.»

Carson adamın sesindeki heyecanlı ciddiyete kapılarak bir an durakladıktan sonra sözü aldı.

«Anlıyorum, Mr. Rubin. Durumu araştıracağız. İlginize teşekkürler.»

«İlk telefon eden benim. Tamam mı?»

«Elbette. Önce bizi düşündüğünüz için ayrıca teşekkür ederiz.»

«Durun bir dakika. Ben Elli Dördüncü Caddedeki Rubin Mücevherat'ın sahibiyim. Haber yayınınızda firmamın adını belirtirseniz iyi bir reklamım olur diyecektim. Hem bir kaybınız olmaz değil mi?»

«Tabi olmaz, Mr. Rubin. Elli Dördüncü Cadde, Rubin Mücevherat. Oldu mu?»

«Evet, evet. Unutmayın ama.»

Haber servisinin bölüm şeflerinden biri olan Carson ahizeyi yerine bırakıp kalabalık odaya bir göz gezdirdi. Olayı polis radyosundan duyduğu andan bu yana bu işe gönderecek birini arayıp durmuştu. Servistekilerin hepsi de başka görevlerdeydi. Şimdi de telefonlar başladığına göre olay beklenmedik bir boyut ve önem kazanmışa benziyordu.

Gözleriyle bir projektör gibi odayı tarayan Carson birden aradığını bularak gülümsedi. Servisin en yeni muhabirlerinden Jerry Matthews insanı delirten işgüzarlığıyla bu iş için biçilmiş kaftan olabilirdi. Matthews beş aylık görev süresinde bir o kadar önemli haberi atlamış ve N. B. C. televizyonu haber servisi rakip şirketlere bir gü-

zel rezil olmuştu. Kısacası, bu adamı işe alan enayi müdür tüm servise çok kötü bir şaka yapmıştı.

«Hey, Matthews.»

Genç muhabir işlediği en son haberini daktiloya çekerken, bir yandan da kocaman bir sandviçi dişleyip duruyordu. Şefinin kendisini çağıran sesini duyunca, heyecanla yerinden fırlayıp ağzından dökülen sandviç parçalarını avucuyla tekrar dolu ağzına tıktı.

«Efendim, Mr. Carson. Emredin.»

«Gel buraya.»

Matthews topuklarının üstünde dönüp şefinin bulunduğu camlı bölmeye koşarak içeriye dalıp kapıyı ardından özenle kapadıktan sonra hazırola geçti. Sol gözünde sinirli bir tikle, şefinin karşısında gülünç durumda bekleyen genç adam, babasından azar işitmeye hazırlanan bir çocuğu andırıyordu.

«Mr. Carson, son günlerde bana azıcık kızgın olduğunuzu biliyorum ama isterseniz açıklayayım.»

«Açıklaman kendine kalsın, Matthews. Altı görevden beşinde atlıyorsun, altıncısı da en başarılı olduğun zamansız tıkınma görevin. Onda hiç atladığını görmedik henüz. Dinle şimdi, şu Ellinci Caddedeki düşme olayına bakmanı istiyorum. Anlaşıldı mı?»

«Anlaşıldı efendim. Tabii, Mr. Carson. Hemen gidiyorum.»

«Hele dur bakalım. Otur şöyle, boş kafanı az doldurayım, sonra gidersin.»

Mathews gönülsüzce bir gülümseyişle zorlanarak bir sandalyeye ilişti.

«Bunda da olur olmaz heyecanlanıp yine işi bok etme. Ellinci Caddedeki bir inşaatta işçinin biri yirmi dört kattan kestirme iniş yapmış.»

«Anlamadım, Mr. Carson. Kestirme iniş mi yapmış?»

«Yani tepeden düşmüş, hödük. Kulaklarını aç da iyi-

ce dinle. Olaya tüm açılardan yaklaşmaya çalış, özellikle kitle tepkisini en ince ayrıntılarıyla saptamaya dikkat et. Anladın mı?»

«Anladım Mr. Carson. Merak etmeyin siz.»

«Yanına da bir kamera ekibi almayı unutma. Bizimki televizyon, gazete değil. Hani şu içinde canlı resimler oynatan irice kutu. Çaktın mı?»

«Çaktım efendim. Başka bir...»

«Ses alıcıları da unutmazsın sanırım?»

«Elbette. Geçen kez nasıl unuttuğumu bilemiyorum, Mr. Carson.»

«Basın kartın yanında mı?»

Matthews elini ceplerinden birine şaplatıp kasılarak dikildi. «Cüzdanımda efendim.»

«Güzel. Bunu akşam haberlerinin ilk seansına yetiştireceksin. Tamam mı?»

«Tamam, Mr. Carson. Bu işte çok hızlı olacağım, göreceksiniz.»

Matthews camlı bölmeden çıkmaya hazırlanırken Carson onu durdurdu.

«Haa... Matthews bir de şu var. Herifin biri az önce telefon edip düşen adamın ölmediğini ileri sürdü. Bana zırva geliyor ama sen yine durumu araştır. Herifçioğlu gerçekten ölmemişse onu hastanede izle ve konuşacak dili kalmışsa bir röportaj yap.»

«Peki... Adam ölmüşse ne yapayım efendim?»

«O zaman röportaja gerek kalmaz, dangalak.»

Carson parmağını genç muhabire doğru uzatıp sözünü sürdürmeye hazırlanırken, Matthews atıldı.

«Biliyorum Mr. Carson. Bu işi de bok...»

«Edersen o cebindeki basın kartını kabız ilacı niyetine yutmaktan başka yapacak bir işin kalmaz artık.»

*
* *

Bellevue Hastanesinden yola çıkan ambulans kulak tırmalayan sireniyle sıkışık trafiği yarmaya çalışıyordu. İrikıyım sürücü kendisine yol vermekte güçlük çeken diğer sürücülere veryansın ediyordu. Yanında oturan yardımcısı sinirli sinirli tırnaklarını kemirmekteydi.

«Ernie. Tanrı aşkına, bu karamboldan iki günde çıkamayacağız galiba.»

«Şimdilik öyle gözüküyor. Ama yine de acelemiz yok, nasıl olsa bir ceset almaya gidiyoruz. Hemen gömülecek değil ya enayi? Beklesin, işi ne?»

«Haklısın be Ernie. O kadar yüksekten düşen birine olsa olsa bir kürek gerekir artık.»

«Bizim yerimize temizlik işçilerini çağırsalardı daha yararlı olmaz mıydı sanki? Oyunu yarıda bıraktırdılar bize. Zil çaldığı anda elimde üç as vardı. Geçen haftadan bu yana elime gelen en iyi kâğıt.»

Ambulans Ellinci Caddeye dönen köşeyi güçlükle alarak kaldırımın bir yanındaki kalabalığa doğru ilerledi.

«Düşen her kimse kendisine iyi seyirci çekmiş.»

«Evet. Ve bu seyirciler bir kenara çekilmezlerse onlardan birkaçını da götürmek zorunda kalacağız galiba.»

Çok sayıda polis kalabalığı dağıtarak ambulansın olay yerinin yakınındaki bir kaldırıma çıkmasını sağladılar. Ernie'yle yardımcısı arabanın arkasından sedye ve gerekli araçları dışarıya çekerlerken, polislerden biri onlara yol açmaya çabalıyordu. Az ilerideki bir grubun arasından fırlayan Sammy telaşla seslendi.

«Sallanmayın be... Yürüyün biraz. Bu tarafa.»

İki ambulans görevlisi tekerlekli sedyeyi bir rahibin yanında, yerde yatmakta olan ve hiç de ölüye benzemeyen bir adama doğru sürerlerken şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Ernie yanındaki polise döndü.

«Evet, geldik. Nerede ceset?»

«Kör müsün? İşte, yerde yatıyor.»

İki adam bir süre durgun gözlerle kendilerine bakan Joseph'i süzdüler. Ernie yeniden polise dönerek aksi bir tavırla konuştu.

«Anlamadın galiba. Biz buraya inşaattan düşen bir adamın cesedini almaya geldik.»

«Evet düştü. Hem de yirmi dördüncü kattan.»

«Bana bak aynasız, gırgırı bırak. Ben bu işde öyle yüksekten düşmüş çok adam gördüm. Hepsi de çilek ezmesi gibiydi. Bu herifse muz kabuğuna basıp düşmüş, göründüğü kadarıyla.»

Polisin de tepesi atmıştı. Adama iyice yaklaşıp yumruklarını sıkarak bağırdı. «Sana hesap mı vereceğiz şimdi? Al adamı yerden, koy arabana ve hemen hastaneye koştur. Anladın mı doktor bozuntusu?»

«Oldu, general. Sen bozma kafanı. Tamam götürelim ama gideceği yer sonunda bizim hastane değil tımarhane olacak.»

Joseph bu kısa sürede olanları yattığı yerden izlemişti. Polisle tartışmayı bırakan ambulans görevlileri az sonra yanına gelip onu koltuk altları ve bacaklarından tutarak sedyeye koydular. Bu işlem sırasında Joseph vücudunda en küçük bir sızı duymadı. Bu arada Sammy arkadaşına özen gösterilmesi için elinden geleni yapıyordu.

«Yavaş olun beceriksiz muşmulalar. Biricik arkadaşımın canını yakmayın. Joey, Corollo'yla ben, seni hastanede bulacağım. Merak etme, her şey düzelecek. Sık dişini ve şimdilik hoşçakal, sevgili dostum.»

Joseph gürültüyle kapanan ambulans kapılarının madeni sesini âdeta beyninde duydu. Ağırlaşan başını küçük, temiz yastığa bırakıp kararan gözlerinde sonsuz bir ağlama arzusuyla yavaşça kendinden geçti.

BEŞ

Hastanenin acil servisi her zamanki gibi kalabalıktı. Joseph'i muayene eden nöbetçi doktor onun anlattıklarına inanmakta güçlük çekiyordu.

«Pekâlâ. Baş dönmesinden başka bir şey hissetmediğinizi söylüyorsunuz. Şimdi asıl gerçeği açıklayın. Nasıl oldu bu kaza?»

«Size her şeyi söyledim, doktor.»

«Anlaşıldı. Burada ölüm durumunda hastalarım var, saçmalıklarınızla yitirecek vaktim yok. Sizi röntgene yolluyorum, gerçeği orada anlarız belki.»

Olay nedeniyle orada bulunan sendika temsilcisi Greg Palmer doktorun tutumunu baştansavma bulmuştu.

«Bir dakika, doktor. Bu adamın gereken en iyi şekilde muayene edilmesini istiyoruz. Kendisi korkunç bir kaza geçirdi ve sigorta şirketi tüm ayrıntıları bilmek isteyecektir.»

Nöbetçi doktor birden öfkelendi. «Bu işin sonu nereye varacak bilmem ama öyle olsun. Buraya bakın hemşire, bu adamı hemen röntgene götürün, sonra da Dr. Blumenthal'ın kendisine bakmasını sağlayın.»

Doktor bu emri verdikten sonra aksi bir yüzle Palmer'a döndü.

«Dr. Blumenthal nöroloji uzmanıdır ve bu adamın beynindeki sakatlığı bulacak tecrübesi vardır.»

«Ben hastamızın Dr. Weisman'a teslim edilmesini istiyorum. Kendisi burada mı?»

«Çok şey istiyorsunuz. Evet, Dr. Weisman burada.»

«Bunun olağan bir kaza olmadığını anlamak istemiyorsunuz galiba. Dr. Weisman'la kendim konuşacağım.»

Palmer bunları söyledikten sonra hızla koridora fırladı.

Bunu izleyen dört saatlik süre içinde Joseph servisten servise götürüldü. Üç kez röntgeni çekildi, tüm organları özenle bir merakla incelendi, bu işlemlerin sonunda da bir odaya götürülerek yatırıldı. Küçük ve sessiz bir odaydı. Yatağın çevresindeki perdeler örtüldü, az sonra Joseph derin bir uykuya daldı.

«Mr. Turner.»

Joseph'i uyandıran sesin sahibi kırk yaşlarında, beyaz saçlı, uzun boylu bir adamdı. Joseph doğrulup ona mahmur gözlerle baktı.

«Mr. Turner. Adım James Weisman. Greg Palmer yakın dostumdur, kendisi sizinle ilgilenmemi rica etti.»

«Sağolun, doktor.»

«Muayene sonuçlarını ve röntgen filmlerinizi ayrıntılarıyla inceledim. Sonuç olarak bedeninizde en küçük bir arızaya rastlanmadı.»

«Bundan emin misiniz?»

«Kesinlikle. Yani fiziksel bir arızanız yok demek istiyorum.»

Joseph doktorun ses tonundan dilinin altında bir şeyler olduğunu anladı.

«Olayın akli durumumu nasıl etkilediğini merak ediyorsunuz. Öyle değil mi, doktor?»

Weisman yere bakarak başını salladı. «Evet. Doğru tahmin ettiniz.»

«Korkarım bu konuda size yardımcı olamam, çünkü bunu kendim de bilmiyorum. Yerimde siz olsaydınız ne yapardınız?»

«Yerinizde olsaydım...» Weisman bir an durakladı. «Yerinizde olsaydım durumu bir kâbus olarak kabullenirdim.»

«Bir kâbus ha?»

«Evet. Bu tıbbi bir teşhis değil, benim kişisel görüşüm. Bunun bir an önce unutulması gereken kötü bir düş olduğu kanısındayım. Bir doktor olarak başka bir şey söyleyemem.»

Joseph acı bir gülümseyişle başını salladı. «Bunu yapamam, doktor. Böylesine korkunç bir gerçeği nasıl beynimden silebilirim? Yapmam gereken tek şey elimden geldiğince kendimi bu gerçeğe alıştırıp yaşamımı sürdürmek.»

«Evet. En doğal çıkar yol bu ama...»

«Ama ne, doktor?»

Weisman söyleyeceklerini araştırarak ileri geri birkaç adım attı, sonra devam etti. «Mr. Turner, ikimizin de anlamak, girmek istemediği bir konu var. Ya da bana öyle geliyor ama bu korkunç düşüşten sonra tüm fiziksel yapınızda bir yaranın, bir kanamanın, en küçük bir çiziğin yokluğunu nasıl açıklayacağız?»

Bu soru Joseph'i öfkelendirdi.

«Açıklamak... Neyi? Nasıl bilebilirim ben bunu? Benim için tek açıklık var, o da olanları bir an önce unutmak.»

Joseph öfkeyle yataktan çıktı, gömleğini alıp giyinmeye koyuldu.

«Demek gidiyorsunuz?»

«Evet. Kalmam için bir neden var mı? Tüm testlerimi aldınız, sonuçları birlikte değerlendirdik. Daha ne işim var burada?»

Weisman kapıya gidip elini tokmağa dayadı ve Joseph'e döndü.

«Mr. Turner. Yirmi yılı aşkın bir doktorluk mesleğim var. Bu süre içinde aklınıza gelemeyecek olay ve insanlarla karşılaştım. Beklenmedik yaşamlar, sayısız ölümler gördüm. Fakat, size ne oldu değil, ne, neden ve nasıl olmadı bilmecesinin çözümü için mesleğimle birlikte ömrümden on yılımı fedaya hazırım.»

«Size içtenlikle inanıyorum, doktor, ama yerinizde olsaydım...»

«Evet, yerimde olsaydınız?»

«Bunun bir kâbus olduğuna kendimi inandırırdım.»

«Harika.. Silahım geri tepiyor. Pekâlâ Mr. Turner, sanırım arkadaşlarınız sabırsızlıkla sizi bekliyorlar. Talihiniz açık olsun.»

Weisman, Joseph'le birlikte odadan çıkıp onunla tokalaştıktan sonra başını iki yana sallayarak koridorda uzaklaştı.

*
* *

Sammy hastanenin kalabalık bekleme odasında volta atıyordu. Arada bir, ağzında sönük bir puroyla sigara içilmez levhasının altında oturan Frankie Corollo'nun önünde duruyor, sonra yeniden adımlamayı sürdürüyordu. Koca adam birden ağzı biberonlu bebeğiyle Corollo'nun yanında oturan kadının önünde eğilerek çocuğun burnuna bir parmak kondurdu.

«Cu, cu cu. Bidi, bidi. Du, du du.»

Karşısında bir dev gibi duran adamdan korkan çocuk viyaklayıp yaygarayı koparınca, düş kırıklığına uğrayan Sammy ne yapacağını bilemeden öylece kaldı. Yirmi yaşlarında bir genç, nerede olduğu belli olmayan bir hoparlörden gelen hafif müziğe uyarak yanındaki masada parmaklarıyla trampet çalıyordu. Müzik bir çağrıyla kesilince, Sammy gencin önünde dikildi.

«Kes şu takırdıyı. Sinirime dokunuyor.»

«Senin ortada gidip gelmen de benim sinirime dokunuyor. Ne olacak şimdi?»

Sammy önce ağzını açtı sonra omuz silkerek bir koltuğa oturdu.

«Haydi gidelim, Sammy. Burası içki kokmaya başladı.»

Birden şaşıran Sammy hızla yerinden fırlayıp kapıda beliren Joseph'e koştu.

«Joey. Her şey tamam mı? İyi misin?»

«İyi olduğumu söylüyorlar.»

Corollo da yanlarına gelip Josep'in sırtına bir şaplak attı. Gözlerinde çekingen bir korku vardı.

«Hey, Joey. İyisin ya?»

«Evet. Kırığım falan yokmuş.»

«Buna ne kadar sevindim, bilemezsin.»

«Sağol. Gidelim, Sammy. Bir an önce eve dönmek istiyorum.»

Corollo elini Joseph'in omzuna koyup şen görünmeye çalışarak konuştu.

«Seni anlıyorum ama çocuklara bizi Otuz Dördüncü Caddedeki küçük barda beklemelerini söylemiştim. İstersen eve gitmeden önce iki tekle meraklarını giderelim. Ne dersin?»

«Başka zaman, Frankie. Yanlış anlaşılmasın ama çok yorgunum, kimseyle konuşacak halim yok.»

«Ama günün adamı oldun, Joey. Tüm radyo ve televizyonlar senden söz ediyor.»

«Joey haklı. Olay onu çok sarstı. Eve gidip dinlenmesi daha iyi olur,» diyen Sammy, Joseph'in kolundan tuttu ve üçü birlikte otoparka yöneldiler. Çıkışta bir gazeteci ve fotoğrafçı topluluğu onları karşılayıp önlerini kesti. Soru yağmuruyla birlikte flaşlar yanıp sönmeye başladı. Diğerlerine baskın çıkan bir kadın sesi arkalardan yükseldi.

«Mr. Turner. **Times** gazetesinden Louise Ryan. Böylesine bir düşüşten sağ kurtulmanız size neler hissettiriyor?»

«Ben Jerry Matthews. N. B. C. Bize olayı, neden ve sonuçlarını açıklar mısınız lütfen, Mr. Turner?»

«Kaza nasıl oldu?»

«Düşüş sırasında ne hissettiniz?»

«Beyler, rica ederim. Yorgunum, beni rahat bırakın.»

Matthews elindeki mikrofonu Joseph'in ağzına iyice yaklaştırıp heyecanlı bir sesle devam etti.

«Mr. Turner, takdir edersiniz ki, yapmayı üstlendiğimiz bir görev var. Ayrıca kamuoyu neler olduğunu bilmek ister. İzin verirseniz doktora göre...»

Sammy genç muhabirin koluna yapışarak sözünü kesti.

«Adamı rahat bırakmazsan çeneni dağıtırım, mikrop.»

Joseph araya girip Sammy'nin, Matthews'u tartaklamasına engel oldu.

«Yavaş ol biraz, Sammy. Buradan gidiyoruz. Hemen şimdi.»

Sammy, Matthews'a öfkeli bir göz atıp önündekileri iterek yolu açmalarını sağladı. Joseph'le Corollo onu izlediler. Sammy'nin arabasının yanına geldiklerinde Matthews arkalarından bağırıyordu.

«Bizden kolay kurtulamayacaksınız. Şunu da unutmayın ki, kamuoyunun olayları öğrenmeye hakkı vardır.»

Tüm muhabirler arabanın çevresinde koşuşup sorularla birlikte resim çekmeyi sürdürüyorlardı. Sammy hızla gazlayınca hepsi bir yana dağıldı; araba hastanenin bahçesinden fırlayarak uzaklaştı.

ALTI

Sammy arabayı nehir kenarından sürüyordu. Silecekler hızlanan karı ön camdan uzak tutmaya çalışıyorlardı. Joseph başını arka döşemeye dayayıp düşünceye dalmıştı. Sammy birden seslendi.

«Hey, Corollo. Arkamızda bir N. B. C. arabası var. Bizi izliyor.»

«Şu zıpçıktı muhabir olmalı. Ne yapışkan herif be?»

«Sammy bu çocuk başımıza dert oldu. Gazla da ekelim şunu.»

«Oldu, Joey. Sen işi bana bırak.»

Sammy arabayı hızlandırarak solundaki ilk caddeye saptı, sonra da bir dizi sağlısollu dönüşlerle ana yollardan birine çıktı. Televizyon arabası artık görünmüyordu. Sammy başarısını kutladı.

«Tamam oldu, Joey. Ektim serseriyi.»

Joseph başını sallayıp yeniden arkaya yaslanarak gözlerini kapadı. Bu kez sessizliği Corollo bozdu.

«Joey, ne oldu gerçekten? Düştüğünü duyduk ve...»

«Frankie, lütfen kes. Çok yorgunum.»

Sammy gözlerini yoldan ayırmadan öfkeyle sesini yükseltti.

«Frankie. Bu iş bitti artık. Düştü ama yaşıyor, önemli olan bu. Onu rahat bırak.»

«Evet ama...» Corollo'nun sesinde korku ve şaşkınlık vardı.

Sammy konuyu değiştirmeyi denedi. «Tamam yetti, Frankie. Redriver'ın bir bebeği oldu. Haberin var mı?»

«Yine mi? Vay be. Oğlan sürekli kaçındığı fazla mesaiyi evinde yapıyor olmalı. Hey Joey, belki senin de bir dişiye ihtiyacın vardır bu gece ha? Ama bu olaydan sonra kuşun kolay...»

Sammy direksiyonu hırsla kavrayıp gürledi. «Frankie, yeter dedim.»

«İyi, anladık. Şaka yapıyordum. Sen sürmene bak.» Corollo uzanıp arabanın radyosunu açtı.

«... Ve muhabirimiz Dick Buckles'ın sorularını yanıtlamaktan kaçınan inşaat işçisi, iki arkadaşıyla birlikte hastaneden ayrılarak kayıplara karıştı.»

«Sammy, kapat şu radyoyu.»

«Bağışla Joey. Tüm yayın organlarının senden söz ettiğini söylemiştim sana. Biraz müzik...»

Joseph sızlanan Corollo'ya aldırmadan dalgın gözlerle dışarıyı seyretmeye koyuldu. Daha bu sabah şu caddede koşuyordum. Çevrede değişen hiçbir şey yok. Değişen yalnız benim, diye düşünüyordu.

«İşte evine geldik, Joey.»

Sammy arabayı sarsıntıyla park etti. Her üçü de dışarıya çıkıp binaya girdiler. Biz yan sokaktan çıkan ve kapılarında NBC harflerinin bulunduğu steyşın araba yavaşça gelip Sammy'nin arabasının arkasında durdu. Matthews üzerinde BASIN yazılı büyükçe bir karton parçasını ön cama dayayıp aceleyle arabadan çıktı.

«Çabuk olun, çocuklar. Ses alıcıyla kamerayı çıkarın.»

Joseph küçük dairesinin kapısını açtı. Corollo'yla Sammy ardından içeriye girdiler. Sammy, Joseph'e döndü. «İstersen seninle kalayım. Rosa'yı arar durumu bildiririm.»

«Gereği yok, Sammy. Sen de evine git artık.»

Corollo buzdolabından bir bira alıp başına diktikten sonra kapıya yöneldi.

«Kendini iyi hissedinceye kadar istediğin şekilde izinlisin, Joey. Ne zaman hazırsan işe dönebilirsin.»

«Sağol, Frankie.»

Corollo'yla Sammy, Joseph'e el sallayıp daireden çıkarak merdivenleri inmeye koyuldular. Sammy'nin şefine duyduğu öfke henüz geçmemişti.

«Sana adamı rahat bırak dedim, sense onun unutmak istediği konuyu deşip durdun. Olaydan söz etmekten kaçındığını anlayamadın mı?»

«Ne yapayım, elimde değildi. Merak bu oğlum, her insanda vardır. Doğruyu söyle, bu işteki gariplik hiç düşündürmedi mi seni?»

Sammy ağzını açacağı sırada birden Matthews ve ekibinin ana kapıdan girip merdivenlere yöneldiklerini gördü. İki adam hızla aşağıya inerek muhabirlerin yolunu kestiler.

«Ne işiniz var burada, mikroplar?»

«Basın özgürlüğü. Anayasa, madde 103. Şimdi lütfen yolumuzdan çekilin.»

«Hayır, çekilmiyoruz. O cilalı ağzını kırmadan geri bas ve oyuncaklarınla birlikte toz ol!»

«Mr. Turner'le konuşmaya kararlıyım. Buna engel olmaya hakkınız yok ve olamaz.» Matthews ekibine döndü. «Kamerayı çalıştır. Hır çıkarırlarsa her şeyi filme alacağız.»

Kameraman aletin üstündeki güçlü lambayı yakıp çekime başladı. Bu arada Sammy'nin küçük bir çocuk kafasını andıran yumruğu Matthews'un çenesinde patladı. Genç muhabir uçarak geriye düşerken arkasındaki ses görevlisine çarptı. İkisi birden yere yuvarlandılar. Öte yandan Corollo da kameramanın üstüne giderek adamı bir itişte kamerasıyla birlikte duvara yapıştırdı. Kavga tüm şiddetiyle sürerken, birden açılan bir kapıda ilgisiz ve şaşkın bir yüz belirdi. Joseph'in komşularından Allen Cochran, bir süre dövüşü izledikten sonra yine ilgisizce kapıyı kapadı. Sammy kemik kıran yumruklarından birini daha sallayacağı sırada, araya giren Joseph'in onu tutmasıyla kavga son buldu.

«Deli misiniz siz? Kendinize gelin. Ne oluyor burada?»

Gürültüyü duyup dairesinden çıkan Joseph, ayrılan kavgacıları öfkeli bir şaşkınlıkla bir an süzdü, sonra kanlı bir yüzle yerde yatan Matthews'e koştu. Kameraman üstünü temizleyip kamerasındaki hasarı saptamaya koyuldu. Ses görevlisiyse yerde, kopan düğmelerini arıyordu. Sammy vazo kırmış bir çocuk gibi Joseph'e yaklaştı.

«Yine kafana ekşimeye geliyorlardı. Biz de engel olmayı düşündük.»

Matthews, duvardan destek alıp Joseph'in de yardımıyla ayağa kalktı, yüzündeki kanları üstünkörü sildikten sonra Sammy'e döndü.

«Seni mahkemeye verip bir celsede donunu alacağım.»

Joseph parmağını genç muhabire uzatıp ona doğru bir adım attı. «Hayır bunu yapmayacaksın. Tatsızlığı büyütmeye gerek yok.»

Matthews şaşkınlıkla Joseph'e baktı. Ansızın kavgayı ve yediği dayağı unutmuştu. Sonunda kendisine çok pahalıya malolan şu görüşmeyi elde edebileceğe benziyordu. Sammy özür dilercesine genç muhabire döndü.

«Dişçine söyle, faturayı bana yollasın.»

«Boşver, aldırma. Sigortam var.»

Bu sırada kavgayı haber alan bina yöneticisi Abe Curlin yanlarına gelmişti. «Neler oluyor burada? Komşular cinayet var sanmış.»

«Yok canım? Sadece küçük bir anlaşmazlık, Abe. Halloldu artık, meraklanma.»

Joseph, Corollo'ya döndü. «Çocuklara yardım edin de aletlerini arabalarına taşısınlar.»

«Elbette. Olur, Joey.»

Corollo ses görevlisinin iki çantasını yüklendi. Sammy de kameramana yardımcı oldu. Hep birlikte aletleri arabaya taşıdılar. Abe Curlin gideceği sırada birden dönüp Joseph'in yanına geldi.

«Az daha unutuyordum. Mrs. Rodriguez kirayı yine geciktirdi.»

«Dert edinme. Ben öderim.»

Curlin eliyle kabullendiğini belirtip uzaklaştı. Joseph, Sammy'e çenesiyle Matthews'u gösterip merdivene yöneldi.

«Ona yardım et de odama çıkaralım. Tedaviye ihti-

yacı var.»

Sammy kolundan tutup genç muhabire destek oldu. Merdivenleri tırmanmaya koyulurlarken Matthews sordu.

«Kim bu Rodriguez?»

«Dört çocuğuyla güç durumda olan bir bayan. Joseph ara sıra ona yardım eder.»

«Yani kirasını mı ödüyor?»

«Evet.»

«Peki, kadının kocası nerede?»

«Nerede olacak? Sürekli meskeni olan cezaevinde.»

«O halde, Joseph'le Mrs. Rodriguez arasında bir dümen var desene.»

«Dalga mı geçiyorsun? Joey'le o ha? Beni güldürme.»

«İyi ama neden yardım ediyor ona?»

«Çünkü kadın yoksul ve Joseph muhtaçlara yardım etmeyi seven, duygulu bir insandır.»

Matthews sorularına aldığı yanıtlardan sonra Joseph'in sandığı gibi sıradan bir işçi olmadığını ve onda olan bazı özelliklerin kendisini etkilemeye başladığını hissetti. Odaya girdiklerinde Matthews etrafa bir göz attı. Tüm yaşamında böylesine renksiz ve yalın döşenmiş bir oda görmemişti. Küçük bir rafta birkaç yıpranmış kitap vardı. Matthews bunların klasik romanlar ve felsefeyle ilgili eserler olduğunu gördü. Az sonra Joseph elinde ıslak bir havlu, pamuk ve ilaçlarla onun yanına geldi. Genç muhabir ona meraklı bir ilgiyle bakıyordu.

«Felsefeyle aranız iyi demek?»

«Evet. Otur da seni onarayım.»

«İşinizden kazandığınıza oranla eşitsiz bir yaşamınız var. Yılda en az otuz bin alıyorsunuz. Gerisi nereye gidiyor acaba?»

«Kapa çeneni, yoksa tedavin uzayacak.»

Matthews ikinci raundu da kaybetmişti. Konuya farklı bir yönden girmeyi denedi.

«Sizinle bir anlaşma yapabilir miyim?»

«Nasıl bir anlaşma?»

«Şöyle : Tüm yaşam ve özelliklerinizi benden başka kimseye anlatmayacaksınız.»

«Hayır, olmaz. Bu dediklerin yalnız beni ilgilendirir.»

«Evet anlıyorum ama öteki basın ve yayın organları sizi rahat bırakmayacaktır. Ben de hazır buradayken sizi onlardan kurtarmış olurdum. Üstelik bu haberi işlemeye şiddetle ihtiyacım var. Konu benim için ayrıca önemli.»

Joseph muslukta ellerini yıkayıp kuruladıktan sonra Matthews'un karşısına dikildi.

«Şunu anlamanı istiyorum. Ne sana, ne de başkasına bir şey anlatmaya niyetim yok. Tek isteğim bu olayın en kısa zamanda unutulmasıdır. Ondan sonra da işime dönüp olağan yaşamımı sürdüreceğim.» Joseph durup derin bir soluk aldı, sonra devam etti. «Basının ya da başkalarının olayı deşip durması genel merakı büyütmekten öte bir işe yaramaz. Bu da yaşamımın altüst olması demektir. Evet, bu düşüşün beni öldürmesi gerekiyordu, kabul, ama tersi olduğuna göre buna kendimi alıştırmak zorundayım. Kolay değil bu. Onun için beni rahat bırakın da eski yaşamıma döneyim. Size hiçbir şekilde yardımcı olamam.»

Matthews'un aklı karışmıştı. Joseph'in sözleri rica, emir ya da bir istem değil, çarpıcı ve tartışma kabul etmez bir gerçeğin ışığıyla aydınlanan bir yakarıydı. Ayrıca bu adamın gizli özelliklerinin bir bölümünü de yansıtıyordu. Genç muhabir için bu haberi işlemek geleceği açısından önemliydi ama Joseph'e fazla asılıp onu öfkelendirmek işine gelmiyordu.

«Pekâlâ, Mr. Turner. Sizi anladığımı sanıyorum. Durum böyle olduğuna göre size dostça bir uyarıda bulunayım. Eğer özel yaşamınızı korumak ve sürekli rahatsız olmak istemiyorsanız, bu daireden ya da yöreden bir an

önce kaçmalısınız. Bir dostunuza, bir otele gidin ama burada kalmayın. Çünkü az sonra ülkedeki tüm basın kuruluşları buraya saldıracaktır.»

Matthews bu konuşmasıyla hücum tazelemeye yönelik stratejik bir gerileme yaptığını sanıyordu ama bilinçaltında bir ses bu adamla fazla uğraşmamasını fısıldıyordu. Ayrıca durumu şefine nasıl açıklayacağını da kara kara düşünmeye başlamıştı. Ayağa kalkıp Joseph'in elini sıkarak kapıya yürüdü.

«Size iyi şanslar, Mr. Turner.»

«Sağol, sen de kendine iyi bak.»

Matthews başıyla Sammy'i selamlayıp daireden çıktı. Sammy de gitmeye hazırlanıyordu.

«Kavga için beni bağışla, Joey.»

«Bunu unutalım, Sammy.»

Sammy gözyaşlarını tutamayarak arkadaşına yaklaştı.

«Ama unutamayacağım bir şey var, dostum. Yaşamımı sana borçluyum.»

«Aldırma, Sammy. Sen de benim için çok şey yaptın.»

«Evet ama böylesi? Asla.»

Joseph gülümseyerek başını salladı.

«Bundan söz etmekte bir yarar yok, Sammy. Şimdi evine git, güzel bir yemek ye ve kendine gel. İkimizin de dinlenmeye ihtiyacı var.»

«Şu muhabirin uyarısını düşünüyordum. Hani ortadan yok olman konusunda. İstersen bize gel, hiç olmazsa bu gecelik kal.»

«Hayır, sağol, Sammy. Burada kalacağım. Sen evine git ve dinlen.»

«Bunu benden isteme, Joey. Kafam altüst oldu. Üstelik bir korku var içimde. Ne oldu boşlukta? Böylesine bir düşüşten sonra neden sana bir şey olmadı?» Sammy kapıya bir yumruk indirip umutsuzca haykırdı. «Tanrı cezamı versin. Şimdi Corollo'nun durumunu daha iyi an-

lıyorum. Çünkü aynı korkulu merak bende de var. Hem de işin başından beri.»

Joseph dostuna yaklaşıp onu omuzlarından tuttu. «Bilmiyorum, Sammy. Emin ol bilmiyorum. Şans, Tanrı himayesi, çılgın bir kaza... Bunu açıklayacak bir kuram ya da kelime yok. Önemli olan ikimizin de yaşıyor olması.»

«Her zaman kestirme çözümler bulursun. Peki ya şu muhabir haklıysa? Ya dediği gibi sürüyle gazeteci kapına üşüşürse...»

«Bunu sırası gelince düşünürüz. Haydi sen git artık evine.»

«Bir şey olursa hemen beni ara. Olur mu?»

«Saniyesinde ararım, meraklanma.»

«Joey, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum... Beni kurtardığın için.»

«Şimdiye kadar yaptıklarınla yeterince ettin, Sammy. Haydi git, Rosa seni bekliyordur.»

Sammy nedenini anlayamadığı bir sıkıntıyla alt dudağını ısırdı, sonra isteksizce daireden çıktı.

Sammy gittikten on dakika sonra Joseph'in telefonu ilk kez çaldı. AP ve UPI (*) teleks servisleri acele bir öngörüşme isteğiyle ne zaman gelebileceklerini soruyorlardı. Göründüğü kadarıyla, Joseph'in olay konusunda açıklayıcı tek kelime söylemeyişi kamuoyunu daha geniş bir meraka itmişti. Bir derginin anılarını yazması için önerdiği parayı geri çevirdiği sırada da bu kez kapı çalındı. Telefonu kapatıp kapıyı açtı. Karşısında **Times** gazetesinden Louise Ryan vardı ve görüşme rica ediyordu. Genç kadının yanındaki foto muhabiri ardı ardına resim çekmeye başlamıştı bile. Joseph kapıyı kapamayı denedi fakat kadın ayağını eşiğe koyarak buna engel oldu. Çaresiz

(*) AP: Associated Press. UPI: United Press International. Birleşik Amerika ve dünyanın en büyük iki haber ajansı.

kalan Joseph kapıyı hızla açıp sesini yükseltti.

«Bana bak, küçük hanım, görevini yaptığını biliyorum ama benim de sabrımın bir sınırı var. Yorgun ve uykusuzum. Git görevini başka yerde yap.»

«Görevim sizsiniz, Mr. Turner. Sadece iki sorum var.»

«O halde acele et. Yalnız iki soru.» Ryan ayağını eşikten çekip bir an bekledi, sonra alaylı bir sesle sordu. «Soru bir: Bu düşme olayını nasıl tezgâhladınız? Soru iki: Neden?»

Joseph anlatılmaz bir öfkenin beyninde yükseldiğini duydu, sakinliğe zorlanarak tane tane konuştu.

«Asansörü beklemekten usandığım için paraşüt takıp kestirme indim. İyi geceler.»

«Bunu yayınlamamı istemezsiniz herhalde?»

Joseph kendisini yeniden zorlayarak kadının içine işleyen delici bakışlarla onu süzdü.

«Soru sordun ve cevap aldın. Ne yayınlayacağın umurumda değil. Bir kazaydı. Hepsi bu kadar. İyi geceler.»

Joseph kapıyı hızla çarpıp kapadı, sonra buzdolabından bir bira alarak yatağa oturdu. Kazayı izleyen olaylar ummadığı boyutlarla gelişmeye başlamışlardı. Aslında şimdi ölü olması gerekiyordu. Dalgın gözlerini odada gezdirdi. Belki de ölmüştü. Belki de ölüler evlerini de birlikte götürüyorlardı öbür tarafa. Ama eğer ölüyse şu anda kesinlikle cennette bulunmuyordu. Çünkü cenneti asla odası gibi bir yer olarak düşlememişti. Yaşamında değişikliğe ve sürpriz olaylara her zaman hazırlıklıydı ama başı ve sonu belirsiz, böylesine çapraz bir duruma düşeceğini hiç düşünmemişti. Telefon yeniden çaldı.

«Alo, evet.»

«Mr. Turner, ben Jerry Matthews. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama durumu size bildirmek zorundaydım. Servise döndüğümde şefim bana çok sert çıktı. İşimi yitirmemem için sizinle görüşmem konusunda on bu-

çuk haberlerine zorunlu bir bölüm koymamdan başka çıkar yol yoktu. Bunu size bildirmeyi bir görev saydım. Anlayışla karşılayacağınızı umarım.»

«Evet, gerçekten güç durumda olduğunu anlıyorum.»

«Sağolun, Mr. Turner. Haberi size pek dokunmayacak bir şekilde işlemeye çalışacağım. Özür dilerim.»

«Anladım. Görev kutsaldır. Jerry...»

«Evet?»

«Beni bunun için aradığına teşekkür ederim.»

«Bir şey değil, Mr. Turner. İyi geceler.»

Joseph yatağına uzanıp pencereden dışarıda yağan karı seyretmeye koyuldu. Telefon yine çalmaya başlamıştı. Başını çevirip gözlerini zırlayan alete dikti. Tanrım, hiç durmadan çalacak mıydı bu rezil telefon?

Evet. Çalacaktı. Hem de sabaha kadar.

YEDİ

Daha gece yarısı olmadan C. B. S. ve A. B. C. (*) televizyonlarından ve çeşitli kuruluşlardan gelen muhabirlerin ardı arası kesilmedi. Tutulduğu soru yağmuru Joseph'in beynini durduracak bir doruğa varmıştı. Biri çıkıyor, diğeri giriyor, kapıya inen yumrukların sonu gelmiyordu. Joseph bu korkunç bunalımdan kaçmanın tek yolunu yangın merdiveninde gördü. Bir muhabirin çıkmasından dakika sonra yine çalınan kapıya aldırmadan pencereyi açıp oradan yangın sahanlığına geçti ve ıslak demir merdivenleri inmeye koyuldu.

(*) C. B. S.: COLUMBIA BROADCASTING SYSTEM. A. B. C.: AMERIKAN BROADCASTING CORPORATION. B. Amerika'daki diğer iki büyük televizyon şirketi.

Dondurucu soğuğun ıssızlaştırdığı cadde karanlık ve ürkütücüydü. Joseph yürüdükçe açıldığını, beynindeki basıncın azaldığını duyuyordu. Kendi kendine gülümseyerek artık bir tuzak yeri olmaya başlayan dairesine nasıl döneceğini düşündü. Kararsız adımları onu Bronx'un fuhuş bölgesine getirmişti. Soğuk burada da etkisini sürdürüyor ve günün her saatinde arayıcı bir kalabalığın renklendirdiği caddeler şimdi boş, acıklı bir görünüm sergiliyorlardı. Arada bir geçen polis arabaları çevrenin tek canlılığını oluşturmaktaydı. Cılız, karmaşık saçlı bir adam durduğu karanlık köşeden çıkarak Joseph'e yaklaştı.

«Üşümüş gibisin, arkadaş. Seni ısıtacak, sıcacık, sarışın, iri göğüslü bir şuruba ne dersin. Ha?»

«İstemez. Git işine.»

Fakat adam işlerin kesat gittiği bir dönemde avını bırakmaya niyetli değildi. Joseph'i kolundan çekip karşıdaki bir binanın ışıklı penceresini gösterdi. «Görmeden karar verme arkadaş. Seni bekleyen şu sıcaklığa bak.»

Adamın gösterdiği pencerede bir kadın mesleğinin inceliğini belirten bir gülücükle Joseph'e el salladı.

«Hayır, teşekkür ederim ihtiyacım yok,» diyen Joseph yoluna devam etti. Adam bir süre onu izledikten sonra ardından seslendi. «Ne kaçırdığının farkında mısın sen?»

«Farkındayım dostum, farkındayım.» Adam Joseph'in mırıldandığı bu sözleri duymamıştı. Uzaklaşan Joseph'in ardından omuzlarını silkip yeniden karanlık köşesine çekildi.

Joseph gazeteyle öteberi satan bir dükkânın önünde durdu. Kapıya asılı tel raflardaki gazetelerin başlıkları hep kendisinden söz ediyordu : KADERE MEYDAN OKUYAN İNŞAAT İŞÇİSİ. NEW YORK'LU İŞÇİ YİRMİ DÖRT KAT DÜŞTÜ VE ÖLMEDİ İNŞAAT İŞÇİSİ ÖLÜM YERİNE YAŞAMA DÜŞTÜ. Tüm gazeteler yalnız bu haber için ikinci baskı yapmışa benziyordu. Joseph

cebinden bozuk para çıkarıp bir **Times** aldı, yoluna devam edeceği sırada sarhoş bir zenci önünü kesti.

Yaşlı zenci kölelik döneminden kalma bir şarkı mırıldanıyordu. Joseph'in ceketine asılarak çatlak dudaklı ağzından çıkan içkili soluğunu onun yüzüne üflercesine konuştu.

«Bana biraz vermelisin. Vereceksin.»

«Ne? Neyi vereceğim?»

«Para. İçki alacak param kalmadı. Bunun için bana para vermen gerek. Yoksa uyku yok bu gece bana.»

Joseph adamın ceketini çekiştirmesine engel olup onu kenara çekti.

«Seni anlıyorum, ihtiyar, ama sana içki parası verecek değilim. Şimdi al şu bir doları ve git kendine bir sandviç al.»

«İçki yerine yemek ha? Ne yapalım, hiç yoktan iyidir.»

Joseph adamın kızarmış gözlerine baktı. Bu yüz ve gözler ona büyüdüğü yetimhanedeki tesisat bakımcısı Willie Johnson'u anımsatmıştı. Eski bir boks şampiyonu ve unutulan bir zenci lideri olan Willie Johnson'u anımsatmıştı. Eski bir boks şampiyonu ve unutulan bir zenci lideri olan Willie, yetimhanedeki tüm çocukların gözünde bir kahramandı. Çocuklara gereksiz masallar anlatıyor bahanesiyle işine son vermişlerdi koca Willie'nin. Joseph on iki yaşındaydı o zaman ve adamın işten kovulduğu günden bir öncekinde kendisine söylediği sözleri anımsıyordu şimdi. «Bu dünyada iki çeşit insan vardır. Kazananlar ve kaybedenler. Sen kazananlardan birisin. Evet, bu şimdi sana garip gelir ama bir gün adın ışıklarla yazılacak,» demişti ona. Joseph, Willie'nin bu kehanetindeki isabetin doğruluğunu elindeki gazetede açıkça görebiliyordu. Willie, gerçekleşmeyen bir ölümden sonraki yaşamında böy-

lesine garip bir üne kavuşacağını da biliyor muydu acaba?

Joseph gazeteyi bir çöp kutusuna fırlatıp dairesinin yolunu tuttu. Muhabir akınının bu geç saatten sonra kesilmiş olacağını umuyordu. Fakat evinin bulunduğu tuğla binaya yaklaşırken, bu umudun asla gerçekleşmeyeceğini anladı. Binanın önünde sayıları onu bulan arabaların kapılarındaki çeşitli yazı ve harfler Joseph'e durumu açıkça belirtiyordu. Bir süre binanın önündeki telaşlı hareketleri izledi, sonra öfkeyle dönüp geldiği yönde uzaklaştı.

Joseph geceyi ucuz bir otelde geçirdi. Ertesi gün öğleden sonra uyanıp hafif bir yemek yedi ve vakit geçirmek için ne yapacağını düşünmeye koyuldu. Eline aldığı ilk sabah gazetesinde yine ondan söz ediliyordu. Birinin iç sayfasındaki yazı dikkatini çekti. Bu, geçmişi, yaşamı ve özellikleri konusunda oldukça isabetli bilgiler veren bir yazıydı. Bir diğeri de kendisinden «Süpermen» ve «Esrarengiz adam» şeklinde söz etmiş, yazının içeriği de konuyu çocuk masalına çevirmişti. Bunları okuyan Joseph'in tek arzusu artık «Görünmeyen adam» olup ortalıktan sıvışmaktı.

Bir sinemaya dalıp günün geri kalanını orada geçirdi. Filmdekinden daha çok kendi durumundaki saçmalığa gülerek sinemadan çıktığında hava kararmıştı. Bir dükkân vitrinine yansıyan görüntüsünü farkedince irkildi. Görünüşü hiç de iç açıcı değildi. Giysileri bumburuşuk ve yer yer yırtıktı. Acele traş olup yıkanması ve çamaşır değiştirmesi gerekiyordu ama nerede yapacaktı bunları? Gazeteci kuşatması altında olan evine gitmesi şimdilik düşünülemezdi. Ara sıra uğradığı, büyüdüğü yetimhanenin bir kolu olan Gençlik Kulübüne de gidemezdi, çünkü orası hemen bir sirke dönerdi. Joseph ani bir kararla önüne ilk çıkan giyim mağazasına daldı. Oradan ucuz bir pantolon,

gömlek ve çamaşır satın aldıktan sonra haftada bir kez gittiği jimnastik salonunun yolunu tuttu. Salonda bir saate yakın idman yaparak öfke ve uyuşukluğunu gidermeye çalıştı, sonra da fin hamamına girip salonun kapanma saatine kadar oradan çıkmadı. Traş olmak için makineyi eline aldığında birden fikrini değiştirdi. Sakalını uzatırsa tanınması daha güç olabilirdi, bu da ona bir ölçüde rahatlık sağlayabilirdi.

Jimnastik salonundan çıkarak Augie'nin barına yöneldi. Augie'nin barı oldukça sakin ve çevrenin en küçük içkili yerlerinden biriydi. Joseph küçük bara girdiğinde, Augie elinde kirli bir bezle tezgâhı siliyordu. Joseph kendisinden başka beş kişi daha saydı. Kamyon şoförünü andıran bir adam yanındaki zenci kızı sıkıştırıyordu. Küçük bilardo masasının başında gençten iki aylak oyunun sayıları konusunda bir anlaşmazlığın tartışmasına girmişlerdi. Onlarla birlikte olan yüzü çiçek bozuğu bir kız dayandığı istaka rafından tartışmayı izliyordu.

Joseph tezgâha oturup bir bira istedi. Bardakilerin hiçbiri ona dikkat etmemişti. Joseph buna sevinerek kamyon şoförü kılıklı adamla zenci kızın konuşmalarını dinlemeye koyuldu. Adam kendisini ünlü bir buz hokeyi oyuncusu olarak tanıtıp zenci kızı buna inandırmaya çalışıyordu. Joseph birden kızı daha önce gördüğünü anımsadı. Geçen hafta Sammy'le buraya geldiklerinde, Sammy ona aynı kızı gösterip bir disko dansözü olarak kendisini tanıtan bu zenci kızın aslında bir narkotik polis görevlisi olduğunu söylemişti.

Ne kadar ilginç değil mi? Bir kızla bara ya da restorana gidiyorsunuz ve beş dakika sonra aynı kız burnunuza bir kimlik dayayıp sizi tutukladığını söylüyor. Herkes kendisini sahte bir kimlik altında gizliyordu. Joseph bu düşüncesine gülümseyerek bir bira daha söyledi. Şu an-

da kendisi de bir tür gizlilik altında değil miydi? Augie, Joseph'e birasını verdikten sonra tezgâhın arkasında yüksekçe bir yerde duran televizyonun düğmesine bastı. Loş bara beyaz bir ışık veren televizyonda bir beyzbol maçı vardı. Kamyon şoförü içkili sesini yükseltti.

«Hey, Augie. Ne kadarına bahse girdin bu maça?»

«Elli kâğıt. Ama bendeki bu talihle ne olur? Baksana herifler bana para kaybettirmek için ellerinden ne geliyorsa yapıyorlar. İzlemeye dayanamıyorum.»

Az sonra maç Augie'nin tuttuğu takımın yenilgisiyle son buldu. Öfkeli bar sahibi otomatik kasanın çekmecesini açıp içindeki paraları aksi bir yüzle saydı. Elli doları bulmamıştı henüz. Augie paraları içine atıp çekmeceyi kırarcasına kapadı. Maçın bitiminden sonra televizyon on buçuk haberlerini vermeye başladı. Birden ekranda sendikadaki dosyasından alınmış bir resmini gören Joseph midesinin bulandığını hissetti.

«... Bir işçi arkadaşını kurtardıktan sonra bu kez kendisi düşmekten kurtulamayan ve yirmi dördüncü kattan uçan Joseph Turner bir mucize eseri en küçük bir çizik bile almadan bu kazadan sıyrıldı.»

Elli doların acısını unutan Augie, Joseph'i ilk kez görmüşçesine haykırdı.

«Hey... Tanrım. Bu sensin be.»

Joseph ağzını açmadı. Bardaki herkesle birlikte o da gözlerini ekrana dikmişti. Yerinden kalkıp dışarıya kaçmayı düşündü. Fakat gidecek bir yer bulamıyordu. Oturduğu bar taburesine yapışmış gibiydi. Olayın tüm aşamaları ekranda sıralanıyordu. Önce tepesinden düştüğü inşaat, sonra Sammy ve Corollo'yla hastaneden çıkışı ve kendisini oraya götüren ambulansın sürücüsüyle yapılan röportaj. Adam hâlâ buna inanmadığını söylüyor ve tüm olayın, kamuoyu dikkatini üzerine çekmeye çalışan bir delinin

oyunu olduğunu öne sürüyordu. Ekranda beliren Dr. Weisman da olayı tıbbi yönden açıklamanın imkânsızlığını vurguluyordu. Weisman bu konuda fazla rahatsız edilmemesini rica ediyor ve aynı saygının Joseph Turner'a da gösterilmesinin önemini belirtiyordu.

Joseph bilinçaltı bir refleksle bu görüşü başıyla onayladı. Kamyon şoförü onu garip bir şaşkınlıkla süzüyor, polis kızın da irileşen gözlerindeki bakışları Joseph'le ekran arasında gidip geliyordu. Weisman'dan sonra ekrana gelen St. Patrick katedralinin genç rahibine kalırsa, bu ancak Tanrı'nın sevgili kullarına bir bağışı olabilirdi. Joseph ekranda birden Sammy'i görünce televizyona iyice yaklaştı. Karısı Rosa'yla birlikte televizyon muhabirlerine evinde yakalanan Sammy kelimeleri zorlayarak olayı anlatmaya çalışıyordu. Joseph'in kendisini kurtarışını ön planda tutmaya özen gösteren Sammy de, Weisman gibi, arkadaşının rahat bırakılmasını dilemekteydi.

Joseph haberler bitince derin bir iç çekişiyle ayağa kalktı ve cebinden çıkardığı bir beşliği Augie'e uzattı.

«Olmaz. Biralar benden. Sen barıma gelen en önemli kişi oldun şimdi. İç benden bir içki daha. Hey!.. Aramızda bir kahraman var.»

Joseph başını sallayıp kapıya yöneldi. «Sağol. Başka zaman içerim. Şimdi artık gitmem gerek.»

Altı çift şaşkın göz Joseph'in kapıdan çıkışını izledi.

Dışarısı yine soğuk ve karanlıktı. Joseph yorgun bir bezginlikle buzlu kaldırımda evine doğru yürümeye koyuldu. Bir aralık duran kar yağışı Joseph binaya girerken yeniden başlamıştı. Joseph gürültü yapıp komşuları uyandırmamak düşüncesiyle merdiven başında çizmelerini çıkarıp eline aldı. Dairesine vardığında kapıda asılı bir kâğıt gördü. Bir CBS muhabiri onunla çok acele görüşmek istiyordu; kendisini bulamadığı için bu notu bırakmıştı.

Joseph kâğıdı yırtıp kapıyı açtı. Eşiğin arkası kartvizit ve kâğıt parçalarıyla doluydu. Dost ve komşuların bıraktıklarını alıkoyup gerisini çöpe attı. Birden kapı çalındı. Joseph açmadan kapıda kim olduğunu sordu. Allen Cochran cevabını alınca da kapıyı açtı. Uyuşturucu madde kullanan genç komşusu solgun yüzüyle eşikte duruyordu. Elindeki esrarlı sigarayı gizlemeye gerek görmeden başıyla Joseph'i selamladı.

«Merhaba Allen,» diyen Joseph genç adamın konuşmasını bekledi. Fakat Cochran ses çıkarmadan sinirle titreyen bacaklarına bakıyordu.

«Allen, ne oldu sana? Ses versene.»

Cochran anlaşılmaz bir mırıldanmayla cebinden çıkardığı üç kâğıt parçasını Joseph'e uzattı.

«Nedir bunlar, Allen?»

«Muhabirlerin sana bıraktığı notlar.»

«Peki, ne arıyor bunlar sende?»

«Gelen herkes kapıda bir not görünce onu yırtıp kendininkini bırakıyordu. Ben de ancak bu kadarını kurtarabilip gelince sana vermeyi düşündüm.»

«Sağol Allen. Bu hareketin gerçekten övülmeye değer.»

Joseph kapıyı kapamaya hazırlanırken Cochran onu durdurdu.

«Çok kötü bir durumdayım, Joey.»

«Öyle mi? Nasıl kötü?»

«Parasızım, Joey. Senden borç isteyecektim. Cuma ücret günüm, o zaman öderim.»

«Hayır Allen. Olmaz. Hem sen çalışmıyorsun ki.»

«Bulacağım bir iş. Emin ol borcunu öderim, ne olur?»

«Konu ödemek ya da ödememek değil, Allen. Sana para verirsem on dakika içinde onu esrara, eroine çevire-

ceğini biliyorum. Her gün ölüme biraz daha yaklaşmana izin veremem. Anlıyor musun?»

«Joey, lütfen, ne olur iki onluk ver bana. Konuklarım geliyor. On param yok.»

«Hayır dedim, Allen. Neden anlamak istemiyorsun?»

«Demek öyle...»

«Evet öyle, Allen. İyi geceler.»

Joseph kapıyı kapadı ve tek penceresindeki perdeyi çektikten sonra soyunmaya koyuldu. Birden yine telefon çaldı. Joseph fişi prizden çekip zırlaması kesilen telefonu buzdolabına koydu, lambayı söndürüp yatağına girdi. Gözlerini kapayınca son iki günün tüm olayları beyninde resimlenmeye başladı. Bir zamanlar California'da buna benzer bir kazada sekizinci kattan düşen bir kadının bir çizik bile almadan kurtulduğunu anımsıyordu. Fakat kendisi sekiz değil, tam yirmi dördüncü kattan düşmüştü ve böylesine bir düşüşün hiçbir insani açıklaması olamazdı. Düşünceleri, sonunda onu Tanrı kavramına getirip bıraktı. Joseph çok uzun bir süreden beri bu kavramı düşüncelerinden uzak tutmuştu fakat olayın inanılmazlığı beyninde bir boyutu kapatıp diğerini açıyordu.

Joseph uyumaya çalıştıkça düşünceleri onu daha öncelere sürüklüyordu. Birden gözünün önünde o sahne canlandı. Çok ender anımsadığı bir sahne... Ani fren sonucu çığlıklarla kayan lastikler, çevreye yayılan cam parçaları... «Anne!» diye feryat eden üç yaşlarında bir çocuk ve sonunda da ölümün acımasız katılığı... Gözünden sessiz yaşlar akmaya başladı. Yavaşça eski anılardan uzaklaşarak yine son olaylara geldi.

Uykuya dalacağı sırada kendisini son bir kez inşaatın yirmi dördüncü katında gördü. Sonra ellerinin putrelden kayışı ve sonsuz boşluğa uçuş...

Joseph yere çarptığını görmedi. Boşluktayken uyumuştu.

SEKİZ

Kırılan tahtaların çatırdılarına karışan insan sesleri Joseph'i uyandırdı. Çok yakındaki bir kapının menteşelerinden sökülmesini andıran bir sesle yatağından fırlayan Joseph, pantolonunu kaparak telaşla giyinmeye koyuldu. Kalın bir erkek sesi diğerlerini bastırıyordu.

«Polis! Olduğunuz yerde kalın, yoksa delerim işkembenizi.»

Bunun ardından bir silah sesi duyuldu. Joseph kapıya atılarak ardına kadar açtı. Kapısı kırılan Cochran'ın dairesinde iki adam ve turuncu giysili bir zenci kadın vardı. Her üçü de ellerindeki tabancaları Cochran'a ve konukları olan Rugie'nin barındaki bilardo tartışması yapan gençlere çevirmişlerdi. Gençlerden biri vurulmuş olarak yerde yatıyordu. Karnından akan kanlar yanında duran bıçağa doğru süzülmekte ve oğlan acıyla kıvranmaktaydı. İki adam Cochran'ı, yüzü çiçek bozuğu kızı ve arkadaşını sırtları dönük duvara dayayıp üstlerini aramaya başladılar. Çiçek bozuğu kız bağırıyordu.

«Öldürdün onu orospu çocuğu! Karlos'u öldürdün.»

«Jim. Kelepçele şunu.»

Şef olduğu anlaşılan uzun boylu polisin bu buyruğu üzerine ayağına eski bir blucin giymiş olan sakallı narkotik polis, kızın bileklerini arkadan kelepçeledi. Bunu o denli acımasızca yapmıştı ki, kızın bilekleri kanamaya başladı. Kapıda kimsenin farketmediği Joseph olanları dehşetle izliyordu. Polisler Cochran'ı ve öteki siyah saçlı genci de kelepçeledikten sonra uzun boylu şef, zenci kadın polise döndü.

«Merkezi ara, buraya bir ambulansla sağlık ekibini yollasınlar.»

«Tamam, şef.»

Kadın dönünce Joseph'e çarptı, ardından hemen kimliğini çıkarıp onun burnuna dayadı.

«Polis. Sen dairene dön. Yapacak bir şey kalmadı.»

Merdiven ve sahanlıkları meraklı komşularla dolmuştu. Hepsi de olayı daha iyi görebilmek için itişip duruyorlardı.

Vurulan genç hâlâ yerde kıvranırken sakallı polis ona yasal haklarını okuyor, uzun boylu şef de daireyi araştırıp delil arıyordu. Sabrı tükenen Joseph kapıya yaklaşıp şefe seslendi.

«Bu çocuğu böyle mi bırakacaksınız?»

«Bunu kendisi istedi serseri. Hem biz polisiz, doktor değil.»

Joseph yaralı gence giderek yanında diz çöktü ve elini gencin yarasına bastırdı.

«Ne yapıyorsun orada? Ne karışıyorsun işimize?»

«Bu çocuk yaralı. Yardıma ihtiyacı var.»

«Bas git işine, yoksa sen de pişman olursun.» Polis parmağı tetikteki silahıyla Joseph'e doğru bir adım atacağı sırada kapıda bir ses duyuldu.

«Bu adama dokunursan yarınki gazetelerde tüm başsayfayı sana veririz.»

«Kimsin sen?»

«Louise Ryan. **Times** gazetesi.»

«Anladık ama bu adam görevdeki polislerin işine burnunu soktu.»

«Hiç de öyle bir şey yapmadı. Tersine bir sadistin bu çocuğun ölümüne neden olmasına engel oldu. Şimdi tüm gazetemin başına püsküllü bela açmasını istemiyorsan o silahı kaldır ortadan.»

İrikıyım polis isteksizce silahını kemerine soktu, sonra Joseph'e döndü.

«Şansın varmış, şimdi toz ol bakalım.»

«Hayır. Ambulans gelene kadar yaralıyla kalacağım.»

Louise hemen atıldı. «Elbette kalacaksınız, Mr. Turner.»

Polis, genç kadın muhabire yiyecekmiş gibi bakıp eliyle öfkeli hareketler yaptığı sırada kadın polis içeriye daldı.

«Neler oluyor burada, şef?»

«Bir şey olduğu yok. Sen şimdi etrafa bir bak. Ben iyice arayamadım.»

Kadın polis Cochran'ın dairesini özenle aramaya koyuldu. Eline geçen her şeyi yırtarcasına yokluyordu. Az sonra eski bir ceketin cebinden bir cismi çekmesiyle birlikte haykırdı.

«İşte şimdi çuvalladın serseri.»

Kadının elinde eroin şırıngasını gören Cochran acıyla yüzünü duvara döndü.

Yaralı genç, Joseph'in elini yarasına bastırdığından bu yana geçen sürede daha rahatlamış görünüyordu. Acıyla kıvranması durmuş ve solunumu olağana dönmüştü. Joseph doğrulup Ryan'a döndü.

«Neden geldin buraya yine?»

«Görünüşe göre kelleni kurtarmaya. Hem seni ilgilendirecek bir şeyim var.»

«Armağan falan vereceksen kötü bir zaman seçtin.»

Birden duyulan canavar düdükleri Josep'le Ryan'ın konuşmasını yarıda kesti. Az sonra oda sağlık görevlileri ve üniformalı polislerle dolmuştu. Beyaz ceketi sağlık görevlilerinden biri ilkyardım çantasını açıp yaralıya eğildi. Elindeki kurumaya yüz tutan kanı mendiliyle silen Joseph, Louise'le birlikte yan odaya geçti.

Yaralının yanındaki sağlık görevlilerinin sayısı üç olmuştu şimdi. Biri gencin gömleğini açıp yarayı görünce gözleri şaşkınlıkla büyüdü, sonra uzun boylu polise dönüp sordu.

«Ne kadar önce vurdunuz bunu?»

«Aşağı yukarı on beş dakika oluyor.»

«On beş gün desen başın ağrımaz, çünkü bu yara kapanmış. İzi bile kalmamış.»

«Ne? Olamaz bu. Ateş edip vurduğumu benimle birlikte dört kişi gördü. Yerdeki kanı görmüyor musun?»

«Görüyorum ama ben yine de bu yara kapanmış diyorum sana.»

Polislerin hepsi şaşkınlıkla biribirine baktı. Bu sırada Joseph'le Louise yeniden odaya girmişlerdi. Polisler inanmaz gözlerle yarayı inceleddiler. Tek iz olarak büyükçe bir morluk bırakan yara gerçekten kapanmıştı. Uzun boylu şef kendisi gibi şaşkın bir durumda olan Joseph'e döndü.

«Her şeyi gördün, sen söyle.»

«Evet, bu çocuğun ağırca bir yarası vardı ve ben...»

Polis şefi heyecanla Joseph'in cümlesini tamamladı. «Ve sen yaraya elini koyduğun zaman oluk gibi kanıyordu.» Polis şefi birden korkmuşa benziyordu. Joseph'ten birkaç adım uzaklaşarak yavaşça sordu. «Ne yaptın ona? Kimsin sen? Bir çeşit sihirbaz mısın yoksa?»

Joseph garip bir şaşkınlıkla eline bakıyordu. Odada bulunan herkes heyecanlı bir sessizlikle onun bir şey söylemesini bekliyordu.

«Ne olduğunu kendisi de bilmiyor. Sadece yaralıya yardım etmeye çalışıyordu.»

Louise bunu söyleyip Joseph'i kolundan çekerek onu odadan dışarıya çıkardı. İkisi birlikte şaşkın bakışlar arasından geçerek Joseph'in dairesine girdiler. Louise kapıyı kapatıp sırtını dayadı. Joseph yatağın ucuna ilişip soran gözlerle genç kadına baktı. Louise yavaşça ona doğru gelirken konuştu.

«Sen kolay korkacak biri değilsin. Bunu biliyorum ama bu olay ilkinden de korkutucu. Duyduklarını anlamakla birlikte doğal karşılamaya çalışıyorum.» Kadının

bu sözleri Joseph'e son iki günde duyduklarının en mantıklısı gibi geldi. Louise ona güven vermeye başlamıştı.

«Çok korkuyorum, Louise. Hiçbir şey anlamıyorum. Çıldıracak gibiyim.»

«Hayır, çıldırmayacaksın. Asıl çılgın olan karşılaştığın gerçekler. Bunları göğüslemeye çalışmalısın.»

Joseph kalkıp muslukta ellerini yıkamaya koyuldu. Louise bir süre onu izledi, sonra bir sandalye çekip masaya oturdu. Joseph ellerini kurulayıp genç kadının yanındaki sandalyeye ilişti.

«Şimdi değilse bile eninde sonunda çıldırmak en çıkar yol olacak galiba.»

«Evet. Bu güçlü bir olasılık ama böyle düşünmesen daha iyi olur.»

«Sen anlayışlı ve cesur bir kadınsın gibi galiyor bana.»

Joseph, Louise'i dikkatle incelemeye başladı. Oldukça sakin görünen genç kadın, kendisine ciddi bir hava veren koyu renkli bir döpiyes giymişti. Köşeli bir yüzü ve kararlı bir çenesi vardı. Kahverengi gözleriyse en küçük ayrıntıları kaçırmayan bir kamera gibiydi. İncelendiğinin farkında olduğunu belirtmekten kaçınan Louise gülümsedi.

«Dünkü garip sorularıma kızmadığını sanırım?»

«Hayır, artık kızgın değilim. Bana asırlar önce gibi geliyor şimdi. Bunun için özür dilemene gerek yok.»

«Özür dilemek anlamında söylemedim. Ben sadece görevimi yapıyordum. Durumu şimdi daha iyi anladığımı ve seni düzenbazlıkla suçlamaya hakkım olmadığını sana açıklamak istemiştim.»

Joseph bir baş sallayışıyla anladığını belirtince Louise devam etti.

«Sana inanamadığım için şaşkına dönmüştüm. Buradan ayrıldıktan sonra hemen işe girişttim. Kaza anında se-

ninle birlikte olan diğer işçilerle konuştum. Tüm tanıkları sorgudan geçirdim. Ayrıca tüm aksiliğine rağmen Weisman'dan bir görüşme koparabildim. Hepsi de olayı ayrıntılarıyla doğruladılar.»

«Buna üzüldüm. Benim çatlak olduğumu düşünmen daha kolay olurdu senin için.»

«Bunun farkındayım.» Genç kadının gözlerinde ani bir hüzün belirmişti. Çantasını açıp içinden çıkardığı madeni bir cismi Joseph'e gösterdi.

«Bu benim saatime benziyor.» Joseph uzanıp kırık saati aldı. Camı gitmiş ve akreple yelkovanı eğrilmişti. Joseph saati ilgiyle inceledi. Çalışmaz durumda olan saat son durduğu zamanı acımasızca gösteriyordu : 9.23.

«İşte en korkunç gerçek,» dedi Louise.

Joseph ellerinin titrediğini farketti. Gözlerinde yaşlar belirmişti.

«Çok yorgunum. Ne olduğunu bir anlayabilsem... Üstelik şu yandaki son olay da iyice sarstı beni.»

«Dinle, zamanla her şey açıklığa kavuşabilir. Sana yardımcı olmak istiyorum.»

«Yardımcı mı? Nasıl?»

«Evet. Bu gerçekötesi soruların yanıtlarını birlikte bulabiliriz.»

«Sağol ama...»

«Biliyorum, Joseph Turner'ın yardıma ihtiyacı yoktur diyeceksin. Tersine Joseph Turner başkalarına yardım eder ama bu kez bir yardımcıya kesinlikle ihtiyacı var. O da ben olacağım.»

«Sözü nereye vardırmak istiyorsun?»

«Bir yazı dizisine. Ayrıntıları ne olacak daha bilemiyorum ama acelem yok. Senin uzun boylu fikrini almadan buna girişecek değilim. Ayrıca bunu senin de istemen ya da onaylaman gerek. Önce son olaylar ve özellikle senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum.»

«İyi ama nereden başlayacağımı bilemiyorum ki.»

«Şu anda ben de bilmiyorum ama dur bir dakika...»

«Ne oldu? Bir şey mi geldi aklına?»

«Evet. Bu belki de çılgın bir fikir ama Bridger adında birini duydun mu? Bir çeşit modern aziz. Hastalara şifa veriyor. Bir sağıltıcı...»

«Bu adı duydum ama benimle ne ilgisi var?»

«Onun bir sahtekâr olduğunu biliyorum ama geniş bir örgütü ve televizyonda da önemli bir programı var. Mucizeler konusunda bilgi ve tecrübeli olduğu söyleniyor. Aptalca bir düşünce ama başlangıç için süreceğimiz izde Bridger bize yardımcı olabilir.»

«Louise, ben dindar biri değilim.»

«Ben de değilim ama ne farkeder? Bir kaybımız olamaz ki.»

«Bridger bizimle konuşmak ister mi acaba?»

«Neden konuşmasın? Bu son iki günde kazandığın ünü unutuyorsun galiba. Yarın ilk işim onu arayıp bir görüşme koparmak olacak. Ne dersin?»

«Madem sen istiyorsun, öyle olsun.»

«O halde bu iş oldu sayılır. Yarın seni ararım. Telefonunu buzdolabından çıkarmayı da unutma.» Louise çantasını alıp kapıya yöneldi. Joseph ondan önce davranarak genç kadına kapıyı açtı.

«Beni biraz olsun ferahlattığın için sana teşekkür ederim, Louise.»

«Aldırma. Yarın görüşürüz.»

Louise küçük daireden çıkıp merdivenleri inmeye koyulurken, bana bak, Louise Ryan, diyordu kendi kendine. İtiraf et, sen bu yazı dizisi işinden daha çok Joseph Turner'a bir ölçüde abayı yaktığın için olayı kurcalayıp duruyorsun... Genç kadının içinde bir başka ses de, mucizeleri bir yana, Joseph Turner'ın olağan yaşamda asla rastlanamayacak nitelikte bir adam olduğunu fısıldıyordu.

DOKUZ

Joseph, bindiği tenha metro vagonunun sarsıntıları arasında düşünceye dalmıştı. Sabah erkenden kalkmış ve karmaşık düşüncelerle Louise'in telefonunu beklemeye başlamıştı. Olayları çılgın bir kâbus boyutu içine sokup bu çizgide düşünmeye defalarca kendisini zorlamış, fakat gerçekler ağırlıklarını korumayı sürdürmüşlerdi. Louise saat dokuza doğru telefon edip 11.30'da Bridger'la randevuları olduğunu bildirmişti. Genç kadının telefonundan az sonra Joseph gitmekten cayar gibi olmuş ama elinde Louise'i arayacak bir adres ya da telefon numarası olmadığından bu randevuya gitmekten başka çıkar yol görememişti. Şimdi de kendisini bu görüşmeye götüren metro vagonunda Bridger gibi biriyle konuşmaktan ne sonuçlar çıkacağını düşünüyordu.

Joseph birden gözetlendiği duygusuna kapılarak çevresine bakındı. Kabarık, uzun saçlı bir zenci çocuk iri gözlerini ona dikmişti. Oğlan yerinden kalkıp Joseph'in yanına oturdu.

«Siz ünlü biri misiniz bayım?»

Joseph ancak duyulur bir sesle mırıldandı. «Güzel bir soru.»

«Sizin adınız ne bayım?»

«Adımı ne yapacaksın?»

«Resminizi gazetenin başsayfasında gördüm. Siz ya bir film yıldızı, ya bir politikacı ya da polisçe aranan birisiniz. Hangisi doğru?»

«İyi de, bunu o gördüğün gazetede okumadın mı?»

«Ben okuma bilmem ki. Giyiminize bakılırsa hiç de film yıldızına benzemiyorsunuz. Lüks bir arabada olmadığınıza göre politikacı da değilsiniz. O halde polisler ne-

den sizi arıyorlar?»

«Polişçe arandığımı da nereden çıkardın?»

«Ben adamın gözünden anlarım. Gerçeği saklamaya gerek yok. Hem ben size yardım da edebilirim, hani saklanmak konusunda. Sizden fazla para almam.»

«Bak hele, bu önerin hiç de fena değil. Sağol ama aslında ben bir inşaattan düştüm ve...»

«Haaa... Şimdi anladım kim olduğunu. Radyoların söz ettiği o adam sensin demek. Şanslı adamsın yahu. Adın da Joseph...»

«Evet. Senin adın ne bakalım?»

«Abdul Muhammed. Yani yalnız bu haftalık öyle. Asıl adım Leroy?»

«Peki, kaç yaşındasın, Abdul?»

«Bilmem. On üç galiba?»

«Yok canım, var mısın o kadar?»

«Peki, on iki desem inanır mısın?»

«Hayır.»

«O halde on bir. Bu gerçeğe en yakını, çünkü annem ocakta on bire basacağımı söyledi.»

«İşte buna inanırım, Abdul. Nasıl oluyor da okuma bilmiyorsun sen? Okula gitmiyor musun?»

«Ara sıra. Okuyup da ne yapacağım? İhtiyacım yok. Büyüyünce tutacağım yolda başka şeyler gerek bana.»

«Ne olacaksın büyüdüğünde?»

«Muhammed gibi bir lider olacağım.»

«Hiç sanmıyorum.»

«Nedenmiş o? Olacağım işte.»

«Çünkü Muhammed okuma yazma biliyordu da ondan.»

«Nereden biliyorsun onun okuma yazma bildiğini?»

«Kitaplar öyle yazıyor. Hem okuma bilmeyenler lider olamazlar.»

«Tüh... Bak bunu düşünmemiştim. Ne yapacağım şim-

di. Öğrenmek için yaşım da geçti. Ama ben yine de planlarımı değiştirmeyeceğim. Ona göre hazırlandım.»

«Senin yaşındayken ben de planlarımı değiştirmeyeceğim diyordum ve değiştirmedim. Ama ben okuma yazma biliyordum. Bak, sana bir öneride bulunayım.»

«Nedir o?»

«Öğrenmek için yaşın hiç de sandığın gibi geç değil. Seni bir arkadaşıma göndereyim. Adı Leon Asher, kendisi Grand Concourse Gençlik Kulübünde basketbol ve İngilizce öğretmenidir. Ona git ve seni Joseph Turner'ın gönderdiğini şöyle, sana okuma yazma öğretsin. Oldu mu?»

«Bilmem ki. Sen şimdi, Muhammed'in okuma yazma bildiğinden emin misin?»

«Bildiğim kadarıyla öyle. Ünlü bir adam olmak istiyorsan okuma yazma bilmen şart.»

«Hey... Hiç de fena fikir değil. Hem de senin gibi ünlü biri salık veriyor beni.»

«Bana bakma. Ben o ünden nefret ediyorum. Bu, planlarıma dahil değildi.»

Metro bir istasyonda durunca Leroy dışarıya fırlayıp Joseph'e baktı.

«Sana iyi şanslar, Abdul ya da Leroy.»

«Sizin de talihiniz açık olsun, bayım.»

Josep görüşme saatinden on dakika önce Bridger'in bürosunun bulunduğu lüks binaya girerken sırma giysili kapıcı onu kibarca selamladı. Geniş lobide Louise kendisini bekliyordu.

«Fikrini değiştirip gelmeyeceğini sanmıştım.»

«Yalan değil. Az daha öyle oluyordu ama seni boşuna bekletmek istemedim.»

Danışma masasına gidip Mr. Bridger'a geldiklerini bildirdikten sonra asansöre girdiler. Louise elli beşinci katın düğmesine bastı. Binadaki görkemin etkisinde kalan Joseph mırıldandı.

«Bu adam lüksü çok seviyor galiba.»

«Hem de nasıl. Sana onun hakkında bir uyarıda bulunayım. Paul, tanığı olmadığı mucizeler konusunda oldukça kuşkuludur. Özellikle tanımadığı birine ait olan mucizeler... Bu konuda Tanrı'yı mı, yoksa kendi altın madenini mi koruduğu pek belli değil ama önemli olan bize yardımcı olabileceğidir.»

Asansör durdu ve Joseph'le Louise oradan doğruca pahalı döşenmiş büroya çıktılar.

Paul Bridger onları kapıda karşıladı. Üstünde kadife bir pantolonla pahalı bir yün kazak vardı.

«Louise, güzelim. Kapkara bir günü aydınlatıyorsun. Siz de Joseph Turner olmalısınız?»

«Evet, ta kendisi. Beni kabul ettiğinize çok memnun oldum.»

«Ben de sizi tanımak için sabırsızlanıyordum.»

Sekreterlerden biri gelip Joseph'le Louise'in paltolarını aldı, sonra hep birlikte Bridger'ın lüks çalışma odasına girdiler. Oda bürodan çok bir müzeyi andırıyordu. Adamın film yıldızları ve tanınmış politikacılarla çektirdiği resimler duvarları tümüyle örtmüştü. Bridger devlet başkanıyla çekilen resmini Joseph'e çocuksu bir gururla gösterdi. Tüm kente egemen bir manzarası olan bürodaki pahalı deri koltuklardan birine oturan Joseph, sıkıntıyla konuya geçilmesini bekliyordu. Bu sırada paltolarını alan sekreter elinde gümüş bir tepsiyle içeriye girdi. Tepside kahve ve çay vardı. Louise servisi yapmayı üstlenip kahve isteyen Joseph'e, çay isteyen Bridger'a da fincanlarını verdikten sonra söze başladı.

«Konuşacaklarımız öncelikle Mr. Turner için çok önemlidir, Paul.»

«Evet, anlıyorum. Olayı gazetelerden ve senden öğrendim. Bir de kahramanın kendisinden dinlemek ilginç olacak. Konuşun, Mr. Turner, sizi dinliyorum.»

«Nereden başlayacağımı kestiremiyorum ki.»

«Başlangıçlar genellikle güç olurlar, Mr. Turner. Başınızdan geçen de açıklaması çok güç bir olay ama kendinizi sıkmayın, acelemiz yok.»

Joseph bir süre ağzını açmadan durdu. Bridger'a öyküsünü anlatmak istediğinden iyice emin değildi. Öte yandan adamın tipi ve tavırları, içinde bir huzursuzluk uyandırmıştı. Fakat bu duygularına karşın, yine de görüşmenin sonucundan bir yarar umarak isteksizce söze başladı.

«Her şey pazartesi günü başladı. Tepede çalışıyordum, bir yanlışlık sonucu yirmi dört kattan aşağıya düştüm. Ölmek bir yana, çizik bile almadan bu kazadan sıyrıldım. Bu da Bellevue Hastanesindeki tüm doktorlarca doğrulandı.»

«Evet, bunları gazetelerde okudum. Beni asıl ilgilendiren neler duyduğunuzdur.»

«Öncelikle korku. Çok korktum.»

«Korkudan başka neler hissettiniz?»

«Her şey o kadar hızlı oldu ki... Korktuğumu anımsıyorum, sonra kulaklarımdaki o çınlama... Buna zırlama desek daha gerçekçi olur. Sonra güvenli, sıcak bir duygu, sonunda da kendimden geçmem.»

«Sıcak bir duygu mu dediniz?»

«Evet.»

«Bu çok ilginç, Mr. Turner. Çok ilginç.»

«Nedir ilginç olan?»

«Duyduğunuz sıcaklık. Biz şifa verenler, tedavi anında anlatılmaz bir sıcaklık duyarız. Fakat yanlış anlamayın, bu sizin de bir sağıltıcı olmanız demek değildir.»

«Bu iyi bir haber. Çünkü benim öyle biri olmaya niyetim yok.»

«Elbette, anlıyorum. Şimdi devam edelim. Sonra ne oldu?»

«Dün gece komşularımdan biri narkotik polislerin baskınına uğradı.»

«Ha, şu karnından yaralanan mı?»

«Yaralı, komşumun arkadaşlarından biriydi. Yanılmıyorsam bir satıcı.»

«Evet. Devam edin.»

«Olayın bir aşamasında ben bu gencin yarasına elimi dokundurmuş bulundum ve...»

«Ve ne oldu, Mr. Turner?»

«Sağlık görevlilerinden biri yaranın kapanmış olduğunu söyledi.»

«Bu yara kendiliğinden kapanmadı, değil mi, Mr. Turner?»

«Nasıl? Anlayamadım?»

«Yaranın şifalı bir elin gücüyle kapandığını söylemek istemiştim.»

«Eh... Öyle de desek olur. On beş dakika sonunda yaradan kalan tek iz çevresindeki morluktu.»

«Yaraya elinizi koyduğunuzda kendinizde bir sıcaklık hissettiniz mi?»

«Hayır.»

«Güzel, bu iyi işte.»

Bridger üzerinden ağır bir yük kalkmışçasına koltuğunda geriye yaslandı. Bu sırada Louise söze karıştı.

«Paul, Tanrı aşkına. Bunun ne önemi var? Böyle şifa verme durumlarında o dediğin sıcaklık bazen duyulur, bazen duyulmazmış.»

«Bak hele, Louise. Bu konuda araştırma yaptın galiba. Çok etkileyici.»

«Evet, yaptım. Bana bak, Paul, Mr. Turner senin mesleğine göz koyup elinden almaya niyetli bir insan değil ve asla olamaz. Onun tek isteği bu bilmece sorulara bir yanıt bulmaktır, anlıyor musun?»

Bridger karşısındakileri, onlara değer biçercesine tartıcı bakışlarla bir süre süzdü, sonra cilalı tırnaklarına bakarak sordu.

«Sizlere ne şekilde yardımcı olabilirim?»

Joseph öne doğru eğilip heyecanlı bir sesle söze başladı.

«Bu düşüşten sonra neden ve nasıl ölmediğimi bilmek istiyorum. Ayrıca bana neler oldu ya da neler oluyor ve bunların sonu ne zaman gelecek?»

«Açıkcası, bu konuda bir fikir yürütmek oldukça güç.»

«Hiç olmazsa beni tatmin edecek bir şey söyleyin.»

«Düşerken duyduğunuz o güvenli sıcaklık, bedeninize bir zırh görevi yaparak, büyük bir olasılıkla onu yere çarpmanın etkisinden korumuş olabilir.»

«Siz buna mı inanıyorsunuz?»

«Bilmem. Başka açıklama biçimi var mı?»

«Ama gerçek bu olamaz.»

«Bakın size ilginç bir gerçekten söz edeyim. Filipin adalarında iki adam var. Bunlar hiçbir cerrahi alet kullanmadan önemli ameliyatlar gerçekleştirebiliyorlar. Alet olarak kullandıkları yalnızca parmakları. Ben, bu adamların böbrek, apandisit ve tiroid bezi gibi ameliyatları yaptıklarını gözümle gördüm. Parmaklarını deriye daldırıp hastalıklı organı elleriyle çıkarıyorlar, sonra da ne kanama, ne de yara izi kalıyor. Ben bundan televizyon programımda söz ettiğimde kimse bana inanmadı. Tüm tıp kuruluşları da sessiz kaldılar. Sizin de böyle bir iyileştirme gücüne sahip olduğunuz su götürmez bir gerçek. Düşme olayı bir rastlantı olabilir ama bu yarayı iyileştirmeniz asla.»

Louise sabırsızca söze karıştı. «Peki, bu bir hipnoz olayı ya da bir psikolojik değişme olamaz mı? Yani kanamaları durduran, yaraları yok eden bir değişme?»

«Hayır. Bu, on beş dakikada bir yara kapatacak nitelikte bir değişme olamaz.»

Joseph de söze girdi. «Pekâlâ benim bir sağıltıcı ol-

duğumu varsayalım. O zaman bana bunu anlayabilecek, sezecek bir yol gösterin.»

«Korkarım, size inancımdan başka bir telkinde bulunamayacağım. Bunu da televizyon programlarımda defalarca vurguladım.»

«Programlarınızı izlemiyorum.»

Bridger hayal kırıklığıyla dudaklarını büzdü. «Öyle mi, yazık. Evet, bu doğal harikanın dört açıklaması olabilir. Bazı sağıltıcılar yaptıklarının tümüyle insanüstü olduğunu ve bunun açıklaması bulunmayacağını savunuyorlar. Bazıları, yaradılışta olan bir duygu ve fizik ötesinde özel bir yetenek diyorlar buna. Benim görüşüme göreyse, bir Tanrı vergisi, Ruh -ül Kudüs'ün büyük ve akıl almaz gücüyle aziz İsa'nın ruhu ve bunun etkisiyle...»

«Anladık. Dördüncüsü nedir?»

Bridger vaazının yarıda kalmasından duyduğu hoşnutsuzluğu belirten bir ses tonuyla Joseph'in sorusunu yanıtladı.

«Hayal, kuruntu. Başka ne olabilir?»

«Benim durumumun bunlarla ilgisi yok ki.»

«Bunda size katılıyorum.»

«Bir sağıltıcı da değilim ve olamam.»

«Bu da doğru.» Bridger da Joseph'ten hoşlanmamıştı ama onu henüz gerektiğince ölçüp biçip hakkında bir sonuç ya da karara varamamıştı. Eğer Joseph gerçek anlamda bir şifa verense, bu durumda asıl işi üfürükçülük olan kendisine odun kesmekten başka yapacak bir şey kalmıyordu. Öte yandan, doğabilecek bir olasılıkla Joseph'in dürüstlüğünden yararlanıp onu çeşitli işlerinde kullanabilirdi.

«Size şunu sorayım, Mr. Turner. Durumunuz hakkında kesin bir açıklığa kavuşmak ister misiniz?»

«Elbette isterim. Hem bunun için burada değil miyiz?»

«Hemen şimdi mi?»

«Evet. Hemen şimdi.»

«O halde bunu kanıtlamanın tek yolu var. Bana iki dakika izin verin. Hemen dönerim.»

Bridger böyle deyip odadan çıktı. Louise, Joseph'in fincanına kahve doldurup ona döndü.

«Bu adamın garip biri olduğunu söylemiştim sana.»

«Aldırma, Louise. Tek umudum yapacağı denemenin başarısızlığa uğramasıdır. Böylece onun ne olduğunu daha iyi anlarız.»

Bridger yeniden odaya girdi. Elindeki usturayı masaya bırakıp Joseph'in karşısında durdu. Joseph'in gözleri usturayla Bridger arasında gidip geliyordu.

«Bu usturayla ne yapmayı düşünüyorsunuz?»

«Hiç. Benim şifa verdiğime inanıyor musun, Joseph?»

«Hayır.»

«O halde ruhban sınıfına mensup biri olarak benim sana bir kötülük gelmesini isteyebileceğime inanıyor musun?»

«Emin değilim. Hayır, buna inanmak güç olur.»

«Güzel. O halde masadaki usturayı al ve sol bileğini kes.»

«Nee?» Louise'in şaşkın sesi bir çığlık gibi çıkmıştı. Joseph de şaşkınlıkla ağzını açıp Bridger'a baktı.

«Sen deli misin?»

«Bunu hemen şimdi isteyen sen değil miydin?»

«Çok dramatik Bridger. Ve çok aptalca. En kötüsü birkaç dikişle bileğimi kurtarırım ama buraya seni eğlendirmeye gelmedim.»

«Mr. Turner, eğer gerçekten böyle bir iyileştirme yeteneğiniz varsa, bunu görüp öğrenmek en doğal hakkımdır. Bunun size yapacağım iş önerisini etkileyecek tartışılmaz bir kanıt olacağında da hiç kuşkusuz bulunmamalı.»

«İş önerisi mi?»

«Evet. Şifa verip hastaları iyi etmek istiyorsanız ve bunda yüce İsa'yı önder olarak kabul ediyorsanız, yarından itibaren haftada on bin doları cebinize atmaya başlayabilirsiniz.»

Duyduklarına inanamayan Joseph'in öfkeden soluğu kesilmişti. Bridger daldığı kazanç hayallerinin etkisiyle heyecanlanıp devam etti.

«Bakın, elimde yetişemeyeceğim kadar çok randevum var. Bunlardan biri için pazartesi Memphis'e gitmek gerek, oraya benim yerime sen gidersin. Yarınki programımda seni televizyon izleyicilerime sunarım, bir iki numara yapar, kendini tanıtırsın. Sonra sana yeni işler bulurum. Haftada on beş belki de yirmi bin insan bizi görüp duymak için kuyruğa girer.»

Bridger birden durdu. Bir yanlışlık yaptığı, sözleriyle çizdiği tablonun Joseph'e ulaşamadığı duygusuna kapılmıştı. Fakat buna aldırmayıp konuşmasını sürdürdü.

«Sana ihtiyacı olan sürüyle insan var dışarıda. Görmeyen, duymayan, konuşamayan, yürüyemeyen insanlar. Çocukları düşün, Joseph, çocukları... Asıl onlar seni bu işe bağlayacaktır. Şimdi ne diyorsun? Benimle beraber misin?»

Joseph duyduğu tiksintiyi belli etmeden derin bir soluk alıp, «Bu sözünü ettiğin insanlar seni görmek için kaç para ödüyorlar?» diye sordu.

«Ücretler eyalet ve kentlere göre değişir ama genellikle adam başı sekiz dolar.»

Joseph başını sallayarak yavaşça ayağa kalktı, aşağılayıcı bakışlarını Bridger'a dikip tüm öfkesini sözlerine döktü.

«Adi, pis sahtekâr. Mide bulandırmaktan başka işe yaramazsın sen. O sakat insanlar acılarının bedelini yeterince ödememişler gibi, bir de onların parasını alıp zavallıları dolandırıyorsun. İğrenç bir yaratıksın sen... Sen...

Muhterem Peder... Tüm din kavramının aşağılık yüzkarası.»

Joseph öfkeyle kapıyı çarpıp dışarıya fırladı. Louise sekreterden paltoları alırken Bridger söyleniyordu.

«Ne sanıyor kendini bu adam? Bensiz bu işde hiçbir şey yapamaz.»

«Olsa olsa kendisini Paul Bridger'ın tüm numaralarını ortaya çıkaran adam sanıyordur.»

Louise bunu söyleyip öfkeyle asansörün düğmesine bastı. Joseph genç kadından önce diğer asansörlerden birine binip aşağıya inmişti. Louise az sonra sahneden çok etkilenmiş ve Joseph'e beslediği duygular daha belirli bir yön kazanmışlardı. Bu iriyarı yakışıklı inşaat işçisinin soylu öfkesi ve erkek gücü, onu genç kadının gözünde efsanevi bir eski zaman şövalyesine yükseltmişti. Asansör zemin kata inince genç kadın heyecanını frenleyerek azgın bir boğa gibi lobide dolaşmakta olan Joseph'e yaklaştı.

«Kelimenin tam anlamıyla bir harikaydın, Joseph.»

«Ya demek hoşuna gitti öyle mi? Beni bu işe sokan sensin.»

«Böyle sonuçlanacağını nasıl bilebilirdim? Ama yaptığın en doğrusuydu.»

«Buna sevindim. Yine de sana teşekkür borçluyum. Artık ayrılsak nasıl olur?»

«Yoo... Hemen kaçmak yok. Daha bir saatlik iznim var. Gel sana bir yemek ısmarlayayım.»

Louise, Joseph'i rahatsız olmayacakları lüks, sakin bir restorana götürdü. Yemek sırasında fazla konuşmadılar. Joseph yemeği bitince tabağını iterek sıkıntıyla dışarıya bakmaya koyuldu, sonra Louise'e döndü. Genç kadınla birlikte olduğunu, daldığı düşünceler arasında unutmuş gibiydi.

«Önemli bir şeyin farkına vardım. Ben bir sağıltıcı olabilirim.»

«Olduğunu varsay. Neler yapacaksın bakalım?»

«Hiçbir şey yapmayacağım.»

«O zaman vaktini boşuna harcamış olmayacak mısın?»

«Hayır. Şu sahtekâr bana iki şekilde yardımcı oldu. Birincisi, sorunuma şimdilik bir çözüm yolu olmadığını anladım. İkincisi de, kendimde olan bu gücü kesinlikle kullanmama kararına varmam. Tersine bunu unutmaya çalışacağım.»

«Bunu başarabilecek misin?»

«Başarmak zorundayım. Eski yaşamıma dönmem gerek. Ama dur bir dakika...»

«Ne oldu?»

«Dün geceki olay. Şu yara konusunda o polisler kimseye bir şey söylediler mi acaba?»

«Ben o işi hallettim bile.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Diyelim ki, polislerle bir anlaşma yaptım.»

«Anlaşma mı yaptın? Biraz açıklar mısın lütfen?

«Meslek sırlarımı açığa vurduruyorsun bana ama öyle olsun. Dün gece senden ayrıldıktan sonra polis merkezine gidip en büyük şefle konuştum ve olay konusunda en küçük bir haberin basına sızdırılışında başlarına büyük işler gelebileceğini söyledim.»

«Yani herifleri tehdit mi ettin? Nasıl?»

«Aynı merkezin polislerinden birinin yardımsever bir vatandaşı öldürmeye kalkıştığını gazetemde açıklamakla.»

«Ve sonuç ne oldu?»

«Sonuç olarak New York Times gazetesinin tüm pazar nüshasını kendilerine tahsis etmesini istemiyorlarsa, dün geceki olaylar konusunda tek kelime açıklamamalarını uygun bir dille anlattım.»

«Herifler de korkup aman dediler ha? Louise, sen bir

fırtına gazetecisin.»

«Yok canım o kadar övülmeye değer bir şey değil. Hem bu inanılmaz olayı fazla kurcalamak onların da pek işine gelmedi.»

«Kimse kolay inanmaz korkusuyla herhalde. Peki, patronun ne diyecek bu işe?»

«O beni iyi tanır. Bir iz peşinde olduğumu ve haberi geçerli nedenlerle geçiktirdiğimi bilecek kadar güveni vardır bana.»

«Bunu benim için yapman da ayrı bir fedakârlık. Sayende yine sıradan bir adam olacağım.»

«Sen sıradan bir adam değilsin, Joseph.»

«Değil miyim? O da ne demek?»

«Şu demek. Çok iyisin, sonra çok masum ve olağanüstü dürüst bir insansın. Biri sana define sandığının kapağını açıyor, sense sandığı onun kafasında parçalıyorsun. Ayrıca insanüstü güçlere sahipsin ve bunları unutmak istiyorsun. Ne diyeyim, saflığın ve gerçek yalınlığın doruğuna varmış birisin sen.»

«Bitti mi?»

«Bana kızmadın ya?»

«Hayır, kızmadım.»

«Gerçekten her şeyi unutmak mı istiyorsun, Joseph?»

«Bundan da kötülerini unuttum.»

«Peki, gerçek anlamıyla iyileştirme yeteneğin olduğuna kesinlikle inandığın zaman ne yapacaksın?»

«Şimdilik bunu düşünmek istemiyorum.»

«Onu kullanmayı deneyecek misin?»

«Hiçbir karşılık almamak ve bir sirk gösterisine çevirmemek koşuluyla evet. Onu kullanmayı ancak bu durumda düşünebilirim.»

«Çok güzel. Ben de böyle düşünüyordum. Şu çocuğun yarasını...»

«Tanrı aşkına, Louise. Bu konuya girmeyelim. Keşke

bunlar hiç olup bitmeseydi...»

«Ama böyle pasif kalmanın ileride sana bir yararı olacağını sanmıyorum.»

«Olayların içinde olmaktansa, onları yüksekçe bir yerden izlemek benim felsefem olmuştur hep.»

«Bununla nereye varıyorsun?»

«Bilinmeyen daima zararsızdır. Bilmeye kalkıştığın anda gerçek hemen dişlerini gösterir.»

«Ama sen biliyorsun.»

«Hayır, henüz gerektiği şekilde değil ve iyice bilene kadar kendimi bilmemeye zorlayacağım.»

ON

Pazartesi tüm ülkeyi saran kaza olayı, perşembe sabahı artık bayatlamış ve unutulmuş bir haber oldu. Şimdi radyo ve televizyonlarda tek haber konusu ülkenin doğu kesimini kasıp havuran kar fırtınasıydı. Koca kent tümüyle kara gömülmüştü. Josehp'in küçük dairesine gelen ziyaret ve telefonlar giderek seyrekleşmekteydi.

Joseph o sabah neşeli ve düşüncelerden arınmış duygularla yatağından çıktı. Olaydan bu yana ilk kez yaşam ve özgürlüğün zevkini duyuyor ve geleceğe dönük tasarılar hazırlıyordu. Yarın yeniden işine başlayacak, eski yaşamına dönüp o olayı ve sonuçlarını geçmişin tozlu raflarına kaldıracaktı. Yalnız çözümlemesi gereken küçük bir sorun vardı ve akşama Sammy'e gidip o işi de bitirecekti. Bugünse canı koşup zıplamak, çocuklar gibi oynamak istiyordu.

Yetimhanenin Gençlik Kulübüne ait bahçesine girdiğinde, Leon Asher'ı kar küremekte olan çocukların başında buldu. Çocuklardan birinin onu görüp adını haykırma-

sıyla birlikte tüm çocuklar kürekleri bırakıp bir anda Joseph'in çevresine üşüştüler. Çığlıklar ve neşeli seslerle Joseph'i her yanından çekiştiren afacanlar onu büyük bir tantanayla binaya soktular.

«Durun çocuklar, durun az soluk alayım.»

«Aslan Joey. Bugün bizimsin, seni bırakmayız.»

«Joey, bize neler olduğunu anlat.»

«Tamam çocuklar yetti artık. Düştüm ve ölmedim. Oldu mu?»

«Ama neden anlatmıyorsun, Joey?»

«Başka bir gün anlatırım. Şimdi benimle buz pateni yapmaya gelen var mı?»

«Ben varım.»

«Oldu. Hepimiz varız, Joey.»

«Haydi öyleyse gidelim.»

Joseph çocuklarla birlikte çıkarken Leon Asher kapıda onu bekliyordu.

«İyisin değil mi, Joey?»

«Bomba gibiyim. Senin kadroya zenci bir çocuk dahil oldu mu bugünlerde?»

«Evet. Bu sabah geldi. Adı da Abdul ya da Leroy. Ona biraz okuma yazma dersi verdim, yarın yine geleceğini söyleyip gitti. Çok şirin bir çocuk.»

«Bütün çocuklar şirindir, Leon. Şimdilik hoşçakal.»

Joseph ardındaki çocuklarla birlikte bir otobüse binerek paten kayacakları alanın yolunu tuttu. Caddeler yaklaşan Noel için erken bir hazırlıkla ışıklar içinde parıldıyordu. Aşırı bir özenle süslenmiş vitrinler görkemli albenileriyle müşteri avlıyorlardı. Kalabalık köşeleri tutmuş, çeşitli din kuruluşlarının çalgıcıları şarkılar söyleyip para toplamaya çalışıyorlardı.

Rockefeller merkezindeki buz pateni alanına geldiler. Joseph çocuklara birer çift buz pateni kiralayıp onlarla birlikte çocuklaşarak paten kaymaya koyuldu. Bir saat

süreyle birbirlerini iterek kovalayıp durdular. Joseph son kez, bir yıl önce aynı buz pateni alanına, unutacaklarının listesine dahil ettiği biriyle gelmişti. Maggie Dillon. Gülen mavi gözleri ve uzun kestane rengi saçlarıyla ardında acı anılar bırakan ve Joseph'in yaşamında bir dönüm noktası olan güzel Maggie... Joseph orada bulunmasının etkisiyle anımsadığı güzel kadını beyninden atmak için, bir ara oturup dinlendiği yerinden fırlayarak yeniden çocukların arasına karıştı. Az sonra hepsi yorulmuş ve ıslak pantolonları çocukları üşütmeye başlamıştı. Joseph onları toparlayıp bu kez metroya bindirdi. Çocukları yerlerine teslim edip Sammy'nin evine doğru yola koyulurken hava iyice kararmıştı.

Sammy dostunu her zamanki içtenliğiyle karşıladı.

«Seni merak etmeye başlamıştık. İyi misin?»

«Evet, iyiyim. Yalnız bu soruyu bir daha duyarsam kusacağım galiba. Tüm yaşamımda kimse sağlığımla bu kadar ilgilenmedi.»

«Seni hayırsız seni. Günlerden beri seni arayıp duruyorum.» Sammy, Joseph'le şakadan boğuşmaya başlayıp onu dizboyu karların üzerine yatırdı. Bu sırada beliren Sammy'nin karısı Rosa onlara seslendi.

«Samuel, çocukluğu bırakın da içeriye gelin. Hasta olacaksınız.»

«Hasta mı? Biz mi? Şaka yapıyorsun. Biz hiç hasta olur muyuz, öyle mi, Joey?»

«Elbette olmayız.»

«Öyle bir olursunuz ki, siz de şaşarsınız. Haydi gelin, yemekler soğuyor.»

İki adam içeriye girerlerken Rosa, Joseph'i omuzlarından tutup ciddi ve yumuşak bir sesle fısıldadı.

«Joey, sana ne kadar...»

Joseph kadının sözünü keserek onu sevgiyle kucakladı.

«Biliyorum, Rosa. Biliyorum.»

«Peki öyleyse, ellerinizi yıkayın da sofraya oturalım.»

Joseph, Sommy'nin evinde asla yabancılık duymamıştı. Çocukluğunda özlemini çektiği bir evin sıcaklığını arkadaşının evinde fazlasıyla bulabilmişti. Her geldiğinde mutfağından iştah açıcı yemek kokuları yayılan bu ev, Joseph'in ikinci bir yuvası olmuştu. Yemekten sonra oturma odasına geçtiler. Joseph buraya geldiğinde her zaman oturduğu şöminenin önündeki yüksek koltuğa yerleşti. Sammy sessizce gelip şömine ateşinde ellerini ısıttı, sonra Joseph'e döndü.

«Eee, Joey, şimdi neler olduğunu anlat. Belki yüz kez telefon ettim, cevap alamayınca iyice meraklandım.»

«Kusura bakma, Sam. Telefonlara cevap vermiyordum. Sürüyle gazeteci ve bir dizi garip olay beni çok yordu.»

«Benimle konuşmak istediğin bir konu var mı?»

«Hayır. İstediğim tek şey hepsini unutup bir an önce işe başlamak. Sen işe döndün mü?»

«Bu konuyu daha sonra konuşalım, Joey. Kazadan sonra bütün arkadaşlar seni görmeye gelmişler ama sen ortalarda yoktun. Soukup iki kez gelmiş sana. Adam perişan.»

«Buna üzüldüm. Arızanın nedenini bulabilmişler mi?»

«Yağ sızıntısı. Hidrolik aksamdaki tüm yağ akıp gitmiş. Vinçin kattan kata taşınması neden olmuş buna.»

«Bundan sonra akılları başlarına gelir artık. Sizleri televizyon haberlerinde gördüm. Muhabirler fazla rahatsız etti mi?»

«Ne demezsin. Rosa kovaladı onları en sonunda.»

Bu sırada odaya giren Sammy'nin karısı söze karıştı.

«Hem de nasıl kovaladım. Evi altüst ediyorlardı.»

«Çok iyi yapmışsın, Rosa. Benim de aynı şeyi yapmam gerekirdi. Onları beni rahat bırakmaları için uyarman, be-

ni çok duygulandırdı, Sammy.»

«Elimizden gelseydi daha da fazlasını yapardık.»

Sammy, Rosa'nın getirdiği ibrikten Joseph'e kahve doldurup sözlerine devam etti.

«Kazadan sonra oturdum ve düşündüm. Bunca yıllık işimde geçirdiğim önemsiz kazalarda bu sonuncusu kadar ölüme yakın olmamıştım hiç. Bu olaydan sonra her şey benim için çok daha farklı bir önem kazandı.» Sammy yerinden uzanıp karısının saçlarına dokundu. «Öncelikle, bu kadını ne kadar sevdiğimi daha iyi anladım.»

Rosa kocasına sevgi dolu gözlerle baktıktan sonra Joseph'e döndü.

«Sammy her sabah kiliseye gidip mumlar yakıyor ve senin için dua ediyor, Joey.»

«Dinle, Joey. Rosa'yı bu dünyada yalnız bırakmak istemiyorum. Artık inşaat tepelerine tırmanıp seninle birlikte çalışamayacağım.»

Joseph bu sözleri hiç beklemiyordu. İçinde bir burukluk duyarak heyecanla sordu. «Sammy, inanamıyorum. Bundan emin misin?»

«Rosa bensiz ne yapar sonra, Joey? Bu olaydan sonra her gün azap içinde benim eve gelişimi bekleyemez artık. Hem yaşlandım da. Biliyorsun ki, bu iştekilerin çoğu daha benim yaşıma gelmeden mesleği bırakıyor. Artık tehlikeyi göze alamam.»

«Bu doğru değil, Sammy. Sen bu meslekte hepimizi de eskitirsin.»

«Hayır, kesin kararımı verdim. Bu iş bitti artık.» Sammy kalkıp odadan çıktı.

Joseph kocasının çıkışını izleyen Rosa'ya döndü.

«Bu ne demek oluyor, Rosa? Kocan ne yaptığının farkında mı?»

«Verdiği kararda benim bir etkim olmadı, Joey. Bunu yalnız kendisi istedi. Her gece kâbuslar görüyor. Bana bel-

li etmekten kaçınıyor ama çok korkuyor, Joey. Bir daha yükseklere çıkmayı asla düşünmek istemiyor.»

«Ben de öyle düşünüyordum ama benim yaşamım bu, Rosa, ve Sammy'siz başarabileceğimi sanmıyorum.»

«O halde ona baskı yap, Joey. Bu meslek onun da yaşamı. Kendisini aldatacağını sanıyor ama beni aldatamaz. Karısıyım ve onu tanıyorum. İşine dönmezse asla eski Sammy olamaz. Onu yatıştır ve geleceği açısından işine dönmesinin tek çıkar yol olacağını ona anlatmaya çalış.»

«Bunu başarabilirsem çok sevineceğim, Rosa.»

Az sonra Sammy yeniden odaya girdi. Joseph kalkıp şömineye bir odun attı. İki adam karşılıklı oturup bir süre sessizce birbirlerine baktılar, sonra Joseph söze başladı.

«Bak, Sammy. Bir zamanlar Bronx'ta yaşlı bir adam tanıdım. Bu adama bir araba çarpmış ve kaza sonucu burnu bile kanamamıştı. Ama kaza caddeden karşıya geçerken olduğu için adam caddeden karşı kaldırıma geçmeyi bir daha hiç denememiş. Bir kaldırımda yürür ve hep aynı kaldırımdan geriye dönermiş. Kısacası ihtiyar korkusunun esiri olmuş.»

Sammy sesini çıkarmadan Joseph'e bakmayı sürdürdü. Joseph gözlerini ona dikerek devam etti.

«Ben bu adam gibi bir korkunun esiri olmak istemiyorum, Sam.»

«Dediğin gibi olman için bir nedenin var mı?»

«Var, Sammy. Çünkü ben de korkuyorum ve bir kez daha yükseklere çıkacak güce sahip olmadığımı sanıyorum.»

«Sende bu güç vardır, Joey, seni iyi tanırım.»

«İşte bu çok ilginç, Sammy.»

«İlginç mi? Nasıl ilginç?»

«Çünkü ben senin de aynı güce sahip olduğundan eminim.»

«Ama, Joey, sana durumu anlattığımı sanıyordum. Biliyorsun Rosa...»

«Sammy, eski yaşamımı geri istiyorum. Eskisi gibi yükseklerde ve seninle. Bu akşam sana gelişimin tek nedeni buydu. Tepede sensiz yapamam, Sam, işe dönüyorum ve seni yanımda görmek için geldim buraya.»

Sammy sessizce dudağını ısırıp gözlerini şömineye çevirdi. Rosa yerinden kalkıp kocasının önünde diz çökerek onun elini tuttu.

«Nasıl istersen öyle yap, Sammy. Joey'in sana ihtiyacı var ve ona yardım etmek görevindir. Ben de her zaman yanında olacağım.»

Sammy ayağa kalkıp yaşamında en çok sevdiği iki insana hüzünle baktı, sonra haykırdı.

«Bunu yapacaksam, hemen şimdi yapmalıyım. Al ceketini, Joey. İnşaata gidiyoruz.»

ON BİR

Sammy arabasını şantiyenin kapısına yakın bir yerde park ederken, saat dokuzu gösteriyordu. Yapının üst katlarında yanan ışıklar çevreyi gündüz gibi aydınlatmıştı. Gece vardiyası az bir işçi sayısıyla yoğun bir çalışma içindeydi.

Joseph'le Sammy birer kask bulup kafalarına geçirdikten sonra asansöre yöneldiler. Yapıya yaklaştıkça Sammy'nin kendisine güveni azalmaya başlıyordu. Durumunu Joseph'e belli etmekten kaçınarak cılız bir sesle konuştu.

«Sabahı bekleseydik daha iyi olurdu. Baksana çocukların işi başlarından aşkın.»

«Aldırma, Sammy. Hem biz işi bu gece bitirmeyi ka-

rarlaştırmadık mı?»

«Pekâlâ, nasıl istersen, Joey.»

Asansörün dış kapısına vardılar. Kafes sarsıntılarla zemine inmekteydi. Az sonra asansör gürültüyle yerdeki yuvasına oturdu ve kapılar açıldı. Çalıştırıcı merakla iki adamı gördü.

«Sizi gece vardiyasında hiç görmedim.»

«Göremezsin, çünkü biz gündüz vardiyasındayız. Benim adım Turner, bu da Sammy Sweet.»

Çalıştırıcının şaşkınlıktan ağzı açılıp gözleri büyüdü. «Siz hani şu?..»

«Evet. Onlar biziz. Şimdi izninle yukarıya çıkacağız.»

«Elbette. Nasıl isterseniz.»

Joseph kafese önce girdi, Sammy aceleyle bir haç çıkarıp onu izledi. Çalıştırıcı kapıları kapatıp düğmeye bastı, kafes yükselmeye başladı.

Yirminci katı da hiç konuşmadan geçtiler. Çalıştırıcının sinirli bakışları iki adam arasında gidip geliyor, her an onların fikir değiştirmesini beklercesine eli kumanda tablosundan ayrılmıyordu. Joseph'in heyecandan avuçlarına geçen tırnakları ona acı vermeye başlamıştı. Korkusunu gizleyerek Sammy'e döndü.

«Nasılsın, Sammy?»

«Başaracağımdan emin değilim, Joey.»

«Ben de öyle, dostum.»

Sammy birden öfkelenip sesini yükseltti. «Sana inanmıyorum. Ne oldu? Hani kendinden emindin?»

«Sana hiç yalan söyledim mi şimdiye kadar? Ama korkuyorum, Sam. Ne yapayım, elimde değil.»

Sammy sakinleşip dalgın gözlerle arkadaşına baktı. Joseph onu omuzlarından tutup kendisine çekti.

«Dinle Sammy. Bu işde beraber miyiz? Değil miyiz?»

Sammy bir süre sessiz kaldı, sonra çekingen bir fısıltıyla konuştu. «Beraberiz, Joey.»

Asansör yirmi ikinci katta durdu. Çevre güçlü lambalarla göz kamaştırıcı bir aydınlık içindeydi. Kazaya neden olan vinç yerinde yoktu. Her yandan insan ve alet sesleri geliyordu. Sammy ikinci bir kez haç çıkararak çelik platforma adımını attı. Oradaki tüm işçiler ellerindeki işi bıraktılar. Ortalığı kuşkulu bir sessizlik kapladı.

«Haydi, Sammy, yerimize gidelim.»

Sammy başını sallayıp Joseph'i izledi. İkisi birlikte tahta merdivenleri tırmanıp yirmi dördüncü kata geldiler. Yapının Ellinci Caddeye bakan cephesine yaklaşırlarken, Sammy birden haykırdı.

«Joey, yapamayacağım!»

Joseph de arkadaşıyla aynı korkuya kapılmıştı. Son bir çabayla titreyen bacaklarına hâkim olarak Sammy'e seslendi.

«Sammy, oyunbozanlık için vakit çok geç artık.» Joseph söylediklerinin kendisi için de geçerli olduğunu düşününce, tüm vücudunu buz gibi bir ter kapladı.

«Elimde değil, Joey.»

«Elinde, Sammy. Şimdi derin bir nefes al ve yapacağımıza kendini iyice ver. Putrellere tırmanacağız.»

«Tamam, Joey, geçti artık, merak etme.»

Sammy alnındaki teri silip en yakındaki putrelin dış ucuna doğru yavaşça tırmanmaya koyuldu. Joseph de başka bir putrelde denemeye girişti. İkisi de bindikleri putrellerin uçlarına geldiklerinde dönüp biribirlerine baktılar. Duydukları ortak korku geçmiş gibiydi.

«Başardık, Sammy, başardık. Artık bu iş bitti.»

Joseph bir kahkaha atıp önlerinde uzanan kentin soluk kesici görünümüne baktı. Gözleri yaşarmıştı. Her şey eskisi gibi olacaktı. Artık yaşamı olağana dönmüştü. Kolunun tersiyle gözlerini silerek seslendi.

«Söyle onlara, Sammy. Haykır herkese!»

Sammy ellerini ağzının iki yanına koyup bağırdı.

«Bizim adımız Sweet ve Turner. Biz dünyanın en büyük kaynakçılarıyız.»

«Haydi eve gidelim, Sam.»

«Gidelim, Joey.»

İşi bırakıp olayı izleyen gece vardiyasındaki tüm işçiler onları çılgınca alkışa tuttular. Tebriklerin ve sırt sıvazlamalarının sonu gelmiyordu. Joseph'le Sammy güçlükle asansöre binip zemin kata indiler. Vardiya şefi onları kapıda bekliyordu. Sammy adama dönüp neşeyle seslendi.

«Frankie Corollo'ya söyle. Turner ve Sweet yarın sabah işbaşı yapacaklar.»

«Oldu çocuklar. Bu onun duyduğu en güzel haber olacak.»

Şantiyeden çıkıp arabanın yanına geldiler. Sammy kapıyı açmadan Joseph'e seslendi. «Bu gece bizde kalacaksın değil mi, Joey?»

«Hayır. Beni evime bırak. Güzel bir uykuya ihtiyacım var.»

«Nasıl istersen. Kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum, Joey.»

Sammy arabayı hareket ettirdi. Cadde aralarından Madison Avenue'nun sıkışık trafiğine çıktılar. Joseph geriye yaslanıp ellerini ensesinde kenetledi.

«Yine tepeye çıkmak için yarını iple çekiyorum.»

«Ben de öyle, Joey. Artık geriye dönüş yok. Bundan sonra hep ileriye.»

«Al benden de o kadar. Hey... Ne oluyor orada?»

Önlerindeki cadde bir polis barikatıyla kapanmıştı. Barikatın arkasındaki bir yapı dizisinin en küçüğü olan beş katlı bir bina alevler içinde yanıyordu. Sammy geriye dönüp başka bir yola çıkmak niyetiyle arabayı yavaşlattı.

«Tanrının cezası, aksiliğe bak. Onca yolu geriye döneceğiz şimdi.»

Joseph, Sammy'nin sözlerine bir tepki göstermeden kapıyı açıp yavaşça arabadan dışarıya kaydı.

«Hey... Ne cehenneme gidiyorsun, Joey?»

Fakat Joseph, Sammy'nin bu haykırışını duymadı bile. Polis toplanan kalabalığı kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Joseph çevredekileri dirsekleyerek kendine yol açmaya çalıştı. Bir televizyon ekibi, sekiz itfaiye bölüğünün henüz kontrol altına alamadığı yangını ilk haber bültenine yetiştirebilmek çabasıyla koşuşuyordu. Sammy arabayı bir yere bırakıp Joseph'in ardından koştu.

«Joey, nereye gidiyorsun? Arabadan öyle bir çıktın ki, yüreğim ağzıma geldi.»

«Bilmiyorum, Sammy. Henüz bilemiyorum.» Alevler binanın dış cephesini tümüyle sarmış, yangına yaklaşmayı daha da güçleştirmişlerdi.

TV ekibi alevlerden kaçıp Joseph'le Sammy'nin durdukları köşeye geldi. Zenci muhabir, kameramanın gerekli aletleri taşımasına yardım ettikten sonra, mikrofonu eline alarak onun karşısına geçti, gırtlağını temizleyip canlı yayına hazırlandı. Kameraman tamam işareti verince muhabir saçını düzeltip söze başladı.

«İyi akşamlar. Ben Jackson Bullock. Şu anda Manhattan'daki korkunç yangını izlemeyi sürdürüyoruz. Az önce kurtarma ekibi şefi Yüzbaşı Michael Munroe'yla konuştuk. Kendisi bize yangının binanın ikinci katında başladığını ve nedeninin henüz belirlenemediğini söyledi. Fakat şimdi size bundan daha önemli bir haberimiz var. Bu acı bir haber, sayın izleyiciler, çünkü alevlerin tümüyle yuttuğu dördüncü katta iki küçük çocuk sıkışıp kalmış durumda. Şu anda iki kahraman yangın görevlisi bir cehennem gibi yanan binanın içlerinde bu çocukları umutsuz bir çabayla arıyorlar ve zamana karşı korkunç bir savaşıma giren bu fedakâr görevlilerin bir an önce bu iki yavruyla birlikte sağ ve esen çıkmalarını candan bir umut-

la bekliyoruz. Ayrıca binayı boşaltan yangın görevlileri mahzende çok sayıda silah ve patlayıcı madde buldular. Bu durumda bina her an havaya uçabilir. Geriye bir soru kalıyor : İçerideki iki görevlinin çocuklarla birlikte patlamadan önce çıkıp çıkamayacakları, çünkü binada çöküntüler başladı bile.»

Muhabirin arkasında, üniforması tozlanmış yangın şefi her yana emirler yağdırıyor ve elindeki megafondan çıkan sesi genel gürültüde ancak duyuluyordu.

«Şu kalabalığı geriye çekin. Dikkat, 751 numaralı pompa dışındaki tüm üniteler, araçlarınızla barikat yapıp kalabalığı geride tutmaya çalışın. Tanrım, nerede kaldı bu adamlar? Hemen çıkmazlarsa bina üstlerine çökecek.»

Birkaç polis Sammy'le Joseph'in durduğu köşedeki kalabalığı geriye itekledi̇ler. Yerinde kalmakta direnen TV ekibinin itirazları da yarar sağlamadı. Kalabalık belirgin bir isteksizlikle geriye çekildi. Joseph iki polisin ağlayan bir kadınla bir erkeğe kalabalık arasında yol açmaya çabaladıklarını gördü. Kadın isterik çığlıklarla dövünüyor, onu tutmaya çalışan polisten kurtulmaya savaşıyordu.

«Yavrularım benim! Ne olursunuz kurtarın yavrularımı!»

«Lütfen sakin olun, bayan. Çocuklarınızı kurtarmak için elden gelen her şey yapılıyor.»

Bullock birden heyecanlı bir el hareketiyle ekibine yanan binanın kapısını işaret etti. Kameraman kamerasını hızla yakın plana ayarlayıp kapıda beliren yanmaz giysiler ve oksijen maskeleriyle donanmış iki adamın görüntüsünü saptamaya başladı. Adamların giysilerinden duman yükseliyordu. Bir yangın görevlisi elindeki güçlü hortumu onlara çevirip robotu andıran adamları tepeden tırnağa suladı. Yanan binada kaldıkları bildirilen iki çocuk, umutsuz el hareketleri yapan adamların yanında değildi. Kurtarma ekipleri yapılacak bir şey kalmadığını belirterek ça-

lışmaları bırakıp yavaşça yangından uzaklaştılar.

Joseph, Sammy'le durduğu köşeden yangını dalgın bir ilgiyle izliyordu. Jackson Bullock elindeki mikrofonla ekip şefine koştu.

«Yüzbaşı Munroe, bize bir açıklama yapacak mısınız?»

Yangın ekibinin şefi kameranın karşısına geçip başındaki miğferi çıkardı ve en ciddi pozunu takınarak söze başladı.

«Adamlarım çocukların bulunduğu dördüncü kata ısının dayanılmazlığı nedeniyle çıkamadılar. Üzülerek belirtmek isterim ki, bu yavruların kurtarılması için tüm çabayı gösterdik fakat başarılı olamadık. Çok üzgünüm.»

Bu sözleri duyan talihsiz anne acı bir çığlıkla kendisini yere bıraktı. Joseph birden anlatılmaz bir duygunun kendisini çevresinden yavaşça uzaklaştırıp tüm ses ve görüntülerle ilgisini kestiğini farketti. Aslında olduğu yerde duran kalabalığın kendisine görünmez olmasıyla birlikte, önünde yanan binaya doğru uzanan sisli bir tünel gördü. Joseph ani bir itişle polislerin arasından fırlayarak korkunç alevlerin tümüyle yuttuğu binaya doğru koşmaya başladı.

«Durdurun şu adamı!» Munroe'nun bu haykırışı üzerine iki görevli Joseph'in arkasından koştular. Bullock meslek heyecanıyla kameramana haykırdı.

«Ne yaparsan yap, objektifi şu deliden ayırma.»

Joseph ardındakileri atlatıp binanın alevler içindeki kapısından içerilere dalarak gözden kayboldu. Aynı anda kalabalıktan şaşkınlık ve dehşet dolu bir çığlık yükseldi. Arkadaşının alevlerin arasında bir hayal gibi eriyip gittiğini gören Sammy, ellerini yüzüne kapatıp duvara yaslandı. On beş yaşlarında bir kız ağlayan Sammy'nin omzuna dokunup, «Onu tanıyor musunuz?» diye sordu.

Sammy'nin evet anlamında başını salladığını gören muhabir Bullock, onu kolundan çekip kameranın önüne

getirdi.

«Bize arkadaşınızın adını söyler misiniz?»

«Joseph, Joseph Turner.»

«Evet, evet bu adı hep birlikte anımsayacağız sanırım. Bu, geçen pazartesi inşaattan düşen adam değil mi?»

Sammy yine başını salladı. Birden büyük bir gürültü duyuldu, ardından binanın damıyla çatısı koptu ve düşen enkaz yığını bir çığ gibi caddeyi kapladı. Bullock umutsuzca kollarını kaldıran Yüzbaşı Munroe'ya yaklaşıp telaşla sordu.

«Yapabileceğiniz bir şey yok mu?»

«Hayır. Hiçbir şey yapamayız artık. İçerideki ısı en azından üç bin derece olmuştur şimdi.»

Joseph yanan binaya girince, garip bir rüzgârın alevleri kendisinden uzaklaştırıp ortalığı serinlettiğini duydu. Bu rüzgâr tünelinde merdivenleri tırmanıp dördüncü kata geldiğinde, tırabzan ve merdiven parmaklıkları koparak alevlerin arasında eriyip gittiler. Sahanlığın duvarları, çöken çatının ağırlığı altında yıkılmak üzereydiler.

Joseph olanca sesiyle bağırdı.

«Çocuklar ses verin. Neredesiniz?» Joseph çağrısına yanıt alamayınca, kapıları yanmış odalara girip çıkmaya koyuldu. Üzerlerine gittiği alevler, Joseph yürüdükçe çevresinden kaçarcasına uzaklaşıp ona serin bir yol açıyorlardı. Bu durumda arayışını sürdüren Joseph sonunda çocukların olduğu odayı buldu. Birbirlerine sarılmış olarak kırık bir pencerenin altında baygın yatan çocuklara yaklaşırken, alevler iki yana açılarak Joseph'e yol verdiler. Tehlikeli bir şekilde yanmış olan çocukları kollarına alan Joseph, hızla dönerek önünden kaçan alevlerin boşluğunda odadan çıktı.

Dışarıdaki kalabalığın önünde, Jackson Bullock kameranın karşısında dramatik pozlarla canlı yayını sürdürü-

yordu.

«Evet gerçekten korkunç ve üzücü bir olayın soluk kesen saniyeleri içindeyiz şu anda, sayın izleyiciler. Bu görülmemiş yangın üç yaşamı da birlikte alevlere gömdü. İki küçük yavru ve kalabalığın arasından yangına dalan çılgın bir seyirci, böylece yaşamlarını yitirdiler. Ölenlerden biri geçen pazartesi günü bunu andıran bir felâket sonucu mucize olarak kurtulan Joseph Turner. Çalışmakta olduğu inş... Aman Tanrım, ne görüyorum? Olamaz bu.»

Alevlerin arasından kollarındaki çocuklarla birlikte fırlayan Joseph, yanan kapıyı aşıp binanın önündeki basamaklara ulaşmaya çabalıyordu. Yüzbaşı Munroe bir şaşkınlık anıtı olmuştu.

«Hayır, hayır. Kimse beni bu gördüğüme inandıramaz. Hayal bu, hayal.»

Joseph kaldırıma varmıştı. Ardından duyulan bir patlama binanın ön cephesini ikiye böldü. Joseph yavrularla birlikte kendisini kaldırımdan caddeye atarken, tüm bina kulakları zorlayan bir gürültüyle yangın pompalarının üzerine çöküp onları örttü. Enkaz altında kalan araçların hepsi de kullanılmaz duruma gelmişti.

Joseph çocukları çevreye saçılan taş ve tahta parçalarından korumaya çalışırken, çöken binada ardı ardına üç patlama daha duyuldu. Joseph son bir çabayla yangın görevlilerine doğru atılarak çocukları onlara teslim etti. Aynı anda kalabalıktan yükselen alkış ve sevinç çığlıkları arasında, Sammy'nin kalın sesi diğerlerini bastırıyordu.

«Herkes diz çöküp dua etsin. Bu gerçek bir mucizedir.»

Kalabalık arasında kendisine yol açıp Joseph'e, sonra da kurtardığı çocuklara bakan Bullack gördüğüne inanamayarak haykırdı.

«Yanmamışlar. Hiçbiri yanmamış. Tanrım, imkânsız bu.»

Joseph hızla dönüp çocuklara baktı. İleri derecede yanmış bir durumda bulduğu çocuklarda en küçük bir yanık izi kalmamıştı. Ne olduğunu anlayamadığı garip bir duyguyla şaşkın bir durumda yürümeye koyuldu. Çevresindeki insanlar ona elleriyle dokunup önünde diz çöküyorlardı. Joseph birden koşmaya başladı. Sammy ardından yetişip onu kolundan tutmak istedi, fakat Joseph silkinerek koşmayı sürdürdü ve bir köşeden karanlığa dalıp gözden kayboldu.

Joseph beyninde uğultularla, yorulduğunun farkında olmadan koşuyor, koşuyordu. Tüm bedeni sızladığı ve ciğerleri ona durması gerektiğini uyardığı halde durmadan koşuyordu. Kaçmak. Evet, tek düşüncesi kaçmak ve o yöreden uzaklaşmaktı. Yanlarından geçtiği insanlar ona şaşkınlıkla baktıkça, o daha da hızlanıyordu. Kırk Birinci Caddeye Sekizinci Sokağın köşesinde soluk soluğa durdu. Kıvrılan bacaklarının artık onu taşıyamayacakları kesinlikle belliydi. Bir duvara dayanıp su gibi akan terini kurulamaya çalıştı. Soluk almakta güçlük çekiyor, kusmamak için kendini zorluyordu.

Neden yapmıştı bunu? Kendisini yanan binaya girmeye iten o gizli etken neydi? O cehennemin içine nasıl atılabilmişti? Kalabalık, televizyon kameraları, alevler, çöken bina, hepsi yeniden gözünün önüne geldi. Joseph bu sorulara cevap veren bir ses duyuyordu beyninde: Çocuklar, Joseph, Çocuklar.

Joseph sorularının yanıtını bulmanın verdiği bir rahatlıkla daha net düşünmeye başlayıp her şeyin bir kâbus değil, yepyeni bir gerçek olduğundan emin olunca yavaşça sakinleşti. Başını kaldırıp çevresine bakındı ve geldiği ışıklı yerin bir otobüs terminali olduğunu gördü.

*
* *

Aynı gece saat on bire doğru ABC binasındaki haber yayın stüdyosunun kapısında duran Jackson Bullock, canlı yayın sırasında içeriye girilemeyeceğini belirten kırmızı uyarı lambasına aldırmadan kapıyı sertçe yumrukladı. Açılan kapıdan başını uzatan iri göğüslü, gözlüklü bir kız parmağıyla sus işareti yapıp fısıldadı.

«Hişt... Yavaş. Ne oluyorsun?»

Bullock elindeki iki film rulosunu kıza uzatıp ciddi bir tonla konuştu.

«Bunları sarıp derhal yayına sokacaksınız, anlaşıldı mı?»

«Tamam, Mr. Bullock. Hemen sarıyorum.»

Bullock bu komutu verdikten sonra, hızla stüdyoya dalarak heyecanlı el hareketleriyle kameraların arasında koşuşup yayını durdurdu ve paltosunu çıkarmadan spiker kürsüsüne oturdu. Devlet başkanının öldürüldüğünü sanan stüdyo personeli kırmızı ışıklarla yanıp sönen yayını anında kesici sistemi devreye soktular. Bullock'un yanındaki spiker okumakta olduğu haberi aceleyle toparlayıp sözü ona bıraktı.

«İyi akşamlar, değerli izleyiciler. Ben Jackson Bullock. Hepinizin iyi bildiği gibi, üç gün önce bir inşaatın tepesinden düşüp ölmeyen Newyork'lu işçi Joseph Turner, bu olayın bir mucize olduğunu bir kez daha kanıtladı. Bu gece aynı adamın iki küçük çocuğu korkunç bir yangından kurtarışına gözlerimle tanık oldum. Sözü fazla uzatmadan bu inanılmaz olayla ilgili filmimizi yayına koyuyoruz. Dikkatle izleyin ve sonuç hakkında kararı kendiniz verin.»

TV haberlerindeki filmin bitiminden iki dakika sonra, kentin tüm telefonları şimdiye dek görülmemiş bir şekilde çalmaya başladılar.

ON İKİ

Greenwich Village'ın sakin sokaklarından birindeki gösterişsiz evinin yatak odasında sinirli adımlarla dolaşan Jerry Matthews, karnı burnunda inleyen karısına dönüp ağzını açacağı sırada, birden çalmaya başlayan telefonun sesiyle irkildi.

«Alo. Evet.» Matthews telefonda Carson'un sesini duyunca gözleri irileşti.

«Uyandırdım mı, Jerry?»

«Beni mi? Şey... Hayır. Ben hiç uyumam ki, Mr. Carson.»

«Yok canım? Hem de nasıl uyursun. Yine atlatıldık, salak.»

«Kim... Kim atlattı bizi?»

«Kim olacak? ABC.»

«ABC mi? Hangi konuda?»

«Dostun Joseph Turner konusunda.»

«Neden söz ettiğinizi anlamıyorum, şef.»

«Anlamıyormuş... Bu geceki yangından söz ediyorum aptal. Dostun Turner bu gece bir yangına dalıp iki çocuk kurtarmış ve hiçbirinde yanık izi yokmuş. O rezil ABC de tüm olayı filme almış. Herifler telefonları karşılayabilmek için neredeyse telsiz kullanacaklarmış. Bu onlara rahat bir ödül kazandırır artık.»

«Evet.»

«Ne dedin? Ne?»

«Şey... Hayır. Elbette hayır. Hiç öyle şey olur mu? Ödül de ne demek?»

«Zırvalamayı bırak da dinle. Adamı bulacaksın ve ABC'nin ondan koparamadığı görüşmeyi yapmak için cehenneme bile gitse onu izleyeceksin. Anlaşıldı mı?»

«Bilmem ki, şef. Joseph garip bir adam. Onu bulsam bile yine konuşmayabilir.»

«Jerry, ne dediğimi duydun mu?»

«İyi ama, hemen şimdi mi gitmem gerek?»

«Daha duruyor musun?»

«Anladım, Mr. Carson. Hemen gidiyorum.»

«Güzel.»

Matthews ahizeyi öfkeyle yerine koydu. İşinden, özellikle Carson'dan nefret ediyordu. Şimdi de yapması emredildiği görevi düşündükçe kendisinden nefret ediyordu. Karısının iniltili sesi onu tatsız düşüncelerinden ayırdı.

«Carson yine mi öfkelendi sana?»

«Onun öfkeli olmadığı ânı yok ki.»

«Onu hiç sevmiyorsun değil mi, şekerim?»

«Ne demezsin. Onu görünce bayılacağım geliyor sevgiden.»

«Artık gitsen iyi olur.»

«Sherry, sevgilim seni bırakıp gitmem doğru mu şimdi?»

«Bu senin ışın Jerry. Git, yoksa Carson'u arar gelmeyeceğini söylerim.»

«Aman sevgilim. Sakın ha. Hemen çıkıyorum.»

*
* *

Louise Ryan aynı gece bir tiyatroda piyes seyrediyordu. Birden yer gösterici kızlardan biri yanına gelip kulağına telefondan arandığını fısıldadı. Louise yavaşça salondan çıkıp lobideki telefonda birkaç dakika konuştuktan sonra, tiyatrodan çıktı ve aceleyle bir taksi çevirdi. Sürücü dönüp ona soran gözlerle bakınca, genç kadın titreyen bir sesle adresi söyledi.

«Bronx. Devon Caddesi, numara 433. Acele edin, lütfen.»

*
* *

Yatağına girmesinden bu yana Abe Curlin dördüncü kez kapının çalınmasıyla uyanıyordu. Başucunda duran beyzbol sopasını dördüncü kez kavrayan Curlin öfkeyle seslendi.

«Kim var orada?»

«Benim, Abe... Sammy Sweet.»

«Sweet mi?.. Peki geliyorum.» Curlin beş ayrı kilit ve sürgüyle takviyeli kapısını açıp başını uzattı.

«Ne var? Ne oluyor, Sweet?»

«Joseph'i gördün mü?»

«Neden herkes bu adamı arıyor? Burası yine gazetecilerle doldu. Ne yaptı yine? Başka bir binadan mı düştü? Yeter be, uyku uyutmuyorlar bize burada.»

«Abe... Onu gördün mü?»

«Hayır görmedim. Şimdi bana neler olduğunu söyleyecek misin?»

«Buna vaktim yok, Abe. Sende dairelerin yedek anahtarları var değil mi?»

«Evet var.»

«Joey'inkini alabilir miyim? Onu dairesinde beklemem gerekiyor da.»

«Tanrının cezası. Şimdi o kadar merdiveni çıkamam, Sweet.»

Abe bunu söyleyip odasına girdi ve bir pantolonun cebinden çektiği anahtar tomarını Sammy'e fırlattı.

«Al bunları, içlerinden bir tanesi Turner'ındır. Sabah geri verirsin bana.»

«Oldu, Abe. Sağol.»

Sammy, Joseph'in dairesine girdi ve televizyonu açıp karşısına oturdu. Televizyon izlemekle kendisini oyaladığını sanıyordu ama aklı bir an bile Joseph'ten ayrılmıyordu. Birkaç kez Rosa'yı arayıp Joseph'in gelip gelmediğini sordu. Aldığı yanıtlar hep olumsuzdu. Sammy kendisini zorlayarak dostunun gidebileceği yeri bulmaya çabalıyor-

du. Bu sırada kapı çalındı.

Karşısında Sammy'i gören Matthews bir an için kalbinin durduğunu sandı. Sammy kapıyı ardına kadar açıp sert bir sesle sordu.

«Ne istiyorsun?»

«Ben... Şey. Mr. Turner burada mı? Kendisiyle bir iki dakika konuşacaktım.»

«Konuşamazsın.»

«Bu konuda kararı yalnız kendisi verebilir, sanırım.»

«Veremez. Çünkü kendisi burada değil.»

«O halde nerede olduğunu biliyor musunuz?»

«Hayır. Bilsem bile sana söylemezdim. Onun muhabirlerle işi yok.»

«Dinleyin. Adınız neydi?»

«Sweet. Sammy Sweet.»

«Evet. Mr. Sweet, buraya mesleki bir görüşme için geldiğim doğru ama bu benim değil, inek şefimin fikri. Onun için bu konuda hem kendime, hem de Mr. Turner'a yardımcı olmak istiyorum. Bana inanmalısınız, çünkü gerçek bu. Şimdi onu nerede bulabiliriz?»

«Hiçbir fikrim yok. Onu ben de arıyorum.»

«O halde onu birlikte arayalım.»

«Anlaşıldı. Senin yakamı bırakmaya niyetin yok.» Sammy bir iç çekişiyle genç muhabire yol verip onu içeriye aldı. Matthews odayı adımlayıp yatağın kenarına oturdu. Sammy kapıyı kapatıp ona sırtını dayadı.

«Mr. Turner'ın nerede olabileceği hakkında gerçekten bir fikriniz yok mu?»

Sammy yalnızca başını salladı.

«Onun bu geceki yangından iki çocuğu kurtardığını biliyor musunuz?»

Sammy yine başını sallayıp ağzını açmadı.

«Tanrı aşkına, konuşun benimle. Söyleyeceklerinizi kesinlikle yayınlamayacağım. Çekinmenize hiç gerek yok.»

Sammy dudaklarını ıslatıp elini saçlarında gezdirdi, sonra bir sandalyeye oturup söze başladı.

«Bu gece birlikteydik onunla. Yangın mucizesinden sonra onu son kez oradan kaçarken gördüm. Ardından koştum ama yetişe...» Kapının vurulması Sammy'e sözünü yarıda bıraktırdı. İki adam bir süre birbirlerine baktılar, sonra Sammy kalkıp kapıyı açtı. Geleni gören Matthews yüzünü ekşiterek bağırdı.

«Hah... Bir sen eksiktin şimdi.»

Kapıdaki kadın Sammy'e, «Joseph burada mı acaba?» diye sordu.

«Siz kimsiniz?»

«Ben, Louise Ryan, Joseph'in bir dostuyum, Mr. Sweet.»

Louise, Sweet'i ikna etmeye çalışırken Matthews yerinden fırladı.

«Ve kendisi New York **Times**'ın en hızlı muhabiridir.»

«Merhaba, Jerry.» Louise bunu Matthews'u orada görmekten hoşlanmadığını belirten bir tavırla söylemişti.

Sammy genç kadına sertçe sordu. «Ne arıyorsunuz burada, bayan?»

«Önce şu sesinizin tonunu değiştirin, sonra bana Joseph'in nerede olduğunu söyleyin. Onu korumak için sessiz kalmanıza gerek yok. Çünkü ben de onu korumak istiyorum.»

«Size inanmıyorum.»

«O halde sizi inandırmaya çalışayım. Dün Joseph'le birlikteydik ve iki gece önce komşusuyla ilgili olay sırasında da ben buradaydım. Oldu mu şimdi?»

«Ben yine de neden söz ettiğinizi anlamıyorum.»

«O halde neden Joseph'e sormuyoruz?»

Sammy bu soruya cevap yerine huzursuzca iki yana kımıldamakla yetindi.

«Demek nerede olduğunu bilmiyorsunuz ya da bana

inanmadığınız için söylemek istemiyorsunuz. Şu yöneticinin adı neydi? Ha... Curlin. O beni Joseph'le gördü. Belki ona sorduktan sonra tatmin olursunuz da böylece işimize bakabiliriz.»

Matthews ellerini beline koyup sordu.

«Ne işi bu, Ryan?»

«Onu arayıp bulmak ve ihtiyacı varsa ona yardım etmek işi. Beni içeriye alacak mısınız artık?»

«Sanırım doğru söylüyor, Mr. Sweet. Onu tanırım. Kötü bir muhabir olabilir ama yalan söylemez.»

Sammy, Matthews'a bakıp hafifçe omuz silkti.

«Övgüne teşekkürler, Jerry. Sanırım içeriye girebilirim artık.»

Louise, Sammy'nin önünden geçip masaya oturdu.

«Joseph'in nerede olabileceği konusunda bir fikriniz var mı, beyler?»

Sammy ağzını açacağı sırada Matthews atıldı. «Dur bir dakika. Biz sana bir şey söylemeden önce, sen dün Joseph'le neler yaptığını anlatsana bakalım bize.»

Louise önce kendi kendisiyle tartıştı, sonra Sammy'le Matthews'un yardımından yoksun kalmamak düşüncesiyle Allen Cochran olayını Bridger'la görüşmelerini iki adama ayrıntılarıyla anlattı. Sözünü bitirdiği zaman Sammy'le Matthews şaşkınlıktan bir süre yerlerinden kımıldayamadılar. Uzun sessizliği bozan Sammy oldu.

«Bütün bu çılgın olaylar Joseph gibi bir adamı bile korkudan öldürebilir.»

Birden çalan telefona üçü de bakakaldılar. Önce hiçbiri ahizeyi kaldırmak cesaretini gösteremedi. Sonunda Louise ahizeyi kavrayıp konuştu.

«Alo? Joseph Turner'ın evi. Kim arıyor?» Telefonda kısa bir sessizlikten sonra konuşmaya başlayan Jackson Bullock, önce geç vakitte rahatsız ettiği için özür dileyip Joseph Turner'la konuşmak istediğini bildirdi. Louise ona

az beklemesini söyleyip ahizeyi eliyle kapattı ve Matthews'a döndü.

«Telefondaki, yangın olayını filme alan ABC muhabiri. Joseph'le konuşmak istiyor.»

«Peki, ne yapacağız? Ona ne söyleyeceğiz?»

«Bu heriflerin Joseph'i acımasızca kovalamasına engel olacağız. Jerry, sen şimdi adamla konuş ve ona Joseph'in doktoru olduğunu ve onu hastaneye götürmek için burada bulunduğunu söyle. Bu işin hastanın dinlenmesi için yapıldığını ekle ve hastane adı verme.»

«Peki, ne ad kullanayım?»

«Uydur bir tane ve ikna edici olmaya dikkat et.»

Matthews derin bir soluk alıp ahizeyi aldı ve yüksek sesle konuşmaya başladı.

«Teşekkür ederim, hemşire... Alo, evet... Hayır, ben Mr. Turner değilim. Adım Robert Dean Carruthers, Mr. Turner'ın doktoruyum. Hayır, şu anda bir demeç veremem. Mr. Turner'ı gerekli testler ve dinlenmesi için hastaneye alıyorum, buna kesinlikle ihtiyacı var.»

Sammy ve Louise, Matthews'un sesindeki inandırıcı ve etkili tonu beğendiklerini birbirlerine gülümseyerek belirttiler.

«Hayır, hastanenin adını açıklıyamam. Hastam isterse ileriki günlerde bir basın toplantısı yapabilir. Onda da yakın dostları olan **Times**'dan Louise Ryan ve NBC'den Jerry Matthews dışında kimseyle konuşacağını sanmıyorum. Özür dilerim, şimdi gitmem gerek, ambulans bizi bekliyor. Adınız neydi? Evet, Mr. Bullock. İyi geceler, Bullock.»

Matthews muzaffer bir tavırla telefonu kapatıp haykırdı.

«Ödeştik beyler... Bu kez atlayan koca ABC oldu. Bunu da ben başardım.»

Üçü de gülüşerek başarıyı kutladılar. Louise kalkıp

pencereye yürüdü, sonra Sammy'e döndü.

«Joseph, bir arkadaşının evine gitmiş olamaz mı?»

«Onun benden başka arkadaşı yok ki. Olsa bile bu durumda yalnız bana gelirdi.»

«Acaba kentten ayrılmış olabilir mi?»

«Bunu nasıl bilebiliriz?»

«Bulmak ve öğrenmek için işe başlamakla.»

«Nereden başlayacağız?»

«Senin ve benim günlük işlerimize başladığımız yerlerden, Jerry. İkimizin de kullandığı bazı resmi ve özel kaynaklar var. Onları kullanacağız yine. Kennedy, La Guardia havaalanları, Grand Central tren istasyonu, liman bölgesi ve taksi şirketlerinden başlayacağız. Biri Joseph'i mutlak görmüş olmalı. Arabamda onun resimleri var, onları gösterip bilgi toplayabiliriz.»

Bu sırada Sammy söze karıştı. «Hepsi iyi de, ben ne yapacağım?»

«Sen de onun dostlarını, oteller, pansiyonlar gibi gizlenebileceği yerleri araştırırsın. Evinde bulunmaya da önem vermelisin. Joseph belki de seni orada arar ya da not bırakır. Operasyonda senin evini karargâh olarak kullanacağız. Jerry'le ben seni sürekli arayıp işlere hep birlikte yön vermeye çalışacağız.»

«Bir şey duyduğunuzda beni hemen haberdar edeceğinize söz verin.»

«Söz veriyoruz. Önce seni haberdar edeceğiz.» Matthews, Louise'e döndü. «Nereden başlamamı istersin, Louise?»

«Senin için en uygunu neresiyse. Ben havaalanlarından başlayacağım. Orada dostlarım var. Kayıt ve bilgisayarlarından yararlanabilirim.»

«Tamam, ben de taksi şirketleriyle liman bölgesinden başlarım.»

«Güzel. Şu halde tren istasyonu da havaalanlarıyla bir-

likte bana kalıyor.»

——Sammy muhabirlere telefon numarasını verdi, sonra üçü de Joseph'in dairesinden çıktılar. Issız caddelerde arabasını yavaşça sürmeye koyulan Sammy, Joseph'e ulaşmanın Louise'le Matthews'dan önce kendi hakkı olduğunu düşünüyordu. Arkadaşını bulacak biri varsa, o da mutlaka kendisi olmalıydı. Joseph bu durumda nereye gitmiş olabilirdi? Sammy bir yer, bir ad bulabilmek çabasıyla kendisini zorlarken ansızın gözünde bir hayal canlandı : Maggie Dillon. Hayır, Joseph ona gidemezdi, çünkü kadını nerede bulacağını bilemezdi. Maggie yılın bu döneminde genellikle Miami'de olurdu. Üstelik Joseph, her gittiği yerde çok kısa sürelerle kalan Maggie'yle ilişkisini aylar önce kesmişti. Sammy arabayı sürerken bir yandan boş kaldırımları gözlüyordu. Joseph'in bir büyü sonucu sihirbaz gibi birden karşısına çıkmasını umuyordu. Fakat böyle bir şey olmadı ve Sammy arabaya hız vererek evinin yolunu tuttu.

*
* *

Louise, Kennedy Havaalanına vardığında kendisine yardımcı olacak kimse bulamadı. Saatine bakıp sabahın ikisi olduğunu görünce çaresizce çevresine bakındı, sonra da bir telefon kulübesine koşarak patronunun ev numarasını çevirdi. Adam gecenin bu saatinde kalkıp havaalanına gelmesinin çılgınlık olduğunu söyleyerek yan çizmek istemesine karşın, Louise onu kandırdı. Yarım saat sonra gelen patronunun her kapıyı açtıran ünü sayesinde, Louise kısa bir süre sonra Joseph'in o havaalanından hiçbir yöne çıkış yapmadığını kesinlikle saptamıştı. Orada işini bitiren genç kadın aynı hızla La Guardia Havaalanına yöneldi.

*
* *

Jerry Matthews taksi şirketlerindeki tanıdıklarının aracılığıyla sürücülere Joseph'in resimlerini dağıttırdı ve sonuç alana kadar kendisi de Liman bölgesi otobüs terminaline yollandı.

Matthews terminale varınca bu geç saatte açık olan yalnız bir gişe gördü ve oradaki adama Joseph'in resmini gösterdi. Gişedeki adam elindeki resimi bir süre inceledikten sonra ilgisizce konuştu.

«Belki görmüş olabilirim ama emin değilim.»

«İyice bakar mısınız? Çok önemlidir.»

Adam resime yeniden bakıp başını salladı.

«Bilemiyorum ama gece nöbetini aldıktan az sonra buna benzer birine bilet satmış olabilirim.» Adam resimi yine elinde evirip çevirdi ve bilip de söylemezcesine bir poz takınarak onu Matthews'a uzattı.

«Hayır. Yine de emin değilim.»

«Bu resimdeki adam hangi yöne bilet aldı?»

«Bağışlayın ama bunu açıklamaya yetkili değilim. Şirket kurallarına aykırıdır.»

Matthews elini cebine daldırıp çektiği bir on dolarlık banknotu adama uzaktan gösterdi. «Hangi yöne dedim...»

Adam paraya doğru bir hamle yapıp iki yanıyla ardına baktı ve yavaşça fısıldadı.

«Boston'a.»

«Sağol, sen bir incisin.» Matthews adamın şaşkın bakışları arasında parayı cebine sokup en yakındaki telefon kulübesine koştu.

Sammy ve Rosa evlerinin mutfağında sessizce kahvelerini içtikleri sırada birden çalan telefon onları yerlerinden fırlattı.

«Belki de Joey'dir... Alo... Ha, Matthews... Ne? Yok canım, emin misin? Dur biraz.»

Sammy ahizeyi eliyle kapatıp karısına döndü. «Rosa,

bizim muhabirin dediğine göre, Joseph bir otobüse atlayıp Boston'a gitmiş.»

«Boston'a mı gitmiş?»

«Bu herifin Joseph'i her gittiği yerde izlemesinden hoşlanmıyorum. Onu atlatacağım.»

Sammy elini ahizeden çekip inandırıcı olmasına zorladığı bir sesle Matthews'la konuşmasını sürdürdü.

«Dinle, Matthews. O gişedeki adamın yanlışı var. Joseph az önce telefon etti... Evet. Kendisi New York'ta... Hayır, bilinmesini istemiyor... Otelin biri... Oldu. Bir şey olursa yine ara beni.»

Rosa kocasının bu yalanını onaylamamıştı.

«Sammy, bu yaptığın doğru mu sence?»

«Joseph'i bu akbabaların elinden kurtarmalıyız, Rosa. Bu herifin kentteki tüm otelleri araması haftalar sürer.»

«Belki de haklısın, Sammy. Peki, Joseph'in Boston'da tanıdığı var mı?»

«Hayır sanmıyorum... Ama dur... Provincetown'a gitmek için önce Boston'a uğramak gerekir. Öyle değil mi?»

«Anladım. John Stanton.»

«Evet... Tabi ya. Nasıl da düşünmedik? Onu arayalım, Rosa. Joseph oraya gelir gelmez hemen bize haber versin. Sonra da uyuruz.»

Bu sırada telefon yine çaldı. Bu kez arayan Louise'di. Sammy ona da Matthews'a uydurduğu yalanı yineledi. Fakat Louise bunu Matthews kadar kolay yutmadı.

«Sammy, bütün gece sağa sola bu palavrayı dinlemek için koşturmadım. Bana doğruyu söyle.»

«Sana gerçeği söyledim, Louise.»

«Sammy, anlamadığın çok şey var gibime geliyor. Kamuoyu, muhabirler ve daha sürüyle insanın onu kovalaması önemli değil. En önemlisi, Joseph'in kendisine

olanlar ve duyduğu acılardır. Aslında onu bulma yarışına katılmış olan başkaları da var. Joseph'i ne pahasına olursa olsun bulup onu sömürmek isteyeceklerdir. Yardıma ihtiyacı var. Anlıyor musun?»

«Joseph'in nerede olduğunu bilmiyorum, Louise.»

«Sammy, sen bir eşeksin.»

Louise ahizeyi öfkeyle yerine çarptı. Şu inşaat işçileri kadar aptal ve inatçı insanlar tanımamıştı tüm meslek yaşamında.

ON ÜÇ

Emil Rothstein, Münih'in merkezindeki bir restoranın pencere önü masalarından birine oturmuştu. Elindeki kristal şarap bardağının içinden baktığı hareketli Königsplatz alanı kendisine başaşağı bir görüntü sergiliyordu. Orta yaşlı, çirkince bir adam olan Rothstein, sabırsızlıkla saatine baktı. Beklediği çoktan burada olmalıydı, çünkü ona buluşacakları yerin Königshof Otelinin restoranı olduğunu defalarca yinelemişti.

Rothstein sinirli sinirli kol düğmesini çekiştirirken, bir yandan da o sabah Doğu Berlin'de verdiği konferansı düşünüyordu. Komünistler her zamanki ilgisizlikleriyle onun buluşlarına beklediği önemi vermemişlerdi. Son günlerdeki çalışmalarının sonucu da onu büyük bir düş kırıklığına uğratmıştı.

«Baba?»

Rothstein dönüp kendisine seslenen genç kadını görünce ayağa kalktı, onu kucakladı ve oturmasına yardım etti.

«Çevreni güzelliğinle aydınlatıyorsun, kızım.»

«Sen de yorgun görünüyorsun, baba.»

Rothstein garsona bir içki söyleyip kızına baktı. Genç kadın gülümseyerek sordu.

«Yine nereye gidiyorsun?»

«Londra'ya.»

«Senden fikrini değiştirmeni bir kez daha isteyecektim.»

«Ben de bunu bekliyordum.»

«Baba, ne olur burada, bizimle kal.»

«Kalayım ve aranızda bir diken olayım. Sana, Karl'a ve çocuklara yük olayım, öyle mi? Olmaz. Benim gibi bir ihtiyarın sizlerin yaşamında yeri yok.»

«Ama sen bizi hiçbir şekilde rahatsız etmiyorsun. Tam tersine...»

«Şekerim, benim evim ve görevim Roma'dadır.»

«Roma'da mı? Ama sen hiç orada durmuyorsun ki. Bize attığın kartlar hep Kanada, Avustralya, Filipinler, Yunanistan gibi ülkelerden geliyor. New York'taki avukatlık görevini bıraktığından beri koşturup durdun. Hem de on yıldır hiç durup dinlenmeden. Yeter artık, biraz dinlenmelisin.»

«İşimi seviyorum. Bana heyecan veriyor. Bu benim yaşamım oldu artık.»

«Baba, bunca yıldır arzuladığın amaca ulaştın mı bari?»

«Oldukça.»

«Seni yoran da bu 'oldukça'nın gizlemeye çalıştığı, düş kırıklığı olsa gerek.»

«Evet. Son zamanlarda buna benzer duygularım oluyor.»

«Demek ki, haklıymışım. Gerçekten dinlenmeye ihtiyacın olduğu apaçık ortada.»

«Evet, belki de haklısın. Bir ya da iki hafta din...»

Siyah saçlı, uzun boylu bir adamın yanlarına gelmesiyle Rothstein sözünü yarıda bıraktı.

«Luici. Hoşgeldin. Kızımı tanıyorsun değil mi? Kızım Kristina, Luici Bermano.»

«Bağışla, Emil. Rahatsız etmek zorundayım. Konu çok önemlidir.» Siyah giysili adam genç kadına kibarca selamlayıp Rothstein'a döndü. «Emil, seni bu gece New York'ta bekliyorlar. Önemli bir olay. Thomas valizlerini hazırlıyor. Uçak da kısa bir bakımdan sonra hazır olacak.»

«New York mu dedin? Bu kadar acele mi?»

«Emil, parola Nicholas'dır. Duyuyor musun? Nicholas.» Bermano'nun koyu gözlerindeki heyecan aynen Rothstein'ın gözlerine yansıyıp onları irileştirdi.

«İlgili dosya ve kimlik ayrıntıları?»

«Hazır. Gerekli belgeler uçakla geliyor.»

«Bunlar bir de ad içeriyor mu?»

Bermano cevap yerine katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. Emil kâğıdı kaptı ve açıp okudu : JOSEPH TURNER.

Rothstein gözlerini kapatıp dua edercesine bir süre sessiz kaldı, sonra Bermano'ya dönüp aceleyle konuştu.

«İkiniz de beni on beş dakika bekleyin. Luici, New York'u ara ve onlara geleceğimi bildir.»

Luici hızla dönüp restorandan çıktı. Rothstein bir süre onu izleyip kızına döndü.

«Az önce sana heyecandan söz etmiştim. Şimdi işimi daha iyi anlıyorsun, değil mi?»

«Ama baba, hani Londra'ya gidecektin?»

«Program değişti. Bu da heyecanın sürprizli yanı.»

«Ama senin için en önemli işin dinlenme olduğunda az önce anlaşmadık mı?»

«Şuna inan ki, Kristina, bundan daha önemli bir işim asla olmadı ve olamaz.»

ON DÖRT

Otobüs ana karayolundan çıkıp Boston'un merkezine yöneldi. Joseph aktarma yapacağı otobüsü beklemek üzere terminaldeki kafeteryanın masalarından birine oturdu. O andaki tek düşüncesi bir an önce Provincetown'a varıp John'u görmekti. İçinde bulunduğu karmaşık durumdan çıkıp daha net düşünmesine ancak John yardımcı olabilirdi.

Üniformalı bir asker izin istemeden karşısındaki sandalyeyi çekip masaya oturdu. Kıvırcık saçlı genç asker Joseph'e yakından bakıp söze başladı.

«Üç gün daha gerek, sonra görevini yapabilir.»

Joseph birden şaşırıp sordu. «Ne diyorsun sen?»

«Sakalınızdan söz ediyorum. Üç gün daha uzarsa kimse sizi kolayca tanıyamaz.»

«Tanıdığın birine mi benziyorum?»

«Telaşlanmayın. İçeriye girdiğiniz sırada ben televizyonda sabah haberlerini izliyordum. Ünlüler hemen farkedilir. Adım Andy Wood.»

Joseph askerin dostça uzattığı eli sıktı. Bu sırada yakın masalardan birinde oturan orta yaşlı bir kadın elindeki yol haritasını Joseph'e doğrultup seslendi.

«Hey, siz şu herkese kendisinden söz ettiren adam değil misiniz? Yüzünüzü televizyonda en azından on kez gördüğümden eminim.»

Joseph ağzını açacağı sırada Andy Wood hemen atıldı.

«Hayır bayan. Yanlışınız var. Bu benim ağabeyim Bobby. Televizyondaki adamla aralarındaki benzerlik sizin gibi herkesi şaşırtıyor.»

Kadın onlara kuşkuyla bakıp bir şeyler mırıldandıktan sonra yeniden haritasını incelemeye koyuldu. Joseph

kendisinin de güç duyduğu bir sesle Andy'e fısıldadı.

«Sağol, Andy.»

Andy Wood anlayışlı bir gülümseyişle Joseph'in omzuna dokundu.

«Aldırma, Bobby.»

Bunu izleyen saniyelerde Joseph, Andy'den gelecek soruları bekledi. Fakat genç adam hiç oralı değilmişçesine ilgisizdi.

«Hangi yöne otobüs bekliyorsunuz?»

«Provincetown'a.»

«Ben de oraya gidiyorum. Kız arkadaşım beni Hyannis'de bekleyecek, sonra kalan yola onun arabasıyla devam edeceğiz. Siz de bizimle gelmek ister misiniz? Böylece şu kadın gibilerinden kurtulmuş olursunuz.»

«Rahatsız etmiş olmaz mıyım?»

«Yok canım. Ne rahatsızlığı, sizinle yolculuk zevkli olacak.»

«O halde benzin masrafına katılmak isterim.»

«Madem istiyorsunuz, öyle olsun.»

«Bunu neden yaptığınızı bilemiyorum. Bu da beni kuşkuya yöneltiyor.»

«Birine yardım etmek için her zaman bir neden mi olması gerekir? Siz böyle nedenler arayacak bir insana benzemiyorsunuz.»

Otobüs Hyannis'e varıp Andy'le Joseph'i bıraktıktan sonra yoluna devam etti. Joseph az sonra Andy ve kız arkadaşıyla birlikte bindiği arabanın arka koltuğunda, asıl varış noktası olan Cape Cod'a doğru yola çıkmıştı.

Joseph gideceği bölgeye daha önce kış mevsiminde hiç gitmemişti. Cape Cod eski tarz evleri ve uçsuz bucaksız sahillerindeki kum tepeleriyle yaz mevsiminde bolca turist çeken bir yerdi. Joseph, Provincetown'a yaklaştıkça, John ve Bonnie'ye bu ani gelişini nasıl açıklayacağını dü-

şünüyordu. Neresinden bakarsa baksın bu soruna tutarlı bir çözüm bulamıyordu.

Araba John Stanton'un evinin bulunduğu deniz kıyısına vardığında, kocaman dalgaların dövmekte olduğu Provincetown sahil şeridinde şiddetli bir rüzgâr vardı. Joseph, Andy Wood'la kız arkadaşına veda edip arabadan çıktı ve araba uzaklaşana kadar ardından el salladı.

Eski, iki katlı ahşap evin önünde oynamakta olan Stanton'ların beş yaşındaki kızı Amy Stanton, yaklaşan adamı görünce sevinçle eve doğru koşmaya başladı.

«Joseph Amca! Joseph Amca geliyor!»

Joseph hızlı adımlarla çocuğa yetişip vaftiz babalığını yaptığı küçük kızı sevgiyle kucağına aldı.

«Ne yapıyor bakalım benim minik meleğim?»

«Seni televizyonda gördük, Joseph Amca.»

«Öyle mi? Eh, o halde annenle babana durumu açıklamak daha kolay olacak.»

«Yine çıkacak mısın televizyona?»

«Tanrı korusun. Hiç öyle bir niyetim yok.»

Bu sırada evin geniş ve ağır kapısı yavaşça açıldı. Eşikte beliren John Stanton, Joseph'e içtenlikle el salladı.

Joseph, Amy'yi yere indirirken, «Baban rahipten çok profesyonel golfçüye benzemiş,» dedi.

Stanton, «Öyle ya, ben din dünyasının Arnold Palmer'ı sayılırım,» diyerek Joseph'i omuzlarından tuttu. «Seni gördüğüme ne sevindim bilemezsin.»

«Seni gelmeden önce aramam gerekirdi, biliyorum.»

«Önemi yok. Zaten Sammy Sweet bir saat kadar önce telefon edip senin buraya geleceğini bildirdi. Ee, nasılsın?»

«Bilmem. Uyuşmuş gibiyim. Bonnie nerede?»

«Kente indi, alışveriş yapıyor.» Stanton başıyla evi gösterdi. «Haydi, içeri girelim. Çay hazır, bu arada sana giyecek temiz bir şeyler bulayım.»

Amy, «Joseph Amca, yüzünde ne var?» diye sordu.

Joseph elini yüzünde gezdirdi. «Kir.»

«Sakalın da uzamış. Bir daha beni öpme, tamam mı? Acıtıyor. Traş olman gerek.»

«Haklısın.»

Amy, Joseph'i elinden çekip evin içine soktu. «Babamın traş takımını sakladığı yeri göstereyim. Kullanmana izin verir sanırım.»

Joseph uzun süre duşun keyfini çıkardı. Ilık suyla bedenini iyice yumuşattıktan sonra, bir havluya sarınıp aynanın karşısına geçti. Aynanın üzerindeki buğu yavaş yavaş kaybolurken yüzü ortaya çıktı. Gözlerini bir türlü ayıramıyordu görüntüsünden. Uzamış siyah sakalı ve gözlerinin altındaki halkalar dışında, yine aynı Joseph Turner'dı. Endişeli. Gergin. Ama hâlâ aynı adam. Ama, hayır. Aynı değil. Hiçbir şey eskisi gibi olamazdı artık. Bu gerçeği kabullenmesiyle birlikte içini bir acı kapladı. Gözyaşlarını bastırmak için ellerini aynaya dayadı.

Sokak kapısının açılışını duydu. John karısına onun geldiğini bildiriyordu.

«Nasıl, iyi mi?» diye sordu Bonnie.

Stanton, «İyi herhalde. Biraz yorgun görünüyor. Banyoda şimdi, yıkanıyor,» dedi alçak sesle.

«Yiyecek bir şeyler ısıtayım.»

Joseph hemen yüzüne biraz su çarpıp havluyla kuruladı. Banyo kapısı vuruldu.

«Sana giyecek getirdim. İçeri gireyim mi?»

«Tabii.»

John bir gömlek, pantolon ve kazak uzattı. «Bonnie geldi. Yiyecek bir şeyler hazırlıyor.»

«Benim de işim bitmek üzere. Bir dakikaya kalmaz çıkarım.»

Joseph sesindeki ifadeyi gizlemek istedi ama John hemen farketti.

«Joey...»

Göz göze geldiklerinde Joseph'in gözleri sulandı. Dostunun bakışında sevgi, anlayış ve güç vardı. Birden kendi gücüne duyduğu gereksinme eridi gitti ve John'un kollarına atıldı.

«Her şey yoluna girecek. Bunun da üstesinden gelirsin.»

Joseph geri durup başını salladı. Buna inanmak istiyordu ama midesini kemiren bir şey kolay kolay inanamayacağını vurgular gibiydi.

«Biz mutfaktayız, giyin de gel.»

«Johnny... sağol,» dedi Joseph kapıyı kaparken.

Joseph traş olup giyindi. Mutfağa giderken oturma odasında gürül gürül yanan şöminenin çekimine kapılarak durdu ve bir süre pencereden dışarı baktı. Kumsal bir metre kar altındaydi. Tek parça halinde uzayan gri bulutlar Atlantik'le birleşmiş gibiydi. Küçücük elini avucu içinde hissedinceye dek Amy'nin varlığını farketmemişti. Birlikte bir süre daha ses çıkarmadan manzarayı izlediler.

Joseph, John ve Bonnie'nin oturup konuşmaya başlamaları öğleden sonra geç saatleri bulmuştu. O zamana dek de Joseph'in aklı New York'tan iyice uzaklaşmış, dostunun ve ailesinin sıcak evinde oldukça rahatlamıştı. Amy'le karlar üstünde birkaç saat oynamak bedenini yorgun, zihnini dinç kılmıştı. Şimdi mutfakta sıcak kahvesini yudumlarken, neden buraya günler önce gelmediğini düşünüyordu.

«Amy uyudu mu?» diye sordu Bonnie.

«Evet. Epey yoruldu... En az bir saat daha uyur.»

Joseph, «Belki farkında değil, ama tıpkı annesi gibi, çok güzel olacak,» dedi.

John, «Yok, farkında,» diye güldü. «Her ikisi de.» Karısına gülümseyerek baktı. Bonnie düzgün çizgili yüzü ve

uzun boyuyla tıpkı bir manken gibiydi. Parlak sarı saçlarının altından koyu kahverengi gözleriyle kocasına masum masum baktı.

«Bizi şımartıyorsun.»

Joseph, «Siz de beni şımartıyorsunuz,» dedi. «Her ikiniz de. Biliyormusunuz, buraya gelinceye dek bütün bu olanlardan sonra beni nasıl karşılayacağınızı merak edip durdum. Ama tahmin etmeliydim. Hiç zorluk çektirmediniz.»

«Haberi okumuştuk. Bu konuda daha fazla bilgi de gereksiz, ama tabii, eğer senin anlatmak istediğin bir şey yoksa,» dedi John.

«Evet.» diye ekledi Bonnie. «Eğer istersen bu konudan hiç söz açmayız.»

«Bu konuyu yok saymak çok çekici geliyor. Bilemezsiniz ne kadar... Ama hayır. Öyle bir durumdayım ki, oturup her şeyi enine boyuna anlatmak gereğini duyuyorum.» Joseph'in midesi kasılmaya başlamıştı. «Sizce bir sakıncası var mı?»

«Yok canım.»

«O düşmeden sonra sağ kalınca,» diye başladı Joseph ağır ağır. «Bunun nasıl olduğuna boş verip yaşamı sürdürmekten başka seçeneğim yok gibi geliyordu. Neden bana böyle bir fırsat verildiğini düşünmedim değil tabii, ama, pekâlâ, diyordum, nedenini bilmesem de olur. Gazeteciler bir ara iyice dert olduysa da birkaç gün sonra haber olmaktan çıkmıştım. Tam her şey bitti, diyordum...»

John ve Bonnie ses çıkarmadan Joseph'in devam etmesini beklediler.

«Ama o sırada bir şey oldu, gazetelere geçmeyen başka bir şey... Oturduğum binada bir genç vurulmuştu. Salak polisin biri vurdu. Gürültü üzerine olay yerine gittiğimde yerde kıvranan bu çocuğu gördüm, kimsenin aldır-

dığı yoktu. Midesi fena halde deşilmişti, elimi bastırıp kanı durdurmak istedim. Bayağı da durdurdum.» Joseph burada duraksar gibi oldu. «Bundan sonrasını nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Kan durduğu gibi, yara da tümüyle kapandı. Kan kaybından ölmek üzere olan o genç, beş dakika içinde sapasağlam olmuştu.»

John ve Bonnie birbirlerine baktılar. «Böyle olduğundan emin misin?» diye sordu John.

«Keşke emin olmasaydım.»

«Devam et.»

«Artık bu duruma bir yanıt istiyordum. Bir dostum Paul Bridger adında bir adamla buluşmamı sağladı.»

«Şu ünlü vaiz.»

«Tamam. Ama hiçbir yanıt alamadım ondan. Olsa olsa özel bir iyileştirici gücüm olabileceğini söyledi.»

«Demek öyle...»

«Ama öylesine gösteriş ve para düşkünü bir adamdı ki, yanından tiksinerek kaçtım. Tüm istediğim yine normal bir insan olabilmekti.»

John şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. «Sonra da yangın olayı var, değil mi?»

«Evet. Düşündükçe aklım duracak gibi oluyor. Bu yangın olayı garibin de ötesinde bir şeydi. Önce nasıl oldu bilmiyorum, Sammy'nin arabasından çıktığımı farkettim. Nedeni yoktu. En küçük bir fikrim bile yoktu. Sonra bir de baktım, yanan binanın içine dalıyorum. Yemin ederim, o ben değildim. Aklım bedenimden kopmuştu sanki. Beynimin hayır dediğine, bedenim evet diyordu. Normal olarak insan kendine bir şey yapmayı söyledi mi yapar, değil mi? Yani, beynin sana şu kaşığı al derse alırsın, değil mi? Beynin otur derse otursun. Ama işte benim durumumda öyle olmadı. Alev alev yanan bir cehennemin içine koşuyordum ve birden intihar ettiğimi anlıyorum. Ama nedenini bilmiyorum.»

John, «Şu işe bak,» diye mırıldandı.

«Sonra alevlerin içinden koşarken bir şeyin beni sardığını hissettim... nasıl anlatayım... soğuk hava gibi bir şeydi. Sanki her yanımı köpük kaplamıştı. Soğukluğundan tüylerim diken diken olmuştu.»

Bonnie kocasının elini tutup, «Seni dinlerken benim de tüylerim diken diken oluyor,» dedi.

«Sonra,» diye sözlerini sürdürdü Joseph. «Dört kat merdiveni tırmanıp sonunda o iki çocuğu buluyorum. Amy'nin boyunda iki çocuk, ikisi de bayağı yanmışlar. Midem altüst oldu.» Olayı anımsarken Joseph'in yüzü ekşidi. «Her birini bir koluma alıp merdivenlere döndüm. Merdiven falan kalmamıştı, yanıp gitmiş... Saçma gelecek ama, yemin ederim merdiven görünmüyordu. Aklıma ilk gelen, yangın merdivenlerine gitmek oldu. Ama öyle yapmadım. Bedenim önce davranıp ilk basamağa atıldı. Ne oldu dersiniz? Ayağımın altında basamağı hissettim. Birden zemin kata kadar tüm basamakları gördüm. Ama merdiven falan yok ortada. Ben de bu olmayan merdivenden aşağı koşarak iniyorum. Sonra bir baktım binanın dışına çıkmışım.»

Joseph'in soluğu sıklaşmıştı, biraz durup sakinleşti. «Sokağa vardığımda öylesine afallamıştım ki, durduğum yerde öylece kaldım. Sonra çocuklara bakıp da yanıklarının iyileşmiş olduğunu görünce hepten keçileri kaçırdım. Tek anımsadığım hiç durmadan koşmaya başlayışım.»

John, «Buraya doğru koştuğuna iyi ettin,» dedi bir süre sonra.

«Düşünebildiğim tek şey bu oldu. John, yardımına ihtiyacım var. Olup bitene aklım ermiyor, bırak üstesinden gelmeyi. Sana her şeyi anlatırsam, belki benim gözümden kaçan bir şeyi farkedersin diye umuyordum. Şu andaysa, ne düşündüğünü sormaya bile çekiniyorum.»

«Ne düşündüğümü biliyorsun.»

«İnsan boyutları içinde bunun açıklaması olamaz mı diyorsun?»

«Joseph,» dedi Bonnie. «Hiç bugüne dek özel bir gücün içine işlediğini duyar gibi oldun mu?»

«Bunu anlatabilecek sözcük bulamıyorum, ama yangın sırasında kesin olarak bir şeyler duydum. Ondan önce de... enerji gibi bir şey... bilmiyorum.»

Bonnie, «Sen özelsin, Joseph,» dedi.

«Bunu kabullenmek ödümü koparıyor, Bonnie. Hâlâ insan olduğumu bilmek istiyorum. Ama giderek değilmişim gibi hissetmeye başlıyorum.»

John, Joseph'in yüzüne baktı ve gözünü kırpmadan büyük bir güvenle konuştu. «İnsan olduğuna hiç kuşku yok. Yalnız belli ki, olağanüstü bir gücün var.»

«Joseph,» dedi Bonnie. «Daha önce böyle bir şey başına gelmiş miydi?»

«Hayır.»

«Çocukluğunda falan? Düşün bir.»

«Hiçbir şey. John'a sor. Yetimhanedeki ilk günümden beri beni tanır. Öyleyse neden şimdi başladı, böyle ansızın?»

Bonnie'nin gözleri Joseph'in ellerine takılmıştı. Başını kaldırıp yüzüne baktı.

Joseph, «Sonra bir türlü aklımdan çıkaramadığım başka bir soru var,» dedi. «Neden ben?»

John, «Daha iyi bir soru, neden Paul Bridger gibi bir keriz,» dedi ayağa kalkarak.

«Ne yapacağımı bilemiyorum, John.»

«Şu anda bir şey bilmene gerek yok. Burada kalırsın, düşünürsün, konuşuruz. Sana biraz zaman gerek.»

Joseph iç çekti. «Bir vaiz olarak söylememiş olduğun bir sürü şey var.»

«Ne gibi?»

«Tanrı'nın bana bir lütuf gönderdiği, bunun için şük-

ran duymam gerektiği falan gibi.»

«Bunları sana söylemem gereksiz. Zaten istemediğin bir şey için de şükran duyamazsın.»

«Yaşamımı altüst etti!»

John elini Joseph'in omzuna koydu. «En azından planlarını altüst etti. Geleceğe dönük düşüncelerini. Ama yaşamına ne yaptığı sorusu hâlâ açık duruyor.»

ON BEŞ

Kötü hava koşulları National Havayollarının Miami'den New York'a gelen 801 sefer sayılı uçağını iki saat geciktirmişti. Bagajlarını bekleyen yolculardan hoşnutsuzluk sesleri yükseliyordu.

Yolculardan biri, mavi gri karışımı yün giysisi üzerinde samur kürkü ve kestane rengi saçlarıyla bir köşede durmuş, telaş göstermeden kalabalığı izliyordu. Sık sık elmas saatine bakışı gizli bir sabırsızlığın tek belirtisiydi. Onu görenler çelik gibi soğuk mavi gözlerinden, güneş yanığı teninden ve şehvetli ağzından bakışlarını ayıramıyorlardı. Kadınsa, belli ki, dikkat çekmeye alışmış, kimseyi umursamıyordu.

Taşıyıcı kayış harekete geçip bavulları rampadan aşağı indirince, kadın kendisine ait olan iki deri bavulu işaret etti. Pirinç ad plakaları üzerinde M. Dillon yazılıydı. Hamal hemen bavulları kaptı ve birlikte Eastern Havayolları bilet gişesine gittiler.

«Beklememi ister misiniz, Miss Dillon?» diye sordu hamal.

«Lütfen.» Kadının sesi ve gülümseyişi kendinden beklenmeyecek denli sıcaktı.

Bilet sırası beklerken, Maggie Dillon'un gözü yine

ikide bir saatine gidiyordu. Joseph'in düşmesini ve iki çocuğu kurtarma haberini radyoda işittiğinde plajdaydı. Telefonla boşu boşuna uzun zaman Joseph'i aradıktan sonra umudunu kesip New York'a giden ilk uçağa atmıştı kendini. Joseph'i telefonda bulamayınca, Sweet'leri aramayı akıl ettiği iyi olmuştu. Her ne kadar Sammy ağzından bir şey kaçırmadıysa da, sağolsun Rosa, diye düşündü. Sırası gelmişti, gişedeki kadına, «Boston'a giden ilk uçak için bir bilet,» dedi.

«Üzgünüm, ama Logan Havaalanına yapılacak tüm seferler iptal edildi. Kar nedeniyle bu sabahtan beri havaalanı kapalı.»

«Ne aksi,» dedi Maggie. Son birkaç saatin gerginliği yavaş yavaş yüzeye çıkıyordu. «Ne zaman açılabileceğini biliyor musunuz?»

«Yarın sabah olabilir.»

Maggie duraksadı. «Bu gece oraya varmam gerekiyor.»

«Üzgünüm, bayan. İsterseniz kente gidin, otobüs ya da tren bulabilirsiniz. Veya bir otomobil kiralarsınız.»

«Peki, sağolun.» Maggie hamalın yanına döndü. «Bana bir taksi gerek.»

«Tabii, bayan.»

«Ama beni Massachusetts, Provincetown'a götürecek bir taksi.»

Hamalın şaşkınlıktan gözleri büyüdü. Bavulları yere bırakıp taksi durağına gitti. Üç taksi sürücüsüyle konuştuktan sonra geri geldi. «Kabul eden birini buldum. Yalnız benzin parası dışında 270 dolar ve yüzde yirmi de bahşiş istiyor.»

«Tamam. Haydi gidelim.»

Taksi sürücüsü bavulları bagaja yerleştirirken, Maggie çantasından bir on dolar çıkarıp hamala verdi, sonra tüm zarifliğiyle otomobilin içine girdi. Araba kalkmadan

önce sürücü arkasına döndü.

«Paranız nakit mi, bayan?» dedi Rus şivesiyle. «Çek kabul etmiyorum.»

«Nakit param var.»

«Gösterir misiniz, lütfen? Umarım yanlış anlamıyorsunuz. Kabalık etmek istemem.»

Maggie çantasından dört tane yüz dolar çıkarıp ikisini sürücüye verdi. Öbür ikisini de adama gösterip, «Oraya vardığımızda,» dedi. «Yanlış anlamayın.»

Sürücü parayı gömlek cebine yerleştirirken dikiz aynasına bakıp sırıttı. «Buraların yabancısı değilsiniz herhalde.»

Maggie arkasına yaslandı, o gün ilk kez heyecanlı olduğunu farkediyordu. Hiç duraksamadan buralara kadar gelmiş, uçakta hep Joseph'le ortak geçmişlerini ve şimdiki durumu nasıl karşıladığını düşünmüştü. Sammy ve Rosa'yı bulup en azından sağlığının yerinde olduğunu öğreninceye dek epey endişe duymuştu. Bu endişesi geçtikten sonra ancak ona dönüp dönmeyeceğini düşünebilmişti.

Joseph'in artık kendisini istemeyebileceğini zorla da olsa aklına getirdi. Ayrıldığı gün bunu yeterince belli etmişti Joseph. Ne var ki, Maggie geçen son on bir ay içinde yine bir gün onunla birlikte olacağını düşlemişti. O arada Joseph'in ölebileceği aklının köşesinden bile geçmediği için ölüme bu denli yaklaşmış olması Maggie'ye şok etkisi yapmıştı.

Ama iş bu kadarla bitmiyordu. Joseph'in yaşıyor olması onun için daha da acılı olabilirdi; kimse ölümle böylesine burun buruna geldikten sonra değişmeden kalamazdı. Joseph Turner gibi güçlü bir insan bile. Maggie onu hâlâ başka hiçbir erkeğe duymadığı biçimde seviyor, Joseph'in de kendisini sevdiğini ve bunu çok ciddiye aldığını biliyordu. Ama şimdi hâlâ aynı mıydı? Haberlerde anlatılanlar kuşkusuz epey abartılmıştı ama ne olursa ol-

sun, yine de Joseph epey çetin günler geçirmiş olmalıydı. Kendi kendine Joseph'in ona gereksinmesi olduğunu yineleyip durmuştu ama gelmesinin daha çok kendi yerini öğrenmek için olduğunu da biliyordu. Joseph'ten kopmaya henüz hazır değildi, aralarındaki bağın yıpranmamış olduğunu bilmek istiyordu. Rosa telefonda Joseph'in başka bir kadınla ilişkisi olmadığını söylemişti, ama Maggie emin değildi. Havaalanından ayrılmadan önce Stanton'lara telefon etmeyi aklından geçirmiş, sonra caymıştı. Joseph gelmemesini söyleyebilirdi. Onca zaman içinde belki artık onu sevmediğine karar vermiş olabilirdi... Eğer durum buysa, Maggie bunu değiştirmek için bir fırsat istiyordu.

Eğer söz konusu Joseph Turner'dan başka bir adam olsaydı, bunu başaracağından en küçük bir kuşkusu olmazdı.

ON ALTI

Özel uçak New Jersey havaalanındaki büyük bir hangarın önünde motorlarını stop edip durdu. Portatif merdiven yanaştırıldı, uçağın iri gövdesinde açılan kapıda Emil Rothstein belirdi. Arkasından gelen Luici Bermano ve Thomas Fletcher'le birlikte aşağı inip alan otobüsüne bindiler.

Otobüs üç yolcusunu kuzey kesimine, helikopter alanına götürdü. Rothstein üniformalı gümrük görevlisine üç pasaport gösterdi. Görevli diplomatik mühürleri gözden geçirip belgeleri damgaladıktan sonra, kuru bir selamla pasaportları geri verdi. «Amerika'ya hoşgeldiniz, Mr. Rothstein. Ziyaretiniz dışişleri bakanlığına bildirilecektir.»

«Sağolun, memur bey, ama ben ABD hava sınırına gi-

rer girmez uçaktan telefon edip dışişleriyle bağlantı kurdum.»

«Formalite gereği biz yine de onlara bildirmek zorundayız, efendim.»

Rothstein, «Nasıl isterseniz,» deyip beklemekte olan helikoptere yürüdü.

Helikopter kente doğru süzülürken, Rothstein yapacağı soruşturmanın planlarını gözden geçirdi. Acaba bu da önceki Nicholas soruşturmaları gibi mi son bulacaktı... hiçbir somut kanıt bulamadan?

Kentin ışıkları giderek güçleniyordu. O güne dek New York'ta her işi olumlu bitmişti. İçinden bu kez de öyle olmasını diliyor, doğru karar verebilmesi için aradığı bilgiyi umuyordu. Joseph Turner... Nasıl biriydi bu adam? Eğer sahtekârın tekiyse hemen anlaşılırdı.

Helikopterin indiği yerde bir makam arabası onları karşıladı. Rothstein sürücüyü sıcak bir gülümsemeyle selamlayıp, «Hugo, seni gördüğüme sevindim,» dedi.

Sürücü, «Ben de çok sevindim,» dedi belirgin bir Doğu Avrupa şivesiyle. «Waldorf'da mı kalıyorsunuz?»

«Evet.»

Otele vardıklarında kapıcı hemen gelip bavulları kaptı. «Hoşgeldiniz, Mr. Rothstein.»

«Sağol, Richard.» Rothstein giriş bölümünün tavanına bakarak yanmış birkaç ampul olduğunu farketti. «Şunları bir yenilesen iyi olacak, Richard.»

«Haklısınız, efendim. Gözünüzden hiçbir şey kaçmıyor, değil mi, Mr. Rothstein?»

«Hiç kaçmaz,» dedi Rothstein gülerek.

Otel müdürü Rothstein adını duyunca hemen odasından çıkıp geldi. «Mr. Rothstein! Yine otelimize gelmeniz ne büyük onur bizim için.»

«Çok naziksiniz. Şimdi izninizle yukarı çıkmak istiyorum.»

Otel müdürü iki elini yana açıp, «Herhangi bir emriniz varsa... Komi! Mr. Rothstein'a başkanlık dairesini gösterin. Yardımcıları da bitişik odada kalacaklar.»

«Derhal, efendim.»

Asansör yukarı çıkarken Rothstein iki yardımcısına döndü. «On beş dakika sonra oturma odamda buluşalım. İşe başlıyoruz, baylar.»

Yirmi sekizinci kata vardıklarında asansörün kapıları açıldı. Rothstein hızlı adımlarla dairesine girerken, Bermano ve Fletcher arkasından baktılar.

«Emil'in nesi var, Luici? Bu telaş da ne böyle?» diye sordu Fletcher.

Bermano, «Yaşlanıyor artık, Fletch,» dedi odalarına girerlerken.

«Daha önce de yaşlıydı.»

«Ama yeni yeni farkına varıyor.»

«Bu bizim için çok kötü olabilir. Hızlı çalıştığımız zaman hata yapma olasılığı artıyor.»

«Hata yapacağını hiç sanmam. Özellikle bu iş sırasında. Bu kez çok önemli.»

Fletcher kendini koltuğa bıraktı. «Nicholas dosyası üzerinde daha önce çalışmıştın, değil mi?»

«Bir kez, on yıl kadar oluyor, Yunanistan'da.»

Fletcher, «Ne olmuştu?» diye sordu.

Bermano'nun sesi çok uzaklardan geliyor gibi çıktı. «Adam öldü.»

* * *

Rothstein banyo aynasının karşısında belden üstü çıplak duruyordu. Yüzüne birkaç kez soğuk su çarptıktan sonra, aynaya iyice yaklaşıp görüntüsüne baktı. Kan çanağı gibi olmuş gözlerinin altında yeni halkalar ve çizgiler görüyordu. Amaan, diye düşündü, bedenimin yaşı önemli değil. Önemli olan aklım, düşüncelerim ve enerjim...

Kapı hafifçe vuruldu. Rothstein gömleğini kapıp hemen giyindi.

Başkanlık dairesi XIV. Louis stili döşenmiş, yerler çiçek desenli Acem halılarıyla örtülüydü. Masaların üstünde iki buket sarı gül vardı.

Emil Rothstein iki yardımcısını karşısına alıp büyük bir ciddiyetle konuşmasına başladı. «Arkadaşlar, bu gördüğünüz masa başında devlet başkanları ve ileri gelenleri oturup dünya sorunlarını tartışmışlardır. Hiç kuşkunuz olmasın, bizim görevimiz de onlarınkinden önemsiz değildir. İşimizi bir an önce ve eksiksiz bitirmek için elimizden geleni yapmalıyız.»

Bermano ve Fletcher başlarıyla onayladılar.

«Dosyadaki bilgiye bakıp Joseph Turner'ın aradığımız adamdan üç yaş daha büyük olduğunu düşünerek erken yargılara varmayın. Her şeyi tek tek incelememiz gerek. Erişmediğimiz yer kalmamalı, tek sınırımız gizlilik zorunluluğu, özellikle haber organlarından. İyice anlaşıldı mı?»

«Evet, efendim.»

«Güzel. Luici, yarın sabah saat altıda Yirmi Sekizinci Caddenin köşesindeki kahvede Gumbali adında bir adamla buluşacaksın. Sana bir paket verecek.» Rothstein yanında bulunan çantasının içinden bir zarf çıkardı ve Bermano'ya verdi. «Bunu ona ver. İçinde beş bin dolar var. Sakın kaybedeyim deme. Ve özellikle sana vereceği paketi iyi koru. Soruşturma sırasında bürüneceğim kimlikler var içinde.»

Bermano, «Mafya mı, bu adam?» diye sordu.

«Gülünç olma, Luici. Mafya diye bir şey yoktur... en azından **Baba** romanı çıktıktan sonra. Bu adam için şimdilik yalnızca çok sağlam bir Katolik diyebiliriz.»

Luici gülümsedi. «Bu Gumbali denen adamı nasıl tanıyacağım?»

«Tek kulağı vardır. Bana kimlikleri getirir getirmez, Nüfus İstatistik Bürosuna gitmen gerekiyor, Luici. Üç doğum belgesinin kopyalarını almak için... Joseph Charles Turner, annesi Susan Burton Turner ve babası William Ryder Turner... ve bir de annesiyle babasının ölüm belgeleri. Ölüm belgelerini imzalayan doktorun adı da gerek.»

«Ama yarın cumartesi, Emil. Büro kapalı olur.»

«Senin için kapalı olmayacak. Morales adında bir kadın seni karşılayacak. Bir zamanlar oğlunun avukatlığını yapmıştı. Sana belgelerin fotokopilerini verecek. İstediklerimi elde ettikten sonra bizim için kapalı hiçbir kapı kalmayacaktır.»

«Ya ben?» dedi Fletcher.

«Senin de gözetime başlamanı istiyorum. Turner'ın kaldığı apartmana git, Bronx, Devon Sokağı 433. Onu izleyip bana birkaç resmini sağla. Ve kimlerle konuştuğunu bir yana kaydet. Yarın sabah altıdan başlayıp Joseph Turner'ı bir an için bile gözden kaybetme.»

ON YEDİ

Joseph ve John karanlık Provincetown kumsalında yürüdükleri sırada, çizmelerinin kar üstünde çıkardığı sesten başka çıt yoktu çevrede. Fırtına geçmiş, gökyüzü açık, okyanus suları sanki kıyıya değmiyormuşcasına sakindi.

Akşam yemeğinde pek konuşma olmamıştı. Bonnie ve John, Joseph'in anlattıklarını sindirmeye çalışıyorlar, kimse ne yapılabileceğini kestiremiyordu. Joseph giderek daha mahzunlaşmış, peş peşe yuvarladığı birkaç kadeh içki de işe yaramamıştı. Neden sonra John dışarı çıkıp biraz yürümeyi önermiş, kumsalda bir mile yakın yürüdükten

sonra da içkinin etkisi kendini biraz gösterir gibi olmuştu.

Birden John'un ayağı takılarak sendeledi ama hemen dengesini buldu. «Şişeyi uzatsana, arkadaşım,» dedi sarhoş ağzıyla.

Joseph'in uzattığı şişeden iri bir yudum aldıktan sonra, «Ahhhh,» diye içini çekti. Gözlerini odaklamaya çalışıyordu. «Kafayı buldun mu bari?»

«Yavaş yavaş buluyorum.»

«Ben iyice oldum galiba. Alsana.»

John şişeyi yine Joseph'e verdi. Joseph içti.

«Eğer yüzükoyun düşersem beni çevirirsin, değil mi?»

«Tabii, Johny.»

«Biliyor musun, anlattıkların arasında bir tek şey beni şaşkına çevirdi. Bir türlü aklım ermiyor...» Joseph'e döndü. «Merdiven yoktu, ha?»

«Yoktu,» dedi Joseph, sonra başını kaldırıp gökyüzüne baktı. «Şu yıldızlara bak.»

«Ne yıldızı? Şişeyi ver.» Joseph şişeyi uzattı ama arkadaşının parmakları arasından kayan şişe karın üstüne düştü. John eğilip aldı. «Biliyor musun, Joey, İsa da içerdi.»

«Viski mi?»

«Yok canım, şarap... biiliyor musun, yerinde olsaydım donuma yapmıştım.»

«Ne zaman?»

«Merdiven olmadığını görünce.»

«Hemen dua etmeye başlamaz mıydın?»

«Evet, ama yine de eminim fena halde korkardım. Üstelik daha geçen hafta korku üzerine bir vaaz vermiştim.»

«Öyle mi?»

«Evet, ya.» John boşalmış şişenin dibine iyice baktıktan sonra okyanusa doğru fırlattı. «Radyoda, televizyonda geçen birkaç sözcüğün ürettiği korku hakkında ko-

nuşmuştum... bugün bütün dünyayı saran şiddet çılgınlığı hakkında.»

«Neler söyledin?»

«Bunu soracağını biliyordum. Onlara, 'Hiçbir şeyden korkmamıza gerek yok,' dedim. Nasıl?»

Joseph, «Çok güzel. Gerçekten iyi demişsin,» dedi sarhoş sarhoş başını sallayarak.

«'Karşımıza çıkan her sorunla başedecek güç içimizde vardır,' dedim. Joseph be, fena halde çişim geldi.»

Joseph, «Ne duruyorsun, yapsana,» dedi denizi göstererek.

«Doğru ya.» John fermuarını açıp okyanusa doğru döndü. Bir yandan Joseph'le konuşmasına devam ediyordu. «Nerede kalmıştım?»

«Sorunlarla başediyordun.»

«Tamam. İncil'den alıntılar yaptım. İsa, 'Kalplerinize korkuyu sokmayın,' demişti.» John fermuarını kapatıp Joseph'e döndü. «Anlıyor musun?»

«Galiba.»

«İyi. Çünkü, bak işte buradayım.» John kollarını iki yana açtı. «Dünyada en çok bulunmak istediğim yerde... Yanımda en iyi dostum var. Onun mucizeler yaratabildiğini öğreniyorum ve mutlu olmam gerekirken tutup fena halde korkuyorum.»

«Korkuyor musun?»

«Çünkü hiçbir açıklama yapamıyorum.»

«Yapamıyor musun?»

«Yapamıyorum. Sana ne yapacağını söylemek için en küçük bir fikir bile yok kafamda. Bir işe yaramıyorum.» John sarhoş sarhoş ağlamaya başladı.

Joseph kolunu arkadaşının omzuna attı. «John, boşver lütfen. Hiç de işe yaramıyor değilsin.»

«Değil miyim?»

«Tabii.»

«İyi,» dedi Stanton biraz kendine gelerek. «Peki, senin bir fikrin var mı?»

«Evet. Bırakacağım, bu iş kendi kendine durulsun. Sonra New York'a gidip sıradan bir yaşam sürdürürüm.»

«Tabii ya. Derken bir gün basketbol oynayan çocuklardan biri kolunu kıracak, sen de orada olup bunu göreceksin ve bir şey yapmadan bakacaksın. Öyle mi?»

«Alır bir doktora götürürüm.»

«Tabii. Tam çocuğu kucağına alırsın, kırık kolu iyileşiverir. Sonra da her şey yeniden başlar.» John tam kayıp düşeceği anda dengesini sağladı. «Dostum, artık senin yaşamın değişti. Bunu kabul etmelisin!»

«Dün geceden beri kabul ediyorum. Hiç de iyi olmuyor.»

«Biliyor musun, Joey, biri bana bir olay anlatmıştı. Adamın biri bir gün caddeden karşıya geçerken bir taksi çarpmış. Adama hiçbir şey olmamış ama bir daha caddeden...»

«Sana bunu ben anlatmıştım.»

«Yok yahu?»

«Evet.»

«O zaman sağol. Bütün 'korku' yazılarımda bunu anlatmışımdır.»

«Biliyor musun, Johny, bu işe biraz da olumlu yanından bakmam gerek. Bütün bu olanların neresi o denli kötü ki?»

«Her yanı,» dedi John ağır ağır başını sallayarak.

«Hayır, o kadar da değil. O düşmeden ve yangından sağ çıktım, değil mi? Dört kişinin hayatını kurtardım. Bütün bunlar olumlu değil mi?»

«Doğru.»

«Tamam. Şimdi gider New York'ta otururum, gerektiği zaman da gücümü kullanırım.»

«Evet, Joey. Seni tanırım. Gücünü mutlaka kullanır-

sın. Ama, Joey, çevrendekiler özelliğini öğrenince seni rahat bırakmayacaklardır.»

«Doğru. Beni buldukları zaman gazetecilere bir masal uydururum.»

«Gazetecilere ne anlatabilirsin ki? Hiçbir şey bilmediğini mi?»

Joseph, «Muhabirlerden birine ne dedim, biliyor musun?» dedi gülerek.

«Ne?»

«Bana bu düşme düzmecesini nasıl ve neden çıkardığımı sordu. Ben de ona asansör beklemekten sıkılıp bir paraşüt taktığımı söyledim.» İkisi de katıla katıla gülmeye başladılar. Joseph karın üstüne düştü.

John, «Paraşüt, ha? Bak bu çok hoşuma gitti,» dedi. Joseph'in kalkmasına yardım ederek. «Biliyor musun, eğer sen İsa olsaydın her şeyi açıklamak kolay olurdu.»

«Deme?»

«Tabii ya. Haydi bakalım, su üstünde yürümeyi bir denesene.»

Joseph, «Pekâlâ,» diyerek denize doğru yürüdü. «Ama batarsam beni çıkar, e mi?»

«Bana güvenebilirsin.»

«Haydi bakalım, başlıyorum.» Joseph buz gibi suyun içinde iki uzun adım attı, diz boyuna geldikten sonra John'a döndü. «Demek ki, bu olasılığı silip atabiliriz.»

İkisi birden güldüler.

Stanton, «Haydi gel artık, dostum, eve dönelim,» dedi.

Joseph ayaklarını sürüyerek sudan çıktı ve iki dost kol kola, üşümüş ve iyice sarhoş bir durumda sendeleyerek evin yolunu tuttular.

Tam eve yaklaştıkları sırada bir taksinin ayrıldığını gördüler. Joseph, «Birini mi bekliyordun, muhterem peder,» diye sordu. Verandada duran birini tanımaya çalı-

şıyordu.

«Kimseyi beklemiyordum.»

«Ama gelen bavuluyla gelmiş.»

«Tüh be.»

Joseph birden geleni tanıdı. «Maggie,» dedi fısıltıyla. John'un tutmasına fırsat kalmadan eve doğru koşmaya başladı.

«Maggie!»

Maggie sesin geldiği yana dönünce, merdivenleri koşarak çıkan ve kollarına atılan gözleri yaşla dolu Joseph'i gördü.

Joseph, «Ah, Maggie,» dedi sımsıkı sarılarak.

«Seni kaybettiğimi sanıp korkmuştum, Joey.»

Joseph kadının kokusunu içine çekti. «Burada olduğumu nasıl öğrendin?»

«Rosa.» Maggie başını kaldırıp Joseph'in gözlerine baktı. «Seni öyle özledim ki.»

Joseph, «Bilmiyorsun...» diye başladığı anda kapı eşiğinde beliren Bonnie'yi farketti.

Maggie, Joseph'in kollarından sıyrılıp John'la kucaklaştı. «Onu aranıza aldığınız için sağol, John... umarım sizi rahatsız etmiyorum.»

«Yok canım. Ama haydi, hemen içeri girelim yoksa donacağım.»

Bonnie, «Selam, Maggie,» dedi. Her zamanki sıcak sesi biraz soğuk çıkmıştı. «Seni burada göreceğimi...»

«Beklemiyordun, değil mi?»

«Doğrusu öyle.»

Maggie, «Umarım sizi rahatsız etmiyorum,» diye yineledi.

«Hayır,» dedi Bonnie kuru kuru. «Ne münasebet. Ben mutfağa giriyorum. Bu adamlara kahve iyi gelir herhalde. Hey, Joey, pantolonun donmuş. Nerede ıslandın bu kadar?»

Joseph, «Sakın sorma,» dedi John'a susmasını işaret ederek.

John dilini tutamadı. «Su üstünde yürümeyi deniyordu.»

«İnanmam!»

Stanton, «Gerçekten,» diye ısrar etti. «Deney yapıyorduk.»

Bonnie, Maggie'ye döndü. «Joey'yi konuk odasına yerleştirmiştim. Gidip kuru bir pantolon getireyim.»

«Tamam.» Maggie, Joseph'in koluna girip odasına götürürken, John arkalarından seslendi. «Sakın pantolonunu çıkarmasına izin verme. Tek kozumuz o kaldı.»

Bonnie, «John, yavaş ol, Amy'yi uyandıracaksın,» dedi kızgın bir sesle.

Daha sonra Bonnie odaya gelip Maggie'ye temiz bir pantolon ve bir bornoz verdi. Kapıyı kapadıktan sonra Maggie, Joseph'in yanına sokuldu, kolunu beline doladı. «Haydi, sevgilim, ayağa kalk bakalım.»

«Bağışla beni, yavrum.»

«Ne için?»

«Bu kadar sarhoş olduğum için.»

«Hiç önemi yok. Joey. Her şey yolunda.» Maggie bornozu giymesi için Joseph'e yardım etti. «Haydi gel, şimdi kahveni iç.»

Joseph ayağa kalkmak istediyse de beceremedi. «Galiba artık yatsam iyi olacak.»

«Peki, ben Bonnie'ye söylerim.»

Maggie odaya döndüğünde, Joseph yatağın içinde büzülmüş, gözlerini açık tutmaya uğraşıyordu.

Maggie yatağa oturup Joseph'in başını kucağına koydu. «Haydi, sevgilim, bırak kendini, kapa gözlerini,» diye fısıldadı. «Uyu.»

*
* *

Bir gece önce tam olarak kavrayamadığı şey, sabah uyanır uyanmaz Joseph'e bomba etkisi yaptı. Maggie gelmişti, yanındaydı. Parfümünün kokusunu duyuyor, saçını, çıplak bedeninin dokunuşunu hissedebiliyordu. Kolları arasında Maggie kedi gibi mırlıyordu.

Bir saat kadar uyumasını seyretti. Geçen her dakika öfkesini artırıyordu. Neden gelmişti ki şimdi... tam on bir ay sonra? Bir gece öncesini anımsayabildiği kadarıyla Maggie sanki hiçbir şey olmamışcasına davranmış, Joseph de ona uymuştu. Birden artık ona dokunası gelmedi ve usulca yataktan çıktı. Pantolonunu, kazağını giydi. Yatağın ucuna oturup çoraplarını giyerken Maggie gözlerini açtı.

Maggie uzanıp Joseph'in sırtına dokunarak, «Günaydın,» dedi.

Joseph'in sırtı geriliverdi.

Maggie, «Öfkelisin,» dedi dirseği üstünde doğrulup. «Pekâlâ, Joey, oturup konuşalım.»

Maggie'nin sesi yüksek çıkmamıştı ama Joseph yine de diklendi.

«Yavaş konuş, herkesi uyandıracaksın!»

«Özür dilerim,» diye fısıldadı Maggie.

«Ne halt etmeye döndün, Maggie? İşler tatsız mı gidiyordu yoksa?» Elinden geldiğince kırıcı olmaya çalışıyordu.

«Hayır. Seni sevdiğim için geldim.»

«Haydi, canım!»

«Seni seviyorum. Eğer ölseydin, ben...»

«Ne yapardın?» Joseph ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı. «Başıma bir şey gelseydi aklını kaçırırdın, değil mi?»

«Evet.»

«Sana inanmıyorum, Maggie. Sen öyle bir insan değilsin.»

«Seni sevdiğimi ve senin için üzülebileceğimi kabul edemiyor musun?»

«Aklımdan bile geçirmiyorum. Bak, Maggie, son günlerde başıma çok şey geldi. Yeni bir darbe yiyecek halde değilim. Bir kez daha senin yüzünden düş kırıklığına uğramak istemiyorum. Ne şimdi, ne başka bir zaman.» Joseph başını çevirdi.

«Başına neler geldi, anlatsana, Joey.»

Joseph, «Aç gazeteleri oku,» dedi buruk bir sesle.

«Joey.»

Joseph dayanamayıp Maggie'ye döndü. «Pekâlâ,» dedi derin bir iç çekerek. Bütün olanları bir kez daha anlattı. «Şimdi artık sen de her şeyi biliyorsun. Böyle yaşamak çok zor. Yakında New York'a dönüyorum, bütün bu zorluklara karşın... nasıl başa çıkacağımı da bilmiyorum.»

«Dönmek zorunda mısın?»

«Başka ne halt edebilirim ki? Dağa çıkıp mağaranın birinde mi yaşayayım?»

Maggie dikkat etmek zorunda olduğunu biliyordu fakat Joseph aklından geçenleri okumuş gibiydi. Söyleyeceğini hemen söylese de olurdu. «Benimle gelsene, Joey.»

«Ne?»

«Benimle Miami'ye gel. Birlikte rahatça yaşayacak kadar param var. Gazetecileri susturmaya bile yeter. İstediğini yaparsın. İster şifa dağıtırsın, istersen hiçbir şey yapmazsın... bir süre için. Otur, dinlen. Birkaç yıl sonra da...» Maggie sustu ve tepkisini ölçmek için Joseph'in yüzüne baktı. Joseph hâlâ öfkeliydi ama biraz etkilendiği de belli oluyordu.

«Bir dakika, Maggie.» Genç kadının söyledikleri çok çekiciydi ama Joseph dinlemek istemiyordu. Her şeyden uzaklaşıp yalnız Maggie'yle olmak ne güzel olurdu... Hayır. Olanaksızdı.

Maggie çarşafa sarınarak yataktan kalktı ve Joseph'e doğru yürüdü. «Peki, ya sana artık hep seninle yaşamak istediğimi söylersem? Buraya gelirken böyle bir şeyi düşünmüyordum. Seni gördüğüm ana dek böyle bir şeyi istediğimin farkında değildim. Ama istiyorum işte. Ne istersen yaparım, Joey. Eskiden bunu söyleyemezdim. Bir kez daha denemek istiyorum, eğer izin verirsen. Joey, bir daha yapmayacağım.»

Joseph ağır ağır Maggie'ye döndü, gözlerinden alevler çıkıyor gibiydi. «Yapmadan duramazsın. Elinde değil. Seni iten her neyse, karşı duramazsın. O şey her ne haltsa.»

«Yanılıyorsun, Joey! Durabilirim ve duracağım da. Sen yeter ki iste.»

«Neyim ben? Pırıl pırıl zırhları içinde senin şövalyen mi?»

«Belki,» dedi Maggie, elini Joseph'in yüzüne doğru uzatarak.

«Belki demen yeterli değil! Anlamıyor musun?» Joseph geri çekildi ve pencereye doğru yürüdü. Perdeyi açıp okyanusa uzun uzun baktı. «Bir zamanlar senin için pırıl pırıl zırhlarıyla bir şövalyeydim ama sahip olduğum bir kale yoktu. İstemiyordum da. Hâlâ istemiyorum. Sen de istemiyordun, en azından öyle demiştin. Ama zamanla sana verebildiğim kadarı yetmemeye başladı. İşte o zaman beni terkettin. Para için önüne gelenle yatmaya başladın.»

Maggie hiçbir şey söylemedi.

«Bu bana çok koymuştu, Maggie. Hâlâ da içim sızlıyor.» Maggie'yi baştan aşağı süzdü, öfkesini bastırmaya çalışıyordu. «Kazandığın para, özgürlük ve güç sana tatlı geliyor. Belki tatlı bir öç alma duygusu da var. Yok, sen bu tattan kolay kolay vazgeçemezsin.»

«O kadar emin olma.»

«Yok, eminim. Maggie, biri doğuştan, diğeri yalnızca bir günlüğüne kör olan iki adam varmış. Görme eksikliğini yalnızca sonradan kör olan adam duyuyormuş. Benim hiçbir zaman param, varlığım olmadı, hiçbir zaman da bunun özlemini duymadım. Sen şu an için belki istemiyorsun ama ilerde bunun eksikliğini duyacaksın.»

«Joey, ben öyküdeki kör adam değilim. Ben bir kadınım.» Maggie sarındığı çarşafı yere bıraktı. «Seni sevmek için bir fırsat daha istiyorum. Yine görebilmek için bir fırsat daha istiyorum. Belki eskiden kördüm. Ama artık değilim.» Maggie biraz daha sokulurken, Joseph içindeki isteğe karşı direnerek başını çevirdi.

«Bana yine güvenmeni istiyorum. Sevgini istiyorum. Sana ihtiyacım var, sanırım senin de bana. Değil mi?»

Joseph karşısında duran Maggie'nin görüntüsünü kafasından çıkarıp başka şeyler düşünmek istedi. Yerdeki halıyı düşündü, rafta dizili kitapları aklına getirmeye çalıştı. Boşunaydı. «Maggie, tabii ki ben de...»

Maggie dudaklarını Joseph'in ağzına dayayarak onu susturdu ve yatağa doğru sürükledi. «Bir kez dene, hiç olmazsa bir haftalığına,» diye mırıldanarak Joseph'in kazağını çıkardı. Joseph'in direnecek hali yoktu, Maggie'nin kendisini soymasını izlerken soluğu sıklaşmıştı. Maggie önce yüzünü, sonra boynunu, kulaklarını öperken, içini geçmiş anılarla dolu bir sıcaklık kapladı.

Maggie elini alıp ağzına götürdü, dolgun dudaklarına bastırdı, parmaklarını birer birer öpüp emmeye başladı. Joseph'in gözleri kapanmıştı. Açmak istediyse de başaramadı. Avucunun içinde Maggie'nin dipdiri göğsü ve dimdik meme ucu içini ürpertti. Çenesi titremeye başlamıştı. Maggie ıslak dudaklarını çıplak bedeninde dolaştırırken, Joseph daha fazla dayanamadı ve parmaklarını genç kadının saçları arasına gömdü.

Bir daha yapmamaya and içtiğim her şeyi neden yapıyorum, diye düşündü. Fakat bu düşüncesi fazla sürmeden çok renkli bir zevk cümbüşü içinde kayboldu gitti.

*
* *

Evin öbür ucundaki yatak odasında Bonnie sinirli sinirli sigara içerek volta atıyordu. John uyansın istiyordu, horlasın, kıpırdasın, ne yaparsa yapsın da bir an önce şu kahredici sessizlik bozulsundu. Sonunda daha fazla dayanamadı ve sarsarak kocasını uyandırdı. «Uyansana, John, uyan!»

John şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. «Hayrola? Neden sigara içiyorsun?» Yatağın içinde doğrulup arkasına yaslandı. «Sevgilim, ne oldu?»

«Maggie geldi, daha ne olacak!»

John, «Bonnie,» dedi sesini yumuşatarak. «Onu yargılamak bize düşmez. Tanrı'nın işi bu.»

«Ama burası bizim evimiz, John!»

«Orospuysa orospu... n'olmuş? Bize ne zararı dokunabilir ki? Neye bozuluyorsun bu kadar?»

Bonnie başını çevirdi. «Bakalım Joey'e ne yapacak?»

John yataktan çıkıp karısının yanına geldi. «Bonnie, Maggie buraya Joey'nin ona ihtiyacı olduğunu bildiği için geldi. Her türlü aşağılanmayı göze aldı. Senin onu hiç sevmediğini biliyor. Yıllardan beri, ta onun ne olduğunu bildiğini öğrendiği günden beri. Her şeye rağmen geldi, ona yardım etmek için.»

«Ben buna inanmıyorum, John, senin de inandığını sanmıyorum. Maggie buraya geldiyse, salt şu an Joey'nin kolay elde edilebilir olduğunu bildiği içindir... ve onu bir kez daha avucunun içine almak istiyor, en azından şimdilik.»

John düşündü. «Belki haklısın. Ama biz onun ne an-

nesiyiz, ne de babası.»

Bonnie'nin gözleri dolu dolu olmuştu. «John, onun en iyi dostu sensin. Joseph'in Tanrı vergisi bir yeteneği var, çok özel bir yetenek. Maggie bunun ne demek olduğunu bilmiyor. Onun gözünde bu, ya istismar edilesi ya da boş verilesi bir şey. Nasıl görürse görsün, eğer Joseph'le yeniden birleşirse onu fena halde yıkacaktır.»

John karısını kendine doğru çekti. «Maggie'ye karşı çok katısın, Bonnie, üstelik Joseph'i de çocuk yerine koyuyorsun. İnan bana, Joey başının çaresine bakabilir. Hiç merak etme, onun istemediği hiçbir şey olacak değil.»

Ertesi gün öğleye kadar Joseph'i görmediler. Gördüklerindeyse Miami'ye gitmeyi düşündüğünü öğrendiler.

ON SEKİZ

David Brooks perşembe gecesi Jackson Bullock'un yayınladığı sansasyonel haberde en küçük bir terslik olsa, ABC haber başkanı olarak kendisinin sorumlu tutulacağını biliyordu. Televizyon kurumu olarak ABC'yi bir numara yapan aslında böyle haber filmleriydi ama Brooks şimdi oturduğu yerde Federal soruşturma görevlesinin ziyaretini beklerken, acaba bütün bunlara değer mi, diye düşünmekten alamıyordu kendini. Federal soruşturma başkanlığıyla yaptığı telefon görüşmesinden fazla bir bilgi edinememiş, yalnızca gelecek görevliyle işbirliği yapması istenmişti. Masanın karşısında oturan Bullock'a baktı. «Senin dürüstlüğünden en küçük bir kuşkum yok, Jack. Üstelik görevinde birinci sınıf olduğunu biliyorum ve ayrıca seni sever...»

«Özür dilerim, Mr. Brooks, ama tam altı yıldır sizinle çalışmış olmama karşın, bugüne dek sizinle en yakın

ilişkim bir kez bir akşam yemeğinde el sıkışmak oldu. Onun için, beni sevdiğiniz palavrasını falan bırakın bir yana.»

«Peki, peki, sakin ol. Senden tek istediğim, yayınladığımız filmin tanık olduğun olayla tıpatıp aynı olduğuna yemin etmen.»

«Aynıydı.»

«Bu önceden hazırlanmış bir... düzmece olamaz, değil mi?»

«Alay mı ediyorsunuz?»

«Bağışla, Jack, sormak zorundaydım. Eğer Federal Bürodan biri buraya gelip de bir haber filmimizi soruşturacaksa, her şeyi bilmem gerek. Turner denen adamdan bir haber var mı?»

Bullock hayır anlamında başını salladı. «Hâlâ arıyoruz.»

«Her neyse, eğer sahtekârsa bu onların sorunu. Ne şans be. Bu adamların cumartesi çalıştıklarını hiç bilmezdim. Şu Teksas maçını dört gözle bekliyordum.»

Bullock karşılık vermedi.

O sırada iç telefon çaldı. Brooks düğmeye basıp, «Evet?» dedi.

Sekreterin sesi telaşlıydı. «Mr. Schreiber geldi.»

«Sağol, Kathy. Lütfen içeri alın.» Sekreter adamı içeri getirirken Brooks ayağa kalktı, gülümseyerek elini uzattı. «Tünaydın. Ben David Brooks.»

«Federal Bürodan Fred Schreiber,» dedi Emil Rothstein, Brooks'un gülümsemesine karşılık vermeden.

Brooks, «Tanıştığımıza sevindim,» diye devam etti. «Bu arkadaş da değerli muhabirimiz, Jackson Bullock.»

«Mr. Bullock.» Rothstein başıyla selamladı.

Brooks, «Bir kahve içer miydiniz?» diye sordu.

«Hayır, sağolun.» Rothstein oturup cebinden cüzdanını çıkardı. «İşte kimliğim.»

Brooks, «Hiç gerek yok, Mr. Schreiber, rica ederim,» dedi gülerek. «Alman şiveniz dikkatimi çekti.»

«Evet.»

«Nasıl oluyor devlet hesabına çalışıyorsunuz?»

«Henry dostumdur,» dedi Rothstein önemsemeden.

«Ya, tabii. Ben Beyaz Saray'dayken bir kez sizden söz ettiğini anımsıyorum. Tam dört yıl basın sekreterliği yapmıştım Beyaz Saray'da.»

Bu küçük söyleşi sırasında Rothstein her iki adamı da tartacak zaman bulmuştu. Brooks gereğinden fazla samimiydi, Bullock ise öfkesinden köpürüyordu. Her ikisi de korkuyorlardı. Bermano'nun planı işe yaramıştı doğrusu. «İşe başlayalım mı?» dedi ciddi bir sesle.

«Tabii.»

«Bildiğiniz gibi, iki çocuğun bir yangından kurtarılışını gösteren haber filminiz üzerine buraya gelmiş bulunuyorum. Sanırım çocukları kurtaranın adı Joseph Turner. Dün komisyonumuza çok güvenilir bir kaynaktan gelen habere göre, kurumunuz olayı yansıtırken halkı kandırmaya kalkışmış. Ben de bu suçlamayı soruşturmak için buradayım.»

Brooks, «Bu olacak şey değil,» dedi telaşlanmadan.

«Şikâyeti yapan da aynı sözleri kullanmıştı.»

Brooks sesindeki öfkeyi bastırmaya çalışarak, «Suçlamayı kastetmiştim,» dedi.

Bullock öfkesini tutamıyordu. «O telefon ihbarı mutlaka rakiplerimizden gelmiştir. Olayı gören ve çekimini yapan benim. Yorumumda gerçekdışı hiçbir şey yoktu.»

«Mr. Bullock, ihbarı yapan kendi kurumunuzdan biridir.»

Bullock Brooks'a, Brooks Rothstein'a baktı. «Kim bu?»

«Bunu size söyleyemem.»

Brooks, «Çılgınlık bu,» dedi öfkeyle ayağa kalkarak. «Olabilir, ama buna karar vermek için geldim. Filmi

görebilir miyiz?»

Brooks bir mendil çıkarıp alnını sildi. «Göstermeden sizi bırakır mıydım sanıyorsunuz?»

Rothstein rahatlamıştı, her şey yolunda gidiyordu. «Bu işin ne denli ciddi olduğunu sanırım söylememe gerek yok. Halkı sansasyonel haberle kandırdığınızı gösteren en küçük bir kanıt bulacak olursam, bu işin sonu Senato soruşturmasına... ve ruhsatınızın geri alınmasına kadar gider.»

Brooks telaşını gizlemeye çalışarak, «Filmin her şeyi açıklığa kavuşturacağından kuşkum yok,» dedi. «Gördükleriniz size yetecektir.» Brooks eliyle boş koltukları gösterdi. «Avukatlarımız bile burada değil, kendimize ne kadar güvendiğimizi görün. Şimdi dilerseniz sinema salonuna geçelim.»

Çok geçmeden Rothstein, Brooks ve Bullock'un arasına oturmuş, Joseph'in alevler içindeki kapıdan apartmana girişini izliyordu. Her bir kolunda bir çocuk, kimsede en küçük bir yanık izi olmadan çıkışını izlerken, Rothstein koltuğun kol koyacak yerini sımsıkı kavradı. Joseph korku ve şaşkınlık içinde bakındıktan sonra kalabalığın arasından kaçarken, kamera her hareketini izlemişti. Film bitince ışıklar yandı.

Brooks, «Bakın işte,» dedi. «Gerçek mi, uydurma mı, Mr. Schreiber? Siz söyleyin.»

Rothstein bir süre Brooks'un yüzüne baktı, ağzından çıkacak sözleri nasıl bir heyecanla beklediğinin farkındaydı. Yerinden kalktı, birkaç adım yürüyüp geri döndü. «Çok etkili bir film. Acaba nasıl bir kurgu yapıldı?»

«Çok az kurgu gördü, Mr. Schreiber. Yoksa aklınızı...»

«Her şeyi hesaba katmak gerek.»

Brooks önündeki dosyadan birkaç belge çıkardı. «Elimde görgü tanıklarının yeminli ifadeleri var, tabii hepsi

noterden onaylı.» Bullock şaşırıp bakakalmıştı. «İtfaiye şefinin, çocukların ana babalarının ve birkaç görgü tanığının ifadeleri sorunu hemen açığa çıkarır, diye düşünmüştüm.»

Rothstein belgeleri aldı. «Beni büyük bir işten kurtardınız, Mr. Brooks.»

«Bizim de işimize yaradı.»

«Gözden geçirmek için filmin bir kopyasını götürmek isterim. Yeminli ifadelerin de eksiksiz olduğunu varsayacak olursak, bu olaya kapanmış gözüyle bakabiliriz.»

Brooks ve Bullock derin bir iç çektiler.

«Teşekkürler, baylar. Çıkış yolunu kendim bulurum.»

Rothstein binadan çıkarken durumun değerlendirmesini yaptı: Joseph Turner bir, Rothstein sıfır. Kapının önünde bekleyen araba Rothstein'ı buluşma yerleri olan restorana götürdü.

«Nasıl gitti?» diye merakla sordu Bermano.

«Çok güzel düzenlemişsin, Luici, daha iyisi olamazdı. Adamların içine Tanrı korkusu yerleşti sayende. Her şey tereyağından kıl çeker gibi oldu.»

Bermano, «Sonuç?» diye sordu.

«Şimdilik Mr. Turner hâlâ ilgimize değer görünüyor.»

Bermano soluğunu hafif bir ıslıkla bıraktı.

Rothstein, «Nüfus İstatistik Bürosunda bir aksilik çıktı mı?» diye sordu.

«Hayır. Fotokopileri aldım. Ailesinin ölüm belgelerini imzalayan doktor Theodore Carpenter adında bir adam, emekli. Şu anda Rye'da yaşıyor.» Bermano Rothstein'a bir paket uzattı. «Adresi bu paketin içinde. Pazartesi saat altıda bölge savcısıyla yani seninle buluşacak.»

O sırada Fletcher restorana girdi ve yanlarına geldi. «Turner evde değil, perşembeden beri de uğramamış. Kapıcının dediğine bakılırsa kentten ayrılmış.»

«Otursana, Fletch.»

«Kapıcıya söyledim, eğer dönerse bize haber verecek. Komşularla da konuştum... çok dikkat ederek tabii. Kurtarılan çocukların aileleri Turner'ı görmek istiyorlar, dedim. Birkaç kişi Sweet adında bir arkadaşını bulmamı salık verdi.»

«Sweet'le ilişki kurabildin mi?»

«Queens'de oturuyor. Telefonla arayıp belediye başkanını temsil edecek birinin gelip Turner'a kahramanlığından ötürü bir madalya sunmak istediğini söyledim. Çok iyi karşıladı. Bu akşam saat beşte bekliyor.»

Emil, «Çok iyi,» diyerek Bermano'ya döndü. «Yetimhaneden ne haber?»

«Telefon ettim. Turner oradayken evi Suzy Vickerman adında bir kadın yönetiyormuş. Birkaç yıl önce emekli olmuş.»

«Hâlâ kentte mi?»

«Evet, adresi ve telefon numarası var.»

«Yarın için bana bir randevu al... yani bölge savcısı için.»

«Tamam.»

«Peki, düşme hakkındaki raporlar?»

«Hepsi anlatılanları doğruluyor.»

Rothstein, Bermano'nun gerginliğini sezdi. «Daha önce de sonuca bu kadar yaklaştığımızı unutmamalıyız, Luici. Kolay değil, biliyorum ama, yine de büyük bir özen ve yöntemlerimizle işi sürdürmeliyiz. Haydi şimdi artık yemeğimizin tadını çıkaralım.»

Rothstein restorandan ayrıldıktan sonra doğruca Queens'e gitti. Sweet'le yaptığı görüşme istediği gibi oldu. Turner'ın arkadaşı, kent yönetiminin Joseph'i tanıyacağına, iki çocuğu ve Sweet'in kendisini kurtarmış olduğu için ona madalya verileceğine çok sevindi. Ama Rothstein

bu olayları Turner'ın düzenlemiş olabileceği konusuna girince, demir işçisi birden köpürüp bölge savcısını kapı dışarı atmakla tehdit etti.

Rothstein, «Yanlış anlamayın, Mr. Sweet,» dedi. «Bu konuda emin olmamız gerek. Bu tür soruları sormak zorundayız.»

Sammy, «Ben oradaydım!» diye bağırdı yumruğunu masaya vurarak. «Her iki olayda da! Gözlerimle gördüm!»

Her iki olayın görgü tanığı olan tek kişinin ifadesi Rothstein için önemliydi. Bu arada önceden duymamış olduğu yeni bilgiler de edindi. Madalya törenine davet edilecekleri bahanesiyle Sweet'den Turner'ın yakın arkadaşlarının adlarını aldı. Fakat demir işçisi ısrarla Turner'ın nerede olduğunu bilmediğini söyledi.

Evden ayrıldıktan sonra bu konuyu düşünen Rothstein, Sweet'in yalan söylediğine karar vermişti. Belki bir şeyden huylanmış olabilirdi. Bu nedenle verdiği ad listesini de iyice kontrol etmek gerekiyordu. Büyük olasılıkla önemli birkaç ad liste dışı bırakılmıştı.

Yaptığı bir telefon görüşmesi Rothstein'ın liste hakkındaki kuşkularını doğruladı. Frank Corollo, Turner'ın bir zamanlar Maggie Dillon adında bir kadınla 'çok yakın' ilişkisi olduğunu söylemişti. Rothstein bu kadın hakkında bilgi toplaması için Bermano'yu görevlendirdi.

Pazar günü öğleden sonra Bermano raporuyla geldi. Margaret Elaine Dillon, Ohio'da iyi bir ailenin kızı olarak doğmuştu. Babası dört yıl önce dolandırıcılıkla suçlanıncaya dek tanınmış bir bankerdi. Margaret okuldan üstün başarılarla mezun olmuş, fakat New York'ta başladığı iş yaşamı, babasıyla ilgili haberlerin gazetelerde çıkması üzerine kısa zamanda son bulmuştu. Bunun üzerine değişik bir mesleğe atılmış, polis kayıtlarına göre, New York Polisi tarafından tam iki kez fahişelik suçuyla tutuklanmıştı. Fakat sıradan bir fahişe değildi; son derece yüksek ücret-

le çalışıp bir gecelik hizmeti için en az bin dolar alıyordu. Turner'la olan ilişkisi pek açık değildi ama raporun son bölümünde bu ilişkinin daha son bulmadığı belirtiliyordu. Kışları Florida'da geçirdiğini öğrenen Bermano, Margaret'in Miami'de bulunduğunu saptamış, cuma günü de New York'a gittiğini öğrenmişti. Hiç belli olmaz, Dillon'u bulmak onları Turner'a kadar götürebilirdi. Zaten Fletcher de adamın yeri hakkında bilgi sağlayamamıştı. Margaret Dillon'u bulmak görevi Fletcher'e verildi.

Rothstein ise daha önemli bir işle meşguldü, çünkü aradıkları adamın Joseph Turner olduğu hâlâ kesin değildi. Donanmadaki yılları ve Gençlik Kulübündeki tanışları ilgi çekecek bir bilgi vermemişti. Turner, tanıyan herkesin sevdiği, eliaçık bir insandı ama bunu öğrenmek bir işe yaramıyordu. Düşme ve yangın olaylarına tanık olan ve Rothstein'ın konuşamadığı birkaç kişi vardı. Bellevue'de onu muayene eden doktor ve bağımsız çalışan birkaç muhabir. Bermano pazartesi sabahına dek bu kişilerden bir rapor getirecekti.

Soruşturma ne denli olumlu giderse gitsin, bir konuda hâlâ en önemli bilgiyi edinememişlerdi. Bunu da ancak Joseph Turner'ı çocukluk yıllarında tanıyanlar sağlayabilirdi. Rothstein bu düşüncelerle Suzy Vickerman'ın evine geldi.

Suzy Vickerman yetmişin üstündeki yaşına karşın güzelliğini korumayı bilmişti. Rothstein, Sweet'e anlattığı masalı yineledi. Bu kahraman işçiye madalyası verilmeden önce, geçmişiyle ilgili utanç verici bir şey bulunmadığından emin olmak istiyorlardı.

Kadın seve seve Joseph'in yetimhaneye gelişini anlatmaya başladı. Çocuğun annesi ve babası bir kazada ölmüşlerdi. Çocukluğu sırasında tatsız denebilecek yalnızca iki olay olmuştu ama bunlar da herhalde önemli sayılmazdı.

Her çocuk bir süre için bir yalan söyleme dönemi ge-

çirirdi, kadının anlattıklarına göre. Joseph altı yaşındayken birkaç ay boyunca hep babasıyla konuşmuş olduğunu, bir gün gelip onu alacağını söylüyordu. Suzy Vickerman çok kez onu azarlayıp yalan söylememesi için uyarmıştı. Gerçeklerden kopup bir düş dünyasına gireceğinden korkuyordu. Fakat bir süre sonra bu sorun ortadan kalkmıştı.

Diğer olay Joseph on iki yaşındayken geçmişti. Oyuncak dükkânından başka bir çocukla birlikte model uçak takımı aşırırken yakalanmışlardı. Olay örtbas edilmiş, her iki çocuk ceza olarak bir ay boyunca öğleden sonraları dükkânı temizlemekle görevlendirilmişlerdi. İlk ve son hırsızlıkları da bu olmuştu.

Rothstein'ın çok ilgisini çeken bir şey, John Stanton adındaki diğer çocuğun şimdi Provincetown, Massachusetts'de bir rahip oluşu ve bugün bile Joseph Turner'ın en yakın arkadaşı olmasıydı. Miss Vickerman'ın söylediğine göre, iki adam da Noel'lerde yetimhanedeki çocuklara armağanlar gönderirlerdi.

O gece Fletcher telefon edince, Rothstein hemen Provincetown'a gitmesini söyledi.

Pazartesi sabahı Bermano son raporla birlikte geldi. Tanıklar, Dr. Weisman adında bir adam ve muhabirler, daha önce verilen bilgileri doğruluyorlardı. Yalnız **Times** muhabiri çok işkillenmişti. Bermano kadının mutlaka haklarında bir soruşturma yapacağını söylüyordu. Rothstein bunu önlemenin yollarını düşündüğü sırada telefon çaldı.

«Evet?»

«Ben Fletcher. Adamı buldum.»

«Ne yapıyor?»

«Bir süre daha burada kalacağa benzer.»

«Sen de kal. Yanına Bermano'yu gönderiyorum. Seni nerede bulabileceğini söyle. Bu sabah önemli bir randevum var. Saat bire kadar bana mutlaka telefon et.»

Rothstein telefonu Bermano'ya verdi ve hemen otelden çıkmak üzere hazırlandı. **Times** muhabiriyle başka zaman uğraşacaktı artık.

Saat on bire beş kala Rothstein, Dr. Carpenter'ın evi önündeydi. Kapıyı açan hizmetçi kadın onu evin arka bahçesindeki seraya götürdü. İçerde bahçıvan giysileriyle yaşlı fakat dinç bir adam orkideleriyle uğraşıyordu.

Hizmetçi, «Doktor, bölge savcılığından geldiler,» dedi sesini yükselterek. Sonra Rothstein'a döndü. «Biraz ağır işitir de.»

Rothstein, «Sağol,» diyerek elini yaklaşan adama uzattı.

«Ben Theo Carpenter'ım,» dedi yaşlı adam.

«Bölge savcılığından Harold Jacobs,» dedi Rothstein bağırarak.

Carpenter elini kaldırdı. «Bağırmanıza gerek yok,» dedi fısıltıyla. «Ağır işitmem işime geldiği için. Özellikle Annie...» Başıyla hizmetçinin gittiği yönü gösterdi. «Sürekli yapmak istemediğim şeyleri söyleyince... Anlıyorsunuz.»

Rothstein gülümsedi. «Anlıyorum, tabii.»

«Size nasıl yardımcı olabilirim, Mr?..»

«Jacobs, Harold Jacobs.»

«Tamam, şimdi anımsadım,» Doktor yeniden çiçeklerini budamaya koyuldu. «Kusura bakmazsınız umarım.»

«Yoo, rica ederim. Size otuz bir yıl önce olmuş bir trafik kazası hakkında birkaç şey sormak istiyorum.»

«Epey zaman olmuş.»

«Turner adında genç bir çift ve üç yaşlarında oğullarıyla ilgili.»

Doktor birden durdu ve gözlerini Rothstein'a dikti. «Turner. Evet, şimdi anımsadım. Peki, ne olmuş?»

«Bunu sizin bana söyleyeceğinizi umuyordum.»

«Adınız ne demiştiniz?»

«Jacobs.»

«Kimin hesabına çalışıyorsunuz?»

«New York Bölge Savcılığı.»

«Traş!»

«Anlayamadım?»

«Duydunuz işte. Masal anlatıyorsunuz.»

«Ama kimliğim var.»

«Ne olmuş varsa? Sahtedir nasıl olsa. Şimdi siz bana söyleyin bakalım, gerçekten kimsiniz ve neden buradasınız?»

Rothstein bir an için afalladı. «Neden yalan söylediğimi sanıyorsunuz?»

«Mr. her-kimseniz, çok uzun zaman doktorluk yaptım ve hastalarımı dinlemek yerine, onları okumaya çalışmanın çok daha geçerli olduğunu öğrendim. Hastalar genellikle yalan söylerler... kimi ilaç yazdırmak için, kimi acındırmak, kimi hastaneye yatıp karısından, kocasından, vergi tahsildarından kurtulmak için. Eğer hastanı iyi tedavi edebilmek istiyorsan, önce onun yalan söyleyip söylemediğini anlaman gerek. Bildiğim kadarıyla, şu anda siz yalan söylüyorsunuz.»

On yıl önce böyle bir şey başıma gelmezdi, diye düşündü Rothstein. Dikkat etmeliydi artık. «Peki, sizinle bir anlaşma yapalım o zaman,» dedi sesini yumuşatarak. «Siz bana tüm bildiklerinizi anlatın, ben de size gerçek kimliğimi ve kimin hesabına çalıştığımı söyleyeyim.» Rothstein sesindeki içtenliği farkedince kendi kendine kızdı.

Carpenter, «Pekâlâ, anlaştık,» dedi. «Turner'lar hakkında ne öğrenmek istiyorsunuz? Bana getirdiklerinde anne de, baba da ölmüştü. Son günlerde adı çok sık geçtiğine göre, sizin asıl ilginiz çocuk, yani Joseph, değil mi?»

«Evet.»

«Durun bakayım... Nisandı sanırım. Evet öyle olmalı, ağaçlar tam filizlenmeye başlıyordu. Adli Tıpta görevime

yeni başlamıştım.»

«Nasıl olmuştu, doktor?»

«Otomobil kazası... Manhattan'da bir yerde. Kazanın ayrıntılarını öğrenmek istiyorsanız, polise başvurmanız gerek. Ama cesetler tabii morga getirildi. Daha önce resmen ölmüş oldukları beyan edilemez.»

«Evet, biliyorum.»

«İşte böylece üç ceset bana getirildi ve...»

Rothstein yaşlı adamın sözünü bıçak gibi kesti. «Üç mü?»

«Evet, onun için bu kadar iyi anımsıyorum zaten. Çocuk da ölmüştü.»

Rothstein bir an küçük dilini yutmuş gibi oldu. Derin bir soluk aldı. «Ne demek istiyorsunuz... ölmüştü?»

«Teknik olarak. Kalbi durmuştu. En küçük bir yara izi bile yoktu ama ölmüştü işte. Ne soluk, ne nabız. İlgimi çekmişti, çünkü ölümle sonuçlanan kazalarda mutlaka ölüme yol açan bir iz olur, ama çocukta hiçbir belirti yoktu. Bir daha kontrol ettim, stetoskopumu kullandım... nabız yoktu. Asistanım çocuğun cesedini kaldırmak üzereyken, ben de arkamı dönmüştüm. Birden beni çağırdı. Nabız gibi bir şey duyduğunu söyledi. Bir daha baktım. Çocuğun kalbi atıyordu. Beş dakika geçmeden de bağırıp çağırmaya başlamıştı.»

«Önce kalp atışı olmadığından eminsiniz, değil mi?»

«Eminim.»

«Yara izi de yoktu?»

«En küçük bir iz bile. Birkaç gün hastanede tuttular. Bu olayı kimseye söylememiştik; hiç gereği yoktu, çocuk da bunu anlayamayacak denli küçüktü zaten. Sonra mahkeme kararıyla Güney Bronx'da bir yetimhaneye yerleştirildi. Daha sonraları o çocuğu sık sık düşünmüşümdür. Gazeteler adından söz edinceye dek bir daha hakkında hiçbir şey duymadım. Garip bir olay, değil mi?»

Rothstein çok heyecanlanmıştı ama belli etmemeye çalıştı. «Eminim çalışma yaşamınızda daha ne ilginç olaylara tanık olmuşsunuzdur, doktor. Neyse, bana ayırdığınız zaman için çok teşekkür ederim.»

«Bir dakika,» dedi doktor. «Şimdi siz gerçeği söyleyin bakalım.»

«Tabii,» dedi Rothstein. «Ben askeri istihbarat yapıyorum. Son derece gizli bir güvenlik soruşturmasıyla ilgili. Buraya geldiğimi lütfen kimseye söylemeyin.»

Carpenter'ın karşılık vermesine fırsat kalmadan Rothstein hemen sıvıştı.

Arabasına döndüğü zaman heyecanı ve korkusu yüzünden iyice belli oluyordu. Bir yaşam boyu süren umutların ve soruşturmaların sonunda aradıklarını buluyorlardı galiba. Bunu düşünmek bile insanı şaşırtıyordu. Ama iş bitmemişti... birkaç gün daha gerekliydi. Son adımı atmak için kafasını toplamak istiyordu... bir de vicdanını temizlemek. Son zamanlarda öyle çok yalan söylemişti ki, şimdi daha da kötüsünü yapmak üzereydi.

«Hugo,» diye seslendi sürücüsüne. «Bir kilisenin önünden geçtik. Geri döner misin, lütfen, oraya uğramak istiyorum.»

Saint Francis Katolik Kilisesinde Emil Rothstein haç çıkardı, diz çöktü ve günah çıkarmaya başladı. «Bağışlayın beni, muhterem peder, günah işledim...»

*
* *

Rothstein oteline döndüğünde bitkin fakat içi rahattı. On beş dakika sonra Fletcher'den telefon geldi. Rothstein bu telefonu sabırsızlıkla bekliyordu.

«Fletcher?»

«Evet?»

Rothstein içinde dalga dalga kabaran bir güç hissetti.

«Burada işim bitti. Bu gece Turner'ı alıp gidiyoruz. Çok dikkatli olun. En küçük bir hata yapmamalıyız. Uçak Logan Havaalanında, sabah ikide kalkmak üzere hazır. Artık dönüyoruz.»

ON DOKUZ

Pazartesi olduğunda Joseph, Miami'ye gitmek üzere planlar yapıyordu. Tüm cumartesi gününü Maggie'yle oturup konuşarak geçirmişlerdi. On bir aylık ayrılık hiçbir şey değiştirmemiş gibiydi. Birbirlerinden ayrı olarak kurdukları yaşam biçimleri, ortak geleceklerini düşünürken eriyip gitmişti. Bazı anlar oluyor, Joseph her şeyin bu denli yolunda gitmesine kuşkuyla bakıyordu, fakat Maggie onun bu kuşkusunu şakalı bir alayla savuşturuyordu. İlerde birtakım güçlüklerin çıkacağı belliydi ama Joseph bunları göğüslemek için kendini hazır hissediyordu.

Pazar sabahı John'un vaaz verdiği ayine katıldıktan sonra, körfeze bakan küçük bir lokantada yemek yediler. Yemekten sonra karla kaplı tepeye çıktılar. Bir süre görünümü izledikten sonra Maggie ürpererek «Üşümeye başladım,» dedi. «Böyle soğuk bir dünyaya alışkın değilim.»

Joseph, «Merak etme karlar prensesi,» diye güldü. «Birkaç gün sonra yine sıcak kumlar üstünde dolaşacaksın. Biliyor musun, eskiden korsanlar gemileri tuzağa düşürüp burada talan ederlermiş. Gemideki kadınlara da işte bu kumsal üzerinde tecavüz ederlermiş.»

«Karlar üstünde mi?»

«Tabii ya. Nasıl yaptıklarını göstereyim mi?»

«Bana daha rahat bir yerde tecavüz etmek istemez miydin?»

Joseph, Maggie'yi kucağına alıp yürümeye başladı.

«Rahatına düşkün modern kadınlar,» dedi küçük kulübeye doğru yönelerek. «İhtirastan falan ne anlarsınız ki?»

John'un onlara verdiği kulübe çok şirin döşenmişti fakat her ikisinin de dekora bakacak durumları yoktu. Şöminenin önüne bir battaniye serip yemeklerini ateşte pişirdiler. Sonra da alevlerin tatlı sıcaklığında seviştiler.

*
* *

Pazartesi sabahı John'un arabasını ödünç almak için eve yürüdüler. Cumartesi gününden sonra Stanton'larla olan ilişkileri biraz gerilmişti, ama Bonnie onları şaşırtan bir sıcaklıkla karşıladı. Maggie'yi mutfağa çekip Joseph'e, «John çalışma odasında,» dedi. «Birkaç dakikaya kalmaz biz de oraya geliriz.»

Joseph çalışma odasına girdi. John masanın karşısında bir koltuğa oturmasını işaret etti. Bir süre konuşmadan baktı. «Mutlu görünüyorsun,» dedi sonunda.

«Öyleyim. Epey zamandır olmadığım kadar.»

«Sevindim. Ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Bir süreliğine Miami'ye gidiyoruz... şöyle bir kendimi toplayıncaya kadar. Bu gücümü kullanmam için önümde daha uzun yıllar var, John. Önce biraz kendime zaman ayırmak istiyorum. Nasıl olsa sonunda New York'a döneceğiz. Gerçek yaşamımın orada olduğunu biliyorum.»

John, «Bir ay geçmeden Bronx'a dönersen hiç şaşmam,» dedi gülümseyerek.

Joseph de güldü. «Öyle ya. Dilerim Miami plajında kimse boğulmaya kalkmaz. Arabanı bugün için alsak sakıncası var mı?»

«Tabii yok. Akşam yemeğine döner misiniz? Charlie Restorana gidiyoruz. Bizle gelirseniz seviniriz.»

Joseph soran gözlerle baktı. «Ya Bonnie?»

«Bonnie'yi merak etme sen.» Joseph'e anahtarları

uzattı.

«Biz de Eastham'a kadar gitmeyi düşünüyoruz. Dönüşte restorana uğrar yer ayırtırız. Saat sekiz iyi mi?»

«Güzel.»

Joseph ve John çalışma odasından çıkarlarken kadınlarla karşılaştılar ve hep birlikte ön kapıya yürüdüler.

Bonnie, «Bu gece görüşmek üzere,» diyerek Maggie'nin elini sıktı.

Maggie uzanıp onu yanağından öptü. «Teşekkür ederim.»

Otomobile binip motoru çalıştırdıktan sonra Joseph sordu. «Neler oluyor böyle?»

«Bonnie nefis bir insan!» Maggie'nin yüzü ışıldıyordu. «Onu ne kadar tanıyorsun?»

«Bildiğim kadarıyla kusursuz bir kadındır, iyi bir dosttur ve kendisine tapan kocasına deli gibi aşıktır, ayrıca çok da iyi bir annedir. Kısacası dört dörtlük bir insan.»

«Onu demek istemiyorum, geçmişi hakkında ne biliyorsun?»

«Bütün bildiğim eskiden çok başarılı bir manken olduğu. **Glamour** dergisinin kapağında çıkan resmine vurulmuştu John. Son kez **Vogue** kapağında çıktıktan sonra da evlendiler.»

«Tamam. Ama bana bir şey daha söyledi... John'a bile ancak dün söylemiş olduğu bir şey...»

«Bana söyleyebilir misin?»

«Evet. Buraya geldiğimde bana karşı nasıl soğuk ve önemli olduğunu anımsıyor musun? Daha önce de karşılaştığımız birkaç kez yine buna benzer davranmıştı. Hem kendi kendine, hem John'a hep sürdüğüm yaşam biçiminden nasıl nefret ettiğini, Amy'nin olduğu yerde benim gibi bir kadının bulunmaması gerektiğini söyler dururmuş.» Maggie hafifçe içini çekti. «Bir de, seninle birlikte olma-

mı istemezmiş hiç. Seni üzeceğimi düşünürmüş... haksız da değil hani.» Uzanıp Joseph'in elini tuttu. «Ama bir şey daha varmış. Mankenliğe yeni başlayan biri için New York zorlu bir yerdir. Bonnie daha çok gençmiş. Bazı zamanlar iş bulabilmek için tek yol kalıyormuş.»

Joseph dönüp Maggie'ye baktı. «Demek ki, sen onun yaşamına girdiğin zaman geçmişte bırakmak istediği şeyleri anımsatmış oldun.»

«Evet.»

«Ama dün gece kendini buna alıştırdı, öyle mi?»

«Evet. Bu yaptığı büyük yiğitliktir, Joey. Sana ilk kez açıkladığım zamanı anımsıyorum da... Rockefeller Center'de buz pateni yaptığımız gün.»

Joseph uzanıp Maggie'nin omzuna kolunu attı. «O günden beri çok zaman geçti, Maggie. Bonnie ve John için de. Bu işin yüzeye çıkıp bittiğine sevindim. Artık Bonnie'yle iki iyi dost olabilirsiniz.» Parmağıyla Maggie'nin yanağından süzülen gözyaşını sildi. «Haydi şimdi bugünü gün etmeye bakalım.»

Tüm sabahı Eastham'da karlar üstünde çocuklar gibi oynayıp yuvarlanarak geçirdiler. Dönüşte restorana uğrayıp akşam yemeği için yer ayırdılar.

* * *

Fletcher, Provincetown'a geldiği günden beri Joseph'i gizlice izlemekteydi. Charlie Restoranda Joseph'le Maggie kısa bir süre kalıp ayrıldıktan sonra, hemen içeri daldı ve o akşam için yer ayırdıklarını öğrendi. Telefonda Bermano'ya, «İşler yolunda,» dedi. «Ben senin için yer ayırtırım. Araç gereçleri al, hastanede buluşalım.»

Fletcher, Provincetown Hastanesine vardığında Bermano çoktan park yerine gelmiş, hastanenin iki ambulansının yerini saptamıştı. Fletcher hava iyice kararıncaya

dek bekledikten sonra, kiralamış olduğu arabasını ambulanslardan birinin yanına park etti. Hemen dışarı çıkıp aracın motor kapağını kaldırdı ve distribütör kapağını çıkarıp içine kurşun doldurdu. İşini bitirdikten sonra içini bir heyecan kaplamıştı. Her şey yolunda gidiyordu. Bu ambulansı artık o gece kimse kullanamazdı.

Stanton'lara giden yoldan dönerlerken Fletcher, Bermano'ya restoranın içini tüm ayrıntılarıyla anlattı, sonra birlikte planı bir kez daha gözden geçirdiler.

Bermano, «Hangi adı kullanarak yer ayırdın?» diye sordu.

«Dr. Fermi. Senin çok ünlü bir operatör olduğunu, buradaki hastaneyi ziyaret ettiğini söyledim. Emil'le temas kuracak mıyız?»

«Hayır. Boston'a daha geç saatlerde gelecek. Eğer bir terslik çıkacak olursa...»

«Çıkmaz.»

«Çıkmaz, ama eğer mutlaka onu bulmak istersen, saat on birden sonra Bello ve Oğulları Cenazeevinde arayabilirsin.»

*
* *

Joseph'le Maggie duştan çıkış birbirlerini kuruladıklarında saat yediyi geçiyordu. Nemli bedenine yapışan şeftali renkli saten giysisiyle Maggie son derece çekici olmuştu. Joseph genç kadının başındaki havluyu aldı ve onu yanına çekti. «Seni istiyorum.»

«Yaa, bunu duymak güzel. Ama zamanımız yok.»

«En azından bir elli yılımız var.»

Maggie, «Ama ara sıra vereceğimiz yemek molaları da bunun içinde,» diyerek Joseph'in burnuna bir öpücük kondurdu ve yatak odasına geçti.

Joseph de arkasından giderek yatağın ucuna oturdu. Maggie'nin her hareketini izliyordu.

«Sen giyinmiyor musun?» diye sordu Maggie.

«Bundan böyle hep benimle yaşayacak mısın?»

«Eğer giyinmeni başka türlü sağlayamayacaksam, evet.»

«Şaka etmiyorum, Maggie. Bilmek istiyorum.»

Maggie düğme iliklemeyi bırakıp ona baktı. «Nedir bilmek istediğin?»

«New York'a döneceğim zaman benimle gelecek misin?»

Joseph'in sorusunda baskı yoktu. Apaçık ve savunmasız durumda yanıt bekliyordu. Maggie yanına oturup ona sarıldı. «Tam da güvence isteyecek kadını buldun, Joey. Tutmuş benden böyle bir şey istiyorsun. Öyle uzun vadeli söz vermemeyi öğrendim. İkimiz de kimbilir kaç kez bu yüzden yıkılmışızdır. Ama bildiğim kadarıyla, sevgilim... evet. Ben de artık sensiz yaşamak istemiyorum. Nerede olursan ol, ben de oradayım, yeter ki seni görebileyim, seninle sevişebileyim.»

Joseph genç kadının başını kaldırıp gözlerini öptü. «Neden bilmiyorum,» dedi. «Uzun vadeli söz verme konusunda haklısın, ama şu anda, yıllardan beri duymadığım denli güvenli hissediyorum kendimi.»

«Güzel,» diyen Maggie ayağa kalkıp düğmelerini iliklemeye devam etti. «Biz de artık yemeğe gidelim, yoksa sevgilin açlıktan öldü diye ömür boyu yalnız kalırsın.»

Stanton'ların arabası restoranın önünde park edip içindekiler çıktıktan sonra, kara gözlü bir İtalyanın kullandığı araba da hemen bitişiğinde durdu. Fletcher torpido gözünden bir çekiçle tornavida çıkarıp Bermano'ya verdi. Bermano hemen John'un arabasının arkasına giderek eğildi ve benzin deposunda bir delik açtı, sonra gereçleri tekrar Fletcher'e verdi. Fletcher hemen motoru çalıştırarak oradan uzaklaştı. Delik depodan benzin buzlu çakıllar üzerine akarken, Bermano restorana girdi.

Dr. Fermi, Turner ve arkadaşlarının bulunduğu yeri gören bir masaya yerleşti. Loş ışık ve duvardan sarkan süslemelere karşın, kısa zamanda gözleri çevreye alıştı ve Turner'ın duvar aynalarından yansıyan yüzünü gördü. Saatine baktı : Sekizi yirmi geçiyordu. Tam elli dakika daha beklemesi gerekliydi, sonra da Fletcher dönünceye dek işini bitirmesi için on dakika.

Elli dakika oldukça ağır geçti. Bermano gözünü hedefinden ayırmakta zorluk çekiyordu. Bu Turner denen adam sıradan biriydi... yalnız biraz fazla mutlu görünüyordu. Gözlerinin pırıltısıydı belki de... ya da gülüşündeki rahatlık. Bermano gözlerini kaçırmaya çalıştı.

Saat tam dokuzu on geçe Dr. Fermi yerinden kalktı ve restoran girişindeki telefon kulübelerinden birine girdi. Kendisini gören kimse olmadığına güvenince, cebinden küçük bir vantuz çıkardı, yalayıp bitişik telefon kulübesiyle olan ortak cam duvara yapıştırdı. Sonra bir cam keseceği çıkararak küçük bir top büyüklüğünde delik açtı ve kestiği camı alıp cebine koydu. Bu işi bitirdikten sonra, kumbaraya jetonunu atarak numarayı çevirdi. Bitişik kulübenin numarası çalmaya başlayınca kasada oturan görevli yerinden kalkıp telefona bakmak için geldi. «Charlie Restoran. Buyurun.»

«Bir ricam olacak, Joseph Turner adında bir müşterinizle konuşmak istiyorum.»

«Bakayım burada mı?»

«Bir dakika. Lütfen ona Sammy Sweet'in aradığını söyleyin.»

«Peki, Mr. Sweet.»

Bermano cebinden karbondioksitle çalışan şırıngasını çıkarırken, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Ucundaki koruyucuyu çıkardı, Turner'ın masasından kalkıp gelişini izledi.

Turner bitişik kulübeye girip telefonu aldı. «Alo, Sammy?»

O anda Bermano delikten elini sokarak şırıngadaki ilacı Turner'ın sırtına boşalttı. Karbondioksit, şırınga içindeki ilacın hemen bedene girmesini sağladı. Joseph şaşkınlık içinde yere kıvrılırken Bermano'ya bakıyordu, fakat hiçbir şey söyleyemedi. Birkaç saniye içinde kendini kaybedip yere düştü.

Düşme sesini duyan kasiyer kadın çığlık çığlığa yerinden kalktı ama Bermano hemen Joseph'in başında bitmişti. Stanton'lar ve Maggie koşarak geldiklerinde Joseph'in nabzını dinliyordu.

Maggie, «Tanrım, ne oldu?» diye çığlık atarak Joseph'in yanına eğildi.

Bermano, «Ben doktorum,» dedi otoriter bir sesle. «Başını tuttu, sonra birden yere yığıldı. Hastaneyi arayacağım.»

Bonnie de Maggie'nin yanına çömeldiği sırada, John biriken meraklıları uzaklaştırmaya çalışıyordu. Joseph'in başını kucağına almıştı. Bermano telefon kulübesinden çıktığında sessizce ağlıyordu. «Joey, sevgilim, ne olur iyileş...»

«Bayan,» dedi Bermano. «Kımıldatmamanız gerek. Ambulans şimdi geliyor.»

Restoran sahibi hemen aralarına girdi. «Ne oldu, doktor?»

«Emin değilim, ama beyin kanamasına benziyor. Yakınlarda yüksek bir yerden falan düştü mü?»

Stanton dalgın dalgın başını salladı. «Evet.»

O sırada ambulansın sinir bozucu sesi duyuldu. Siren sesi kesilir kesilmez Bermano, Fletcher'in sedyeyi getirmesine yardım etmek için dışarı çıktı. Birkaç dakika içinde ikisi birden sedyeyle içeri girdiler. Fletcher hastane görevlilerine özgü beyazlar giymişti.

«Aman dikkatli kaldırın,» dedi Bermano.

Restoran sahibi ve John, Joseph'in sedyeye yerleştirilmesine yardım ettiler, sonra da ambulansa kadar götürdüler.

Maggie de arkalarındaydı. «Doktor, ben de sizinle gelebilir miyim?»

«Gelmeseniz daha iyi olur. İsterseniz arabanızla arkadan izleyin.» Stanton, Maggie'nin koluna girerek arabasına götürdü.

Bermano ambulansın arkasına girdi, kapıyı kapadı ve Fletcher'e seslendi. «Çabuk toz olalım buradan.» Fletcher sireni devreye soktu ve hızla kalkarak ana yola çıktı. John'un arabası ancak bir mil dayanabildi, sonra sarsıla sarsıla yolun kenarında durup kaldı. Ambulans gözden uzaklaşırken, Maggie çılgın gibi Bonnie'nin koluna yapışmış sarsıyordu.

Ambulansın içinde Fletcher başını çevirip, «Otomobil az ilerde, yolun dışında,» dedi.

Ana yolun dışında çam ağaçları altında gizli bir otomobilin arkasına Joseph'i yatırdılar ve üzerine bir battaniye örttüler. Fletcher beyaz üniformasını değiştirdikten sonra, yeniden ana yola çıkıp Boston'a hareket ettiler.

Provincetown polisi çalıntı ambulansı buluncaya dek Bermano çoktan Boston'daki Bello ve Oğulları Çenazeevine varmıştı.

Emil Rothstein içerde bekliyordu. «Geciktiniz. Saat biri geçiyor.»

Bermano, «Hızlı gidip riske girmek istemedik,» dedi.

«Turner nerede?» diye sordu Rothstein.

«Arka koltukta.»

Antonio Bello geldi yanlarına. «Mr. Rothstein, biz hazırız.»

«Sağol, Antonio. Beklediğimiz adam arabanın arkasında.»

«Biz gereğine bakarız. Tino!»

Bello'nun oğlu bu çağırıya karşılık verip geldi ve iki adam arka kapıya doğru yürüdüler.

Bermano, «Peki, havaalanında ne olacak, Emil?» diye endişeyle sordu.

«O iş tamam. Gümrük memurları bir cesetle ayrılacağımızı biliyorlar. Kaybettiğimiz değerli bir meslektaşımızla. Uçağımızın personeli bekliyordur bizi şimdi.»

Fletcher, «Bir an önce ABD hava sınırından çıkmaya can atıyorlardır,» dedi gülerek.

«Hem de nasıl.»

On beş dakika sonra Joseph cenaze arabasının arkasında bronz bir tabut içine yerleştirilmişti. Rothstein ve Bello önde oturuyorlar, Fletcher, Bermano ve Tine ise başka bir otomobille arkadan geliyorlardı.

Piste girip uçağın yanına geldiklerinde, Logan Havaalanı gümrük ekibinin başı arabasından indi ve, «Mr. Rothstein hanginiz oluyor acaba?» diye büyük bir nezaketle sordu.

«Rothstein benim,» diyen Emil gülerek elini uzattı.

Gümrük memuru ciddiyetini bozmadan uzanan eli sıktı. «ABD Gümrüğünden Gerald Endicott. Pasaportlarınızı ve ölüm belgesini görebilir miyim?»

«Tabii.» Rothstein istenen belgeleri paltosunun cebinden çıkardı.

«Ölüyle birlikte dört kişi çıkıyorsunuz, değil mi?»

«Evet.»

«Ölüyü görünceye dek bunlar bende kalsın.» Endicott belgeleri elinde tutarak cenaze arabasının arkasına doğru yürüdü. Bermano, Rothstein'a baktı.

Rothstein kalın kaşlarını kaldırıp adamın peşinden yürüdü. «Bu yaptığınız pek olağan bir şey değil galiba, değil mi?»

Endicott, «Cesedi görmemi istememeniz için bir neden mi var?» dedi kuşkuyla.

«Yok tabii, ne olacak? Yalnız, bugüne dek aramalardan hep muaf tutulurduk da.»

«Anlıyorum, Mr. Rothstein, yalnız unutmayın ki, bu ziyaretiniz diplomatik nitelikte değil. Böyle olunca da ancak diplomatik nezaket gösteririz.»

«Siz dindar bir insan mısınız, Mr. Endicott?»

«Yalnız görev dışında. Şimdi ölüyü görelim, lütfen.»

Rothstein yardımcılarına döndü. «Tabutu açın, lütfen.» Tabutun vidaları açıldı. «Buyrun, kapağını siz açın,» dedi Rothstein yüzünü buruşturarak.

Endicott tabutun yanına geldi ve kapağı kaldırdı. İçinde altmış yaşlarında bir adamın cesedi vardı. Ölü kokusu burnuna dolarken hemen tabutun kapağını kapadı.

Belgeleri çabucak damgaladıktan sonra geri verdi. «İyi yolculuklar.»

Rothstein başıyla karşılık verdi ve gümrük memurunun arabasına binip uzaklaşmasını izledi.

Bello tabutu yeniden vidalamıştı. Rothstein'a döndü. «Size yine bir yardımda bulunabilirsem...»

Rothstein, «Antonio, seni unutmayacağız,» dedi. «Karına söyle, amcası gereken özenle defnedilecektir.»

«Bundan kuşkusu yok zaten. Haydi sağ salim gidin. Tanrı sizinle olsun.»

Özel uçak havalanıp rotasına girdikten sonra, Bermano ve Fletcher tabutun alt bölümünü açıp Joseph'i çıkardılar. Nabzını yokladıktan sonra uçağın arkasında bulunan yatak odasına götürdüler ve mor kadifeyle kaplı bir yatağın üstüne yatırarak yine aynı renk bir battaniyeyle üstünü örttüler.

Kaçırma işlemi başarılmıştı.

YİRMİ

Joseph ağır ağır gözlerini açıp karanlığın içinde görmeye çalıştı. Boğazı kurumuş, ağzında acı bir tat vardı. «Maggie?» diye fısıldayıp yatağın boş yanında elini gezdirdi. Oda hafif bir gürültüyle titriyordu fakat Joseph sersemlemiş durumuyla buna bir anlam veremedi. Az sonra oda bir yana doğru yattı, sonra yine düzeldi. Kendi gövdesi de bu harekete uymuştu. Uçakta mıydı yoksa? Sonra kabin duvarlarının eğimini farketti. Dirseği üzerinde doğrulup kulaklarını açmak için birkaç kez yutkundu ve gözlerini odaklamaya çabaladı. Restoran, telefon kulübesi ve kıllı bir adamın yüzü aklına geldi ve bayılmış olduğunu anımsadı. Gözleri de giderek karanlığa alışıyordu.

Tam sesleneceği sırada bundan caydı. Onu bayıltan her kimse hafif ışık sızan kapının ardında olmalıydı. Bir ses yakalayabilmek için kulak kesildi.

Gövdesindeki tüm tutukluğa karşın herhangi bir acısı yoktu. Üstündeki battaniyeyi itip pencereye uzandı ve güneşliği kaldırdı. İçerisi birden gün ışığıyla aydınlanmıştı. Joseph ne saati biliyordu, ne de hangi gün olduğunu. Bir şeyler görebilmek umuduyla pencereden baktıysa da yalnızca bulut gördü. Aydınlanan oda birden renklenmişti. Mor halı ve perdeler, kumaş kaplı sandalyeler, mor battaniyeler ve cilalı ahşap kaplamanın parıltısıyla dekor çok etkileyiciydi. Bu uçağın sahibi her kimse büyük bir lüks içinde yaşıyor olmalıydı. Joseph aradaki çelişkiye şaşırmıştı. Böyle bir odada yaşayan bir kimse nasıl olur da onu buraya getirmek için şiddete başvurabilirdi? Hem ondan ne isteyebilirlerdi ki? Üstelik yalnız ondan? Yoksa Maggie ve Stanton'lar da mı buradaydı?

Yavaşça yataktan çıkıp çıplak ayaklarıyla tüylü ha-

lıya bastı, usulca kapıya doğru yürüdü. Fısıltı halinde konuşma sesleri geliyordu. Kapının tokmağını ağır ağır çevirip birkaç santim araladı.

Daha büyükçe olan bu kabinde gözüne yabancı gelmeyen kara saçlı bir adam masada oturuyordu. Kızıl saçlı başka biri kadife koltuklardan birine oturmuş yemek yiyordu. O sırada kanapede bir kıpırtı oldu. Joseph o yana baktığında, kucağındaki kâğıtların üzerinden kendisine bakan yaşlıca bir adam gördü.

Bir anda ikisinin gözleri kilitlenmişti. Joseph bir şeyler sezer gibi oluyordu. Kanapedeki adam oturduğu yerde doğruldu, gözlerini bir an bile hedefinden ayırmadan, «Fletcher,» dedi. «Uyanmış.»

Kızıl saçlı adam döndü, ağzında hâlâ yemek vardı. Kapı eşiğinde yarısı görünen uzun boylu, sırım gibi adama bakakaldı. Masadaki de yazdığı yazıyı bırakıp gözlerini ona dikmişti. Joseph onun telefon kulübesindeki adam olduğunu anımsadı.

Joseph kapıyı ardına kadar açtı, eli hâlâ tokmaktaydı. Adamlar hiç konuşmadan bakıyorlardı.

Sonunda, «Merhaba, Mr. Turner,» dedi kanapedeki adam.

Joseph, «Kimsiniz?» diye sordu sesini yükseltmeden. Ama öfkesi belli oluyordu.

«Benim adım Emil Rothstein. Lütfen içeri buyurun.»

«Arkadaşlarınız kim?»

«Yardımcılarım, Thomas Fletcher,» dedi Rothstein ve eliyle kırmızı saçlı adamı gösterdi. «Bu da Luici Bermano.»

«Tanışmıştık,» dedi Joseph soğukça. «Ama soruma yanıt vermediniz, Mr. Rothstein.»

«Ne demek istiyorsunuz?» Rothstein'ın sesinde güvence ve saygının garip bir karışımı vardı. Joseph bunun kendisini rahatlatmak ya da sakinleştirmek için olduğu-

nu düşündü. Bedensel üstünlüğünün farkındaydı; tümünden iri, güçlü bir adamdı, odadaki üç kişiden hiçbiri onunla başa çıkamazdı. Göründüğü kadarıyla, silahları da yoktu. Arkasını kapıya verdi.

«Size kim olduğunuzu sordum.» Gözlerini Rothstein'a dikmişti. Rothstein karşılık vermedi.

Joseph birden Fletcher'in önündeki masaya doğru atıldı ve tabağın üstünde duran bıçağı kaptığı gibi ucunu Fletcher'in boğazına dayadı. Bermano yerinden kalkacak gibi olduysa da Rothstein elini kaldırarak durmasını işaret etti. Telaş etmeden Joseph'i izliyordu.

Fletcher, «Aman, Tanrım,» diye inledi.

Joseph, «Adlarınızın ne olduğu umurumda değil,» dedi. «Kimsiniz? Benim ne işim var burada? Nereye götürüyorsunuz beni?» Bıçağın ucunu Fletcher'in boğazına biraz daha değdirdi.

«Emil!» diye yakardı Fletcher.

«Sakin ol, Thomas. Canını yakmaz.»

Joseph, «Bundan emin misin?» diye tısladı.

Rothstein, «Hiç kuşkum yok,» dedi. «Siz öldüren bir insan değilsiniz. Siz şifa verirsiniz. Thomas'ın kılına bile dokunmazsınız. Onun için, buyurun oturun. Bu gösteriye gerek yok.»

«Beni nereden tanıyorsun?»

«Eh, bütün dünya hakkınızda kesin birkaç şey biliyor, Mr. Turner. Şifa verdiğiniziyse bilmeyen yok gibi. Epey ünlüsünüz.»

«Ne istiyorsunuz?»

«Bizimle birlikte gelmeniz gerekli. Bağışlayın ama nedenini söyleyemeyeceğim.»

«Ama beni kaçırdınız! Neden?» diye çıkıştı Joseph. Bıçağı Fletcher'in boğazına biraz daha bastırmıştı.

«Çünkü güvenlik içinde ve ivedilikle gelmeniz gerekliydi. Herhangi bir çatışma olmadan, kimsenin dikkatini

çekmeden. Gönüllü olarak gelmeyeceğinizi varsaymıştım.»

«Bak bunda haklısın işte. Peki, ya arkadaşlarım? Onlar da burada mı?»

«Hayır. Yalnız siz. Ama arkadaşlarınıza haber iletip güvenlikte olduğunuzu ve bir süre için uzaklaşacağınızı bildirdik.»

«Nereye uzaklaşıyorum? Neredeyiz şimdi?»

Rothstein saatine baktı. «Şimdi saat sabahın yedisi. Demek ki, Boston'dan iki bin altı yüz mil uzakta bulunuyoruz.»

«Hangi yönde?»

«Atlantik üzerinde.»

«Beni nereye götürüyorsunuz?»

«Size olanları, o düşmeden ve yangından nasıl sağ çıkabildiğinizi, nasıl şifa verebildiğinizi açıklayabilecek bir adama.»

«Kim bu adam?»

Emil, «Bunu yanıtlamaya yetkili değilim,» dedi başını sallayarak.

«Neden değilsin?»

«Üzgünüm. Çok karmaşık olduğunu biliyorum, ama sorularınızı yanıtlayamam. Ancak rahatınızı sağlamak için elimizden geleni yaparız. Şimdi lütfen, şu bıçağı bırakın artık. Onunla arkadaşımı zaten yaralayamazsınız. Kestiğiniz anda elinizin değmesiyle hemen yara kapanacaktır. O halde bırakın, o da bu rahatsız durumda kalmasın. İnanın, size kimse dokunmayacak.»

«Sana neden inanayım?»

«Çünkü inanmamakla elinize hiçbir şey geçmez. İstesem de uçağı geri çevirip sizi Boston'a götüremem, yarı yolu geçmiş bulunuyoruz. Lütfen, o bıçağı bırakın artık. Gelin kanapeye yanıma oturun, size elimden geldiğince olanları anlatmaya çalışayım. Bir kahve ister misiniz?» Rothstein, Bermano'ya döndü. «Luici, Mr. Turner'a kahve

getirir misin?»

Luici yerinden kalktı ve odanın öbür köşesinde duran masaya giderek iki fincana kahve doldurup, bir tabağa iki tane çörek koydu. Joseph elini Fletcher'in boğazından çekti. Dikkatli adımlarla kanapeye yaklaşıp üç adamı da görebileceği bir biçimde oturdu.

Rothstein, «İçinde bulunduğunuz uçak bir Boeing 747,» diyerek yeniden söze başladı. «Atlantik üzerinde bin iki yüz metre yükseklikten doğuya doğru uçuyoruz. Ama nerede iniş yapacağımızı söyleyemem.»

«Aman sağol.»

«Lütfen sakin ol, Joseph. Bağışla... Sana Joseph diyebilir miyim? Formalitelerden hiç hoşlanmam da. Sen de bana Emil diyebilirsin.»

«Hayır.»

Rothstein hiç istifini bozmadı. «Demin dediğim gibi, Mr. Turner, lütfen biraz sabredin.»

«Edemem.»

«Uluslararası bir örgüt hesabına ya da daha doğrusu, evrensel bir örgüt hesabına çok önemli bir görev yerine getiriyoruz. Bu örgüt sizin niteliğinizle çok ilgileniyor.»

«Ne örgütü?»

«Sizi şaşırttığımı ve aklınızı karıştırdığımı biliyorum ama kısa zamanda amaçlarımızı öğreneceksiniz. Şimdilik beklemek zorundayız.»

Joseph başka bir seçeneği olmadığının farkındaydı. Kahveden bir yudum alıp ağzında uykudan kalma tadı yıkadı. Tabaktaki çöreğe uzanırken, acaba içinde ilaç var mı, diye aklından geçirdi. Bıçak hâlâ elindeydi. «Bunu elimde tutarsam sizi rahatsız etmem, değil mi Mr. Rothstein?»

«Sizi rahatlatıyorsa benim için sakıncası yok, Mr. Turner. Az sonra kahvaltı edeceğiz, isterseniz o zaman kullanırsınız.»

Rothstein gözlerini Joseph'ten bir an bile ayırmıyordu.

«Bana bakıp durma öyle. Bir şey yapacak değilim.»

Rothstein toparlandı. «Biliyorum, tabii. Bağışlayın. Bana çok ilginç geliyorsunuz da, Mr. Turner.»

«Yemek yiyişim mi?»

Rothstein güldü. «Hayır.» Ellerini havaya kaldırdı, başını iki yana sallayarak gülüyordu. «Bu durum size çok garip geliyordur.»

Joseph de elinde olmadan gülmeye başladı. «Garip demek az bile kalıyor.»

Joseph olasılıkları bir bir düşünmeye başladı. Uçak Avrupa yönünde gidiyordu. Rothstein İngilizceyi aksanlı konuşuyordu, ya Alman ya da Avrupalı gibi. Kimin hesabına çalışabilirdi? Kuşkusuz çok zengin biri için. Kaçırma işine büyük emek ve para harcanmıştı. Siyasal bir eylem olabilir miydi? Rothstein'da bir diplomata özgü zariflik vardı, ama hiç kuşku yok, elinden şiddet de geliyordu. Belki de her şey bir Doğu Avrupa ülkesinin marifetiydi. Joseph Rusların ve Doğu Almanların fizik ötesi olaylarla çok ilgilendiğini bir yerlerde okumuştu. Belki de bir tür araştırma için ondan yararlanmayı düşünüyorlardı. Rothstein'ın sözünü ettiği yanıtlar böyle olabilir miydi? O halde neden gelip adam gibi, «Bizimle gelir misin?» dememişlerdi? Her şey bir yana, Joseph zaten o denli önemli olabileceğine inanmıyordu.

Peki, eğer siyasal bir eylem değilse, neydi? Belki de son derece zengin, aynı zamanda yaşamdan umudunu kesecek denli hasta... ve biraz da kaçık bir adam, Joseph'in kendisini iyileştireceğini umup bu kaçırma işine girişmişti. Rothstein'a zengin adam ajanlığı yakışırdı doğrusu... ama kaçık biri için de çalışır mıydı?

Joseph kendisini kaçıran adamları inceledi. Hiçbiri de adam kaçıracak görünüşte değildi. Hele Rothstein.

Ama ben de oynadığım role pek uymuyorum, diye düşündü. Uluslararası bir entrikanın kurbanına benziyor muydu? Ya da Avrupa'ya kaçırmaya değecek denli ünlü bir sağıltıcıya?

Daha dün Maggie'ye kendini ne denli güvende hissettiğini söylemiyor muydu? Joseph arkasına yaslandı ve düşünmemeye çalıştı. Oturup bekleyecekti.

Rothstein sanki düşüncelerini okumuştu. «Önümüzde daha uzun bir yol var. Yolculuğumuz bitince bütün sorularınıza yanıt bulacaksınız.» Bir ara durakladıktan sonra devam etti. «Biz de kendi sorularımıza.»

YİRMİ BİR

Uçak neden sonra inişe geçtiği zaman Joseph tüm bedeninin heyecan içinde gerildiğini hissetti. Bekleyişi sonsuza dek uzayacak gibi gelmişti. Az sonra her şeyi öğrenecekti artık.

Bermano yerinden kalkıp pencerenin güneşliğini indirdi. Aşağıdaki kenti görmesini istemiyorlardı. Tekerlekler yere değerken uçak yavaşladı, bir süre yerde gittikten sonra durdu.

Rothstein, «Gidelim mi?» dedi ayağa kalkarak.

Kabin kapısına yürüdüler. Joseph boşu boşuna kendisine fikir verebilecek bir işaret aradı. Uçaktan indikten sonra onları bekleyen bir otomobile bindiler. Arabanın pencereleri karartılmıştı; sürücüyle arka koltuk arasındaysa perdeyle kaplı kalın bir cam bölme vardı. Rothstein bir düğmeye basıp sürücüyle Almanca bir şeyler konuştu. Joseph bir yer ya da ad duymak umuduyla dinlediyse de boşunaydı.

Joseph, «Gümrük yoklaması yok mu?» diye sordu.

«Gereğine bakıldı, Mr. Turner. Önümüzde bir saatlik yolumuz var, bu arada belki dinlenmek istersiniz.»

«Öyle çok dinlendim ki, artık yoruldum.»

Emil sevecen bir bakışla gülümsedi, saygılı saygılı başını salladı fakat karşılık vermedi.

Joseph başını eğdi, gömleğinin kolundaki kahverengi çizgilere baktı. Sonu gelmeyen yollara benziyorlardı. Birden içi sıkılıp döşemeye bir yumruk indirdi. Aslında o yumruğu pencereye indirmek isterdi. Kaçıp gitmek, özgür olmak istiyordu. Dönüp Rothstein'a baktı, adam gayet sakindi. Beklemek zorundaydı Joseph, tetikte beklemeli, çözülmemeliydi.

Bir kez daha durumunu gözden geçirmeye başladı. Vardıklarında hiç bir gümrük yoklaması yapılmamıştı. Özel bir uçak ve pistte onları karşılayan görkemli bir otomobil... Bu da para ve itibar demekti. Belli ki, bu adamlarda her ikisi de bolca vardı.

Peki, neden burada bulunuşu onca gizlilik gerektiriyordu? Artık onların sınırları içinde, ülkelerinde değil miydi? Hem zaten ne yapabilirdi ki? Ne pasaportu, ne de parası vardı; her türlü kimliği Fletcher'in çantasındaydı. Demek ki, görünmesini de istemiyorlardı. Neden ama? Tanınacak diye korktuklarından mı? Bu fikir gülünç geldi. O denli de ünlü değildi canım. Ama belki onu kaçıranlar ünlüydü. Belki Rothstein ya da araba veya sürücüsü kolayca tanınabilirse, Joseph'i arayan biri onun nerede olduğunu çıkarabilirdi. Ama arayan kimse var mıydı?

Rothstein görecekleri adamın Joseph'in her sorusuna yanıt verebilecek biri olduğunu söylemişti. Bu da geleceği için Joseph'in tutunacağı tek dal oluyordu artık.

Tasarladığından ne kadar da farklı bir gelecek bekliyordu kendisini. Maggie'yi düşündü, korkmamış olmasını umuyordu ama korktuğundan emindi. Acaba Maggie'ye ona söylediklerinden daha fazlasını söylemişler miydi?

Rothstein hep önüne bakıyordu ama yanındaki adamın her hareketinin farkındaydı. Joseph'i iyice incelemişti. Ara sıra küçük patlamalara karşın, Turner oldukça sakin bir adam sayılırdı. Bu, Rothstein'ın hoşuna gitmişti. Çok geçmeden böyle bir iç güce çok gerek duyacaktı.

Otomobil neden sonra durdu ve kapıları açıldı. Gecenin soğuğunda arabadan inip otuz metre yüksekliğinde binalarla çevrili bir avluya geldiler.

Rothstein, «Lütfen böyle gelin,» dedi Joseph'in koluna girerek. Taş merdivenlerden çıkıp uzun koridorları geçtikten sonra Rothstein, Joseph'i bir odaya soktu. «Lütfen burada birkaç dakika rahatınıza bakın. Hemen dönerim, o zaman konuşuruz. Eğer bir şey isteyecek olursanız şu düğmeye basın.» Kapı eşiğinde, Rothstein'ın yanında lacivert takım giysili genç bir adam belirdi. «Carlo hemen getirir.» Joseph bir şey söyleyemeden kapı kapandı.

İlk kez kafese giren bir kedi gibi Joseph çevresini incelemeye başladı. Küçük pencerelere dışardan parmaklık örülmüştü. Zaten karanlıkta görebileceği bir şey de yoktu. Mobilya şıktı fakat hiçbir ipucu vermiyordu; sanki çeşitli Avrupa ülkelerinden harmanlanmış antika gibiydi. Dergi, kitap ya da herhangi bir yayın yoktu. Duvardaki goblenler odayı yeşil ve yaldıza boğuyordu. Büyük bir zenginlik vardı burada... çok eskilerden kalma bir zenginlik. Joseph bir ipucu bulmak umuduyla aranmasına devam etti.

*
* *

Bir kat aşağıdaki küçük bir odada Rothstein, Bermano'yla birlikte bir televizyon monitorundan Joseph'in hareketlerini izliyordu. Onların arkasında yüksek arkalıklı bir koltukta beyaz saçlı, kanca burunlu, beyaz bir cüppe ve saten terlikler giymiş yaşlıca bir adam oturuyordu. İtalyanca konuşuldu.

«Genç ve güçlü,» dedi yaşlı adam. «Ve sabırsız. Haydi git şimdi, onunla konuş. Bir saat süren var. Sonra sınavdan geçirmemiz gerek.»

Kapısı açılıp da karşısında Rothstein'ı süklüm püklüm görünce, Joseph çok şaşırdı. Adam çok yorgun ve üzgün görünüyordu.

«İyi misin? Bir şey mi oldu?»

Rothstein hemen kendini toparladı. «Her şey yolunda, Mr. Turner.»

«Senin için belki. Ama ya ben?»

Carlo servis arabasıyla odaya girdi. Rothstein, «Haydi, hem yiyelim, hem konuşalım,» dedi. Carlo sofraya biftekleri getirdi, şarap servisi yaptı ve odadan çıktı.

Joseph, «Bu adam hiç konuşmaz mı?» diye sordu arkasından.

«Ne işitebilir, ne de konuşabilir. Fakat İngilizce de olmak üzere dört dilde rahatlıkla yazıp okuyabilir. Dudak hareketlerinden de söyleleni anlar.»

«Bu yer beni ürkütüyor!»

Rothstein, «Üzgünüm,» dedi eti keserken.

«Ne zaman o adamla karşılaşacağım?»

«Korkarım yarın sabaha dek görüşemeyeceksiniz.»

«Lanet olsun, Rothstein! Oysa bana...»

«Biliyorum, lütfen beni bağışlayın. Benim elimde olan bir şey değil.»

«Şu saçmalığa bak. Burada oturmuş beni kaçıran adamla yemek yiyorum! Neden?» Joseph sesini yükseltmişti, çatalını da hızla masaya vurdu.

Emil, «Resmi olmadan konuşabilelim diye,» dedi.

«Amaç ne?»

«Seni daha iyi tanımak.» Yalnız benim değil, onun da tanıması için, diye geçirdi içinden Emil.

«Ee?»

«Son birkaç hafta içinde müthiş bir güce sahip oldu-

ğunu öğrendin.»

Joseph bir şey söylemedi. Sonunda açlığa dayanamamış, yemeye başlamıştı.

«Bu konuda ne düşünüyorsun?»

«Bilmiyorum. Zaman zaman değişiyor. Zaten böyle bir gücüm olduğundan da emin değilim. Yalnızca birkaç kez oldu, o kadar. Eğer benden birini iyileştirmemi isteyecekseniz, pek güvenmeyin.»

«Hayır. Böyle bir şey yok. Ama olsaydı, eminim başarırdın. Peki, ya gücünden emin olsaydın?»

«Bak. Eğer insanları iyileştirebilirsem, kendi kararımla bunu yaparım. Ama kendi seçtiğim zamanlarda ve kendi koşullarımda. Geri çevirdiğim bir istek oldu bile.»

«Biliyorum.»

«Neyi biliyorsun? Nasıl biliyorsun?»

«Senin hakkında çok ayrıntılı bir soruşturma yaptırdım. Bridger adında bir adamdı, sanırım.»

«Neden soruşturma yaptırdın, bilmek istiyorum.»

«Yakında Mr. Turner, bu gücü kendi kendine nasıl açıklıyorsun?»

«Açıklayabilmiş değilim daha.»

«Bir Tanrı vergisi olarak düşündüğün oldu mu?»

«Hiç dindar olmadım.»

«Felsefe okur musun?»

«Pratik için yalnızca, kullanışlı fikirler almak için. İnsanların nasıl yaşaması gerektiği ilgimi çekmiştir hep. Pek mutlu yaşamadıkları kanısındayım.»

«Seni tanıyanlar, başkalarını mutlu etmek için büyük çabalar gösterdiğini söylediler.»

Joseph omuz silkti. «Elimden geldiği kadar.»

«İyi bir insansın, Mr. Turner. İnsanları çok seviyorsun.»

«Evet.»

«Her zaman böyle miydin?»

«Sanırım.»

«Küçüklüğünde, aileni kaybettiğin zamandan sonra kendini çok yalnız hissetiğin oldu mu?»

«Bunu sana açıklayabilirim, ama hayır.» Joseph'in dili sürçmeye başlamıştı. «Tabii, yalnız hissettiğim oldu, ama o durumda bir çocuğun hissedebileceği yalnızlık gibi değildi.» İki eliyle masanın kenarlarına tutundu, duvarlar başının çevresinde dönüyordu sanki. «Başım dönüyor,» diye mırıldanıp ayağa kalkmak istedi. «Ne yaptın?» Rothstein hemen yerinden kalkıp yanına geldi ve Joseph'e destek oldu. Joseph gözlerini açık tutmaya çalıştı ama sonunda kendinden geçip yere düştü.

Kapı açıldı ve beyaz saçlı yaşlı adam elinde altın başlı bir bastonla içeri girdi. Yanında Rothstein'ın yardımcıları vardı. Ses çıkarmadan baygın yatan adamı inceledikten sonra İtalyanca bir talimat verdi. «Başlayabilirsiniz. İşareti arayın.»

Bermano'yla Fletcher, Joseph'i yatağa yatırıp soymaya başladılar. Büyük bir dikkatle bedeninde arama yaptıktan sonra Bermano yaşlı adama dönüp. «Hiçbir şey yok,» dedi.

«Güzel.» Yaşlı adam sonra Emil'e döndü. «Yarın sabaha dek yapacak başka bir şey yok.»

Emil kapıya kadar onunla yürüdü ve yalnız onun duyabileceği bir sesle kulağına fısıldadı. «Sınamayı öyle yapmamız gerekli mi?»

«Evet, Emil.» Yaşlı adamın sesi çok yumuşaktı.

«Ama ya eğer umduğumuz gibi değilse...»

«O zaman ölür. Her şey de bu dört duvar arasında kalır.»

«Bağışlayın, ama başka bir yolu yok mu?»

Yaşlı adam biraz kızar gibi olmuştu. «Emil,» diye çıkıştı. «Bu kararın yalnızca bana ait olmadığını biliyorsun.»

Emil çaresizlik içinde başını salladı ve kapıyı açtı. Yaşlı adam dışarı çıktıktan sonra yeniden Joseph'in başına döndü. Joseph hâlâ çıplaktı. «Üstünü örtün!» dedi öfkeyle. Bermano'yla Fletcher hemen emri yerine getirdiler ve odadan çıktılar. Rothstein bir süre uyumakta olan adama baktı. «Tanrı yardımcın olsun, Joseph Turner,» dedi usulca ve o da odayı terketti.

*
* *

Ertesi sabah erken saatlerde odaya giren güneş, ağır ağır Joseph'in yatağını da alanı içine almaya başlamıştı. Fakat Joseph'in uyanmasına neden güneş ışığı değil, açılan kapının sesiydi. Rothstein gelmişti, on yıl daha yaşlanmış görünüyordu. Elindeki tepside kahve vardı.

«Kendini nasıl hissediyorsun?» diye sordu Emil.

«Öfkeli,» Joseph yastığını arkasına koydu ve yatağın içinde oturup sırtını yasladı. «Sen pek kötü görünüyorsun, sanki hiç uyumamış gibi.»

«Uyumadım,» dedi Emil, Joseph'e kahvesini uzatarak.

Joseph, «Önce sen iç,» dedi. Rothstein güldü, kahveden bir yudum alıp yine Joseph'e uzattı.

Joseph kahveyi aldı. «Neden beni yine uyuttunuz?»

«Gerekliydi.»

Rothstein endişeli görünüyordu. «Hayrola?» diye takıldı Joseph, içinde bir umut belirerek. «Yanlış adamı kaçırdığınızı mı anladınız?»

«Öyle olmamasını bütün kalbimle dilerim, Joseph.» Rothstein bunu öyle ciddi söylemişti ki, Joseph'in dudaklarındaki gülücük bir anda kayboldu.

«Peki şimdi ne olacak?»

«Birkaç dakika sonra giyinecek ve o adamla tanışmak için benimle geleceksin.»

«Neyse, sonunda. Sonra ne olacak?»

Rothstein başını iki yana sallayıp, «Bilmiyorum,» dedi. «Her şeyi zamanı gelince öğrenelim daha iyi. Dün gece giysilerini temizlettim. Dolaba koyduk.» Emil odanın öbür ucunda aynalı, antika bir dolabı gösterdi. «Kahvenizi için. Yarım saat sonra gelip sizi alırım. Lütfen giyinin, Mr. Turner.» Joseph başını sallayıp söylenenleri onayladı.

Geçen yarım saat boyunca Joseph giderek meraklanıyordu. Giyinirken Rothstein'ın sözleri... «Bütün kalbimle öyle olmamasını dilerim...» aklında yinelendi durdu. Ne içerse içsin ağzı kupkuru kalıyordu. Kalp atışlarıysa duvarda yankılanıyordu sanki. Kapı açıldı ve Rothstein girdi.

«Gitme zamanı geldi.»

«Güzel. Bir an önce bitirelim şu işi.»

Uzun koridoru geçtikten sonra büyük bir kapının önünde durdular. Emil kapıyı vurdu ve içerden açılmasını sağladı.

Ortaçağ tipi büyük bir kiliseye girdiler. Kırmızı yer halısı ara geçit boyunca uzuyor, süslü bir mihrabın önünde son buluyordu. Çeşitli camlardan oluşmuş pencereden sızan ışık odaya renkli bir aydınlık vermişti. Mihrabın önündeki süslü, yaldızlı bir taht üzerinde beyaz ve altın saten bir cüppeyle beyaz bir takke giymiş yaşlı bir adam oturuyordu. Geçitin iki yanında renk renk cüppeleriyle otuz kadar adam ayakta durmaktaydı. Emil, Joseph'i mihraba kadar götürdü.

Joseph birden durup kolunu çekti. «Bu da ne...»

Rothstein hemen kesti. «Dinsel bir tören, Mr. Turner. Lütfen.»

Yaşlı adam, «Mr. Rothstein, getirin onu bana,» dedi aksanlı bir İngilizceyle.

Joseph, «Emirleri bundan mı alıyorsun?» diye sordu Rothstein'a.

Emil, Joseph'i yine yürütürken, «Evet,» dedi usulca.

Joseph afallamıştı, tahttaki adamı göstererek, «Ama bu adam...» diye başladı.

«Evet.»

«Aman Tanrım!» Joseph'in bu şaşkınlığı üzerine cüppeli adamlardan bir mırıltı yükseldi. «Özür dilerim,» dedi Joseph. Adamlar ona, o adamlara bakıyordu şaşkınlık içinde.

Sonunda Emil ve Joseph tahtın önüne gelmişlerdi. Tahtın iki yanında, ellerinde çatal ağızlı kılıçlar tutan, süslü kostümler giymiş iki adam vardı. Hemen soldaysa uzun kırmızı cüppeli bir adam duruyordu.

Joseph, «Şimdi ne yapmam gerekiyor?» diye fısıltıyla sordu. Fakat Rothstein yanından bir adım uzaklaşmış, geri çekilmişti.

Tahtta oturan adam, «Siz Joseph Turner'sınız, değil mi?» dedi.

Joseph başını sallayarak doğruladı.

«Ben Papa IX. Alexander'ım.»

Joseph adama bakarken nasıl davranması gerektiğini düşünüyordu. «Efendim...» diye başladı ama sonra durdu.

Rothstein'ın sesi arkadan hafifce duyuldu. «Kendisine hitap ederken Kutsal Peder, diyeceksiniz.»

«Kutsal Peder.» Joseph başıyla hafif bir selam verdi, sonra da soran gözlerle baktı. «Beni siz mi getirttiniz buraya?»

«Evet.»

«Fakat neden? Mutlaka bir yanlışlık olmalı.»

«Sanmıyoruz.»

Joseph hemen kendini toplamıştı. İçindeki korkuya biraz da öfke karışıyordu. Bütün bu gizlilikler, adam kaçırmalar Papa'nın marifeti miydi? Dinsel bir önderin? «O zaman, lütfen bana açıklama yapar mısınız?»

Papa, «Bize lütfen kızmayın,» dedi. «Çünkü burada bulunmanız beş yüz otuz bir yıllık bir aramanın sona ermesi olabilir.»

«Bu çok uzun bir zaman, Kutsal Peder. Ama benimle ne ilgisi var anlamıyorum.»

«Bırakın Kutsal Peder açıklasınlar, Mr. Turner.» Rothstein'ın sesi yumuşak ve güven vericiydi.

Papa, «Mr. Turner,» dedi. «Mr. Rothstein'ın görevi Vatikan adına mucizeleri soruşturmaktır. Sizinkini de soruşturdu.»

«Mucize mi? Nedir bunun...»

Papa elini kaldırıp Joseph'i susturdu. Sonra sesini biraz yükseltip masal anlatır gibi konuşmaya başladı. «Bin dört yüz kırk yedi yılında Papa V. Nicholas, Başmelek Uriel tarafından ziyaret edildi. Nicholas'a Tanrı tarafından en büyük armağan veriliyordu : Bir keramet. Melek, Tanrı Babamız'ın bir gün dünyadaki çocuklarına, ölüp yeniden doğacak bir adam göndereceğini bildirdi. Bu adam otuz ikinci yılında en yüksek dağın tepesinden düşüp sıyrık bile almayacak, cehennemin alevleri içinde yürüyecek fakat yanmayacaktı. Kalbi öylesine temiz olacaktı ki, otuz ikinci yılının Kutsal Cuma günü sonrasına kadar kimse atışını durduramayacaktı. Dünyada bulunma süresi içinde insanlığa yaşam bildirisini iletecekti. V. Nicholas'dan bu yana her papanın görevi böyle bir adamı aramak olmuştur.»

Papa Alexander sustu ve odadakilere baktı. Gergin bir sessizlik olmuştu.

«Başmelek, Papa Nicholas'ı sahtekârlara karşı uyarmıştı, çünkü dünyaya Tanrı'nın iradesine karşı çıkan başka bir adam gelecek ve onun düzenini yıkmaya çalışacaktı. Şeytanın 666 biçimindeki simgesini taşıyan bir adam. Dün gece sizin bedeniniz yoklandı. Böyle bir simge bulunmadı. Sizin Tanrı tarafından gönderildiğinizi sanıyoruz.

Kerameti gerçekleştirmek için Tanrı'nın gönderdiği adam olduğunuza inanıyoruz.»

Joseph'in başı dönüyor, işittiklerini sindirmeye çalışıyordu. «Nee?» Sesi kilisenin içinde yankılandı. «Ben Joseph Turner'ım, sıradan bir insan. Neden benim bu adam...»

«Olduğunuza inanmamız için çeşitli nedenlerimiz var.»

«Kutsal Peder, bağışlayın ama yanılıyorsunuz.» Ve de hepiniz zırdelisiniz, dedi Joseph içinden.

«Ve,» diye devam etti Papa. «Bundan emin olmak zorundayız.»

Joseph, «Bir dakika,» dedi çaresizlik içinde elini kaldırarak. «Yanıldığınız bir nokta var. Ben otuz dört yaşındayım.»

«Hayır, Mr. Turner, otuz bir yaşındasınız... bu sizin otuz ikinci yılınız.»

«Saygısızlık etmek istemem, Kutsal Peder. Ama kaç yaşımda olduğumu bilmeyecek değilim! Otuz dört yıl önce doğdum.»

«Evet, birinci kez öyle. Ama üç yaşındayken ailenizi bu dünyadan alıp götüren kazada siz de öldünüz, sonra da yeni bir yaşama başladınız.»

«Hayır,» dedi Joseph başını iki yana sallayarak. Sonra destek aramak için Rothstein'a baktı.

Emil, «Evet, Mr. Turner,» dedi.

Joseph, «Bir dakika, anlamıyorsunuz,» diye üsteledi. «Dağdan falan düşmedim ben.»

«Günün modern binaları dağ gibi oluyor,» dedi Papa.

«Bakın, dinleyin, neden bunu yapıyorsunuz bilmiyorum, ama...»

Papa Joseph'in sözünü bitirmesine izin vermedi. «Apartmanda çıkan yangınsa cehennem ateşini simgeliyor. Sıradan bir insanın dayanamayacağı bir afet.»

«Durun.» Joseph'in düşünmek için zamana ihtiyacı

vardı ama zaman yoktu. «Peki, kerametin son bölümü... atışı durdurulamayacak bir kalp... Bakın, demek ki...» Fakat düşme ve yangın olaylarını anımsayıp sustu. Dönüp adamlara baktı.

Papa'nın sesi sessizliği bozdu. «Bunu unutmadık. Şimdi bunu sınayacağız.»

«Ne? Durun bir dakika!» Joseph döndüğünde, Papa'nın yanındaki koruyucuya işaret ettiğini gördü.

Birden koruyucunun elinde bir 45'lik belirdi ve Joseph'in göğsüne doğruldu.

Tabanca patladığı anda Joseph dehşet içinde bir soluk aldı. Bir an merminin kendisine gelişini görür gibi olmuştu. Sonra göğsüne çarpan bir şeyin şiddetiyle arkasındaki adamların üzerine devrildi.

Birkaç saniye sonra Joseph gözlerini açtığında, az önce bulunduğu yerde duran tabanca mermisini gördü. Şaşkınlık içinde Papa'ya baktı.

Papa hemen tahtından kalkıp Joseph'in yanına geldi ve ayaklarını öpmek için dizlerinin üstüne eğildi. Diğer rahipler ve piskoposlar da diz çöküp yüksek sesle dua etmeye başladılar.

Tabancayı ateşleyen koruyucu da silahı bir yana atmış, yüzünü elleri arasına gömmüş, yakarıyordu. «Lütfen beni bağışla!» Rothstein da dizleri üzerinde ağlıyordu.

Joseph gözleri faltaşı gibi açılmış, dizleri üstüne kapanan adamları izliyordu. Birden omuzları üzerinde bir şey hissedip döndü. Bir kardinal altın renkli bir cüppeyi omzuna yerleştiriyordu. Bir süre sonra Papa başını kaldırdı. Kilisenin her yanını dolduran çan sesleri arasında Joseph, Papa'nın sesini duydu.

«Çok şükür Büyük Tanrım. Tanrı'nın İkinci Oğlu'nu bulduk!»

İKİNCİ BÖLÜM

YİRMİ İKİ

Başpiskoposlar ve rahiplerden oluşan Vatikan ileri gelenleri bir bir tanıtılıp öne çıkıyorlar, diz çökerek Joseph'i selamlıyorlardı. Joseph gönülsüz olarak katıldığı Rönesans dönemine özgü garip bir töreni, sanki orada değilmişcesine izliyordu.

Papa Alexander odanın bir başka köşesinde görevi gereği ivedi işlerle ilgileniyor, göz ucuyla da Joseph'i izliyordu. Son yirmi dört saatin gerilimi ve endişesiyle bitmiş düşmüştü. Bir yıl önce geçirdiği kalp krizi son günlerde göğsünde duyduğu sancılarla kendini yine anımsatmış, emekliye ayrılması için onu uyarmıştı. Fakat Papa Alexander görevinin henüz tamamlanmadığını düşünmüş, uygun gördüğü zaman Tanrı'nın kendisini nasıl olsa emekli edeceğine karar vermişti. Şimdi bu kararı vermiş olduğu için çok mutluydu. Evet, bu son günlerin yorgunluğu ilerde bedeninden hesap soracaktı, ama artık bunun önemi yoktu.

Tanrı'nın İkinci Oğlu'na hizmet etmek için kurulan komisyonu altı üyesi dışında herkes odadan çıkınca, Papa devlet bakanına döndü. «Dominic, Kutsal Oğul'u daha fazla bekletmeyelim.»

Kardinal Dominic Belazzi elindeki kâğıtlara bir kez daha baktı. «Yalnız birkaç konu kaldı, Kutsal Peder. ABD Büyükelçiliğinden aradılar. Mr. Sackheim bu durumda ABD Dışişlerini yeni gelişmelerden zamanında haberdar etmek için özel bağlantı kurulmasını istiyor.»

Papa Alexander başıyla onayladı. «Buna hayır demememiz diplomatik açıdan doğru olmaz. Başka ne var?»

«Dünya Bankasındaki temsilcilerimiz iki kez aradılar. Büyük borsa değişmeleri olup olmayacağını öğrenmek istiyorlar.»

«Öğleden sonra toplantıda bu konuyu görüşelim. O arada olacak her türlü siyasal ve ekonomik değişmelerden beni haberdar edin, ne kadar önemsiz görünürse görünsün. Evet, kardeşlerim, başka bir şey kaldı mı?» Çevresinde sessizce bekleyen kardinallere baktı. «O halde hazırız demektir. Aa, bir şey daha var, Kutsal Oğul'un bulunduğu her yerde İngilizce konuşulsun lütfen.»

Alexander altın başlı bastonuna dayanarak yerinden kalktı ve ağır ağır Joseph'in bulunduğu yere doğru yürüdü. Diğerleri de onu izledi.

*
* *

Joseph, Emil'in elini omzunda hissedince, başını kaldırdı ve Papa'nın beyaz takkeli başını önünde eğilmiş olarak buldu. «Tanrı'nın Kutsal Oğlu,» diyordu Papa. «Gecikme için lütfen bizi bağışla. Bizimle biraz konuşmak seni hoşnut eder mi?»

Joseph yanıt bekleyen bu sorudan rahatsız oldu. Ona böylesine yabancı gelen çevresindeki bu dünyaya katılmak istemiyordu. Durun, diyesi geliyordu. Bekleyin. Beni iteleyip durmayın.

Ama sözcükler ağzından çıkmadı, yalnızca eliyle gözlerini ovaladı. Karşısındakiler bunu kabullenme anlamına aldılar ve beyaz saten koltuklar hemen Joseph'in çevresini doldurdu.

Papa Alexander, «Hepimiz hizmetindeyiz,» diyordu sevinç dolu bir ciddiyetle. «İzninle yeryüzündeki görevini yerine getirmen için dünyayı nasıl hazırlayacağımızı

anlatalım.»

Joseph ses çıkarmadan baktı. Çevresindekiler de onu dinliyor sanıp umutlanıyorlardı. Sonra derin bir iç çekip tüm isteksizliğine karşın dikkatini vermeye, anlamaya çalıştı. Kendisini zorlayıp başını sallayarak söyleneni onayladı.

Papa, «Tabii ki bu kutsal olayın sonuçlarını en küçük ayrıntılarına kadar düşündük,» diye devam etti. «Uygun bulacağını umduğumuz bir olaylar sıralaması yaptık.»

Joseph'in sesi fısıltı halinde çıktı. «Benden ne yapmamı istiyorsunuz?»

Papa hemen karşılık verdi. «Yok, yok, hiçbir şey. Kutsal Oğul, emin ol hiçbir şey! Sana hizmet etmek bizim görevimiz!» Gözleri heyecanla parlıyordu. «Yapılacak o kadar çok şey var ki, tümünü bir program içine almak zorunda kaldık. Terziler ve fotoğrafçılar bir saate kadar burada olacaklar. Kuyumcu, yüzüğün ve göğsüne takacağın haçın biçimi üzerinde çalışıyor. Basın bürosu kamuoyuna duyuru yapmak için bir haber programı hazırlamakla meşgul. Öte yandan, seni Vatikan'ın çeşitli komisyonlarıyla tanıştırmak için özel toplantılar düzenledik.»

Joseph dinliyordu, fakat anlatılanlar öylesine inanılmaz geliyordu ki, ayrıntıları işitecek durumda bile değildi. Bedeni tümden uyuşmuş, yalnızca gözleri hareket ediyor, çevresindeki yüzlerde bir anlayış belirtisi arıyordu.

«Dünyanın ahlaksal ve ruhsal sorunları üzerine brifingler hazırladık,» diyordu anlatan ses. «Tabii en önemlilerine öncelik tanıyarak. Kilise başkanları bu akşam ve yarın sabah gelip sorunları hakkında görüşlerini alacaklar. Cuma gününeyse bir basın toplantısı düzenlendi.»

Joseph'in soluğu daralmış, kalp atışı hızlanmıştı. Kas-

ları gerildi ve konuşmaya çalıştı ama kimse farketmedi.

Papa, «Çünkü milyonlarca insan Roma'ya, haç için gelmek isteyecek,» diye devam etti. «Özel ve genel toplantıların da programını büyük bir titizlikle hazırladık. Cumartesi günü birlikte halkın önüne çıkacağız. Sonra...»

«Hayır,» dedi Joseph alçak bir sesle.

Papa Alexander durdu. «Efendim? Bağışla beni Kutsal Oğul, bir şey mi söyledin?»

Joseph yerinden kalkınca, omzundaki cüppe yere düştü. Gözlerini Papa'ya dikerek, «Hayır!» dedi çaresiz bir tavırla. «Yeter artık. Hepinize söylüyorum. Kesin artık!»

Oda buz kesti, herkes Joseph'e bakıyordu. Papa gözlerini Joseph'ten ayırmadan Rothstein'a başıyla işaret verdi. Rothstein elini Joseph'in omzuna koydu. «Merak etmeyin, Mr. Turner. Korkmanıza gerek yok.»

Joseph hırsla ona döndü. «Yok mu? Korkmam için her türlü neden var! Mr. Rothstein, son kırk sekiz saat içinde beni kaçırdınız, ilaçla uyuttunuz, bana ateş ettiniz, sonra da tutup Tanrı'nın İkinci Oğlu olduğumu söylediniz. Bana sorarsanız, ya ben kaçığım ya da bir şato dolusu akıl hastasının arasında kaldım.»

Karşısında oturmakta olan adamlara döndü. «Bakın, şurada birazcık kalmış sağlam aklımı korumaya uğraşıyorum. Beni iyi dinleyin. Söylediklerinizin hiçbirine inanmıyorum. Ne demek olduğunu bile bilmiyorum.»

Belki de ilk kez Papa Alexander şaşırır gibi oldu. «Ne?»

Joseph ağır ağır, tane tane konuştu. «Tanrı'nın Oğlu olduğuma inanmıyorum.

Kardinallerden biri yüksek sesle iç çekerken, iki tanesi haç çıkarıyordu. Papa sanki güven bulmak istermişcesine boynundaki altın haça dokundu. Joseph'i inceler-

ken oldukça sarsılmış olduğu görünüyordu. Diğerleriyse ya birbirlerine ya da yere bakıyorlar, gözlerini kaçırmaya çalışıyorlardı.

Belazzi adındaki adam diğerlerine oranla daha az şaşırmıştı, düşünceli düşünceli çenesini ovuşturdu. Sonra başını kaldırdı ve Joseph'e delici gözlerle baktı. «Bunu inkâr ettiğinizi mi söylemek istiyorsunuz?»

Bir an Joseph'in aklı yine karıştı, böyle bir soruyu beklemiyordu. «Hayır. Yani... bilmiyorum. Neyi inkâr etmiş olacağımı bile bilmiyorum. Aklım almıyor, anlamıyor musunuz? Her şey öylesine hızlı ve bugüne dek anladıklarımdan farklı ki.»

Papa, «Kutsal Oğul...» diye başladı.

«Bana böyle hitap etmeyin!»

Alexander uysal uysal başını salladı. «Bizi bağışlayın, Mr. Turner. Çok hızlı gittiğimiz belli oluyor. Tanrı'nın sizi bu durumdan habersiz olarak göndereceğini hiç tahmin etmemiştik.»

Joseph biraz rahatlar gibi oldu.

«Alışmanız için biraz zaman istemeniz çok doğal. Bu arada biz de hazırlıklara devam ederiz.»

Joseph'in gözleri faltaşı gibi oldu. «Söylediklerimi duymadınız mı? Ben zaman istemiyorum. Bütün bu olanların son bulmasını istiyorum.» Çevresindeki adamlara baktı. Korkuyorlar mıydı? Birden içine bir kurt düştü. Bu adamları böylesine sarsan şey, salt söylemiş olduğu sözler değil gibiydi. Neydi o zaman?

Herkes Papa Alexander'a bakıyordu. Yaşlı adam sözcüklerini özenle seçerek konuşmaya başladı. «Mr. Turner, burada küçük bir sorunla karşı karşıyayız. Anlayacağınız, bu kutsal haber bütün dünyaya yayıldı bile.»

Birden kan Joseph'in beynine hücum etti, gözleri kararıdı, oda dönmeye başladı. Bir adım geri çekilip destek bulmak için koltuğa tutundu. «Bir daha söyler misiniz,

lütfen?» Sesi titriyordu.

«Tanrı'nın İkinci Oğlu olarak bize belirdiğinizi dünyaya duyurduk. Bu sabah erken saatlerde kilise başkanlarına, bir saat önce de halka.»

«Ama bunu yapamazsınız.» Rothstein'a döndü. «Doğru değil bu, değil mi? Bana kimse bir şey söylemedi.»

«Doğru, Mr. Turner.»

Joseph diğerlerine döndü, anlamalarını istiyordu. «Ama eğer ben Tanrı'nın Oğlu'ysam, benim de fikrimi almanız gerekmez miydi? Bunun yaşamımı nasıl etkileyeceğini biliyor musunuz?»

Papa Alexander yumuşak fakat emin bir sesle konuştu. «Sizin yazgınız Tanrı tarafından yazılmış, Mr. Turner. Biz yalnızca kendimize düşeni yaptık.»

Karşısındaki yüzler aman vermiyordu; onu işitmiyor, görmüyorlar gibiydi. Karşılarındaki bir insan değil, yalnızca kendi kavramlarıydı. Joseph onlara erişebilecek sözcükleri bulamıyordu. Çenesi kasıldı. Yerinden kalkarken içinde biriken korkuyu öfkesiyle bastırdı. Gözleri sabitleşti, otoriter bir sesle konuşmaya çalıştı.

«Baylar, şu anda daha fazla konuşmanın bir anlamı yok. İnanmak istediğiniz her şeyin tersine, karşınızda duran tümüyle insan bedenine sahip biridir ve dünden beri de çok zorlu anlar geçirmiştir. Şimdi, kusura bakmazsanız odama gidip dinlenmek istiyorum.»

Ya ses tonunda ya da tavrında olan bir nitelik, nasıl olduysa adamları etkilemişti. Papa bile artık şaşkınlığını gizleyemiyordu.

«Tabii, tabii, Kutsal Oğul... Mr. Turner,» dedi yaşlı adam. «Programın geri kalanını dinlendikten sonra tartışırız. Nezaketsizliğimiz için bizi bağışla. Elimizden geldiğince sana yardım etmek istemiştik. Mr. Rothstein, lütfen Mr. Turner'a odasına kadar eşlik eder misin?»

Emil, Joseph'i Papa'nın özel asansörüne götürürken

herkes saygıyla ayağa kalktı. Asansör gözden kaybolduktan sonra uzun süre kimse sessizliği bozmaya cesaret edemedi. Neden sonra Alexander bastonuyla mermer zemine hafifçe vurdu. «Haydi, baylar, işimize bakalım. Yapacak çok şey var.» Dönüp masasına gitti ve yerine oturdu.

Kardinal Pacelli'nin yuvarlak yüzü telaş içinde kıpkırmızı olmuştu. «Fakat, Kutsal Peder, bu akşam ve yarın gelecek olan dinleyicileri ne yapacağız? Ya basın toplantısı? Tümünü zaman kaybetmeden ertelememiz gerekmez mi?»

«Sakin olun, lütfen. Bu günün programını erteleriz. Yarınınkiniyse yarın düşünürüz.»

«Peki, ya inkâra devam ederse?»

«Etmeyecektir.» Papa'nın yanıtı kesindi, ama buna karşın çevresindeki adamların hâlâ endişeli olduklarını gördü. «Kardeşlerim, Kutsal Oğul'un şaşırmış olması sizleri telaşlandırmasın. Böyle olacağını tahmin etmemiştik, kabul ediyorum, ama çok sürmez. Bu sabah bitkindi, uyum sağlayamamıştı. Zamana ihtiyacı var. Yapacağımız hazırlıklar için zaman bize de gerek.»

Yine gergin bir sessizlik oldu. Kardinal Mendetti altın çerçeveli gözlüğünü geri iterek suskunluğu bozdu. «Galiba hemen duyuru yapmakla biraz erken davrandık.»

Birkaç kişi başlarıyla bunu onayladı.

Alexander artık sinirlenmeye başlamıştı. «Kardeşlerim,» dedi. «Bu işde önderliğimizi Tanrı yaptı, bu durum için de bir amacı olduğuna inanmak zorundayız.»

Bu sözlerle Papa'nın konuyu kapatmak istediğini bildirdiği halde Belazzi kendini tutamadı. «Söylediklerinizi anlıyorum, Kutsal Peder, fakat korkarım, ben de Mendetti'yle aynı görüşteyim. Böyle acele etmekle kiliseyi büyük bir tehlikeye sokmuş olduk. Oysa normal yollardan...»

Papa Alexander kardinalini susturdu. «Ne kadar ilginç değil mi, baylar? Çok kısa bir zaman önce aramız-

daki tüm anlaşmazlıklar ve kuşkular giderilmişti. Ama çıkan ilk pürüzde bunlar yine beliriverdi. Normal yollardan giderek Tanrı'ya ve kilisemize daha iyi hizmet edebileceğimize beni kimse inandıramaz. Böyle yapsaydık, Joseph Turner hakkında daha çok kanıt ve belge toplamak için yıllar harcayıp yine aynı sonuca varacaktık... belki de adam öldükten elli yıl sonra.»

Belazzi, «Kilisenin normal yolları uygulaması için önemli nedenler var,» diye karşı çıktı.

«Var tabii. Riske girmemek için iyi özür oluyor.» Alexander bu sözlerin yarattığı şaşkınlık üzerine gülümsedi. Yeniden konuşmaya başladığında daha resmi ve otoriterdi. «Kardeşlerim, endişenizi anlıyorum. Ama unutmamanız gereken bir gerçek, Kutsal Oğul'u bulmuş olmamız. Bizim aracılığımızla da bütün dünya onu tanıyacak. Eğer biz korkup bu fırsatı geri çevirmiş olsaydık, koskoca kilise formaliteler ardına gizlenirken, o başka bir yol bulup yine ortaya çıkacaktı. Bu konuda bize örnek olacak başka bir olay yok. Yalnızca Ruhülkudüs'ün gösterdiği yol var.»

Kimsenin karşılık vermesine fırsat kalmadan Papa'nın özel telefonu çaldı. Arayan Emil Rothstein'dı.

«Hayır, Mr. Rothstein, telefonunu bekliyordum. Nasıl, yeni odasından hoşnut mu?»

«Ne kadar olabilirse, Kutsal Peder. Kendisine hizmet etmekle görevli personeli istemedi, geri gönderdi. Yalnızca Carlo'nun kalmasına izin veriyor. Lüksten etkilenen bir insan değil. Ama ilgisini çeken bir şey buldum... kanıtlarımız. Nicholas kerameti ve onun hakkındaki raporlarla belgeler. Tümünü incelemek istiyor.»

«Gerekli talimatı verip bunu hemen sağlarız.»

«Kerametin Latince orijinal metni ve İngilizce çevirisi de olsun. Bir de Latince - İngilizce sözlük. Kontrol etmek isteyebilir.»

«Nasıl isterse. Sağol, Mr. Rothstein.»

Papa telefonu kapadıktan sonra merakla bekleyen kardinallerine döndü. «Kutsal Oğul çalışmalarına başlamış bulunuyor. Gerçeği ararken yalnız kalmak istemiş. Şimdi biz de işlerimizin başına dönelim, tören düzeni ve görev dağıtımını bir kez daha görüşmek üzere bu akşam sekizde toplanalım.»

Kardinaller birer birer Papa'nın önünde eğilip yüzünü öptüler ve odayı terkettiler. Yalnız Belazzi ayrılmamıştı.

«Kutsal Peder, sizinle açık konuşabilir miyim?»

«Dominic, dostum, bir sıkıntın olduğunu sezmiştim. Tabii konuşabilirsiniz.»

Belazzi özel konuşmalarında bugüne dek olmadığı kadar çekingen görünüyor, Papa'nın kendisine biraz daha cesaret vermesini istiyor gibiydi.

«Dominic, yıllardan beri bana sırdaşlık ettin. Birçok konu yalnız ikimiz arasında kalmıştır.»

«Sağolun, Kutsal Peder. Aklımdan geçenleri anlatmam biraz zor da. Bu demir işçisinin aradığımız adam olması bana olanaksız...»

Kardinalin sözleri karşısında Papa'nın gözleri telaş içinde büyüdü. «Dominic, senden açık konuşmanı istedim ama durumum bunu biraz zorlaştırıyor. Papa olarak, Kutsal Oğul'dan söz ederken daha dikkatli konuşmanı istemek zorundayım.»

Dominic uysalca başını salladı. «Haklısınız, Kutsal Peder. Fakat bu Joseph Turner... Acaba yanlış iz peşine düşmüş olmayalım? Sınıfımızdan olmayan birinin verdiği raporlara ve henüz açıklanmamış bir dizi olaya fazla güvenmiyor muyuz? Üstelik daha birçok ters düşen...»

«Bu konuda ne söylediğimi duydun, Dominic.»

«Fakat, Kutsal Peder, eğer yanılmışsak bunun kilisemize neye mal olacağını uzun uzun düşündünüz mü?»

Papa bir süre karşılık vermeden düşündü; kuşku içindeki dostunu rahatlatacak sözler arıyordu. «Bak, kardeşim,» dedi dostça. «Bu sabah yaptığımız son sınamadan önce de buna benzer kuşkular belirtmiştin. Ama sonuç hepimiz için kesin kanıt oldu. Tanrı'nın İkinci Oğlu'nun kutsal durumunu kabul etmekte gösterdiği isteksizliğe hepimiz tanık olduk, ama onu bize tanıtan özelliğini de gözlerimizle gördük. Ruhülkudüs bize yardım etti, normal olarak çekineceğimiz şeyleri yapmak için cesaret verdi. Şimdi Kutsal Oğul kuşkuda görünüyor diye bütün bunlara sırtımızı çeviremeyiz. Onun bu isteksiz davranışı hepimize çekici geliyor. Ama aslında inancımız sınanıyor. Bu çekime karşı güç kazanıp inanç sınavını göğüslemek için özel bir ayin yapalım.»

Belazzi kendine bile açıklayamadığı nedenlerden, hâlâ son sınamayı kanıt olarak göremiyordu. Aslında açıklayabilse bile, karşısındaki adam bildiğinden şaşan biri değildi ve bu konuyu üstelemenin yararı yoktu. Artık iki eski dostun görüş ayrılıkları uzlaşabilir olmaktan çıkmıştı.

İki adam arasındaki görüş ayrılıkları yıllardan beri süregelmekteydi; hatta Marco Vasari papa olmadan önce bile. Belazzi çoğu zaman onun liberal yöntemlerine karşı çıkardı, fakat Vasari dostunun fikirlerine her zaman değer vermişti. Sağlığı bozulduğu zaman Belazzi içten bir üzüntü duymuş, ama emekli olma düşüncesi üzerine de gizleyemediği bir umuda kapılmıştı. Belazzi papa olmak istiyordu, kendini bildi bileli de içinde bu tutku vardı. Vasari seçilmeden önce Belazzi de aday olmuştu fakat sonuçta papalığa yaşlı adam getirilmişti. Belazzi sabırla bekleyip vargücüyle çalıştı. Yıllar onun lehine ilerliyordu. O anda tutkusu gerçekleşebilecek gibi görünüyordu. Nicholas soruşturması Papa'nın emeklilik kararını erteleten bir nedendi. Ama Vasari kiliseyi ve papalığı büyük

bir tehlike içine atmaktaydı. Eğer Tanrı'nın Oğlu yol göstermek için dünyaya inmişse, seçimle başkan olan bir rahip için ne kalırdı ki? Olsa olsa yönetsel işler. Belazzi kendi kendine böyle bir durumu kabul edebileceğini söylüyordu... Gerçekten Tanrı'nın Oğlu gelmiş olsaydı... Ama bu Joseph Turner? İnsanlığın önderliğini yapmak, en küçük bir köy papazı kadar bile ruhaniliği olmayan birine mi bırakılacaktı? Ne olursa olsun, kilise altından kalkamayacağı bir zarar görmeden bu korkunç hata düzeltilmeliydi.

Papa bastonunu almış, avluya bakan pencerelere doğru yürümüştü. «Biliyor musun, Dominic,» dedi. «Benim de çıkarmam gereken bir günahım var. Çaresiz kaldığım çoğu zaman ben bile Nicholas kerametinin gerçek bir keramet olduğundan kuşku duyup korkmuştum. Kutsal Nicholas'ın o gece şarabı biraz fazla kaçırıp meleğin ziyaretini hayal ettiğini sanmıştım. Ama artık bu duvarlar arasında bunun canlı kanıtı var! Tarihin en önemli olaylarından birini yaşamak nimeti verildi bize. Ne görkemli değil mi?» Yaşlı adamın yüzü mutlulukla parlıyordu.

«Evet, Kutsal Peder.»

Belazzi'nin sesinde pişmanlığa benzer bir anlam vardı. Papa Alexander genç dostunun kendisi kadar emin olamamasına üzülmüştü. Neyse, dedi içinden, Tanrı er geç ona da gerçeği gösterecektir. «Kilisemiz için ne büyük bir nimet bu, Dominic. Katolikliğin egemenliğini kanıtlamak için Tanrı Oğlu'nu bize gönderdi.»

Alexander çıkacak sorunları kendine anımsatmak istercesine durdu. «Tabii, pek çok insanın buna inanmayacağını da hesaba katmak gerekir. Özellikle Joseph Turner'in beklediğimiz gibi çıkmayışından sonra. Bizden biri olsaydı, yani ruhban sınıfından biri, her şey daha kolay olurdu. Bu Joseph Turner Katolik değil, hatta dindar bile değil. İşte bu olasılığa hazır değildim.»

YİRMİ ÜÇ

Vatikan'ın yaydığı haber dünyada beklenen çalkantıyı yapıyordu.

St. Peter Kilisesi o sabah Roma saatiyle yedide çanlarını çaldıktan az sonra, Kardinal Gerard Baudry ofisine gitmiş, iki yardımcısını ellerinde mesajlarla kendisini bekler bulmuştu. Bunlardan birincisinin, Vatikan radyosu aracılığıyla şifreli olarak bütün başpiskoposlara, piskoposlara, papalık elçilerine ve o sırada Roma'da bulunmayan kardinallere iletilmesini emretti.

KUTSAL PAPA NICHOLAS'IN KERAMETİ YERİNE GELMİŞTİR. PAPA HAZRETLERİ BÜYÜK İVEDİLİKLE ROMA'YA GELMENİZİ YA DA BİR TEMSİLCİ GÖNDERMENİZİ RİCA EDER.

BU HABERİ ALMANIZDAN İKİ SAAT SONRA OLAYI TÜM DÜNYAYA MÜJDELEYECEĞİZ. KAMUOYUNA YAPILACAK AÇIKLAMA HAKKINDA TALİMAT SONRADAN İLETİLECEKTİR.

Saat 7.45'ten itibaren Vatikan'a akın başlamıştı.

Saat 9.07'de uluslararası teleks servisleri Vatikan Basın Bürosundan kaynaklanan ikinci mesajı tüm dünyaya flaş haber olarak veriyorlardı.

ROMA, İTALYA. VATİKAN... PAPA IX. ALEXANDER BU SABAH TANRI'NIN ÇOK KUTSAL, KRALLAR KRALI İKİNCİ OĞLU'NUN DÜNYADAKİ VARLIĞINI İLAN ETMİŞTİR. PAPA, BU «YENİ MESİH»İ NEW YORK'TAN AMERİKALI BİR DEMİR İŞÇİSİ OLAN JOSEPH TURNER OLARAK TANIMLAMIŞTIR.

*
* *

Üç Amerikan televizyonu da flaş haberi duyurmak için yayındaki programlarını kestiler. Haberin son derece temkinli ve soğukkanlılıkla okunmasına karşın, kameralar gerisinde büyük bir karmaşa vardı.

New York'ta NBC'de, haber müdürü yardımcısına teleks mesajı verildiğinde, adam yüzünü buruşturup sabırsızca kâğıdı geri vermişti. «Nedir bu, dalga mı geçiyorlar?»

«Bildiğimiz kadarıyla şaka maka değil.»

«Öbür servislerle de kontrol edin.»

«Ettim.»

«Crowder'i arayın. Hâlâ Roma'da, bizim için çalışıyor, değil mi?»

«Evet. Onu da aradım, haberi doğruluyor.»

Müdür yardımcısı bir süre düşündü. Tek başına bu işi üstlenmek istemiyordu. «Carson'u arayalım.»

Haber müdürü Jack Carson anlatılanları uykulu bir halde dinledikten sonra telefona gürledi. «Çabuk haberi yayına sokun!»

«Ama olduğu gibi geçemeyiz!»

«Mecburuz. Haber Papa'dan çıkıyor, yahu!»

«Papa kafayı üşütmüş olmalı.»

«Belki, ama her iki halde de büyük haber.»

Müdür yardımcısı koltuğunda kıvranıp duruyordu. «Sabaha dek bekleyelim. Bu arada iyice soruştururuz.»

«Dalga mı geçiyorsun? Ondan sonra ABC ve CBS bize nanik mi yapsınlar?»

«Ama tongaya basıp enayi yerine de düşebiliriz.»

«Düşmeyiz. Yeter ki, metnin yazılışında dikkat edin... 'Çok güvenilir kaynaklardan aldığımız habere göre, bu gece Papa bir açıklama yaparak...' falan filan. Sonra da, 'Bu inanılması zor olayın ayrıntıları hakkında soruşturmamız sürmektedir...' gibisinden bir şeyler ekleyin.»

«Tüm ayrıntıları verelim mi?»

«Hayır, kısa bir bülten olsun, çok derine inmeyin.

Kimsenin bunu fazla ciddiye almasını istemiyoruz.»

«Başka?»

«Hemen Turner'ın yanına bir ekip gönderin. Küçük bir belgesel gerekebilir. Sonra da Franklin'i bulun, eğer bir basın toplantısı yapılacaksa mutlaka katılmalı. Bir de, Londra'da Boyd'u bulmaya çalışın. Hemen Roma'ya gitsin, ne olup bittiğini öğrensin. Tüh be, keşke Walters hâlâ bizde çalışıyor olsaydı. Ha, Matthews'u da mutlaka bulun.»

«Matthews kim?»

«Şu Philadelphia'lı çocuk, canım. Turner'la epey içli dışlı olmuştu. Yararlı olabilir. İki saat sonrası için bir toplantı düzenle. Üst katta seninle buluşuruz. O arada konuştuklarımızı kimseye duyurma.»

Gece yarısı uykusundan uyandırılan Jerry Matthews'a kurumun makam arabasının gelip onu evinden alacağı söylendi. Tanrı'nın İkinci Oğlu'nun arkadaşı olarak yarım saat sonra haber dairesi başkanıyla toplantıya katılacaktı.

Toplantıda Matthews'a yeni görevi bildirildi... Joseph Turner olayında NBC'nin özel muhabiri olarak Franklin'le birlikte Roma'ya gidecekti. Yanındakiler hâlâ olayı tartışırlarken, Matthews refleks bir hareketle hemen basın kartını yokladı; neyse, bu kez cüzdanını unutmamıştı. Oturduğu yerde Tanrı'nın İkinci Oğlu'yla olan ilişkisini düşündü. Matthews için hiç kuşku yoktu, Joseph Turner'ı tanıyordu.

*
* *

Louise Ryan sabahın dördünde **Times** editöründen haberi aldığı zaman küplere binmişti. «Ne yapıyor bu herifler Joseph'e?» diye sordu.

«Bunu yapan Katolik Kilisesi, Louise,» dedi editörü. «Hemen bir uçağa atla da git öğren ne olduğunu.»

«Hemen gidiyorum.»

*
* *

Sabahın erken saatlerinde Sammy ve Rosa Sweet kahvaltı masasında oturmuşlar, önlerindeki gazeteye bakıyorlardı. Haberi hızla okuduktan sonra şaşkınlık içinde birbirlerine bakakaldılar.

«Sammy, buna inanıyor musun?»

«Bilmem. Joey en iyi arkadaşımdır, ama ne bileyim, böyle İsa'yla falan uğraşan tiplerden değildir. Kral çocuktur, iyidir, ama...»

«Ama Papa...»

«Evet ya... Papa.»

«Günah çıkarmayalı ne kadar oldu, Sammy?»

«Epey oldu.»

«Kiliseye gidelim mi?»

«Olur.»

* * *

John Stanton o sabah erken kalkmış, vereceği vaazın son taslağı üzerinde çalışıyordu. Radyosundan gelen klasik müzik sesi birden kesilerek haber bülteni verildi. Stanton kalemini bırakıp uzun süre düşündü ve olanları aklından geçirdi. Sonra Bonnie'yi uyandırmaya gitti. Karısı yataktan çıkıp üzerine sabahlığını giydi. «Ne diyorsun bu işe, John?»

«Doğru olduğuna inanıyorum.»

«Maggie'ye söylememiz gerek.»

Bonnie, Maggie'yi uyandırdı. «Ne oldu?» dedi Maggie heyecanla. Birden midesi kasıldı. «Joey'e bir şey mi oldu?»

Bonnie başıyla doğruladı ama ardından hemen ekledi. «Merak edecek bir şey değil. Ama hiç ummadığımız bir olay.»

«Joseph iyi, değil mi?»

«Sanırım. Ama anlatacaklarımızı bir duy hele.»

Bonnie, Maggie'yi John'un çalışma odasına götürdü ve oturup radyoyu dinlemesini söyledi.

Birkaç dakika sonra haber bülteni yinelenince Maggie'nin ilk tepkisi herkesi şaşırttı : Gülmüştü Maggie.

Ama Stanton'ların birlikte gülmediğini farkedince durdu. «Ama... herhalde bunu ciddiye almıyorsunuz, değil mi?»

John, «Alıyoruz, Maggie,» dedi sesini yumuşatarak.

Bunun üzerine Maggie'yi kontrolsuz bir titreme aldı. Önce göğsünde başlayan bu korku titremesi giderek tüm bedenine yayıldı. «Ona ne yapacaklar? Joey'e ne yapacaklar?»

John genç kadının paniğe kapılmasını önlemek istedi. «Bilmiyoruz, Maggie. Ama belli olan bir şey, Joey'in iyi olduğu. Onun için mi korkuyorsun?»

Maggie'nin ağzı büzüldü, gözleri acı içinde kısıldı. «Her ikimiz için korkuyorum.»

*
* *

Paul Bridger haberi o sabah daha geç saatlerde almış- Öfke içinde dört bin dolarlık çini vazosunu duvarda parçaladı. Ondan sonra da bir saat boyunca sigortanın bu kaybını tazmin edip etmeyeceğini araştırdı. Sigorta kaza sonucu kırılan eşyası için ödeme yapıyordu. Ama bunu öğrenmek Bridger'i pek rahatlatmadı.

YİRMİ DÖRT

Gün ışığıyla uyanan Joseph gözlerini bir türlü yatağının karşısındaki duvarda asılı yaldızlı çarmıhtan ayıramıyordu. Çarmıhta gerili adamın gövdesi acıyla bükülmüş, gözleri ve ağzı üzerindeki boşluğa doğru açılmıştı.

«Of, Tanrım,» diye mırıldanarak gözlerini kapatıp ya-

tağın içinde döndü. Birkaç dakika yattığı yerde kulağına gelen koro sesini ve kilise çanlarını dinledi. Günlerden **perşembeydi, Vatikan'da** ikinci günü. Derin bir iç çekip kendini yataktan çıkmaya zorladı. Gözlerini duvardaki çarmıhtan kaçırmaya çalışıyordu. Tam banyoya girmek üzereyken kapının açıldığını duydu. Gelen Carlo'ydu, elinde mavi saten bir sabahlık vardı.

Joseph önce karşı çıkacaktı ama sonra cayıp sabahlığı giydi ve yeniden banyoya yöneldi. Carlo ondan önce davranıp hemen küvetin önünde eğilerek dirseğiyle su ısısına baktı. Sabun ve kese aldı. Joseph onun ne için hazırlandığını anlayınca gözleri büyüdü ve bir adım geri çekildi. «Olmaz öyle şey! Çıkar aklından!»

Carlo gülümseyerek başını salladı.

«Hayır!» Joseph, Carlo'yu dirseklerinden tutup ayağa kaldırdı ve dostça iterek banyodan çıkardı.

Joseph bir süre sonra banyodan çıktığı zaman kendi giysileri yerine altın işlemeli ipek cüppeler buldu. Carlo yatağın yanında durmuş, giyinmesine yardım etmek için hazır bekliyordu. «Giysilerim... Carlo, giysilerim nerede?»

Carlo cüppeyi gösterdi.

Joseph hayır anlamında başını salladı. «Ben kendi giysilerimi istiyorum, Carlo.»

Genç uşak biraz korkmuş göründü ama anladığını belirten bir şekilde başını salladıktan sonra odadan çıktı. Birkaç dakika sonra Joseph'in giysileriyle dönmüştü. Hemen arkasından Emil Rothstein geldi.

«Sağol, Carlo. Güneydın, Mr. Rothstein.»

«Bana lütfen yalnızca Emil deyin. Cüppelerinizi beğenmediniz mi?»

«Kendi giysilerimi yeğlerim.»

Emil gülümsedi. «Kimse Tanrı'nın Oğlu'nun blucinle geleceğini tahmin etmemişti. Bunu giymek istemeyeceğini onlara söyledim ama giysilerin göreve uygun olma-

sı gerektiğinde ısrar ettiler.»

«Blucinim bana yeterince uygun, sağol.» Pantolonunu ve gömleğini alan Joseph giyinmeye başladı. «Ama arada bunları değiştirmek isterim tabii.»

«Çaresine bakarız. Bu sabah nasıl hissediyorsun kendini? Dün gece istediğin belgeleri getirdim ama uyumuştun.»

«Çok bitkindim. Şimdi de biraz yorgunum ama dünden çok iyiyim. Bir an önce belgeleri okumak istiyorum.»

Birlikte oturma odasına geçtiler. Carlo kahvaltıyı getirirken onlar da çalışmak için hazırlanıyorlardı. Masanın üstünde üç tane kalın ciltli kitap duruyordu. Joseph oturup kitaplara baktı. Midesi dönmüştü.

Yanı başında Rothstein'la birlikte Joseph birinci cildi açıp okumaya başladı. Bir yandan da belgelere bakıyorlardı. Korkusunun yerini merak almış, oldukça sakinleşmişti.

Kerametin yazılı olduğu el yazısı metin yeterince güvenilir görünüyordu. Emil Latince'den çeviriye yardım etti. Her şey Joseph'e anlatıldığı gibiydi. Sahte de olabilirdi tabii, ama o zaman bunu incelemek isteyen başkaları da çıkar, Papa Alexander da bu isteği geri çeviremezdi.

Kendisi hakkındaki raporlar içinde, kişilerle yapılan görüşmelerin metinleri, gazete haberleri, yasal ve tıbbi bilgiler bile vardı. Joseph bir an için sanki başka birinin yaşamıyla ilgili bir rapor okuyor gibi oldu; birkaç tane olağanüstü olayın dışında gayet sıradan bir yaşam öyküsü. Özellikle iki olay çok dikkatini çekti. Bunlardan birincisi, üç yaşındayken öldüğünü belirten doktor raporuydu. Kazayla ilgili bir şeyler anımsayabilmek için belleğini zorladı, fakat çarpışma anıyla hastanenin soğuk beyazlığında gözlerini açtığı an arasında hiçbir şey anımsayamıyordu.

İkincisiyse, kerametin son bölümündeydi: «Başmelek

'Uriel'in kerametine göre, Tanrı'nın İkinci Oğlu yaşamının otuz ikinci yılındaki kutsal Cuma'dan önce ölemez.»

«Emil... Kutsal Cuma ne zaman oluyor?»

«Dört Nisan.»

Birden ürperdiğini hissetti. Bu tarihe beş aydan az bir zaman kalmıştı. İçinde telaşlı bir ses bu kerameteinandığını ve şu ya da bu şekilde, çok az bir zamanı kaldığını söylüyordu. İkinci cildi de bitirip kapattıktan sonra sonuncuyu açtı. Daha önce yapılan Nicholas soruşturmalarıyla ilgili raporlar vardı. Raporlar bir şeyi kanıtlıyordu: Vatikan bu soruşturmayı yaparken çok titiz davranmıştı. Üzerinde durulan on bir adamdan hiçbiri kendisi kadar keramette belirtilen özelliklere uymuyordu. Hiçbiri son sınamaya tutulmamış görünmekteydi.

Hava kararmaya başladığında, Joseph son cildin son sayfasını da kapatıp arkasına yaslandı. Adamların açıklaması da olayların kendisi kadar akıl almaz biçimdeydi. Ama hiçbir gedik de bulamamıştı Joseph; eğer bu işde bir sahtelik varsa, her şeyi inanılmayacak denli ustalıkla hazırlamışlardı. Fakat bu olasılığı kafasından sildi. Eğer yanılmışlarsa bile, bu yanılgıda kötü niyet yoktu. Başını kaldırıp Rothstein'a baktı.

«Gerçekten de her şeyin açıklaması var.»

«Bunu titiz çalışmamız için bir övgü olarak alayım mı, Mr. Turner?»

«Bana Joseph de. Evet, istersen öyle kabul et. Aslında yaşamıma burnunuzu soktunuz diye sizden nefret etmem gerek, ama etmiyorum. Artık bir önemi kalmadı.»

Rothstein başını salladı. «Bir şey öğrendin mi?»

«Hayır... emin değilim. Ama her şeyin böyle akla kara olarak gözlerimin önüne sergilenmesi tabii çok iyi oldu. Daha aklım başımda hissediyorum.»

«İstediğin başka bir şey var mı?»

«Var, ama ne olduğunu bilmiyorum.»

Emil, Joseph'e uzun uzun baktı. «O zaman daha inanmış değilsin?»

Joseph hayır anlamında başını salladı. «Hayır. Dağlar ve cehennemin alevleri bölümü epey yoruma yer bırakıyor. Benim özelliklerimi gösteren daha bir sürü insan olmalı, belki onlardan hiç haberiniz bile olmamıştır.» Joseph bunu söylerken ne kadar cılız bir gerekçe olduğunun farkındaydı. Karşısındaki adamlar kolay kolay bir şey ıskalayacak gibi değillerdi.

Emil biraz duraksadıktan sonra aklındaki soruyu sordu. «Peki ya mermi?»

Joseph bir an için başının döndüğünü hissetti. «Bilmiyorum. Bunun bir düzmece olmadığını nasıl bilebilirim? Adam kaçırmalar, insanın üstüne ateş etmeler... siz de az değilsiniz hani.»

Emil biraz üzgün ve yumuşak bir sesle yanıtladı. «Joseph, bu adamların tümü dindar, saygıdeğer ve inançlarına sadık insanlardır. Yaptıkları işleri gereksiz yere, üzerinde düşünmeden ve uzun uzun dua etmeden yapmadılar. Az acı çekmediler bunun için.»

Rothstein'ın havasında, telaşsız güveninde Joseph'in kuşkusunu silecek bir nitelik vardı. Joseph fısıldar gibi konuştu. «Biliyorum. Açık konuşayım, bu mermi işini bir türlü ben de açıklayamıyorum. Ne bileyim...» Gerekli sözcükleri bir an bulamadı. «Eğer Tanrı tarafından seçilmiş özel biri olduğuma ilk inanması gereken biri varsa, o da ben olmalıyım. Ama Tanrı falan konuşmadı benimle. İşin bu yanı sana garip gelmiyor mu?»

Emil gülümsedi. «Doğrusunu istersen biraz tuhaf geliyor. Ama Tanrı'nın işi her zaman anlaşılır gibi değildir. Hiç kuşkum yok, zamanla seninle konuşacaktır.»

«Tanrı benimle konuşursa, konuşanın Tanrı olduğunu nasıl anlayacağım, bilmiyorum. Hiçbir zaman dine inanmadım ki. Peki, bu kimseyi rahatsız etmiyor mu?»

Emil biraz tedirgin oldu. «Bazılarımızı ediyor, evet. Ama beni değil. Doğal olarak, ben de hep dinsel bir liderin dine inanan biri olacağını düşünürdüm. Ama seni epeydir izledikten sonra, duyduğum kuşku belki de Tanrı'nın planında önemlidir, diye kabul etmeye başladım. Kuşkuların ve çeşitli karmaşaların dönemini yaşıyoruz. Duyduğun kuşkuyla bugün dünyada yaşayan pek çok insana benziyorsun. Belki de insanlara daha iyi bir yaşam yolunda önderlik edecek kişi, onlardan farklı olmamalı. Tanrı seni her ne amaçla seçmişse, mutlaka gerek duyduğun bilgiyi de verir.»

Joseph ayağa kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladı. «Seni sarsmak olanaksız galiba, değil mi?»

«İnancımız sarsılmaz çünkü.»

Joseph bu denli emin olduğu için Emil'e gıpta ediyordu. «Peki ama, nasıl böyle emin olabiliyorsun? Kesin olarak nasıl bilebilirsin? Ben nasıl bilebilirim? Nasıl inanabilirim?»

«İnanmak için beklediğin şey ne? İnanman için ne gerekiyor?»

«Bilmiyorum. Meleklerden gelecek bir ziyaret herhalde,» dedi sabırsızlıkla. «Meleklerden bir ziyaret ya da rüzgârın içinden bir ses.»

«Anlıyorum. Tabii böylesi işleri çok kolaylaştırırdı. Ama hep böyle olmaz ki, hiçbirimize de böyle olmadı. Bildiğim kadarıyla, Papa Vasari bile papalık görevini kabul ederken çok zorluk çekmişti. Günlerce bir yere kapandı ve dua etti... Joseph, çevremizdeki her şey bizi belli bir yöne itse ve önümüzdeki yolun kaçınılmaz tek seçenek olduğunu bilsek bile, bazen ilk adımı atmak sanki büyük bir riske giriyormuşuz gibi cesaret ister. Bazen de bu atılımı yapmak için gereken tek şey, boşuna direnmeyi bırakmaktır.»

Joseph, Rothstein'ın sözlerini mantıklı buldu. Fakat

içindeki direnme hâlâ güçlü, korkusuysa yeniden başlamak üzereydi. Bacakları titrer gibi oldu, sabah uyanır uyanmaz gördüğü çarmıh yine gözünün önüne geliyordu. «Ama ben o atılımı yapmak istemiyorum!» diye haykırdı. Öfke içinde yerinden kalkıp yatak odasına gitti, duvardaki çarmıhı aldı. Yeniden oturma odasına gelerek elindekini Rothstein'a gösterdi. «İstemiyorum. Hepiniz bunun bir nimet olduğunu kabul etmemi istiyorsunuz. Ama şuna bir bak, Emil, iyice bak. İşte benim gördüğüm şey bu... nimet falan değil, düpedüz dehşet! Eğer bütün bunlar gerçek olsa bile, ben isteyemem böyle bir şeyi!» Elini havaya kaldırıp çarmıhı fırlattı odanın içine.

Emil epey sarsılmıştı, fakat gri gözlerinden yalnızca sonsuz bir üzüntü okunuyordu. «Çok üzgünüm, Joseph, gerçekten.» Ayağa kalktı, çarmıhın durduğu yere gitti, eğilip aldı ve Joseph'e döndü. «Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?»

«Var ya... o elindeki şeyi götür buradan.» Joseph içindeki gerginliğin azaldığını hissediyordu, omuzları düşmüş, sesi yumuşamıştı. «Emil, bağışla beni. Bugünkü yardımın ve bana söylediklerin için teşekkür ederim. Fakat bunların gerçek olduğunu düşünmek bile öyle zor ki... Bir yandan da olmadığını düşünmek olanaksız hale geliyor. İtiraz edecek bir şey kalmadı aklımda.»

«Bu akşam seninle kalmamı ister misin?»

«Hayır, biraz düşünmek istiyorum. Hey... Papa'nın yaptığını söylediğin duyuru, Amerika'ya ne zaman ulaşmıştır?»

«Dün sabah erken saatlerde.»

Joseph hemen telefona sarıldı. «Onları aramam gerek. Provincetown'daki dostlarım...»

«**Pron**to,» diye bir ses geldi telefondan.

Joseph çaresizlik içinde ahizeye bakarken, Emil hemen gelip telefonu onun elinden aldı. «Santrala söylerim

hemen numaranı bağlar.» Santral memuruyla konuşup ahizeyi yerine koydu. «Aradığın numarayı bulunca telefonun çalacak.»

«Sağol,» dedi Joseph. Emil başıyla veda edip odadan ayrıldı.

Joseph gözlerini yumdu, n'olur evde ol John, diye dua etti içinden, n'olur Maggie.

*
* *

İstediği numaranın bağlanması bir saat sürdü. Zil sesi üzerine Joseph hemen ahizeye atıldı. «Alo! John? Alo?»

John'un sesi Atlantik'in öbür ucundan zar zor işitiliyordu. «Joey! İyi misin?»

«Johnny, sesini duymak ne güzel. İtalya'dayım. Duymuş muydun?»

«Ne? Bağlantı çok kötü.»

«Neler duydun, dedim?»

«Bir duyuru... sen mi istedin bunu yapmalarını?»

«Yo canım. Yaptıktan sonra bana söylediler. Kerametlerine uyduğuma öyle eminler ki, John. Ne kaçık iş, değil mi?.. Ne? Duyamıyorum.»

«Bir şey söylemedim. Onlar senin uyduğuna, sen onların yanıldığına eminsin, öyle mi?»

«Öyle sanıyor, öyle umuyorum. Bir gedik, aksayan bir şey bulmak için beynimi patlatıyorum ama bulamıyorum. Hey, bir dakika, sen emin değil misin?»

«Ne?»

«Onların yanıldığından sen emin değil misin?»

Uzunca bir sessizlik oldu. Sonra, «Hayır,» dedi John.

Joseph oturduğu kanepeye çöker gibi bıraktı kendini. «John, sen yapma bari.»

John, «Şimdi beni dinle,» dedi dostça. «Demek istediğim, bu işin benim için tümüyle inanılmaz olmadığıdır.

Hiç de inanılmayacak bir şey değil. Senin orada olman beni şaşırtmıyor. Seni dünyada en son arayacağım yer bir Katolik kilisesidir, ama bütün bunların bir nedeni olmalı.» John'un sesi bir an kayboldu, sonra yine belirdi. «Joey, tüm olanların sana ne denli inanılmaz geldiğini biliyorum. En küçük bir kuşkun olduğu sürece her şeyi soruşturmalısın. Eğer bu Tanrı'nın işiyse, eğer seni özel bir amaçla seçmişse, bunu nasıl olsa öğrenirsin. Eğer Tanrı'nın işi değilse, onu da mutlaka öğrenirsin.»

«Johny, öğrenmek istemiyorum. Nasıl öğrenebileceğimi de bilmiyorum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. 'Tanrı'nın İkinci Oğlu' olmanın ne demek olacağını bile kestirmiş değilim.»

John'un sesi biraz gevşedi. «Birinci Oğlu hakkında bir kitap var.»

«Bildiğim kadarıyla sonu çok acıklı bitiyormuş.»

«Yoo, hiç de değil... bakış açına göre değişir.»

Bu şakalaşmaya karşın, Joseph içindeki paniğin yine yükseldiğini hissetti. «Johnny, bunu öğreninceye kadar beklemek istemiyorum.»

«Ne?»

«Buradan gitmek istiyorum, dedim.»

«Bu denli bunaldığın için üzgünüm, dostum. Ama en azından emin bir yerdesin şimdi. Umarım biraz sabredersin.»

İçinden bir ses hiç de sabredecek zamanı olmadığını haykırmak istiyordu. Ama, «Sizleri çok özlüyorum,» dedi gözyaşlarını boşuna tutmaya çalışarak.

«Joey, Maggie'yle konuşmak ister misin?»

«Evet, evet. Lütfen... bir dakika, John... orada olduğun için sağol. Seninle konuşabilmeyi çok istemiştim.»

«Ne zaman istersen ben buradayım. Maggie'yi veriyorum.»

«Sağol.»

Maggie'nin yumuşak sesi ahizeyi doldurdu. «Selam, Joey.»

«Nasılsın, yavrum?»

«İyi değilim. Ne zaman dönüyorsun?»

«En kısa zamanda. Seni şu anda kollarımın arasına almak isterdim.»

«Bir şeyi bilmem gerek. Söylenenlerin doğru olduğuna inanıyor musun?» Maggie'nin sesi yorgun ve acıdan uyuşmuş gibiydi.

«Hayır...» Bunu pek kolay söyleyemedi.

«Duyamıyorum.»

«Doğru olmasını istemiyorum.»

«Ama bu farklı.»

«Buna yürekten inanabilmemi sağlayacak hiçbir şey olmadı daha.»

«Ben de inanmıyorum.» Maggie'nin sesi sertleşti. «Ama bizim inanıp inanmamamız pek farketmiyor artık galiba. Joey, birlikte düşündüğümüz yaşam... artık bitti, değil mi?»

«Böyle konuşma, sevgilim. Daha belli değil. Bu olanlar sana olan duygularımı değiştirmedi ki.»

«Ama başka her şeyi değiştiriyor. Burası ne hale geldi bilmiyorsun, Joey. Gazeteciler kapıda birikiyor, telefonlar çalışıyor, eve gelip gidenler... Delirmek işten değil. Buranın yaşanacak hali kalmadı, Joey. Özellikle... benim için.» Joseph genç kadının ağladığını duyuyordu. «Herkesin Tanrı'nın İkinci Oğlu diye kabul ettiği bir adamla nasıl aşk hayatı yaşayabileceğimi bilmiyorum. Gerekli niteliğim yok. Bu rolü beceremem.»

Joseph yine ayakları altındaki yerin çekildiğini hissediyordu. Bir umudu daha, başvurabileceği bir kapı daha elinden alınmıştı. İçinden Maggie'ye hiçbir şeyin değişmesi gerekmediğini, her şeyin yoluna gireceğini ve daha önce planladıkları gibi birlikte istedikleri yere gidecek-

lerini haykırmak istiyordu... ama söylediklerini yapamayacağının farkındaydı. «Maggie, Maggie,» diye inledi.

«Joey, bir süre buradan uzaklaşsam iyi olacak galiba.»

«Ne yapacaksın? Nereye gidiyorsun?»

«Bilmiyorum, sevgilim.»

«Ama ben döneceğim. Döndükten sonra da ne yapıyorsam yapayım, seni yanımda isteyeceğim.»

«Belki.» Maggie'nin sesinden hiç de umutlu olmadığı belli oluyordu. «Eğer geri gelirsen, bu işin içinden çıkıp ne yapmak istediğinden iyice emin olursan, belki o zaman.»

Artık Joseph'in yapabileceği, onu tutmak için söyleyebileceği bir şey kalmamıştı. «Seni seviyorum, Maggie.»

«Ben de seni seviyorum. Kendine iyi bak. Hoşçakal, sevgilim.»

«Şimdilik.»

Telefon kapandıktan sonra uzun bir süre Joseph ahizeyi elinden bırakamadı, Maggie'yi elinden geldiğince yanında tutmak istiyordu.

Artık yalnızlığını, soyutlanmış durumunu ve düşlediği yaşamın yitirilişini iyice hissetmeye başlamıştı. Salt Maggie'nin terketmesi değildi. Papa'nın duyurusu tüm sevdiklerini sanki her şey doğruymuş gibi davranmaya yöneltmişti. Ama olayların akışına bakılacak olursa, doğru olmasa ne değişirdi ki? Lanet olsun bu adamlara, bu kiliseye, dedi içinden. Beni düşlerimden bile yoksun bıraktılar...

Ama düşlerini, daha Roma'ya gelmesinden çok önce, eli o buz tutmuş kirişten kayıp, bir daha hiçbir zaman aynı olmayacak bir dünyaya düştüğü anda yitirdiğini biliyordu.

YİRMİ BEŞ

Emil Rothstein, Joseph'in dairesinden çıktıktan sonra ağır ağır Borgia odasına doğru yürüdü. Tanrı'nın İkinci Oğlu'na Hizmet Komisyonu gecenin geç saatlerine dek burada toplanacaktı. Rothstein tedirgindi. Joseph Turner'ın zihinsel ve ruhsal bakımdan ne durumda olduğunu öğrenmek için onu da çağırmışlardı toplantıya. Ama kesin bir şey söyleyemeyecekti. Peki, diyeceklerdi o zaman, en çabuk ne kadar zamanda istenen kıvama gelir? Genellikle Rothstein insanlar hakkında kolayca yargılara varabilirdi ama bu kez durum farklıydı. Joseph ancak hazır olduğu zaman kıvama gelirdi.

Duyurunun yapılmasından sonra tümünün üzerindeki baskı dayanılmaz hale gelmişti. Ertesi gün için zamanlanan basın toplantısını siper ederek halkın tepkisini o ana dek yatıştırmışlardı ama bu toplantıyı ertelemek artık neredeyse olanaksızdı. Tanrı'nın İkinci Oğlu suskunluğuyla pek çok insanın kararsızlık içinde kalmasına neden oluyordu. Eğer bu suskunluk çok uzun sürerse, kararsızlık durumu yerini korkuya bırakabilir ya da yoğun bir muhalefete dönüşecek öfke egemen olabilirdi.

Kutsal Oğul'un yeni durumuyla olan uyumsuzluğu yüzünden büyük sorunlar çıkmıştı. Rothstein bu sorunlarla uğraşanların yerinde olmak istemezdi doğrusu, ama kendi vicdanıyla büyük bir savaşım veren Joseph'e daha çok acıyordu. Bu kez Vatikan'a döndüğünden beri, insanların bireysel olarak sorunlarına bu denli kayıtsız kalabilen bu adamların özgüvenlerinden nefret etmeye başlamıştı. Yıllar önce Rothstein onların manevi davalarına nasıl bağlandıklarını görüp yanlarına katılmıştı ama artık bu kararından biraz kuşku duymaya başlıyordu. Adamların bu

bağlılığı, insanların insanca gereksinmelerine sırt çevirmelerine neden oluyordu. Son sınamanın ve duyurunun yapılışı sırasında buna iyice tanık olmuştu. Rothstein boşu boşuna Joseph'in kendi isteğinin ön planda tutulması gerektiğini savunmuş, fakat bu tartışmasını, her zamanki gibi, haklı olduklarının dogmatik inancıyla savuşturmuşlardı. Aslında şimdi zor durumda olmaları Rothstein'ı hiç mi hiç tasalandırmıyordu.

Rothstein, Joseph'i Papa ve kardinallerin sorunlarıyla sıkmak istememişti, ne de Roma'ya gelen onca insanın durumuyla. Oteller tıka basa doluydu; polis çaresiz kalarak elli bin kişinin St. Peter Alanında kamp kurmasına izin vermişti. Ertesi geceye dek bir otuz bin kişinin daha gelmesi bekleniyordu. Bu sayının o anda çok daha fazla olmamasının nedeni, kent girişlerinde oluşan trafik tıkanıklıklarıydı.

Emil odaya girdiğinde komisyon toplantı halindeydi; Papa Alexander'ı başıyla selamlayıp boş bir koltuğa oturdu.

Söz alan konuşmacılar Vatikan'a dolan ziyaretçi sayısının getirdiği sorunları ve duyuru sonucu dünyanın sonu geldiğine inananların korkularını anlattılar. Asayiş için sivil polis örgütünden yardım alınacaktı. Kutsal Oğul'un dünyaya gelişini yanlış yorumlayarak, bunu dünyanın sonu sanıp korkanlara, Basın Bürosu günlük demeçler yayınlayacak, korkularının yersiz olduğunu açıklayacaktı.

Papa Alexander söz aldı. «Kardeşlerim, korkarım şimdi dikkatleri en büyük sorunumuza çekmek zorundayım: Bu da Kutsal Oğul'un kutsal görevini kabullenmedeki gecikmesiyle ilgili. Az önce bazılarınız onun bu suskunluğuyla ne gibi bunalımlara yol açtığını bildirdiniz. Şimdi bu durumda ne yapmamız gerektiğini düşünelim. Özellikle yarınki basın toplantısını. Emil, Kutsal Oğul'un yüreğinde ve zihninde herhangi bir gelişme var mı? Uma-

rız, son birkaç saat içinde tanrısal görevini benimseme yolunda ilerleme olmuştur.»

Emil bütün gözlerin kendisine çevrildiğini hissetti. Bazılarının Kutsal Oğul'a olan yakınlığını çekemediklerini biliyordu. Bir dereceye kadar Papa dışında, orada bulunanlardan hiçbiri Joseph Turner'ın içinde süregelen savaşın derinliğini anlayamazdı. Bu adamlar her ne kadar Kutsal Oğul'a hizmet için hazırlarsa da Joseph'in insani duyguları karşısında anlayışsız ve sabırsız kalıyorlardı. Rothstein onların arasında kendisini Joseph'in tek savunucusu olarak gördü.

«Kutsal Oğul belgeleri okudu. Şimdi büyük bir özenle üzerinde düşünüyor.»

«Peki, biraz fark var mı görüşlerinde? Sence program çerçevesinde hareket edebilir miyiz?»

Emil sözcüklerini özenle seçmeye çalıştı. «Hâlâ büyük bir kişisel karmaşa içinde, Kutsal Peder. Gördüğüm kadarıyla, manevi yazgısını kabullenecek gibi görünüyor, fakat son derece huzursuz. İçindeki ikilemle mücadele ediyor.»

Papa arkasına yaslanıp düşündü. «Daha zaman mı gerek, diyorsun?»

«Evet.»

«Ne kadar zaman gerektiğini tahmin edebilir misin?»

«Ne yazık ki, böyle olağanüstü bir durumda karar verebilecek nitelikte değilim.»

Belazzi öne doğru eğildi. «Bağışlayın, Kutsal Peder, fakat artık basın toplantısını ertelememiz olanaksız.»

Papa, «Ama eğer Kutsal Oğul hazır değilse,» dedi serinkanlılıkla. «Başka seçeneğimiz var mı?»

«Onun hazırlanmasına yardım edebiliriz.»

Papa merakla kaşlarını kaldırdı. «Peki bunu nasıl yapacağız?»

«İki günden beri Mr. Rothstein'ın saygıdeğer öğüdüne uyarak Kutsal Oğul'u olup bitenlerden habersiz bırak-

tık. Bana öyle geliyor ki, böyle yapmakla hem onu eksik bilgiyle karar vermeye zorluyor, hem de bir başımıza karar verip kendimizi onun görüşlerinden yoksun bırakıyoruz. Bu nedenle benim önerim, sorunumuzu kendisine götürüp ne istediğini öğrenelim. Dünyanın tepkisini komisyon raporundan okusun, hazırlanan programı ve emrine sunduğumuz kaynakları bilsin. Koşulların bizi bu denli aceleye zorlaması şanssızlık, fakat öte yandan neler yapılması gerektiği hakkında tam bilgisi olursa, eminim kişisel çıkmazlarını bir yana bırakıp hemen sorumluluğunu üstlenecektir. Burada kendisine neler sağlanabildiğini anlarsa, hiç kuşkum yok, bizi geri çeviremez.»

Öteki kardinaller akıllarından geçenleri Belazzi'nin açıklaması üzerine rahatladılar.

Papa, «Mr. Rothstein?» diyerek Emil'e döndü. «Diğer komisyon üyeleriyle aynı fikirde değilsin galiba.»

«Doğrusunu isterseniz, Kutsal Peder ve sayın baylar, sizinle aynı fikirde değilim. Kutsal Konuğumuz'un önüne getireceğimiz sorunlar için ne denli hazırlıksız olduğunu görmezlikten gelemeyiz. Gerek geçmişteki yaşam biçimi, gerekse gördüğü eğitim nedeniyle kilise görevleriyle ilgili ayrıntılara yabancıdır.»

Belazzi, «Tabii yabancıdır,» dedi. «Tanrı onu zaten bu yüzden görevlendirdi. Ama bize önderlik etmesi için her konuda bilgi alması en doğal hakkıdır. Hem zaten onun onayını almadan harekete geçmenin tatsız sonuçlarını da öğrenmiş bulunuyoruz.»

Emil, «Bence öğrendiğimiz şey, onu üstleneceği görev için sandığımız kadar hazırlıklı bulmamamızın sonuçlarıdır,» dedi.

Papa Alexander yardımcılarını dikkatle dinlemekteydi. Kardinal Belazzi'nin Joseph Turner'a inanmadığını ve bu demir işçisi genci sorunların içine atmak istediğini biliyordu. Eğer Turner görevi üstlenmezse, Belazzi'nin

inançsızlığı haklılık kazanacaktı. Ama yine de sözlerinde mantık vardı. Tek başına oturup uzun zaman iç hesaplaşma yapmak birbiriyle beslenen kuşkular doğururdu. Oysa sorumluluk yüklenmek her şeyi çözebilirdi. Kutsal Oğul'dan en çok kendisini ilgilendiren bilgileri saklamışlardı. Aslında Papa da Kutsal Oğul'un haberi ve yargısı olmadan karar vermekten çok rahatsız olmaktaydı. Emil onun hazırlıksız olduğunu iddia ederken, Tanrı tarafından gönderilmiş olduğunu unutuyordu. Joseph'in kendi kilisesiyle ilgili işleri yapamayacağı düşünülemezdi. Bu gibi konularda, hiç kuşku yok, özel bir bilgisi olmalıydı. Bir gece önce aklına çok yatkın gelen bir sonuca varmıştı: Eğer Tanrı'nın gönderdiği adam kendi tanrısallığının farkında değilse, ona insanlığa karşı olan sorumluluğunu anlatıp kabul ettirmek görevi din adamlarına düşerdi. O ana dek Papa bu yolda pek bir şey yapamamış olduğunun farkındaydı.

O halde Belazzi'nin mantık yönü ağır basıyordu.

Ama yine de, yıllardır Emil Rothstein'ın insanlar hakkındaki yargılarına büyük güven duymuştu. Emil ise Joseph Turner'in üzerindeki baskıyı artıracak en küçük bir harekete bile karşıydı. Açıkça söylemese bile, Emil, eğer acele davranıp çok baskı yaparlarsa Joseph'i hepten yitirerek kiliseden soğutabileceklerini ima etmişti. Demek ki, görev Kutsal Oğul hazır olana dek Papa'nın kendisine düşüyordu.

Papa Alexander, «Kardeşlerim,» dedi bir süre düşündükten sonra. «Bir karara varmış bulunuyoruz. Yarınki basın toplantısı ertelenecektir. Kısa bir demeç verip Kutsal Oğul'un inzivaya çekildiğini bildiririz. Kardinal Baudry, tören programıyla ilgili planınızı uygulayın, fakat kimse davet edilmeyecek, duyuru yapılmayacak. Kardinal Pacelli, ilk dizi madeni para basımına geçebilirsiniz, fakat dağıtımını yapmayın. Kardinal Belazzi, daha önce sözünü

ettiğiniz gibi Kutsal Oğul'a gerekli bilgi ilk fırsatta verilecektir. Size gelince Mr. Rosthstein, sizden gelecek iyi haber için dua edeceğiz. Hepimiz için ne kadar az zaman kaldığını biliyorsunuz.»

YİRMİ ALTI

Carlo Lambessi endişeliydi. Masanın karşısında Kutsal Oğul oturmuş, isteksizce kahvaltısını yiyordu. Bu sabah her zamankinden daha üzgün gibiydi. Carlo bir şeyler yapabilmek istiyordu.

Kutsal Oğul'a hizmet için seçilmesine derin bir minnet duymaktaydı. Genç yaşı ve Vatikan'da henüz üç yıl görev yapmış olması gözönüne alındığında, ne büyük bir onurdu bu.

Seçilmiş olması Tanrı'nın ona bu sakatlığı vermekteki amacını başka bir gözle görmesini sağlamıştı. Her ne kadar Tanrı'nın iradesini sorgusuz kabul etmişse de, şimdi ilk kez konuşamamasının ve işitememesinin bir ceza ya da sınama olmadığını, Tanrı'nın büyük bir lütfu olduğunu anlıyordu.

Ama Kutsal Oğul'a yeterince hizmet edemediği için de büyük bir üzüntü duyuyordu. Hizmet için hemen her girişimi geri çevrilmişti. Kutsal Oğul çok nazikti ve her işini kendi yapmak istiyordu ama onun bu tutumu Carlo'yu çaresiz bırakmaktaydı.

Kutsal Oğul'un kederinin gittikçe arttığını gören Carlo, onun kendisini traş edecek, banyosuna yardım edecek birisinden çok, iç huzursuzluğundan kurtaracak birine gereksinmesi olduğunu anlıyordu. Bu kimsenin kendisi olabileceğini düşünmeye bile cesareti yoktu. Ama bu sabah onu her zamankinden üzgün görünce, mutlaka bir şeyler

yapması gerektiğine karar verdi.

Not defterine yazdığı notu utana sıkıla Kutsal Oğul'a uzattı. «Burası çok güzel bir yer. Güzel odaları, sarayın sanat eserlerini görmek ister misin? Bir rehber çağırayım mı?»

Joseph notu okuyup acı acı gülümsedi. «Hayır, Carlo, sağol. Pek keyfim yok.»

Carlo bir kez daha yazdı. «Carlo'yu bağışlayın ama belki odada oturmak neşeni kaçırıyor. Belki güzel şeylere bakmak iyi gelir?»

Joseph çatalını bırakıp karşısındaki solgun yüzlü, sıkılgan gence baktı ve yardım etmek için nasıl uğraştığını farketti. O ana dek Carlo'yu da, Vatikan'ın diğer sakinleri gibi, kendisine insanüstü Tanrı gözüyle bakanlardan biri sanıyordu, ama adamın masmavi gözlerine bir süre baktıktan sonra nasıl insanca bir üzüntü içinde olduğunu gördü. «Sağol, Carlo,» dedi. «Belki de haklısın... odadan çıkıp değişik bir şey yapmak gerçekten iyi gelebilir. Benimle gelip çevreyi gezdirir misin?»

Carlo biraz utanır gibi oldu ama sevinmişti. «Carlo'yu onurlandırıyorsun, Kutsal Oğul,» diye yazdı. «Tabii gezdiririm. Özellikle görmek istediğin bir yer var mı?»

«Hayır, yalnızca senin burada yaşadığın dünyayı görmek istiyorum. Yürüyelim, haydi.»

İki saat süren gezi boyunca gördüğü renk cümbüşü, mermerlerin, taşların ve yaldızlı ahşap yapının zenginliği Joseph'in sıkıntısını dağıtmıştı. Hareket etmenin zevkini duyuyordu.

Bir süre sonra, «Hey, Carlo,» dedi. Dudak hareketlerini görmesi için ona dönmüştü. «Bütün bu melek resimleri başımı döndürmeye başladı. Haydi dönelim.»

Kutsal Oğul koridorun içinde hafif bir koşuya başlayınca Carlo çok şaşırdı. Karmaşık dönüş yolunu gösterebilmesi için onun da koşmaktan başka yapabileceği bir şey

yoktu. Koştukları sırada kapılar açılıyor, ayak seslerinden rahatsız olanların öfkeli bakışları, koşanların kim olduğunu gördükten sonra şaşkınlığa dönüşüyordu.

Joseph'in dairesine vardıklarında her ikisi de gülüyordu.

Carlo, «Şimdi biraz daha iyi misin?» diye yazdı.

Joseph, «Evet, evet, Carlo, daha iyiyim,» dedi hâlâ gülerek, «Belki de üstüme düşen görevi anladım artık. Tanrı beni buraya biraz canlılık getireyim diye göndermiş olabilir.»

*
* *

Roma Hilton Otelinin 402 numaralı dairesinde Louise Ryan heyecanla telefonun çalmasını beklemekteydi. Saatine baktı: 1.40. Demek ki, diye düşündü, olayı duyalı elli bir saat, son kez uyuyalı yirmi üç saat, son kez yemek yiyeli on üç, telefon bekleyeliyse iki saat olmuş. Şu işe bak, dedi içinden, eğer biz gazeteyi Albert'in elçilik hizmetleri hızında çıkarsak, sabah postalarını akşam saat sekizde hazır ederdik. Vatikan'dan küçük bir istekte bulunmak ne kadar sürebilir ki?

Telefon çalar çalmaz Louise hemen kaptı. «Ryan.»

«Lou, sen misin? Ben Albert. Pek kolay olmadı ama galiba senin iş tamam. Onlara tüm istediğimizin Joseph Turner'ın sağ salim olduğunu görmek için yüz yüze görüşmek olduğunu söyledim. Peki, o zaman büyükelçi gelebilir, dediler.»

«Sen ne dedin?»

«Senin büyükelçi'ye de güvenmediğini söyledim.»

«Doğru.»

«Güvenlik açısından hiçbir sakıncası olmadığını söyleyip sana kefil oldum.»

«Büyük bir dostsun, Albert.»

«Öyleyim. Bunun üzerine Kutsal Oğul'a telefon edip

ona sordular. Joseph tabii hemen kabul etti. Sen yarın saat ikiyi çeyrek geçe Kutsal Ofis'te Monsinyor O'Rourke'yle buluşacaksın. Bu adam seni Vatikan'a, Turner'a götürecek. Saati biraz geç de olsa birlikte öğlen yemeği yiyecekmişsiniz.»

Louise yemek lafı üzerine midesinin kıpırdadığını hissetti. «Bak bu iyi oldu işte. Jerry için de izin aldın mı?»

«Tamam.»

«Çok iyi. Onu ne olur sen arar mısın? Benim hemen çıkmam gerek.» Louise telefonu kapar kapamaz pardösüsünü aldı ve dışarı fırladı.

Bindiği taksi yağmur altında adım adım ilerlerken, çantasını açıp gerekli malzemesini yokladı. Hepsi yerli yerindeydi. Bayağı heyecanlı olduğunu farkediyordu. Yangın gecesinden beri Joseph'i bulmaya çalışmış, burada olduğunu öğrendikten sonraysa bir türlü onu saran çemberi aşamamıştı. Ama neyse, çabaları olumlu sonuç vermişti ve işte şimdi birkaç dakika sonra onun yanında olacaktı. Louise, bu olay salt bir haber niteliğinde olsa yine bütün bu zahmetlere katlanır mıydım, diye sordu kendi kendine. Bunun yanıtı çok açıktı.

Kutsal Ofis'te taksiden indikten birkaç dakika sonra, siyah bir makam otomobilinde cüppeli, pembe yanaklı, yaşlıca bir adamla birlikte Vatikan'ın yolunu tutmuşlardı. Vatikan Bahçeleri'ne vardıkları zaman giriş kapısının önünde arabadan indiler. Peder O'Rourke Louise'i şemsiyesi altında iki katlı bir binaya doğru götürdü.

Joseph, Louise'in gelişini uzaktan görmüştü. Louise merdivenleri hızla çıktı, Monsinyor Rourke'yi geride bırakarak kapıdan girdi ve Joseph'in yanına geldi.

Joseph gözlerini ondan ayırmadan, «Lütfen bizi yalnız bırakın,» dedi. Louise'in koluna girip verandaya götürdü. «Seni gördüğüme bilmezsin ne kadar sevindim.»

Louise'in ağzı kulaklarına vardı. «Çok perişan görü-

nüyorsun, Joseph. Yoksa bu da işinin bir parçası mı?»

Joseph koltuğa otururken elini yüzünde gezdirdi. Üç gündür traş olmamış, ancak o sabah aynaya baktığında gözlerinin altındaki halkaları farketmişti. «Daha işi kabul etmedim,» dedi omuz silkerek.

«Para teklifi yeterli gelmedi mi?»

Joseph güldü. «Normal bir insanla birlikte bulunmayı unutmuşum. Burada kimse espri falan yapmıyor.» Arkasına yaslandı. «Ee, sen nasılsın?»

Louise bütün yorgunluğunun uçup gittiğini hissetti. «Birden kendimi çok iyi hissetmeye başladım ama seni bütün bu öğleden sonra kendime ayıramayacağım için çok büyük bir üzüntü duyuyorum. Ama neyse, Jerry Matthews'un gelmesine daha var.»

«Seni nasıl razı etti? Onun da gelmesi için rica ettiğini duyunca, sevindim ama bayağı şaşırdım.»

«Nasılsa seni görmeye çalıştığımı öğrenmiş. Zayıf bir anımı yakalayana dek yakamdan düşmedi, ben de onu davet ettim işte. Yıllar önceki halim aklıma geldi. Olayların içine girmek için duyulan açlığı bilirim. Joseph, senin durumun nasıl... ruhsal durumun?»

«Dış görünüşümden daha beter galiba. Öncesinden çok daha aklım karışık ve korkuyorum.»

«Bir yanıt bulamadığından mı korkuyorsun, yoksa bulduğun yanıttan mı?»

«Çok akıllı bir kadınsın. Korkuyorum, çünkü emin değilim. Şu anda bu konuyu konuşmasak olmaz mı?»

«Tabii.»

«Neler oluyor? Kendimi dünyadan tümüyle kopmuş hissediyorum. Sen ne zaman geldin Roma'ya?»

«İki gece önce. Haber alır almaz geldim.»

«Dışardaki durum nasıl? Sormaya korkuyorum ama öğrenmem gerek. Nasıl karşılıyorlar... yani, inanan kimse var mı?»

Louise şaşırmıştı. «Gazeteleri görmedin mi?»

«Hayır. Buna pek hazır değildim.»

«Ama şimdi hazırsın?»

«Evet.»

«Pekâlâ,» dedi Louise başını sallayarak. «Sana bildiğin kadarıyla anlatayım. Komünist ülkeler dışında her yerde gazetelerin ön sayfasındasın. Her yerde manşet habersin.»

«İyi ama, herkes ne diyor, ne düşünüyor?»

«Çoğu insan inanıyor. Özellikle Katolikler. Tanrı'nın İkinci Oğlu'nun gelişini kutlamak için bayram ilan ettiler. Korkanlar da var. Kıyamet geldi diye korkuyorlar. Bazıları da bunu Katolik Kilisesi'nin dikkati çekmek için düzenlediği bir oyun sanıyor.»

Joseph'in içinde bir umut belirdi. «O halde herkes inanmıyor?»

«İnanmıyanlar azınlıkta. Çok az bilgi verildi. Bir Musevi konseyi seni peygamber olarak tanıyabileceklerini açıkladı ama Mesih olarak asla kabul etmiyorlar. Protestan kiliseleriyse temkinli davranıyor... 'Bekleyip görelim, ama unutmayalım, Joseph Turner Katolik değil, Protestandır,' diyorlar. B. Amerika'da ve çoğu Batı ülkesinde siyasi liderler ellerinden geldiğince olayı önemsememeye çalışıyorlar. Panik olacağından korkuyorlar, ama bir söylentiye göre, kendi popolarını korumaya çalışıyorlarmış.»

«Nasıl yapıyorlarmış bunu?»

«Bilirsin, canım, din çevreleriyle dayanışmalarını artırarak, kilise ayinlerinde boy göstererek, bir yandan da borsadaki adamlarıyla yakın ilişki kurup piyasayı yakından izleyerek. Piyasada kontrol edemeyecekleri bir değişiklik sezerlerse, hemen gizli toplantılar yapıp önlem alıcı yasalar çıkarmaya uğraşıyorlar.»

«Peki, ya sıradan halk ne yapıyor?»

«Umut içindeler, ama sanırım biraz akılları karışmış-

tır. Her zaman kamuoyu oluşturmayı üstlenenlerin şimdi ilk kez ağızları bir karış açık kaldı, kesin bir şey söylemeye korkuyorlar.»

«Vay vay vay. Amma da karışmış işler.»

«Öyle.»

O sırada yemek servisi yapıldı. Hiç konuşmadan yemeklerini yediler. Louise daha kısa bir zaman önce yine Joseph'le birlikte yemiş olduğu yemeği anımsadı.

«Joseph,» dedi Louise. «Sanırım bu konuda konuşmak sana iyi gelecek. Buraya geldin geleli sana ne oldu? Mutlaka bir şeyler olmuş. New York'ta tanıdığım Joseph çoktan bütün bu iddiaları yadsıyarak buradan çıkıp giderdi.»

Joseph bir iç çekip, «Pekâlâ,» dedi. Sonra da Louise'e her şeyi anlattı... kaçırılışını, ateş etmelerini, okuduğu belgeleri ve Emil Rothstein'la yaptığı konuşmaları.

«Vay canına!» dedi Louise. «İnanılır gibi değil, neleri göze alabiliyorlar demek. Aslında hiç şaşırmamam gerek... nice iyi insanın ne kadar kötü şeyler yaptığını az görmedim... ama yine de şaşırıyorum işte. Peki, ya şimdi, Joseph? Şimdi ne hissediyorsun, ne düşünüyorsun?»

«Son yirmi dört saattan beri ya burada kalıp bu oyunu oynayayım, diyorum, ya da kapıyı açayım, çekip gideyim.»

«Sözün gelişi tabii.»

«Anlamadım?»

«Kapıdan çıkıp gidebileceğini sanmıyorum.»

Joseph şaşırmıştı. «Ne demek istiyorsun?»

«Gerçekten bilmiyorsun, değil mi? St. Peter Alanının durumuna bir baksan iyi olacak.»

«Neden?»

«Kendi gözlerinle görsen daha iyi olur. Haydi, git bir bak. Bekliyorum.»

Joseph bir şey anlamamış olduğu halde omuz silkti ve yerinden kalktı. Carlo'dan kendisini alanı görebileceği

bir yere götürmesini istedi.

Kısa bir süre sonra döndüğünde yüzü solmuş, oldukça sarsılmış görünüyordu. «Aman Tanrım, Louise. Dışarda yüz binlerce insan var.»

«Bütün Roma doldu. Hepsi seni bekliyor. Daha da gelenler var.»

«Lanet olsun!» Masanın üzerine yumruğunu indirdi. «Burada kendimi tutsak gibi hissediyorum! Belki de en iyisi çıkıp her şeyi yadsımak. Onlara büyük bir yanlışlık yapıldığını söyleyip bu işi bitirmek.»

«Ama bundan emin değilsin, değil mi?»

«Hayır... değilim. İyi ama ne yapayım peki? Burada, bu müzenin içinde mi yaşayayım? Bir cüppe giyip ayinlerde vaaz mı vereyim?»

«Korkarım bu kadar sıradan işler için vaktin olmayacak.»

«Ne demek istiyorsun?»

Louise çantasını açıp içinden bir dosya çıkardı. «Programında devlet başkanlarıyla yapacağın görüşme gelecek hafta başlıyor, arkasından taç giyme törenin var, sonra...»

«Ver bakayım şunu! Bu da ne... nereden buldun bunu?»

Şaşırma sırası Louise'e gelmişti. «Daha önce görmedin mi?»

Joseph kâğıdı okumaya başladı : Aralığın birinci haftası için Tanrı'nın İkinci Oğlu'na Hizmet Komisyonunca hazırlanmış program önerisi :

20.00, Pazar — Resmi taç giyme töreni. (Ekte komisyon raporuna bkz.)

09.00, P. tesi — Halkın önüne çıkma ve kutlama. (St. Peter Alanı)

09.20, P. tesi — Devlet başkanlarıyla toplantı.

12.30, Salı — Kilise başkanlarıyla toplantı.

15.15, Salı — Hizmet Komisyonu toplantısı.

Joseph dosyanın sayfalarını karıştırdıkça, yaşamındaki günlerin nasıl programlandığını görüyor, giderek öfkeleniyordu.

«Nereden aldın bunu?» diye sordu yeniden.

«Komisyon içindeki bir kaynaktan. Bir arkadaşın arkadaşının arkadaşı. İki gündür buradayım. Hiçbir şey yapmadan oturuyor muydum sanıyorsun?»

«Öyle yapmadığın belli. Başka nelerin var?»

«Burada işleri kimin yürüttüğünü bir araştırdım. Amaçlarını merak ediyordum.»

Ee, kim yürütüyormuş peki işleri?»

«Papa.»

«Pek şaşırtan bir haber değil mi bu, Louise.»

«Doğru. Amaçları da öyle. Marco Girolamo Vasari, Cenova'lı, dürüst, lekesiz bir geçmişi olan bir adam. Papa olmasında dinsel saygınlığı kadar ticari işbilirliğinin de etkisi olmuş. Ama iyi bir insan. Onun halefi için aynı şeyleri söyleyemeyeceğim.»

«Bunun kim olacağı bilinmiyor sanıyordum.»

«Eh, kimse bilmiyor tabii ama epey söylendi ve kulis var. Tahminler Belazzi üstüne. Ben de onun hakkında bir soruşturma yaptım ve çok daha ilginç biri olduğunu öğrendim. Çocukluğundan beri son derece hırslı bir insanmış, istediği şeyi her zaman elde etmiş. Elinde güç olduğunda çok iyi kullanıyor.»

«Emil, Papa'nın karar verirken ona çok güvendiğini söylemişti, özellikle kalp krizinden sonra.»

«Anladığım kadarıyla seninle ilgili olan kararlarda değil. Belazzi'nin sana kuşkuyla baktığı yolunda söylentiler var. Vatikan'ın parasal işleriyle sorumlu görevlileri üzerinde büyük bir etkisi var, bu etkisini de epey kullanmışa benzer. Kilise için büyük bir değer oldun... tahmin ettiklerinden de büyük.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Bugünlerde Katolik kiliseleri dolup taşıyor. Tabii, bağış kasaları da. Kilise kontrolündeki yatırımların hisseleri de inanılmayacak düzeyde yükseldi.»

«Kilise yatırımları mı?»

«Tabii ya. Vatikan kamu hizmetlerinden tut da, spagetti, konut yapımı gibi daha birçok işin içinde... Sen ne diyorsun, Washington'daki Watergate binaları bile Vatikan'a ait. Dünya kadar parası ve tabii, etkisi de var. Ve sen buraya geldiğinden beri de bu çok arttı.»

Louise elindeki not defterine bakıp devam etti. «Basın bildirisinden sonra yirmi dört saat içinde Vatikan'ın Amerika, Kanada ve Avrupa'daki hisseleri yüzde on arttı. Önce ilk panik sırasında satın aldılar... tabii çok gizli olarak... şimdi de sen halkın karşısına çıkıncaya dek ellerinde tutuyorlar. O zaman gökyüzüne fırlayacak tabii değeri.»

«İnanılır gibi değil. Aklım almıyor bu kadarını. Bütün bunların benimle ilgili olduğunu düşünmek öyle zor ki.»

«Ama öyle işte. Sandığından da fazla. Örneğin, üç yüz bin dolarlık bir resmin yapılıp Vatikan'da sergilenecek. Taç giyme töreninse bu güne dek hiçbir papaya ya da krala yapılmamış nitelikte olacak. Ama sen de giderlerini karşılıyorsun tabii. Bak,» dedi Louise çantasından çıkardığı zarfı masanın üstüne boşaltarak. Gördükleri karşısında Joseph şaşkınlıktan dona kalmıştı: Bir yüzünde kendi resmi, diğer yüzünde dualar olan küçük kartlar, anı pulları ve madeni paralar, içine pamuğa benzer bir şey doldurulmuş küçük beyaz bir kutu...

«Bu da ne oluyor?»

«Kullandığın şilteden alınmış elya. Dinsel anı eşyası olarak.»

«Geldiğimden beri her gün şiltemi değiştiriyorlar.»

«Batı dünyasında bütün kilise mihraplarına yeter bun-

lar. Hem bunlardan, hem de madalyon ve kartlardan yüz binlerce yaptılar. Dağıtımına başlamak için senin 'evet' demeni bekliyorlar. Bu da büyük para demek... tabii bağış adı altında. Aslında daha şimdiden karaborsada bulmak mümkün.»

«Bu iğrenç bir şey!» Joseph yumruğunu masanın üzerine indirince, masanın üstündeki madeni paralar hopladı. Altın paralardan birini eline alıp nefretle başını salladı.

«Senin duyduğun yalnızca tiksinti değil, Joseph. Sağlam, sağlıklı bir öfke. Öfkeden de öte bir şey. Sakın soğutma bu öfkeni. Haklısın çünkü.»

«Bunu durdurmam gerek, hem de şimdi. Dün gece düşündüm durdum, her ne kadar emin değilsem ve bu adamların yöntemleri farklı geliyorsa da, belki burada bir yaşam kurabilirim diye kendimi inandırmaya çalıştım. Çünkü insanı öylesine etkiliyorlar. Beni kaçırmalarını, bana ateş etmelerini nasıl kabul ettim bilmiyorum, ama her neyse. Amaçları iyi gibiydi. Ama artık bu olanaksız.»

Joseph pencereden dışarı baktı. «Burada bana davranışlarından bir şeyler sezmeliydim. Önümde sürekli eğilip diz çöküyorlar, hiçbir şeye elimi sürdürmüyorlar. Herkesin başının tepesini görmekten gına geldi. Onlar için insan değilim. Emil ve bazı zamanlar Carlo dışında. Yalnızca görüntüyüm, tıpkı şu madalyonun üstündeki baş resmi gibi.»

«Kutsal Oğul,» diye seslendi birisi arkadan. Joseph dönüp karşısında eğilen koruma görevlisine baktı. «Mr. Gerald Matthews geldi.»

«Sağol. İçeri alın lütfen.»

Bir dakika sonra Jerry Matthews odadaydı. Önce elini uzattı ama sonra hemen geri çekip başını eğdi. «Joseph, a pardon, Kutsal Oğul.»

Louise, «Amaan,» diye mırıldandı.

Joseph, «Boşversene, Jerry,» dedi ve gidip ona sarıldı. «Seni gördüğüme çok sevindim. Otursana. Yanımda ikinizin olması yeniden dünyaya dönmek gibi bir şey benim için.»

«Bu kadar geciktiğim için özür dilerim. Korkunç bir kalabalık var. Hepsi de seni bekliyor. Şu anda senin söyleyeceklerinden daha önemli hiçbir şey yok onlar için. Bütün dünya seni dinlemeye hazır. Yeter ki, sen ortaya çık, 'İşte buradayım, şimdi şunu yapmanızı istiyorum,' de, hemen yaparlar. Bugüne dek kimsenin sahip olmadığı bir etki gücün olacak.»

«Jerry, ben bunu istemiyorum ki.»

«Ama ne yapabilirsin? Elinde var bu güç işte!»

«Eh, bir şeyler yapacağım. Bak, şimdi açıklayamam, Jerry, ama yapmam gereken bir şey var. Louise, bu adamlarla gidip konuşacağım, sonra da basıp gidiyorum. Yardıma gereksinmem olabilir. Seni bulabileceğim bir yer var mı?»

«Tabii. Hilton'daki odam.»

«Oldu. Sağol.»

Jerry, «Hey, Joseph,» dedi cebinden bir şey çıkararak. «Şu madalyonu karım için bir zahmet kutsayabilir misin?»

Ama Joseph çoktan dışarı çıkmıştı.

YİRMİ YEDİ

Emil Rothstein, Joseph'in çok acele ve çok özel bir toplantı istediği haberini getirdiği zaman Marco Vasari çok heyecanlandı. Aklına takılan soruyu sormamak için kendini tuttu, çünkü Emil bunun yanıtını bilseydi mut-

laka söylerdi.. «Lütfen Kutsal Oğul'u ofise alın, biz de on dakika içinde orada olacağız... Yalnızca Kardinal Belazzi ve ben.»

*
* *

Alt tarafı Papa, deyip duruyordu Joseph kendi kendine. Emil'in ardından asansörden çıktı ve ofise doğru yürüdüler. Eğer benim gerçekten iddia ettiği adam olduğuma inanıyorsa sözümü dinlemek zorunda.

Bu 'Tanrı'nın Oğlu' işini bırakmaları için ısrar etmeye kararlıydı. Heyecanına yenilip karşılarında zayıf düşmeyecekti, ama adamların gerekli gördükleri zaman nasıl her şeyi yapabildiklerini düşünüyor ve korkusunu bastıramıyordu. Onlara kararını nasıl açıklayacağını prova etmekten vazgeçmişti artık. Aklına geldiği gibi söyleyecekti.

Ofise girerken yine karşısında eğilip Joseph'in utanmasına neden oldular. Bir süre herkes huzursuz bir suskunluk içinde birbirine baktı. En sonunda Papa Alexander sözü açtı. «Kutsal Oğul, umarız manevi görevini iyice anlamış durumdasın ve kiliseni yönetmek için hizmetimizi kabul etmeye hazırsın.»

«Hayır, Kutsal Peder, burada bulunmamın nedeni o değil. Bu,» dedi Joseph eliyle odanın içini göstererek. «Benim kilisem değil. Benim için Tanrı... ya da her kimse... ne görev düşündüyse, burada yapamayacağım. Size artık evime dönmek istediğimi söylemeye geldim.»

Papa Alexander şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. «Bu karara bu kadar çabuk mu vardın?» diye sordu. «Ama çok kısa bir zamanda karar vermiş oluyorsun.»

«Eğer kim olduğum konusunda haklıysanız zaten fazla zamanım yok.»

Papa Alexander gözlerini kapatıp bir dua mırıldanarak başını kaldırdı. Joseph adamın yüzünden nasıl bir savaşım içinde olduğunu görebiliyordu. Eğer bu sözler Tan-

rı Oğlu'nun iradesiyse, diye düşündü Papa, o zaman kendi görevi bunu kabul etmekti. Ama eğer korku içindeki bir adamın sözleriyse, o zaman ona düşen görev bütün gücünü kullanıp Joseph Turner'a Tanrı'nın seçtiği yolu göstermekti. Yaşlı adam gözlerini açtı, acı dolu bir sesle, «Kutsal Oğul,» dedi. «Sana hizmette kusur mu ettik?»

Joseph bu soru karşısında afallamıştı. Gerçekte ona karşı öyle kusurlar etmişlerdi ki... ama kendi açılarından durum hiç de öyle değildi. «Doğru olduğuna inandığınız şeyleri yaptınız, biliyorum,» dedi. «Bana ters gelen yalnızca yöntemleriniz.»

«Bize bir örnek verebilir misin?»

«İşte bunun gibi,» dedi Joseph ve cebinden Louise'in verdiği madalyonu çıkarıp gösterdi.

Belazzi atıldı. «Bunu nereden buldunuz?»

Papa Alexander, «Farketmez,» dedi onu susturarak. «Kutsal Oğul, resimdeki benzerliğe mi itiraz ediyorsun?»

Joseph derin bir iç çekti; olayları nasıl farklı bir gözle gördüklerini bir kez daha açıkça anlıyordu. Nasıl anlatacaktı? «Hayır,» diye başladı. «En başından, bunların yapılmasına itiraz ediyorum. Ve bunların satılmasına karşıyım. Bunların da,» dedi ve cebinden kartları çıkarıp masanın üzerine attı.

«Kutsal Oğul, beni bağışla ama bunlar halk için yapıldı. Kutsal madalyonlar istekleri karşılamak üzere hazırlandılar.»

«Yalnızca istekleri mi? Ya da yanında parayla birlikte gelen istekleri mi?»

«Eh, genellikle istekler bağışlarla birlikte gelir.»

«Peki, bu bağış miktarının ne kadar olacağını tahmin ediyorsunuz?»

«Hiç fikrimiz yok.»

«Ya kart satışlarından ne kadar bekliyorsunuz?»

«Bilmiyoruz.»

«İşte bütün bunlar bana büyük bir para savurganlığı olarak görünüyor... halkın çok daha gerekli yerlere harcayabileceği paranın savurganlığı. Sizin ticaretinize alet olmak istemiyorum. Onun için de bunların yapımını ve dağıtımını durdurmanızı istiyorum. Para gönderenlerin paralarını iade edin, eğer ellerine ulaştıramayacaksanız hayır derneklerine verin.»

Papa Alexander bir an düşündü. «Tabii ki, ne istersen yapacağız, Kutsal Oğul. Ama ne olur senin resmin olan bir şeyin bu insanlar için ne büyük bir umut olduğunu düşün. Ayrıca kilisemiz göründüğü kadar varlıklı değildir, senin onuruna düşündüğümüz işler için bu özel bağışları hesaba katmak zorundayız.»

«Portrelerim ve yeni binalar mı? Böyle şeyler benim umurumda değil. Ayrıca insanların sembolik şeylere dua ederek umutlanmalarını da istemiyorum. Umutlarını kendi içlerinden yaratsınlar.»

Papa Alexander, Joseph'i dinledikçe aralarında giderek büyüyen görüş ayrılığını anlıyordu. Nasıl oluyor da, bu adam insan ruhunu bu kadar az tanıyabiliyordu? Ama ne olursa olsun, onun istediğini yapmaktan başka seçeneği yoktu. «Bu konudaki öğüdünü kabul ediyoruz, Kutsal Oğul. Madalyonlar ve kartların dağıtımı yapılmayacak, onuruna inşa edilecek anıtların planları da yürürlüğe konmayacaktır. Senin için yeterli mi bunlar?»

Papa'nın isteklerini bu kadar çabuk kabul etmesi, Joseph'e bu adamlar üzerinde ne büyük bir etkisi olduğunu bir kez daha gösteriyordu. Ama Papa'nın kabul ettiği şeyler asıl sorun değildi. Bir kez daha deneyecekti. «Kutsal Peder, istediklerimi kabul etmeniz çok sevindirici, ama aramızdaki temel ayrılıklar hâlâ duruyor. Anladığım kadarıyla, bir taç giyme töreni düşünüyor...»

Belazzi, Joseph'e garip garip, âdeta korkarak baktı. «Bunda bir şey mi var yoksa?»

Papa, «Sormak isterim, Kutsal Oğul,» dedi. «Bu bilgileri sana birisi mi verdi, yoksa kendiliğinden mi biliyorsun?»

Joseph güldü. «Biri söyledi. Merak etmeyin kimsenin zihnini okuyamam. Neyse, zaten kim olduğumdan emin olsaydım bile yine böyle törenler falan istemezdim. Kral-lara, taçlara inanmam. Hem çok paraya mal olur.»

Papa Alexander. «Fakat, Kutsal Oğul,» dedi. «Böyle törenler halkın beklediği şeylerdir. Bütün dünya seni onurlandırmak isteyecektir. Bu tören senin...»

«Bir insanı diğerinden yükselten hiçbir törene katılmak istemem. Hele bu yükselen, başkalarının parasıyla yükseliyorsa.»

«Fakat seni Tanrı diğerlerinden yükseltti!»

«O halde sizin yapacağınız hiçbir şeyin yararı olmaz, değil mi?»

«Joseph, lütfen anlamaya çalış. Biz bu...»

«İşin içindeyiz mi, diyecektiniz?» deyiverdi Joseph.

«Bu görevde senden çok eskiyiz. İnsanların kalplerine ulaşabilmek için kilisenin tören yapması gereklidir. Bunlar hepsi basit insanlardır.»

Joseph'in öfkesi kabarmaya başlıyordu. Bu adamlar doğruyu yanlışı sıradan insanlardan daha iyi bildiklerinden ne kadar da emindiler. «Kilisenizin sembollere, törenlere gereksinmesi olabilir,» dedi sertçe. «Ama benim yok. Dışarda bekleyen o 'basit insanların' da olduğunu sanmıyorum. Dostlarımın çoğu basit insanlardır ve bazıları da Katoliktir,» dedi, aklına Sammy ve Rosa, Mrs. Rodriguez ve çocuklarıyla daha bir sürü insan geliyordu. «Ve tabii ki, kilisenin varlığından bir avuntu, biraz mutluluk ve güven bulurlar, ama ne pahasına! Karşılığını yalnızca parayla ödemezler. Korku duyarak öderler, sizlerin kurduğu yaşam kurallarına uymaya çalışarak, korku ve suçluluk duygusuyla öderler. Bu yere ve sizlere baktığımda, Kato-

lik olan dostlarımın içini görmüş gibi oluyorum. Ama yaşamlarının ne büyük bir bölümünü sizin kilisenizin yönettiğini de biliyorum. Ben başkalarının yaşamını yönetmek istemem. Kendi yaşamımda yeterince sorunum ve yanlışlarım var zaten.»

Papa Alexander büyük bir heyecanla Joseph'i dinliyordu. Joseph kiliseyi nasıl eleştiriyor olursa olsun, önemli olan Kutsal Oğul'un insanlık hakkında kalbinden duyarak konuşmasıydı. Ve Tanrı da bu genç adama büyük sorumluluğunu öğretmesi, ona yol göstermesi için bu fırsatı veriyordu. Yerinden kalkıp pencereye yürüdü. «Kutsal Oğul,» dedi, St. Peter Alanında toplanan kalabalığı göstererek. «Senin önderliğini bekleyen şu insanlara bak. Ne kadar cahil, ne denli kötülük dolu olduklarını ve ulu Tanrı'nın kendilerine doğru yolu göstermesi için İkinci Oğul gibi en değerli armağanı gönderdiğini biliyorlar. Böyle bir yükümlülüğün olduğu için bizler biraz olsun senin üzüntünü anlayabiliyor, paylaşabiliyoruz. Fakat dışarda bekleyen o küçücük çocukların yüzlerindeki umut pırıltısını görünce görevimizin kaçınılmazlığını iyice anlıyoruz.»

Joseph de pencerenin yanına gitmiş, sayısı yüz bini bulan kalabalığa bakıyordu. Bütün bu insanlar onun için gelmişti; endişe ve korku mide bulantısıyla birlikte her yanını sardı. Bütün bu insanlar bir şeyler vereceğine inandırılmıştı... ama ne? Herhangi bir şey mi? Her şey mi? Onlara verebileceği ne vardı ki? Ya isteklerini karşılayamadığını öğrendikleri zaman ne yapacaklardı? Yanındaki adam bütün bu insanlardan sorumlu olduğunu söylüyordu. «Kutsal Peder, bu kalabalık içinde hiç kimsenin yüzünü seçemiyorum, tek bir kişinin bile.»

«Evet, Kutsal Oğul. Himayemiz altında bu denli çok insan olunca, her bir insanın ruhuna erişmek çok zor.»

«Siz de o zaman üçüncü kat penceresinden durup on-

ları izliyor, törenlerle, hatıra eşyasıyla falan himaye ediyorsunuz demek.»

Papa Alexander karşılık vermedi.

«Görmüyor musunuz? Bu iş böyle yürümez işte. Bu adamlara kendilerinden 'yüksek' insanlara diz çöküp dua etmelerini öğretmenize yardımcı olmamı, inanç ve semboller her şeye yetiyormuş gibi davranmamı istiyorsunuz. Burada bütün yaptıklarınız, onların yaşam sonrasında ruhlarını mutluluğa kavuşmaları için; oysa onlara gereken şimdi, yaşıyorlarken mutluluk yolunu gösterecek birisi.»

Papa Alexander'ın aklı iyice karışmıştı. Önce Kutsal Oğul'un sorumluluğu üstleneceğine inanır gibi oluyordu. Fakat aralarındaki belirgin düşünce farkı da onu çok rahatsız ediyordu. Bu farklılık teolojik değildi. Papa'nın anladığı kadarıyla, bu kutsal demir işçisi teolojiden anlamıyordu. Artık çok dikkatli konuşmak zorundaydı, çünkü her şey onun açıklamalarına ve inandırma gücüne bağlıydı.

«Kutsal Oğul, nasıl farklı olmamız gerektiğini bana lütfen söyler misin?»

Joseph başını iki yana salladı. «Farklı olmamız gerektiğini söylemiyorum. Ben yalnızca kendimi biliyorum. Eğer insanlara yardım etmek istersem, bunu üçüncü kat penceresinden el sallayarak yapmam. Onlarla birlikte olmam gerekir, tıpkı bugüne dek olduğu gibi, dostlarımla birlikte sokaklarda... Konuştuğum zaman beni anlayacak insanlar arasında olmalıyım.»

«Kutsal Oğul, insanlarına olan bağlılığını ve görüşlerinin yalınlığını takdir ediyorum. İzinden gittiğimiz Marangoz'un (*) da görüşleri böyle sade ve yalındı. Ama korkarım, sana bir şey hatırlatmam gerekiyor, bağışla beni fakat günümüz dünyası çok daha büyük ve karmaşık. Destek ve örgütlenme olmadan halkın içinde yaşamak ola-

(*) İsa.

naksızdır artık. Tanrı seni gücümüzle, etkimizle yolunu kolaylaştıralım diye bize gönderdi. Gerçekten de işini kolaylaştıracak çok şey yapabiliriz. Seni izleyecek milyonlarca insan olduğu gibi, kuşkusuz, düşmanların da olacak. İnsanların kalbine gitmek için vereceğin savaşta bizi silahların, kalkanın olarak kullan.»

Joseph başını çevirdi. Bu adam az önceki korkusunu görmüş müydü yoksa? «Bana silah gerekli değil,» dedi hafif bir sesle. «Savaş falan da yapmıyorum. Kalkan istemiyorum. Görüşüm sizlerden farklı. Evime dönmek istiyorum. Bugün.»

«Söz alabilir miyim, Kutsal Oğul,» diye araya girdi Belazzi endişeyle. «Düşünmek zorunda olduğumuz bazı konular var. Bugün Roma'dan ayrılmanız olanaksız bir şey. Birkaç gün, hatta belki birkaç hafta içinde sorunlar kendiliğinden hallolabilir. Bu arada biz de aramızdaki anlaşmazlığı halka açıklamak için ortak bir karara varabiliriz.»

«Benim açıklayacak hiçbir şeyim yok. Bütün bu insanların buraya gelmesine neden olan sizlersiniz. Ben de herhalde burada tutsak değilim, değil mi?»

«Tabii ki değilsiniz! Yalnızca...»

«Beni buraya siz getirdiniz. Siz çıkarabilirsiniz.»

Papa Alexander, «Kutsal Oğul,» diyerek son bir umutla araya girdi. «Burada kalmanı sağlamak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?»

«Hiçbir şey.»

Papa üzgün üzgün baktı. Geçen kısa zamanda Kutsal Oğul'u ikna edebilmek için elinden geleni yapmış, ancak onun ayrılmaktaki kararlığını dönmesi Tanrı'nın iradesiydi. Belki o zaman kilisesine ne kadar gerek olduğunu anlardı. Bu düşünce Joseph'in ayrılma kararını kabul etmesine yardımcı oldu.

Konuşmaya başladığında sesinde hiç sarsılmaz bir

inancın kararlılığı vardı. «Kutsal Oğul, seni bu kararı almaya zorlayan bir kusurum olduysa beni bağışla. Trajik bir hata yaptığına inanıyorum. Ama istediğin buysa, öyle olsun. Tanrı uygun gördüğü zamanda buraya dönmeni nasıl olsa sağlayacaktır.»

«Buradan çıkmam için gerekeni yapacaksınız demek?»

«Sessizce çıkman için gerekeni yapacağım. Eğer yarın sabah erkenden gidersen çok daha kolay olur. Araba ve Vatikan jetini kullanırız. Emil Rothstein ayrıntılar hakkında bilgi vermek için seni görür.»

Joseph, Papa'nın bakışlarını yakaladı. «Hoşçakalın, Kutsal Peder,» dedi hafif bir sesle, sonra hemen döndü ve odayı terketti.

Joseph odadan çıkar çıkmaz Belazzi yerinden fırladı. «Kutsal Peder! Derhal resmi bir açıklama yapmalıyız! Bir kez buradan çıktı mı, söyleyeceyi şeyleri yorumlamamıza fırsat kalmayacak.»

«Dominic, söyleyeceği şeyler Tanrı'nın buyruğu olacak.»

Belazzi artık öfkesini bastıramıyordu. Ve boşandı; öfkesini boşalttığı, karşısındaki hiçbir şeyi görmeyen adamdı, Papa değil. «Marco, özgüvenin seni kör etmiş, Tanrı'nın senin ellerine emanet ettiği kilisemize neler yaptığını görmüyor musun? Bu adamın tüm yaşamı ve düşüncesi inancımızın öğretilerine ters. Yeniden o kadınla birlikte yaşamaya başlayabilir! Yalvarırım sana, yapabileceğimiz tek şeyi yap ve kilisemizi kurtar: Bir yanlışlık yapıldığını resmen duyur ve özür dile... bir de istifanı bildir.»

Papa Alexander, «Dominic!» diye haykırdı bastonunu yere vurarak. «Tanrı'nın Oğlu'nu inkâr etmemizi istiyorsun! Böyle bir şey düşünülemez. Aslında böyle bir şeyi ağzımıza bile almamamız gerekir. İstifa etmem konusunda senin gibi düşünen daha birçok kardinal olduğunu biliyorum. Ama ömrüm yettiği sürece görevimi bırakmayıp

seni... ya da kim olursa... kollayacağım ve Kutsal Oğul'u inkâr etmenize izin vermeyeceğim!»

Belazzi çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. «Peki, buradan ayrılışını dışardaki insanlara, tüm dünyaya nasıl açıklayacaksın?»

«Onlara gerçeği söyleyeceğiz, Dominic. Kutsal Oğul görevine vatanında başlamak için gitti. Hepimiz onun için dua ediyoruz. Şimdi git artık, Dominic... lütfen.»

Kardinal gittikten sonra Papa Alexander koltuğuna oturdu. Kendini daha güçsüz, daha yaşlanmış ve yapayalnız hissediyordu. Tanrı'nın seçtiği yolda birlikte kalabilmelerini sağlayacak akıl ve güç için dua etti. Kutsal Oğul'un döndüğü güne dek yaşayabilmek için dua etti.

YİRMİ SEKİZ

İki günden beri ilk kez Roma'da güneş açıyordu. Yağmur dinmişti. Joseph yanında Carlo'yla birlikte bahçeye çıkmış; açık havanın tadını çıkarıyordu. Carlo'dan ayrılıp ağaçların arasında dolaşmaya başladı. Beyaz mermer bir bank bulup üstüne oturdu. Tanrı'yla konuşmak için tam yeri, diye düşündü. Ama ne söyleyeceğini bilmiyordu, kendi işittiği de yalnızca akşam sessizliğiydi zaten.

Ama bu sessizliğin keyfini uzun zaman çıkaramayacağını biliyordu. Bu duvarların gerisinde insanlarla dolu bir dünya onu beklemekteydi. Ama yine de bu akşam kendini uzun zamandır hissetmediği kadar güçlü buluyordu; bu gücün de yeniden yaşamını kontrolu altına almasından kaynaklandığının farkındaydı.

Aslında sorun çözülmüş değildi; gerçekten iddia ettikleri kimse olup olmadığını hâlâ bilmiyor, buna inananların umutları ve beklentileri konusunda ne yapacağını

kestiremiyordu. Carlo'nun sağladığı İngilizce gazeteler daha önce söylenen her şeyi doğruluyordu. İster Tanrı'nın Oğlu olsun, ister olmasın, bundan sonra ağzından çıkan her sözcüğü dinleyen bir dünyaya atılmaktaydı.

Ama gazete haberlerinde onu en çok rahatsız eden şey, insanların büyük bir umut, hatta istek içinde bulunmalarıydı. Bir haber şöyle başlıyordu: DÜNYA BARIŞI GERÇEKLEŞİYOR MU? Bir başka haberlerse şöyleydi: YATIRIMCILAR AMERİKAN EKONOMİK BUNALIMININ SONU GELDİĞİNE KARAR VERDİLER, DOLAR YÜKSELİYOR. MASSACHUSETTS'DE KANSER HASTALARI HACI OLMAK İÇİN ROMA'DA TOPLANIYOR.

Joseph daha gücünün sınırlarını bile bilmiyordu. Son birkaç hafta içinde olan tüm olaylar kontrolu dışında geçmişti, her mucize bir kaza sonucuydu. Hiçbirini kendi yaptırmış, bu denli korktuğu gücünü sınamak için yaratmış değildi.

Eh, belki de artık bir şeyler yapma zamanı gelmişti. Önce kolay bir şey. Çevresine bakındı. Tamam, bulmuştu: Karşısındaki dalın üstüne tönemiş küçük bir kırlangıç. Neden olmasın, diye düşündü. «Hey, kuş... hey, kuş, gel bakayım buraya,» diye fısıldadı. Kuş yerinden bile kıpırdamadı. Demek o kadar güçlü değildi.

Ama asıl soru, Louise'in birkaç hafta önce, John'un da telefonda sorduğu soruydu: Kendisi ne yapmak istiyordu? Başkalarının yol gösterici ve kurtarıcı gözüyle baktığı bir kimsenin nasıl olması gerektiğini Papa'ya söylerken kendisi de şaşırmıştı... ama biliyordu. Ama bunu hep John'un görevi olarak görmüştü.

Dostları vardı... yalın insanlar, varlıkları olmayan, yaşamdan büyük şeyler beklemeyen, fazla bir şey istemeyen, küçücük şeyler için bile mücadele edip mutluluk bulan, bazen ne kadar acı çekmiş olduklarını bile bilmeyen insanlar... Eğer gerçekten mucize yaratabiliyorsa, onlar

için mucize yaratmak isterdi.

Bir hışırtı duyup dönünce ağaçların arasından gelen Carlo'yu gördü. İnce uzun gövdesiyle Tanrı'nın Oğlu'na benden daha çok benziyor, diye düşündü Joseph, üstelik davranışlarıyla da daha çok yakışıyor. Yaşamın ona verdikleri karşısında hiçbir öfke ve küskünlük duymuyor, ama herhalde çok bunaldığı zamanlar olmuştur. İşte asıl Carlo gibi insanlara...

Birden aklında bir fikir belirdi.

«Carlo, gelsene buraya,» diye seslenip eliyle işaret etti. «Gel, yanıma otur.»

Genç adam gelip oturdu ve Joseph'in dudak hareketlerine dikkatle bakmaya başladı.

«Bir şey yok, merak etme. Yanımda oturmanı istedim.»

Carlo cebinden defterini çıkarıp hemen bir şeyler karaladı. «Carlo senin için bir şey yapabilir mi?»

«Hayır, Carlo,» dedi Joseph gülerek. «Joseph senin için bir şey yapabilir mi?»

Carlo'nun kaşları şaşkınlık içinde yukarı kalktı.

«Carlo, senin için çok özel bir şey yapmak istiyorum. İstediğin bir şey var mı... başka hiç kimsenin veremeyeceği ama belki benim sağlayabileceğim bir şey?»

Carlo kızardı, sonra hemen defterine yazdı. «Gitmeden önce, Carlo'nun günahlarını bağışlar, onu kutsar mısın, Kutsal Oğul?» Carlo son sözcüğü yazdıktan sonra bütün yazdıklarını karaladı ve kâğıdı buruşturup attı. Yeni bir sayfaya, «Kutsal Oğul, Carlo değersizin biridir,» diye yazdı.

«Elbette değerlisin, Carlo!.. Bak Carlo, sana bir armağan vermek istiyorum. Çünkü benim dostum oldun, sana yardımcı olmak istiyorum. Senden ayrılacağım için üzgünüm. Sana bir şey bırakmak istiyorum. Günah bağışlamasını ya da kutsamasını bilmem ama istiyorsan tamam,

hepsi oldu bil. Ama benim demek istediğim başka bir şey... somut, senin için çok önemli olan bir şey. Ama cesaretini toplayıp senin bana söylemen gerek.»

Carlo cesaret bulmak istermişcesine Joseph'in gözlerine bakmaya başladı. Bir daha kaleme sarıldı ve yazdı. «Gerçekten, Kutsal Oğul, beni dost bilmekle büyük onur veriyorsun. Senden istediğim hiçbir şey yoktur.» Durdu ve yazdıklarına baktı, sonra yeniden başladı. Bu kez daha küçük harflerle yazıyordu, sanki fısıldar gibi. «Yalnız bazen çok istediğim...» Karaladı, yeniden başladı. «Kutsal Joseph'in sesini duyamadığım için üzülüyorum.»

Joseph zorlukla yutkundu. Korkusu Carlo için değildi. «Carlo, işitmek mi istiyorsun?»

Carlo şaşırmıştı.

«İşitmek istiyor musun? Evet mi, hayır mı?»

Hafifçe başını eğerek istediğini belirtti.

Joseph elini genç adamın çenesinin altına uzatıp hafifçe başını kaldırdı. «İşitmeni sağlayabileceğime inanıyor musun?»

Carlo yanıtını yazarken gözleri büyüdü. «Sen Tanrı'nın Oğlu'sun. Her şeyi yapabilirsin. Ama ben değersizim.»

Joseph'in sesi fısıltı halinde çıkıyordu. «Carlo, beni iyi anlamaya çalış şimdi. Sen değersiz değilsin. İşitmek senin hakkındır. İşitmek çok güzeldir. Bu kuşlar nefis sesler çıkarır. Rüzgâr ağaçlar arasından ıslıklar çıkararak geçer. Kuru yaprakların üstüne bastığın zaman çıtırtı duyarsın. Dağın tepesinden dökülen suyun çıkardığı sesler vardır. Carlo, bütün bunları işitebilmeni istiyorum.»

Carlo büyük bir hayranlıkla dinliyordu. Joseph artık geri dönemeyeceğinin farkındaydı. İp cambazı ilk adımı attıktan sonra nasıl geri dönemezse. Devam etmek zorundaydı. «Ama ilk adımı nasıl atayım, bilmiyorum,» dedi yüksek sesle.

Carlo, Joseph'in ellerini gösterip kendi ellerini kulaklarına götürdü.

«Hayır, öyle değil, Carlo. Çünkü eğer bu iş olacaksa, benim ellerimle olmaz. Bu senin içindedir Carlo, ben öyle sanıyorum.»

Joseph, Carlo'nun ellerini aldı. «Sana göstereyim. Sana öğreteyim. Bak şimdi. Birazdan kalkıp yürüyeceğim. Bir ses duyarsan o benim sesim olacak, seni çağıracağım. Bunu işitince kalkıp yanıma gel. Tamam mı?»

Carlo başını salladı.

Joseph, Carlo'nun ellerini bırakıp yürüdü. Bir süre sonra arkası dönük olarak seslendi. «Carlo.»

Carlo'nun yerinden kalkışını işitmek için kendini zorladı, ama çıt yoktu. İçinde bir korku başladı. Eğer bunu başaramayacaksa, bütün bu olanların ne anlamı kalıyordu? Sesini yükseltip bir daha denedi. «Carlo!»

Epey bekledikten sonra yüzünü döndü. Carlo yerinden kıpırdamamıştı.

Joseph başını iki yana sallayıp iç çekti. «Üzgünüm Carlo,» dedi. «Gerçekten çok üzgünüm. Başaramadım. Hayır, daha kötüsü. Kendimle ilgili bir şeyi kanıtlamak için seni kullandım. Çok...»

Carlo'nun gözleri büyüdü, ağzı açık kaldı.

«Carlo? İşittin mi? Söylediklerimi işittin mi?»

Carlo'nun ağzı kıpırdıyor, başını bir aşağı bir yukarı sallayarak 'evet' demeye çalışıyordu. Sonra ayağını yerde sürüdü ve baktı, sonra bir daha aynı hareketi yaptı, bu sırada sürekli olarak başını sallıyordu. Başını kaldırıp Joseph'e baktığında gözleri yaşlarla dolmuş, yanaklarından süzülüyordu. Yüzü sevinç ve acının harmanlanmış haliydi. Eliyle Joseph'in ağzını gösterdi.

«Carlo, işitebiliyorsun!»

Bunun üzerine Carlo diz çöküp Joseph'in elini sımsıkı kavradı. Joseph eğilip onu ayağa kaldırdı. «Olmaz, Carlo, kalk ayağa. Bu mucize senin içinde, Carlo. Senin içindeydi!»

Carlo hayır anlamında başını sallarken bir yandan gülüyor, bir yandan hıçkırıklarla karışık sevinç sesleri çıkarıyordu. Eliyle bir Joseph'i, bir göğü gösteriyordu.

Joseph de gülmeye başladı. «Pekâlâ, Carlo, pekâlâ. Birlikte başardık.» Kendi gözleri de yaşarmıştı, başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Bir süre sonra kolunu Carlo'nun omuzlarına attı ve birlikte binaya doğru yürüdüler.

Tam verandaya vardıklarında Joseph durdu. «Carlo, bana bir iyilik yapar mısın? Ben gidinceye dek bunu kimseye söyleme. Tamam mı?»

Carlo biraz şaşırmasına karşın başıyla 'olur' dedi ve hemen defterine yazdı. «Benden ne istersen yaparım, Tanrım.»

Joseph kalemi aldı ve son sözcüğün üstünü karaladı. «O zaman bana bir daha böyle hitap etmemeni istiyorum.»

* * *

Odasında yalnız kalınca Joseph kendini kanepenin üzerine attı ve süslü tavana bakmaya başladı. Düştüğü günden beri ilk kez kendini özgür hissediyordu... korkudan ve kararsızlıktan özgür, ama heyecan ve merakla dolu. «Pekâlâ,» dedi yüksek sesle. «Başka bilmem gereken ne var?» Şimdi yapmam gereken bir şeyler olmalı. Soruyorum. Bana söyleyecek misin?»

Uzun bir süre tavana baktı.

Tavandan karşılık gelmedi.

«Bana kolaylık göstermiyorsun,» dedi. «Ama herhalde ne yaptığını biliyorsundur.»

YİRMİ DOKUZ

Emil Rothstein kapıyı vurmadan kapı açıldı. Genç demir işçisi karşısında hiç görmediği kadar diri ve güçlü görünüyordu. Joseph bir adım çekilip onu buyur etti. Gün doğmasına bir saat vardı.

«Selam, Emil. İçeri girsene. Ben hazırım. Her şey yolunda mı?»

«Şimdilik her iş yolunda. New York'taki arkadaşlarını bulabildin mi?»

«Evet, epey uğraştıktan sonra. Benim evim konusunda Sammy ve Rosa da seninle aynı fikirde... Eğer gizli kalmak istiyorsam gideceğim en son yer evim olmalı, diyorlar. Otele gelecekler. Stanton'lar da öyle.»

«Ya Miss Dillion?»

Joseph olumsuz anlamda başını salladı. «Onu bulamıyoruz. Kimse de nerede olduğunu bilmiyor. John hâlâ uğraşıyor.»

«Belki de o seni bulur,» dedi Emil.

Joseph, «Umarım öyle olur,» diye karşılık verdi.

«Joseph, gitmeden önce seninle biraz konuşabilir miyim?»

«Tabii.»

Emil, iki eli yanda, epey gergin duruyordu fakat gri gözlerinde saklı bir şey yoktu. «Ayrılma kararın epeydir içimde olan bir duyguyu doğrulamış oldu, Joseph. Galiba seni buraya getirmekle hata ettim. Kehanetin asılsızlığı ya da senin niteliklerinin uymaması değil. Her neyse, seni bu dünyanın içine sokmak hata oldu. Uzun zamandır Roma'da yoktum. Neredeyse nasıl olduğunu bile unutmuşum. Seni diğerlerinin yanında görünce bazı anlar bu olaydaki rolümden utanç duydum. Üzgünüm.»

Joseph elini Emil'in omzuna koydu. «Bunu söylediğin için teşekkür ederim, Emil. Yapmış olduğun işten hoşlanmadım, ama doğru bildiğin şeyi yaptığını biliyorum. Garip ama, sanki böyle bir şey olmalıydı, diyorum bazen. Beni kaçıp durmaktan alıkoyan bir şey olmalıydı mutlaka. Son birkaç gündür bana büyük yardımın dokundu. Bana insan muamelesi yapan bir tek sen vardın. Bu da benim için çok önemliydi. Sana elveda diyeceğim için üzgünüm.»

Emil bir süre duraksadıktan sonra yeniden Joseph'in gözlerinin içine baktı. «Elveda demek istemiyorum. Seninle gelmek istiyorum.»

«Benimle mi?»

«Vatikan'daki görevimden ayrıldım. New York'a dönünce yardıma gereksinmen olacak. Beni yanına alır mısın?»

Joseph gülümsedi. Emil'in omzunu eliyle kavradı. «Tabii... çok sevinirim. Aslında ne yapacağımı ben de bilmiyorum ama neden olmasın!»

«Sağol, Joseph, sağol,» dedi Emil gülerek. «Artık gidelim mi? Yolumuz epey uzun.»

*
* *

Kalabalık Roma sokaklarından Leonardo da Vinci Havaalanına gitmeleri iki saat sürdü. Gün doğmamış olmasına karşın, herhangi bir sorun çıkmaması için Emil küçük bir Fiat'la yolculuk yapmayı uygun bulmuştu. Uçağa vardıklarında Louise ve Jerry'i çoktan gelmiş buldular. Birkaç dakika sonra jet uçağı sekiz saatlik dönüş yolculuğuna başlamıştı.

Gerekli yüksekliğe vardıktan sonra, Joseph tek başına arka kabine gitti ve pencereden uçsuz bucaksız göğe ve altta kalan beyaz bulutlara baktı. İçi rahatlamış, evine

dönüyor olmanın tatlı heyecanını duymaya başlamıştı. Arkadaşlarına kavuşacak, yine kendi benliğini bulabilecekti. Gözlerini kapadı ve kendini bıraktı.

Saat sabahın yedisi olduğunda jet uçağı Atlantik üzerinde sessizliği yırtarak ilerliyordu; New York'a bir saat kalmıştı. Kabin kapısı açıldı ve Emil girdi.

Joseph, «Hayrola?» diye sordu.

«Pencereden bir baksana.»

Joseph perdeyi çekip açtı ve dışarı baktı. Bir F-16 jet savaş uçağı sancak yanındaki kanadın hemen yakınından uçuyordu.

«Bu da ne demek?..»

«Hava Kuvvetleri.»

«Ama neden?..»

«Kimsenin haberi olmadan gelmiş değilsin. Kennedy Havaalanına dek dört Hava Kuvvetleri jeti bize eşlik edecek. Az önce radyodan da Başkan'ın hoşgeldin mesajını duyurdular.»

«Amerika Birleşik Devletler Başkanı mı?»

«Evet.»

«Ama nasıl öğrenmişler?»

«Belli ki Vatikan çıtlatmış. Sen Roma'ya vardığından beri Amerikan Büyükelçiliğiyle sıkı temas halindeydiler zaten.»

Joseph iç çekti. «Başka kimlere bildirdiler acaba?»

«Galiba herkese. Kennedy'den aldığımız bilgiye göre, alanda en az elli bin kişi seni bekliyormuş. Sana verilecek karşılama partisinde Belediye Başkanı Wyatt, Vali Magill, Başkan Yardımcısı Ruddock ve birkaç dini lider bulunacakmış.»

«Ne boktan iş!»

«Haklısın.»

«İşe başladık demek o zaman. Bir plan yapsak iyi olur.»

«Sana kahve getireyim. Hazır olunca bize katılırsın.»

Joseph Hava Kuvvetleri jetine bir kez daha baktı. Bronx'lu bir yetim için hiç de fena değil, diye düşündü.

Kabin kapısından girerken, «Ee, dostlar, ne yapıyoruz şimdi?» diye sordu. «Böyle işleri hepiniz benden daha iyi bilirsiniz. Ne olacak şimdi?»

Louise, «Ne düşündüklerini öğrenmemize olanak yok,» dedi. «Yalnızca karşılama partisini biliyoruz. Tabii gazeteciler de orada cirit atacak. Hatta sağa sola mikrofon bile yerleştirebilirler. Belki de şimdiden düşünmen gereken ilk şey herhangi bir açıklama yapıp yapmayacağın olur.»

«Yapmayacağım. Ne bekleyen halka, ne de gazetecilere. Demeç yok.»

«Pilot bunu telsizle bildirse iyi olur herhalde.»

«Tamam, Başka?»

«Politikacılar.»

«Onlar ne isterler?

«Onlar da orada Amerikan halkının temsilcileri olarak seni onurlandıracaklar. Ve tabii seninle birlikte görünmek isterler. Magill Cumhuriyetçilerden adaylığını koymayı düşünüyor ve...»

Joseph, «Anlamadım,» dedi yüzünü ekşiterek. «Bir an önce bitiririz bu işi.»

«Bunun gibi daha bir sürü parti olacak, Joseph.»

«Evet. Başka bir şey var mı?»

«Aklıma gelen bir şey yok.»

«O zaman düşünmeyi bırakıp dinlenelim bari.»

Kemerlerin bağlanmasını bildiren ışık yandı. Yere inerken Joseph pencereden dışarı bakıyordu. Terminalin önünde bekleşen binlerce insanı gördü. Gözlem terası dolup taşmıştı. Koltuğuna yaslanırken, St. Peter Alanından da beter, diye düşündü.

Uçak terminal kapısına varınca Emil, Joseph'e ceketini uzattı. Kapı açıldı, merdivenlerden çıkan kırk yaşla-

rında iyi giyimli bir adam içeri girdi.

«Mr. Turner?» dedi adam kimliğini göstererek. «Adım David Otley, ABD Gizli Servisinden. Başkan tarafından güvenliğinizi sağlamakla görevlendirildim, efendim. Gümrük yoklamasından geçmenize gerek yok, dışarda bir araba bizi bekliyor.»

«Bir olay çıkacağından mı korkuyorsunuz?»

«Hayır, ama bu kadar çok insan bir arada bulununca, ne olacağını kimse kestiremez.»

Rothstein öne çıktı. «Mr. Turner havaalanı tesislerinden bir an önce çıkmak istiyor. Waldorf Otelinde kalmak niyetindeyiz. Olur mu?»

Görevli başıyla onayladı. «Evet, efendim. Fakat... Başkan Yardımcısının burada olduğunu biliyorsunuz, değil mi?»

«Biliyoruz.» Joseph diğerlerine uçaktan inmeleri için başıyla işaret verdi. Kapıya doğru giderlerken Louise yanına gelip güç vermek için elini sıktı. Joseph derin bir soluk aldıktan sonra kapıya doğru yürüdü.

Kapıda gözüktüğü an havaalanını dolduran kalabalıktan büyük bir gürültü kaptu. Joseph merdivenlerin tepesinde soğuktan kasılmış halde durarak kalabalığın içinde Maggie'nin kestane renkli saçlarını görmek için arandı.

Ama kimseyi seçemedi.

New York Polis örgütü kalabalığı güçlükle kontrol ediyordu. Joseph'in içini birden bir korku dalgası kapladı, elinden geldiğince bunu bastırıp merdivenlerden indi. Birden peşpeşe silah atışları duyunca irkildi. Dönüp baktığı zaman Deniz Kuvvetleri tören birliğinin selam atışı yaptığını gördü. Deniz Piyade Bandosu marş çalmaya başlayınca, Joseph'in korkusu bir anda mahçubiyete dönüştü. Merdivenin altında Başkan Yardımcısı Ruddock öncülüğünde karşılama heyeti dizilmişti. «Bir an önce şu işi bitireyim,» diye kendi kendine mırıldandı.

Ayağını asfalt zemine basar basmaz on kadar gizli servis görevlisi hemen koruma durumlarını aldılar.

Joseph, Carl Ruddock'un önüne gelince, Başkan Yardımcısı kendisine uzanan eli sıkarken diz çöktü. Joseph adamın elini hafifçe sıkarak kalkmasını belirtti. Başkan Yardımcısı fırsatını bulur bulmaz söyleyeceklerini söyledi. «Amerika Birleşik Devletleri ve Amerika halkı adına size hoşgeldin demekten onur duyarım, Kutsal Peder.»

Joseph, «Sağolun,» dedi. «Lütfen bana Joseph deyin. Kutsal Peder halen Roma'da.»

«Tabii, efendim, başüstüne.» Ruddock bocalayıp yine eğilir gibi oldu, sonra çabucak yanında bulunan Vali Jeff Magill'i tanıttı.

Magill ağzı kulaklarında, Joseph'in elini sıktı. «Yuvana hoşgeldin, Joseph, bu bizim için çok büyük bir onur.» Başkanlık düşleri içindeki Magill sağındaki adama döndü. «İşte görkemli kentinin Belediye Başkanı Charles Wyatt.» Wyatt, Joseph'e elini uzatırken, bir yandan da gazetecilerin resim çektiğinden emin olmak için gözleriyle çevresini taradı. «Eğer belediyemizin senin için yapacağı herhangi bir şey varsa, bir telefon etmen yeter.»

«Sağolun,» dedi Joseph.

«Bir ara otel odana uğramak isterim, Joseph,» dedi vali. «Oturup bazı şeyleri rahatça konuşabilelim. Katolik değilim ama oldukça dindar bir insanımdır. Senin istismar edilmeni istemiyorum.»

Emil, «İlginize teşekkür ederiz,» dedi ve Joseph'i bir an önce oradan uzaklaştırmak için çekti. «Size bir randevu ayarlayıp hemen bildiririz.»

Joseph karşılama heyetinin geri kalanını kısa zamanda geçiştirdikten sonra Gizli Servis ekibinin şefine döndü. «Mr. Otley, bizi almak için bir otomobilin beklediğini söylemiştiniz.»

Otley. «Evet, efendim,» diye fırlayarak eliyle bekle-

yen otomobile işaret etti.

Joseph, Emil, Louise ve Jerry güvenlik içinde yerlerini aldıktan sonra, Otley telsizle son komutlarını verip arabaya bindi ve hareket ettiler. Joseph pencereden dışarı bakarken, ne Otley'in telsizle verdiği komutları, ne de gelen yanıtların farkındaydı; aklı gözlem terasında bir an için görüp kaybettiği Maggie'deydi.

Yol boyunca peşlerine takılan otomobillerin sayısı artmıştı. Otley arkasına dönüp, «Havaalanından beri bütün otomobiller peşimizden geliyor,» dedi. «Otelinize çok çabuk girmeniz gerekecek.»

Otel müdürü onları büyük bir gösterişle karşıladı. «Bizim için büyük bir onur, çok büyük bir şeref. Başkanlık Dairesi sizin için hazırlanmıştır.»

Joseph isteksiz isteksiz Emil'e baktı.

«Her neyse,» dedi Emil. «Şimdi tartışacak zamanımız yok.» Eliyle dışarda biriken kalabalığı gösterdi.

Asansöre giderken tiz bir ses yükseldi. «Joseph Amca!» Seslenen Amy Stanton'du; yanında John, Bonnie, Sammy ve Rosa duruyorlardı. Joseph yanındaki adamlardan sıyrılıp hemen onların yanına gitti.

Joseph, «Durun bir dakika,» dedi. «Kimse kıpırdamasın. Sizi şöyle hep birlikte bir göreyim.»

Amy birden Bonnie'nin elinden kurtularak kendini Joseph'in kollarına attı.

«Seni seviyorum, Joseph Amca.»

Joseph, «Ben de seni seviyorum, tatlım,» dedi ve küçük kıza sımsıkı sarıldı. Daha sonra dostlarının yanına gidip birer birer tümüyle kucaklaştı. Bonnie uzanıp onu alnından öptü, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. John kolları arasında Joseph'i herkesten fazla tuttu. Sammy ve Rosa çekingendiler.

«İkiniz de gelin bakayım buraya!» dedi Joseph. Her ikisini de kolları arasına aldı. «Bildiğiniz Joseph'im, yahu!

Sizi gördüğüme çok sevindim!» Joseph'in çocuksu coşkusu ikisinin de çekingenliğini gidermişti. Rosa mutlu gözyaşlarını neşeli seslerle boşaltırken Sammy, Joseph'in sırtına adamakıllı bir tokat indirdi. «Biliyordum, değişmeyeceğini biliyordum. Bizim Joey'miz değişmez!»

Arkadan Otley'in sesi duyuldu. «Artık gitmemiz gerek, Mr. Turner. Otelin lobisi sizi görmek için gelenlerle doluyor.»

«Haydi,» dedi Joseph, arkadaşlarını asansöre doğru götürerek.

Otley ve yardımcıları Başkanlık Dairesini son kez gözden geçirdikten sonra ayrıldılar. Emil, Louise ve Jerry telefonlar ve kapıya gelenlerle ilgilenirken, Joseph bütün sabahı arkadaşlarıyla söyleşerek geçirdi.

Vatikan duyurusu üzerine Joseph'in tüm dostları büyük sıkıntılara girmişti. Muhabirler başlarından eksik olmamış, ona haber ulaştırması için yalvaran çaresiz insanların ardı arkası kesilmemiş, meraklı tipler evlerinin çevresini sarmıştı. Ciddi bir olay olmamış ama özel yaşamları epey etkilenmişti. «Ama Maggie dayanamadı,» dedi Bonnie ve o ana dek Joseph'in soramadığı soruyu yanıtladı. «Ne yazık ki, ondan hâlâ bir haber alamadık, Joey. Çok üzgünüm.»

Joseph hemen Sammy'e dönüp inşaatın gidişi hakkında bilgi istedi. Sammy geçici olarak yeni bir iş arkadaşı bulmuştu kendine. «Ama geçici olduğunu biliyordu, ta ki senden haber alıncaya dek.»

Rosa artık daha sık kiliseye gittiklerini söyledi. «Ama şimdi bizden söz etmeyelim, Joey,» dedi. «Sen anlat.»

Joseph elinden geldiğince dostlarının sorularını yanıtlamaya çalıştı. Gerçekten iddia edildiği gibi 'Tanrı'nın İkinci Oğlu olup' olmadığını bilmemesine Sammy ve Rosa çok şaşırdılar. Ama artık eskisi gibi bu iddiayı inkâr etmediğini söyleyince ikisi de rahatladı.

John'un sorularına yanıt verirken, Roma'daki günlerinin bütün acılarını ve kararsızlıklarını boşalttı. Özel bir güce sahip olduğunu kabul edişini ve buna neden olan olayları anlatırken, herkes can kulağıyla dinlemekteydi. Joseph, Carlo Lambessi mucizesinden söz edince, Sammy ve Rosa haç çıkardılar. «Ama,» dedi Joseph sözlerinin sonunda. «Hiç de benim sandığım gibi olmadı. Bana ne yapacağımı söyleyen bir ses falan duymadım, gerçekten yapabileceğimden de emin değildim. Hâlâ da neyin mümkün olduğunu ve gücün nereden geldiği konusunda bir kesinlik yok, ama...»

John, «Ama artık önemi kalmadı herhalde,» diye sonunu getirdi.

Joseph, «Evet,» dedi gülerek. «Kalmadı ya.»

Bir süre konuşmadan oturdular.

Bonnie, «Biraz değişmişsin, Joseph,» dedi. «Hemen göze çarpmayan fakat önemli bakımlardan değişmişsin. Daha ciddi ve nasıl söyleyim, daha derin düşünür olmuşsun.»

Rosa da başını sallayarak Bonnie'ye katıldığını belirtti.

«Galiba haklısın,» dedi Joseph dalgın dalgın. «Ben de kendimi farklı hissediyorum. Eskiden yalnız binaların tepesinde kendimi böyle hissederdim. Görüş uzaklığım çok uzun ve açık, tümüyle içime kapanmış fakat dünyayla, altımdaki binayla ve çevremdeki insanlarla ilişki içinde olurdum. Bir başıma oluşumun farkındaydım ama yalnız hissetmezdim kendimi ve her bir hareketimin önemi olduğunu bilirdim. Korkusuz fakat son derece dikkatli. Bu duyguları yalnızca binanın en yüksek noktasında bulunurken duyardım. Dün gece yine böyle hissettim, hâlâ da geçmiş değil.» Bir an sustu, aklından Carlo geçti. «İşte böyle. Şimdi artık her şeyi biliyorsunuz. Bana bir dakika izin verin.»

Joseph içeri gidince, Sammy odanın öbür ucunda oturan Emil'e seslendi. «Mr. Rothstein, size bir şey sorabi-

lir miyim?»

«Tabii,» dedi Emil yanlarına gelerek.

O ana dek herkesin kaçınmak istediği soruydu bu.

Sammy, «Gazetelerde,» diye ciddi ciddi başladı. «Kehanete göre, Joseph'in Kutsal Cuma'ya dek tanrısal korunması olduğu yazıyordu. Gerek Rosa, gerek ben bunun ne anlama geldiği konusunda endişeliyiz.»

John, «Biz de öyle, Sammy,» dedi.

Emil başıyla anladığını belirtti. «Ne anlama geldiğini kesin olarak bilmiyoruz. Eğer ölecek anlamına geliyor diye endişe ediyorsanız, bunu böyle düşünmenize neden yok, ama bilemeyiz tabii, olabilir de. Bir de unutmayalım, kehaneti okuyan ya da duymuş olan yalnız bizler değiliz. Birisinin ortaya çıkıp bunu sınamaya kalkması çok olası.»

John, «Birinin ortaya çıkıp onu öldürmeye kalkacağını mı söylüyorsunuz?» diye sordu.

«Olamaz!» diye araya girdi Sammy.

John, «Ama akla yatkın bir olasılık, Sammy,» dedi. «Salt ün kazanmak için buna kalkışacak bir sürü kaçık var.»

Emil, «Evet, böyle bir şeye karşı hazırlıklı olmalıyız,» dedi. «Ne yapıp yapıp hep birlikte onu korumalı, dikkatli olmasını sağlamalıyız.»

Joseph, «Kimin dikkatli olmasını sağlamalısınız?» dedi odaya girerken. Herkes başını kaldırıp üzgün üzgün ona baktı.

Joseph odadakilere birer birer baktı. «Ee, kimse ne olduğunu bana söylemeyecek mi?»

John, «Kehanet hakkında konuşuyorduk, Joey,» dedi. «Son bölümünü.»

«Bırakın onu zamanı gelince düşünelim. Şimdi yarın ne yapacağım, dört ay sonrasından çok daha fazla düşündürüyor beni. Her şeyi sırası geldiğinde dert edelim, tamam mı?»

«Joseph,» dedi Emil. «Seninle konuşmamız gereken bazı konular var... hemen ele almak isteyeceğin şeyler olabilir.»

«Peki. Sammy, Rosa, sizinle yarın görüşür müyüz?»

«Tabii, ne zaman istersen.»

Joseph, «Kentte ne kadar kalacaksınız?» diye sordu John'a.

«Daha birkaç gün buradayız. Warwick'de kalıyoruz.»

«Sabah kahvaltıda buluşalım mı?»

«Buluşmanızı burada yapsanız iyi olur,» dedi Emil. «Korkarım dışardaki kalabalık yüzünden Joseph'in çıkması çok güç olabilir.»

Joseph, «O zaman bir şeyler düşünürüz,» dedi. «Burada da Roma'daki gibi kapanıp kalmak istemiyorum. Neyse, sabah sana telefon ederiz.»

Ayrılmadan önce bir kez daha birbirlerine sarıldılar. Herkes dostluklarının yepyeni bir aşamaya girdiğinin bilincindeydi. Joseph'in bundan böyle süreceği yaşam tümünün yaşamını da düşünemeyecekleri kadar değiştirecekti.

OTUZ

Ertesi sabah kahvaltı olmadı.

Pazar sabahı olduğunda, Joseph öylesine bir faaliyet içine girmişti ki, kendi üzerine çöken sorunlarla bile uğraşacak çok az zamanı kalıyordu. Arkadaşlarına telefon edip buluşmalarını erteledi. Dostlarının kim olduğu öğrenilir öğrenilmez haber derhal yayılmış, kalabalığın içinden zor kurtulmuşlardı. Bunun üzerine Joseph onların bir süre otelden uzak bulunmalarına karar verdi.

İlk gece Emil'in dışarda bekleşen yüzlerce insana du-

yuru yaparak Joseph'in daha birkaç gün halk önüne çıkmayacağını ve açıklama yapmayacağını bildirmesine karşın, kalabalığın çoğu ertesi günden önce dağılmadı. Polis yardımı gerekti. Yine de bunu izleyen günlerde küçük gruplar belirerek kimi «Kutsama!» isteyen, kimi öfkeli sloganlarla «Sahte Peygamber»i lanetleyen pankartlar taşıyarak otelin önünde dolaştılar. Kaldırımın üstünde sık sık küçük kavgalar çıkmaktaydı.

Louise, «Şimdi bize sıkı bir kar fırtınası gerek,» demişti, fakat New York kışı hiç de yardımcı olmamış, giderek yumuşayarak hafif, soğukça bir rüzgârla hüküm sürmekteydi. Karların da giderek erimesiyle otel önünde bekleşenlerin sayısı artıyordu.

Tanrı'nın Oğlu'nu konuk etmenin zevkiyse otel yöneticileri için gittikçe azalıyordu. Koridorlarda, lobide sağa sola koşuşan insanların yarattığı sıkışık trafik otelin olağan işlerini aksatmaktaydı.

Otel müdürü bir şey söylememişti, fakat Joseph neden olduğu güçlüklerin farkındaydı. Öte yandan da, kendini yine kapana kısılmış gibi hissediyordu. İnsanlardan ayrı kalışı ve soyutlanışı Roma'dakinden beterdi, ama gerek Emil, gerek Louise kapıdan çıktığı zaman asansöre kadar bile gidemeyeceğine inandırmışlardı onu. Bu durum hiç de aklında tasarladığı «insanlarla bir arada olma» fikrine uymuyordu. Otel odasına kapanmak bütün düşüncelerine ters olan bir şeydi.

Yaşayacak bir yeri olsun istiyordu; kalabalığın saldırısına uğramadan, özgürce gidip gelebileceği bir yer. Salı sabahı Sammy aradıkları koşullara uygun bir ev aramak için işe koyuldu. Büyük bir ev olmalıydı, ayak altında olmayacak, metro ve otobüs istasyonlarına yakın ve en önemlisi, ucuz olacaktı.

Para azalmıştı. Joseph otelin parasız ağırlama önerisini bir geceden sonrası için kabul etmemişti. Sürekli gel-

mekte olan bağışları da geri çeviriyordu. Kendi giderlerini kendileri ödeyeceklerdi. Bankada bulunan birkaç bin doları fazla dayanacağa benzemiyordu.

İlk hafta Joseph'in tüm saatleri gelen telefon ve postayla uğraşmakla geçti. Otel santralı yalnızca çok acil başvuruları ya da ellerine verilen listedeki kişilerin telefonlarını bağlıyordu ama yine de telefon bir dakika bile boş kalmamıştı. Çeşitli siyasal dinsel ya da sosyal örgütler ivedi olarak Joseph'in ya düzenledikleri toplantılara katılmasını ya da ürünlerini veya davalarını desteklemesini istiyorlardı. Demir İşçileri Sendikası başkanı bir binanın açılışında hazır bulunması için çağırıda bulunuyordu. Bir lastik firması yeni çıkardığı «yolda bırakmaz» lastikleri için Joseph'in adını kullanmak, Dünyanın Yok Edilmesini Önleme Derneği başkanıysa böcek ilacı üreticilerine karşı yapacakları büyük yürüyüşte Joseph'in öncü olmasını istemekteydi. Bu arada çeşitli dışişleri bakanları karşılıklı görüşmeleri başlatmak ve kendi devlet başkanlarının ziyareti için başvurmuştu. Senatörler, meclis üyeleri ve eyalet valileri de randevu istiyorlardı.

Hasta, çaresiz ve mutsuz insanların dua, kutsama, şifa, bağışlama ve para için yalvaran mektupları odanın bir köşesinde torbalar halinde yığılıydı.

Dostları bu durumda ona yardımcı oluyordu. Telefonları Emil üstlenmişti. Louise ise basınla uğraşıyor, en önemli gördüğü başvuruları karar vermesi için Joseph'e iletiyordu. Joseph'in büyüdüğü yetimhane acil yardım istemekteydi. «Joseph Turner Derneği» adında bir örgüt yetimhaneyi bir türbeye çevirmek için satın alma girişiminde bulunmuştu. Gazeteler ve dergiler Joseph Turner'ın özel yaşamı ve huyları üzerine söylentilere dayanan abartmalı haberlerle doluydu. Bunlardan bazıları sorun çıkaracak nitelikteydi, özellikle mucizelerle ilgili olanları. Louise basına yaptığı açıklamalarda mucizelerin yalnızca

inşaattan düşme, tabanca yarası alan adamın kurtarılışı, yangından çocukların çıkarılması ve Carlo Lambessi olayından ibaret olduğunu bildiriyordu. Vatikan Carlo Lambessi haberini pazar gecesi hemen yayına vermişti.

Basına verilecek haberlerde Joseph, Louise'den çok dikkatli olmasını istemiş, arkadaşlarının başını derde sokacak herhangi bir bildiriden kaçınmasını söylemişti. Daha şimdiden Mrs. Rodriguez'in hapishanedeki kocası iki üç gazetede çıkmıştı. Joseph, Louise'den özellikle Margaret Dillon hakkında bir şeyler bulmasını istiyor, bir yandan da haber konusu olmaması için elinden geleni yapmasını rica ediyordu. O ana dek şansları iyi gitmişti.

Joseph'in reklam aracı olarak ilk kullanılması televizyonda oldu. Bir basketbol topu reklamında elinde topla beliren bir genç, «Tıpkı Joseph Turner'la birlikte oynadığımız top gibi,» diyordu. «Demir işçisi bebekler, üç metrelik yüksekliğe tırmanır, düştüğü zaman sıyrık bile almaz» bir ay içinde piyasaya sürülecekti. Dünya Sigorta Şirketi grup planlarını tanıtırken, «Joseph Turner'ı Demir İşçileri Sendikasında korumakta olan plan,» diyordu. Yoksulları Koruma Derneği Noel kampanyasına Joseph'in iki yıl önce imzaladığı bağışladığı kartı kullanarak başlamıştı.

Jerry yardım edebilmek için işinden izin aldığını söyledi. Telefon başında bekleyenlere yardım etti. Gazetelerle uğraşanlar çok yorulduklarında onların yardımına koşuyordu.

John, Bonnie ve Amy'i Provincetown'a göndermiş, kendisi de Waldorf'a gelerek Joseph'e katılmıştı. Öncelikle din örgütlerine yanıt vermeyi üstlenerek gerektiğinde telefon ve posta gruplarına da yardım ediyordu. Joseph danışmak için John'a öyle sık gerek duyuyordu ki, John eve dönüşünü belirsiz bir tarihe kadar ertelemek gereğini

duymuştu. Bonnie ve Amy'i de her şey yoluna girdikten sonra çağırmayı düşünüyordu.

*
* *

Beş kişilik ekip vardiyalı olarak çalışıyor, birkaç saatlik uykuyla yetiniyorlardı. Uyandıklarında telefonları yine çalar, mektup yığınını daha da büyümüş buluyorlardı.

Randevu isteyenlerin ardı arkası kesilmiyordu. John, Emil ve Joseph oturup bir program yaptılar. Daha listenin ortasına gelmeden on bir ay dolmuştu. İşin içinden çıkılır gibi değildi.

Perşembe gecesi olduğunda artık yorgunluk ve baskı dayanılmaz hale gelmişti. Tümünden az uyumuş olan Joseph, herkese durmasını söyledi.

«Tamam artık, arkadaşlar,» dedi önündeki kâğıtları ve kalemini bir yana iterek. «Artık ateş-kes ilan ediyoruz. Soluk almamız gerek. Artık tek bir şeyi düşünecek halim kalmadı. Telefonu fişten çıkarıyoruz. Kapıya da 'Rahatsız Etmeyin' levhasını asalım. Jerry, sen evine, karının yanına git. Louise, buraya geldiğimizden beri sen de evine gitmiş değilsin. Hepimizin doğru dürüst uykuya ihtiyacı var. Artık...»

Yine telefon çaldı. Joseph içinde bir hoplama hissetti. Maggie miydi? Her telefon çaldığında bu umuda kapılıyordu. Dört günden beri aralıksız çalan telefon bu umudunu hâlâ kırmamıştı. Bu kez aldırmamaya çalıştı.

Louise, «Ben bakayım mı?» diye sordu.

Joseph, «Umurumda değil,» dedi ayağa kalkarak. «Ben yatmaya gidiyorum.»

Telefon yine çaldı.

Jerry, «Ben bakarım,» dedi, Joseph odadan çıkarken. Telefonu açtı. «Mr. Turner'ın dairesi... Kim? Evet, efendim, bir dakika lütfen.» Jerry telefonun ağızlığını eliyle

kapadı, çok heyecanlı görünüyordu. «Aman Tanrım, arayan Başkanın kendisi! Joseph'i istiyor. Ne diyeyim?»

Louise, «Uyuyor de, yarın sabah yine arasın,» dedi.

Jerry bocaladı. «Alay mı ediyorsun, arayan Amerika Birleşik Devletleri Başkanı!»

Emil, «Kim olursa olsun,» dedi sinirlenerek. «Joseph'in uyuması gerek. Şu anda bizim görevimiz onu korumak.»

«Peki, peki,» dedi Jerry; genzini temizleyip telefonu yine kulağına yapıştırdı. «Alo, Sayın Başkanım. Yo, hayır Joseph değilim. Simdi uyuyor. Hayır, efendim, uyandıramam. Uyandırmayacağım. Adım Matthews, Jerry Matthews. Evet, efendim, anlıyorum, sekreteriniz bugüne dek tam iki kez aramış.» Jerry bıkkınlık içinde ellerini yukarı kaldırdı. «Bakın, fırsatını bulur bulmaz sizinle görüşecektir, Sayın Başkanım. Tamam. Tanrı sizi de korusun.» Jerry telefonu kapadıktan sonra ağzı kulaklarına vardı. «İnanamıyorum, yahu,» dedi son derece hoşnut bir tavırla. «Galiba artık kişiliğim gelişiyor. Az önce konuştuğum adam Amerika Devlet Başkanı'ydı.»

Louise, «Öyle,» dedi. «İyi ettin, A. B. D. Başkanı'na s..tirip gitmesini söylemekle. Birinin bunu ona çoktan söylemiş olması gerekirdi. Haydi, şimdi. Polislere söyleyelim de bizi evlerimize götürsünler.»

*
* *

Ertesi sabah Joseph erkenden kalkmıştı. John odaya girdiğinde, onu masa başında programlara bakarken buldu. «İçinden çıkabildin mi?» diye sordu.

Joseph uzanıp takvim sayfalarını aldı, buruşturup top yaparak çöp sepetine fırlattı. «Bu iş böyle yapılmaz, John. Böyle yürümez.»

John kıkır kıkır güldü. «İyi bir uykunun kafanı açacağını biliyordum. Ne yapıyoruz şimdi?»

«Artık kendim bildiğim yolu uygulayacağım. Bu sabah aklıma bir fikir geldi, ama üzerinde konuşmadan önce biraz daha düşünüp geliştirmem gerek. Sammy dün gece telefon etti mi?»

«Evet, uygun bir yer bulamamış daha.»

«Olsun. Bir daha aradığında mutlaka onunla konuşayım. Önemlidir. Bu sabah aklıma bir yer geldi... Bir kez Frankie Corollo'yla birlikte gittiğimiz bir yer... Sammy'nin gidip burayı görmesini istiyorum. Eğer hâlâ boşsa çok iyi olur.»

OTUZ BİR

Joseph'in aklına gelen yer Greenwich Village'ın biraz kuzeyinde, Beşinci Avenue'ya yakın, altı depo olan samanlıktan bozma bir evdi. Frankie Corollo'nun kardeşi burada oturmuştu bir süre; Joseph'le Frankie bir ay önce bir akşam buraya gelmişlerdi. Ertesi gün Frankie kardeşinin ay sonunda California'ya taşınacağından söz etmişti.

Sammy gidip gördükten sonra telefon etti ve, «Nefis bir yer, Joey,» dedi. «Bölümler halinde birkaç oda, bir mutfak ve bir banyo yapmışlar. Alttaki depo metruk gibi, haftada bir kez ikmal yapıyorlar yalnızca. Geceleri bütün işyerleri kapanıyor, ortalarda kimse kalmıyor. Sabah yediye dek o sokak hemen hemen boş gibi. Evin arkadan bir girişi bile var.»

«Çok iyiye benziyor. Parası ne kadar?»

«Pek ucuz değil. Ama verebilirsin sanıyorum. Senin daha önce söylediğin fiyattan yüz dolar daha fazla. Evle başka ilgilenenler de var, ama ev sahibi seninle konuşabilmem için bana on beş dakika süre tanıdı.»

Joseph, «Hemen tut,» dedi duraksamadan.

Ertesi hafta taşındılar. Rosa temizlik yaparken, Sammy çalışmaları için gerekli masa ve koltuklarla altı tane yatak sağladı. Emil telefon şirketindeki bir tanıdığı aracılığıyla hemen telefon bağlanmasını sağlayıp mektuplar için bir posta kutusu edindi. John, Emil ve Joseph, Waldorf Otelinden gece yarısı ayrıldılar. Otley dışında kimseye bilgi verilmedi. Otley bunu çok sakıncalı bulduysa da gizlice çıkabilmeleri için gerekeni yaptı. Dışarda bekleyenlerin dikkatini saptırıp Joseph ve arkadaşlarını otelin servis kapısından çıkardı.

*
* *

Otley, «Burada uzun süre gizli kalamazsınız,» dedi homurdanarak. «Elimizden geldiğince farkedilmemeye çalışırız ama eninde sonunda birinin dikkatini çekecek kuşkusuz. Bu durumda bu yer hiç uygun olmaz. Manhattan'ın ortasında savunması zor bir yapı.»

Joseph, «Eminim siz yine bir şeyler yaparsınız,» dedi hin hin gülerek.

*
* *

Ertesi sabah erkenden Louise, Jerry, Sammy ve Rosa, Joseph'in ricası üzerine kahvaltı masasında buluştular. Rosa kahvaltı servisi yaparken, Joseph yeni planını açıklamaya başladı.

«Dışarı çıkıyorum.»

Hepsi şaşkınlık içinde ona bakakaldı. Emil, «Dışarı nereye?» diye sordu.

«New York sokaklarına. İnsanların bulunduğu yerlere.»

Çevresindeki yüzler endişeyle gerildi. «İyi ama, nereye? Hangi insanlara? Hem yolunu kimse kesmeden nasıl gideceksin?»

Joseph cebinden dört tane özenle katlanmış mektup çıkardı ve masanın üstüne yaydı. «Beni çok etkileyen birkaç tane mektup sakladım. Gerçekten yardıma gereksinmesi olan insanlardan, benim vermek istediğim yardıma muhtaç olanlardan. Şunu dinleyin, bakın... Harlem'li bir çocuktan.»

Annem devamlı içiyor, yiyecek pek bir şeyimiz yok, durumumuz çok kötü. Arkadaşlarım at yarışlarında bahis taşıyorlar ama ben istemiyorum. Dediklerine göre, sen de çocukken yoksulmuşsun, nasıl bu duruma geldin?

Claude

Bir başka mektup da şöyle...

Size karım hakkında yazıyorum. Çok korkuyor. Ben yaşlıyım. Doktor her an ölebileceğimi söyledi. İki oğlumuz da savaşta öldü, hiç dostumuz yok. Ben ölürsem karıma bakacak kimse yok. Her gün parkta oturuyoruz. Karım gittikçe daha çok korkuyor. Ona ne söyleyim bilemiyorum. Artrozu var, canı çok yanıyor ama korkusu daha kötü. Çevrenizde daha beter dertleri olan bir sürü insan olduğunu biliyorum. Ama danışacağım başka kimse de yok. Birlikte geçireceğimiz şu kısa zaman böylece heba oluyor. Ona iki satır bir şey yazabilir misiniz? Yaşama bağlanmasını sağlayacak bir iki söz?

Saygılar, Albert Kochinsky

Joseph, «Yaşama bağlanmasını sağlayacak bir iki söz,» diye son satırı bir kez daha okudu. «İşte gidip konuşmak istediğim böyle insanlar, en azından başlangıç olarak. Onlar bana gelemiyor, o zaman ben onlara giderim.»

John, «İyi ama, ne yapacaksın?» diye sordu. «Yalnız-

ca gidip görünecek misin? Birdenbire sihirbaz gibi kapılarının önünde mi bitivereceksin?»

«Aynen öyle.»

«Ama nasıl?»

Joseph, Sammy'e döndü. «Sam, senden büyük bir iyilik yapmanı isteyeceğim. Sana ihtiyacım var. Eğer Frankie'yi kandırabilirsem, bir süre benimle kalır mısın?»

«Tabii, Joey. Seve seve.»

«Güzel. O zaman ne istediğimi anlatayım. Yarın sabah saat altıda beni alıp Tompkins Square Park'ına götüreceksin. Hani şu yaşlı çiftlerin sık sık oturmaya gittikleri park. Sonra da şu adrese gideceksin...» Sammy'nin eline yırtık bir zarf verdi. «Ve orada karşına çıkacak olanlara parkta bir dostlarının beklediğini söyleyeceksin. Sonra bir de buraya gitmeni isteyeceğim...» Joseph yeni bir adres verdi. «Claude'u bul, hangi okula gittiğini öğren ve öğlen tatilinde beni okul bahçesinde beklemesini söyle. Otley daha önceden bu yerleri kontrol edip isterse adam yerleştirebilir. İşim bitince, her şey yolunda giderse, daha birkaç yere uğrayabilir, sonra buraya döneriz. Yapacağım şey öyle herkesin mucize dediği türden büyük işler değil, yalnızca insanlarla konuşmak, ne gereksindiklerini ve benim ne yapabileceğimi öğrenmek istiyorum.»

Kimsede konuşacak hal kalmamıştı.

Louise, «Otley fıttıracak,» dedi sonunda.

Jerry, «Joseph, bunu yapamazsın!» dedi. «Çok tehlikeli!»

«Kim için tehlikeli, Jerry? Benim için mi? Hiç sanmıyorum. İçimde çok güçlü bir duygu var. Hem ne olursa olsun bunu denemek zorundayım.»

*
* *

Hiçbiri Joseph'in kararını değiştirmedi. Ertesi sabah saat altıda Sammy Chevrolet'sini deponun arka kapısına

yanaştırdı. Joseph kalın bir yün ceket ve başına gözlerinin üstüne kadar indirdiği bir şapka giymiş, yüzünün büyük bir bölümünü örten bir atkı sarınmıştı. On beş dakika sonra Tompkins Square Park'a vardılar. Otley ve iki adamı uygun bir uzaklıktan izlerlerken, Joseph ağaçların altında bir bank buldu ve gidip oturdu. Yarım saat boyunca parkta koşanları, köpek gezdirenleri izledi ve yeniden açık havada bulunabilmenin tadını çıkardı.

Çok geçmeden yaşlı, iki büklüm bir adam kolunda karısıyla birlikte parktan içeri girdi ve kararsızlık içinde bakındı. Joseph ayağa kalkarak onlara işaret etti. «Mr. ve Mrs. Kochinsky? Buraya gelin, buradayım.» Yaşlı karı koca kuşkulu kuşkulu durunca, Joseph, «Merak etmeyin... bakın her yanımızda insanlar var,» diye seslendi. Yaşlı çift çekine çekine yaklaştılar.

Joseph, «Lütfen oturun,» diyerek kendisi oturup yanına oturmalarını işaret etti. «Ben Joseph Turner'ım.»

Her ikisinin de gözleri büyüdü Joseph'in adını duyunca. Öne eğilip yüzüne dikkatle baktılar, sonra şaşkınlık içinde birbirlerine döndüler. «Siz ha! Ama...» diye geveledi yaşlı adam.

«Fazla zamanımız yok, elimden gelirse size yardımcı olmak istiyorum. Mrs. Kochinsky, kocanız bana yazarak acı çektiğinizi ve çok korktuğunuzu bildirdi.»

Kadın başını sallayarak doğruladı ve kocasının koluna sımsıkı sarıldı.

«Korkunuzu nasıl azaltabiliriz?»

Kadın genzini temizledi. «Ne bileyim... yardım isteyeceğim zaman birini bulacağımı bilsem yeter herhalde. Ama yok öyle kimse.» Yaşlı kadının yüzü acılar içinde çizgilenmişti.

«Hiç dostunuz yok mu?»

Hayır anlamında başını salladı.

«Yardım edebilecek bir komşu falan?»

«Hayır. Hepsi de meşgul. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlar.» Kadının duyduğu acı sesinden iyice belli oluyordu. «Bu haksızlık ama. İnsanı bir başına bırakıyorlar. Bunun ne demek olduğunu kimse bilmiyor.»

Joseph elini cebine götürüp birkaç mektup çıkardı ve bunları kadına verdi. «Bunlar da tıpkı sizin gibi insanlardan gelen mektuplar, Mrs. Kochinsky, yaşlı ve üstelik daha şimdiden bir başına kalmış insanlar. Bakın bu,» dedi Joseph, en üstteki mektubu göstererek. «Buraya iki sokak ötede yaşayan bir kadından. Kocası birkaç ay önce ölmüş, çocukları da Arizona'da oturuyor. O da korkuyor.»

Kadın mektupları Joseph'ten alıp bir süre inceledi. Okudukça yüzü yumuşuyordu. Okuması bittikten sonra başını kaldırdı, «Benim durumumda bu denli çok insan olduğunu bilmiyordum,» dedi. «Kaldı ki, benim Albert'im hâlâ sağ.» Dönüp kocasına baktı. «Belki onlara biz yardım edebiliriz, Albert.»

Joseph, «Edebilirsiniz sanıyorum,» dedi.

«Bu çevrede buna benzer insanlar var mıdır dersiniz?»

Joseph. «Olması gerek,» dedi. «Tümü de yaşlı olmayabilir. Ama bir başına ve korku içinde çok insan vardır.»

Kadın yavaş yavaş başını sallıyordu. «Belki hep içime kapanıp kalmışım. Artık başımı kaldırıp çevreme bir bakmalıyım, böyle insanları bulup birbirimize yardım etmeliyiz.»

«Size ihtiyacı olan bir sürü insan vardır, Mrs. Kochinsky.»

«Her şeyi daha açık görmemi sağlıyorsunuz,» dedi kadın kocasının kolunu bırakarak. «Eğer bütün bu insanlara yardım etmeye kalkışırsam, kendi korkumu duyacak zaman kalmaz. Albert'i çok özleyeceğim.» Kocasına sevgiyle baktı. «Ama hiç olmazsa o da beni düşünüp endişe etmez.»

Birlikte bir saat daha konuştular, gözyaşları ve gülü-

cükler içinde geçmişlerinden, oğullarından söz ettiler. Anlattıkça gençleşiyorlardı sanki.

Sonunda Joseph ayağa kalktı. «Artık bundan sonrası ikinize kalıyor.»

Mr. Kochinsky, «Tabii,» dedi minnet içinde. «Bu sabah bize büyük bir iyilik yaptınız. Nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.»

Ettiniz bile,» diyen Joseph tam dönüp arabaya doğru yürümeye başladığı sırada durup geri döndü. «Mrs. Kochinsky, ağrılarınız için yardım etmemi istemediniz.»

«Yardım ettiniz,» dedi kadın gülerek. «O kadar kötü değil. Yalnızca ara sıra yavaş olmamı hatırlatacak kadar.»

Joseph kadının gülüşüne karşılık verdi ve arabaya girip Sammy'nin yanına oturdu. Son kez pencereden bakıp yaşlı çifte el salladı.

«Haydi, şimdi Harlem'e,» dedi neşe içinde. Sammy'nin sessiz sorusu da böylece yanıtlanmış oluyordu. «Otley'i de merak etmeyin, nasıl olsa yetişir.»

*
* *

Okul bahçesinde Claude ile yaptığı görüşme biraz daha zorlu geçti. İçinde bulunduğu yoksul ortamın çirkinliklerinden ve vahşetinden o yaşta bir çocuğu çekip çıkaracak sözleri bulmak kolay değildi. Kendine bakmasını söyledi çocuğa, şurada burada ne iş olursa olsun çalışmasını öğütleyip tanıdığı birkaç kişinin adını verdi. Fakat bu söylediklerinin yeterli olmadığının farkındaydı; derin bir yaranın üzerine yalnızca küçük bir sargı koymuş oluyordu. Bunun üzerine çocuğa dışarda kendisini bekleyen dünyayı anlatmaya başladı. Onun gibi daha nice yoksul çocuk, tüm zorluklara karşın savaşmış ve sonunda başarılı olmuşlardı. Kendi çektiği sıkıntıları, yalnızlığını ve çalışacak bir iş, umut edecek bir şey bulunca bütün sıkın-

tıların nasıl katlanılabilir olduğunu anlattı.

Claude, Joseph'in bütün söylediklerini can kulağıyla dinleyip her sözünü büyük bir açlıkla aklına yerleştirdi. Fakat Joseph çocuğun yüzündeki acının kaybolmadığını farketti; demek ki, daha derinlere hitap etmesi gerekiyordu. «Claude,» dedi dostça. «Söyle bakayım, senin umutların nelerdir? Neyi düşlersin?»

Çocuğun yüzünde mahçubiyet ve kuşku belirdi. «Düş kurduğumu nereden biliyorsun, bayım? Kafamın içini mi görüyorsun?»

Joseph güldü. «Yoo. Hepimiz düş kurarız, ama bazı insanlar korkunca bu düşlerini çok derinlere gömerler.»

«Benim gibi.»

«Sanmam, Claude. Çünkü sen buradasın. Yardım istemek için elini uzattın. Bu da epey güç ister, umut ister.»

Çocuk başını iki yana salladı. «Annem düş kurmanın saçma olduğunu söylüyor, çocukça bir şeymiş.»

«Annen yanılıyor, Claude. Başka şeylerle karıştırıyor.»

«Sen düş kurar mısın?»

«Tabii kurarım.»

Çocuk bir süre içinden mücadele etti fakat sonunda içindeki kuşkuyu attı.

«Söyler misin bana, Claude?»

Bunun üzerine çocuk boşandı, önce biraz duraksayarak, sonra artan bir hızla... Yaşadığı yoksul mahalleden çıkmayı düşlüyordu, ülkeyi gezmeyi...» Bir kez televizyonda California'yı görmüştüm,» dedi. Okyanusun serin sularında yüzmeyi, sörf yapmayı, kumsalda güneşin altında oturup sosisli sandviç yemeyi, oynayacak bir köpek edinmeyi, Playboy'daki gibi güzel kızları kuruyordu. Düşlerinde hep güneşli günler, konforlu bir yaşam, ferah yerler ve öpecek biri vardı. «Ama bunların hepsi düş tabii,» dedi sonunda, Joseph'in yüzüne dikkatle bakarak.

«Kendinle alay etme, Claude. Düşlerinle de. Onlar se-

ni ayakta tutacaklar.»

Çocuk gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu. «Bayım, sen başka türlü bir adamsın. Kimse beni senin gibi dinlemedi. Ama bu düşleri ben nasıl tek başıma sürdürebilirim?»

«Bugüne dek sürdürmüşsün ya?»

«Evet, doğru.»

«Ee?»

«Sürdürebilirim herhalde.»

«Bundan hiç kuşkum yok. Sana kolayını söyleyeyim mi? Öbür çocuklarla konuş, onlar da kendi düşlerini anlatsınlar.»

«Bilmem ki.»

«Dener misin?»

«Denerim.»

«Başın çok sıkıştığı zaman beni arayabilirsin Claude.» Joseph bir kâğıda adresini yazıp çocuğa verdi. «Eğer beni bulamazsan Sammy Sweet'i gör. O da düş kurmaya bayılır.»

Okul zili çalınca çocuk elini uzattı, Joseph'le el sıkıştılar. Claude sınıfına doğru giderken Joseph'in verdiği kâğıdı değerli bir armağan gibi taşıyordu. Binaya girmeden önce son bir kez dönüp baktı ve, «Başaracağım, dostum,» diye bağırdı.

Evet, dedi Joseph içinden, başaracaksın.

* * *

«Planım yürüyor!» diye bağırdı Joseph, samanlıktan bozma eve döndüklerinde. «Yürüyor!» Karşısına çıkan Louise Ryan'ı kucakladığı gibi havaya kaldırdı. Herkesin içi rahatlamıştı.

«Şansı vardı,» diye homurdandı Otley, Emil'le birlikte geriden gelirlerken. «Hepimizin şansı vardı.»

O gece Joseph büyük bir heyecan içinde arkadaşlarına ne öğrendiğini anlattı. «Aslında öylesine az şey yetiyor ki... onlara yalnızca küçük dünyalarının dışını görmeye yardım edecek, biraz ilgilenip, 'Yahu gözünü aç da bir bak, bu dünyada senin de yerin var,' diyecek biri gerek. Konuştuklarımın tümü de beni dinledi, sanki onlarla konuşan herhangi bir insanmışım gibi.»

Herkes Joseph'in sevincine katılıyordu.

Ertesi gece Joseph biraz daha az mutlu, fakat daha bitkin ve tükenmiş olarak döndü.

John, «Hayrola, Joey?» diye sordu.

Joseph o gün gelen mektup yığınına baktı. «Yorgunluktan herhalde. Ama hayır, hepsi bu değil. Bugün tam yedi kişiyle görüştüm, John, yedi kişi. Öyle çok var ki. Acaba yanlış yoldan mı gidiyoruz?»

«Ama bu senin seçtiğin yol.»

Joseph iç çekti. «Bilmiyorum. Ne kadar işe yaradığımdan emin değilim. Bazı zaman oluyor, konuştuğum kişinin tam can noktasına hitap ettiğimi farkediyorum. Ama zaman oluyor, ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Bu öğleden sonra tüm ailesini... kocasını, çocuklarını ve erkek kardeşini... bir kazada yitiren bir kadınla konuştum. Kadın öyle çaresizdi ki, birden ne hissettim biliyor musun? Yeniden üç yaşındaymışım gibi, onun bütün umutsuzluğumu içimde duydum. Sonunda ona, 'Ellen, sana ne söylememi istiyorsun?' dedim. O da bana, 'Bana yaşayayım mı, öleyim mi söyle, birini seçmem gerek, arası yok,' dedi. Ben de ona istediği şeyi defalarca yineledim. Kadının yüzü birden buruştu, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Meğer ona gereken buymuş. Bunu kadın da biliyordu, John. Çoğu zaten kendileri için ne gerektiğini biliyor ama benim ağzımdan duymak istiyorlar. Sanki dışardan biri söylemezse gerçek değilmiş gibi. Bunların yanında bir de hiç bilmeyenler var. Her iki durumda da, söylediklerimin er-

tesi güne dek işe yarayacağından emin olamıyorum. Beni korkutan, görüşmem gerekenlerin daha sonuna gelmeden görüşmüş olduklarımın yeniden sıraya girmesi. Tabii bundan başka hiç başvurmayan fakat yardıma ihtiyacı olan daha milyonlarca insan olacak. Ama, yine de çok şey öğreniyorum, John, şansımız biraz daha yaver giderse...»

Joseph'in şansı üç gün daha yaver gitti. Dördüncü gün yaşamdan umudunu kesip intihar etmek üzere olduğunu yazan bir gençle Wall Street yakınlarında konuşurken, orta yaşlı bir kadın onu tanıyıp çığlık atarak yanına koştu. Joseph, «Lütfen sakin olun, bayan, tamam, telaşa gerek yok,» deyince susup geri çekildi. Ama artık iş işten geçmiş, yoldan geçenler toplanmaya başlamıştı. Otley hemen araya girip Joseph'i beklemekte olan arabaya götürdü. Joseph konuştuğu gencin omzuna şöyle bir dokunup, «Tamam mı?» diyebildi.

«Tamam.»

Ertesi gün gazeteler tüm olayı yazmışlardı. Daha da ötesi, Joseph'in görüşmüş olduğu birkaç kişiyi bulup onlardan da söz ediyorlardı. TANRI'NIN OĞLU WASHINGTON SQUARE'DE BELİRDİ, bir başka başlık, JOSEPH TURNER GİZLİ BULUŞMALARLA UMUT DAĞITIYOR, diyordu. Arkadaşlarının tüm uyarılarına karşın, Joseph iki gün daha dışarı çıkmaya devam etti; fakat muhabirler olsun, peygamber avcıları olsun artık parkları, oyun bahçelerini ve yürüyüş yerlerini harıl harıl aramaktaydılar. Otley bir kez daha çıkarsa birinin onu tanıyıp eve kadar izleyeceğini söyleyerek Joseph'i ciddi olarak uyardı.

Joseph de vazgeçti, elindeki mektup yığınını Emil'e bıraktı. «Bakalım, bir şeyler yaparız er geç,» dedi, fakat bunu izleyen günlerde kendi odasına çekildi ve büyük bir umutsuzluğa kapıldı. Arkadaşları onu bu durumdan çıkar-

mak için ellerinden geleni yaptılarsa da Joseph'in bunalımı giderek artıyordu.

*
* *

Birkaç gün sonra, gecenin geç saatlerinde John, «Sen öfkeleniyorsun, Joseph,» dedi. «Neden açığa vurmuyorsun? İstediğin gibi davranmana fırsat vermedikleri için kızıyorsun. Neden bunu bir duyuruyla açıklamıyorsun?»

«Haklısın, John. Ama...»

«Joey, artık dışarı çıkıp konuşma zamanı geldi. Söylemek istediğin şeyler var. Yüz binlerce insan da bunları dinlemek istiyor. Kalabalık bir topluluğun önüne çıkmakla ne Bridger'ın durumuna düşersin, ne de Papa gibi olursun. Hâlâ eski Joseph olacaksın. Halk da bunu anlar, konuşmalarını duyar. Bak, elimizde bir yığın çağrı var, bir kutu dolusu öneri. Neden birini seçmiyorsun? Örneğin, Shea'yı deneyebilirsin. Neden olmasın?»

Shea Stadyumu Belediye tarafından 20 aralıkta «Noel mesajı» bildirmesi için Joseph'e teklif edilmişti. Gazetelerde çıkan haberler Tanrı'nın Oğlu'nu görmek umuduyla yeni bir kalabalık dalgası getirmişti kente. Belediye Başkanı Wyatt bu insanlara bir konuşma yapması için her gün Joseph'e yalvarıyordu. Televizyonun da yayınlayacağı bu olay, New York turizmi için büyük bir patlama olacak, Wyatt da tabii, bunu elinden geldiğince kendi yararına kullanacaktı.

Joseph önceleri bu fikre kesinlikle yanaşmadığı halde, John'la yaptığı konuşmadan sonra bunu tüm sorunların çözülmesi için tek akla yatkın yol olarak görmeye başladı.

Sürekli artmakta olan para bağışı da sorun haline gelmişti. Postayla yaklaşık üç milyon dolar gönderilmişti.

Emil, «Biliyorum, bu konuyla uğraşmak hoşuna gitmiyor,» demişti. «Ama parayı ne yapacağımızı bilmem ge-

rek. Hemen hemen gelen her mektuptan para çıkıyor.»

«Peki, Emil. Gönderenlerin kaydını yaptın mı?»

«Evet, istediğin gibi yaptım.»

«Bak şimdi ne yapacağız: Gönderilen her miktarın yüzde onunu alacağız. Bu miktar tüm gereksinmelerimizi ve çok çaresiz olanlara yapacağımız yardımları bol bol karşılar. Geri kalanını iade eder, 'Sağolun, ama tamamını almamıza gerek yok,' der, 'Kime yardım etmeniz gerektiğine siz bizden daha iyi karar verirsiniz,' diye ekleriz. Yardım sandığının başkanlığını yapacak değilim. Her insan kendi sorumluluğunu yüklenmeli.»

Emil, «Ama Joseph,» diye itiraz etti. «Bütün o paraları geri göndermek çok büyük iş. Eğer posta bu hızla gelmeye devam ederse, salt bu işi yapmak günde dört saatimizi alır.»

«Louise'e söyle, basına bir demeç verip para istemediğimizi açıklasın.»

Demeç yayınlandı fakat para yağmuru dinmedi.

Joseph Turner'ın ticari istismarı Noel'le birlikte iyice hızlanmıştı. Makineler bütün gücüyle Joseph tişörtleri çıkarıyordu. Otomobiller için plastik Joseph heykelcikleri, oyuncaklar ve çeşitli kutu oyunları piyasayı sarmıştı. ABC'nin bir yan kuruluşu «Joseph ve Yangın Mucizesi» filminin kopyalarını on beş dolara satışa çıkarmıştı. Amerikan reklamcılığının bütün yaratıcılığı ve enerjisi Joseph'i kullanmaya yönelmişti.

Dinsel gruplar Joseph'in dine çağırıcı konuşmalar yapması için John'a baskı yapıyorlardı. Her ne kadar John, Joseph'in Katolik olmadığını ve kesinlikle hiçbir mezhebi kayırmadığını duyurduysa da, dinsel liderler hâlâ Joseph Turner'ın dini ilkeler konusunda açıklamalar yapmasını ısrarla istemekteydi. Çoğunun en büyük yakınması, eskiden pazar sabahları topladıkları bağışların artık tümüyle «Joseph Turner» örgütlerine gitmesiydi.

Politikacıların görüşme istekleri de giderek artıyordu. Joseph'in, Belediye Başkanı Wyatt, Vali Magill ve Başkan Yardımcısı Ruddock'la çıkan resimleri üzerine muhalefet partileri yaygarayı basmış, «haksızlık» yapıldığını iddia etmişlerdi. Siyasi partiler ve adaylar seçim kampanyalarında Joseph'in hangi partiye eğilimi olduğunu söyleyemedikleri için büyük güçlük çekmekteydiler. Para bağışlarının Joseph Turner'a kayması partileri de kaygılandırmaya başlamıştı. Siyasi partilere büyük bağışlarda bulunanlar artık paralarını tutuyor, Joseph Turner'ın ne yana yöneleceğini bekliyorlardı.

Başkan Dewey Harper bir daha aramadı. Emil Beyaz Saray'a telefon edip tatiller sonrasına dek bir randevu düşünmemelerini bildirdi. Karşılığında ona, Başkan'ın zaten bir randevu düşünemeyecek denli meşgul olduğunu söylediler. Fakat ertesi gün Emil bir uyarı telefonu aldı. Dewey Harper'i ikinci kez geri çeviren biri için... kim olursa olsun... yaşam çok güçleşebilirdi.

Emil bu konuşmaların yalnızca özetini anlattığı halde, Joseph onun büyük endişesini sezmişti. Hiç olmazsa arkadaşlarını bu baskıdan ve gerginlikten kurtarmak için halk önüne çıkmayı ve demeç vermeyi kabul etmeliydi.

Bir gün, kasvetli bir öğleden sonrası Joseph, Emil'e gitti ve, «Pekâlâ, istedikleri olsun,» dedi.

Emil, Joseph'in yüzüne bakınca bu kararı ne denli zorlukla vermiş olduğunu anladı. «Joseph,» dedi. «Sıkıntını hafifletecek herhangi bir yol var mı?»

Bunun yanıtı Joseph'in ağzından bir anda kaçıverdi. «Maggie.»

Emil'in kalın kaşları kalktı. «Onu bulmamı ister misin?»

«Bulabilir misin?»

«Sanırım.»
«Bul onu, Emil.»
«Hemen birini görevlendiririm.»

OTUZ İKİ

17 Aralık günü haber bültenleri Joseph Turner'ın Shea Stadyumunda halkın önüne çıkacağını duyurdular. Fort Lauderdale'de bir istasyon gecenin geç saatlerinde bu olay için yapılan hazırlıklarla ilgili bir program yayınlıyordu. Maggie Dillon televizyonun başında Joseph'e telefon edip etmemek konusunda kendisiyle mücadele içindeydi. Açıp ona yalvarmak, bağırmak ve onu bu işten caydırmak için. Ama böyle bir şey istemeye hakkı olmadığını da biliyordu.

Ağlamak istedi fakat artık dökecek gözyaşı kalmamıştı. Ondan uzak durmak neden bu kadar güç geliyordu ki? Kendi kendine, eğer dönerse ona kötülük etmiş olacağını yineleyip durdu. Ama içinden sürekli olarak Joseph'e dönmesini isteyen ses bir türlü susmamaktaydı.

Yerinden kalktı, içeri odaya telefona gitti, numarayı çevirdi... fakat hemen kapadı.

*
* *

Shea Stadyumunda yapacağı konuşmadan bir gece önce Joseph küçük yatak odasında tek başına oturmaktaydı. Neler söyleyeceğinin bir planını yapmak istediyse de bunu hem gereksiz, hem de yapay buldu. Diğer odalarda hâlâ çalışmakta olan arkadaşlarının seslerine kulak verdi. Bu sesler arasında ikide bir oraya buraya çekilen sandalyelerin ve ayak seslerinin gürültüsü de geliyordu.

Telefon çaldı, yine her zamanki gibi göğsü adrenalin doluverdi. Emil'den, Maggie'yi bulmasını istediğinden bu yana içindeki bu heyecan daha da artmıştı. Halk önüne çıkacağının duyurulmasından beri Maggie'nin her an telefon edip onu arayacağını umuyordu.

Bu gece telefona kulak vermesine bir neden daha vardı: Jerry Matthews'un karısı doğum için hastaneye kaldırılmış, bebek dünyaya gelir gelmez Jerry telefon edip bildirecekti. Ne güzel bir Noel armağanı, diye düşündü Joseph. Birden bu küçük aileye, birlikte geçirecekleri Noel'e gıpta etmeye başladı.

Aslında Rosa elinde bir Noel ağacıyla gelip süslemede yardım etmelerini isteyene dek Noel'in geldiğini bile unutmuştu. Ağacı süslerlerken arkadaşlarını izledi. Geçen yıldan bu yana dostlarından oluşan ailesinin genişlediği için şükran duydu.

Rosa, Joseph için alışveriş yapmaya gönüllü olmuştu. Joseph alışveriş listesinin sonuna, eski mahallesindeki dostlarına, Gençlik Kulübü ve yetimhanedeki çocuklara alınacak armağanları sıraladı. Claude Robinson için alınacak Noel kartına bir de not ekledi. «Hazır olduğun gün California'ya otobüs biletin hazır.» O güne dek son bir ay içinde görüşmüş olduğu insanları düşündü, ona yazan ya da telefonla arayan onca insan vardı. Yarın söyleyeceği şeylerin bu insanlar için yararlı olmasını, bu Noel'in her zaman olduğu gibi yalnızca cicili bicili bir gün olmamasını diledi.

Ev sessizleşmişti artık. Işığı kapatıp soyundu ve uyuması gerektiğini kendine telkin edip yatağa girdi. Ertesi günle ilgili sahneler, çevresini saracak büyük kalabalık bir türlü aklından çıkmıyor, soluğunu kesiyordu. İçindeki endişe arttıkça gözleri de kapanmak bilmiyordu.

Sabahın üçü olduğunda Joseph uyumaya çalışmaktan vazgeçti. Sana bir yürüyüş gerek, dedi kendi kendine.

Kalktı, karanlıkta giyindi ve pencereye gidip sokağı gözetledi. Her ne kadar boş gibi görünüyorsa da sokağın karşısındaki kamyon içinde iki güvenlik görevlisinin beklediğini biliyordu. Bunlardan başka çeşitli noktalarda nöbet bekleyenler de vardı. Dışarı çıktığı haberinin yayılmasından beri güvenlik önlemleri artırılmıştı. Yine kapana kısılmışlık duygusunu verdiği sıkıntıyla sessizce odasından çıkıp kulak kabarttı. Duyduğu hafif horultu sesleri Emil ve John'un uyumakta olduğunu belirtiyordu. Onları uyandırmak, boşu boşuna tartışmaya girip huzurlarını kaçırmak istemedi.

Oturma odasına kadar sessizce yürüdü. Burada Otley kanepe üzerinde uyumaktaydı, fakat belli ki uykusu hafifti. Joseph büyük bir dikkatle kapının kilidini açıp depoya inen merdivene çıktı. Depodan nasıl çıkacağını, burada beklemekte olan gizli servis görevlisini nasıl atlatacağını bilmiyordu, fakat ne olursa olsun kimsenin haberi olmadan tek başına çıkmaya kararlıydı.

Eve geri dönüp oturma odasına geldi. Otley'in telsiz aygıtı hemen yanında, kahve masasının üstünde duruyordu. Joseph sessizce yaklaşıp aygıtı aldı ve odasına döndü. Yatağında yatıyormuş görüntüsünü vermek için battaniye ve yastıkları yerleştirdi. Kendini birden on yaşında, yetimhaneden kaçmaya hazırlanıyormuş gibi hissetti. Sonra bütün dikkatini telsiz aygıtına verdi. Otley'in şifreyi değiştirmemiş olmasını umuyordu. Ne söyleyeceğini bir kez aklında prova ettikten sonra elinden geldiğince resmi bir ses çıkarmaya çalışarak aygıtın düğmesine bastı. «Gözetçi Bir'den bütün birliklere. Çatıya doğru ilerleyen bir yabancı var. Ben burada kalıyorum. Bütün birlikler harekete geçsin.»

Düğmeyi kapattıktan sonra pencereye gitti ve güle rek kamyondan iki adamın ellerinde tabancalarıyla çıkarak yangın merdivenlerine doğru koşuşmalarını izledi.

Sonra oturma odasına gitti ve telsizi sessizce eski yerine bırakarak evden çıktı. Depo merdivenine geldiğinde heyecandan kalbi duracak gibiydi. Merdivenleri üçer beşer atlayıp mahzene indi, oradan da asansörle çıkıp kendini sokağa attı. Binaların gölgelerine sığınarak telaş etmeden Otley'in adamları tarafından görülmeyeceği kadar uzaklaştı.

Sonra koşmaya başladı. Kısa bir süre sonra kasları isyan edince homurdana homurdana yavaşladı. Ama bedeninin böylesine yadsınamayacak denli insan gibi olmasından da hoşnuttu.

Hâlâ açık olan barların önünden geçerken, evlerine dönmekte olanlar onu tanımasın diye paltosunun yakalarını kaldırdı. Ama kimsenin ona baktığı bile yoktu. Bu denli dikkat çekmeyişi harika bir şeydi. Cesareti artıp şansını biraz daha zorlamaya karar verdi ve bir taksiye bindi.

«Nereye, bayım?» diye sordu sürücü.

Joseph bunu hiç düşünmemişti ama birden ağzından çıkıverdi. «Eve.»

«Ne?»

«Bronx'a... 433 Devon Sokağı.»

Paltosuna iyice sarınarak pencereden dışarı bakmaya başladı. Kent Noel için süslenmişti. O güne dek bu süslemelerin güzelliğine hayran kaldığı halde, bu gece böylesine pahalı bir gösteri yapıldığı için bayağı kızdı; sokaklarda yaşayan onca mutsuz insanın yaşamlarına geçirilmiş bir maskeydi bu sanki. Noel geçip süsler kaldırıldıktan sonraysa asıl boşluk bütün çıplaklığıyla çıkacak, bütün o süsler sahte olduğu için de daha da çıplak ve ruhsuz kalacaktı.

Joseph bu düşüncelere dalmışken sürücünün sık sık dikiz aynasına bakarak kendisini izlediğini farketti. Tanıdık bir otobüs durağının yanından geçtikten sonra, «Ta-

mam, burada inebilirim,» dedi. Hemen adama parasını verip herhangi bir soru sormasına fırsat tanımadan arabadan çıktı.

Joseph bomboş otobüs durağına baktı ve birkaç saat sonra yorgun ve uykulu yüzleriyle burada bekleyecek olan işçileri düşündü. Özlemişti burasını, işini özlemişti. Asıl özlediği alışmış olduğu bu yaşamın güvenliğiydi. Bir daha bu otobüse hiç binemeyecek, bir daha inşaatta çalışamayacaktı. Bu gerçeğin kesinliği Joseph'i hüzünlendirdi. Ama bir aşama yapmış olduğunun farkındaydı. Yarın bu insanlardan bazıları Shea Stadyumuna onu dinlemek için geleceklerdi, çünkü farklı olduğuna inanıyorlardı. Joseph eski evine doğru tatlı bir heyecanla yürümeye başladı.

Bir sokak kadar yürüdükten sonra arkasından ağır ağır gelen bir arabanın sesini duydu. Bej renkli bir Plymouth'un içinde üç adam vardı. Adımlarını hızlandırıp kendi kendine meraklanacak bir şey olmadığını tekrarladı. Küçük bir ara sokağa gelince hemen daldı. Fakat araba da hızlanıp aynı sokağa girince Joseph koşmaya başladı. Bu kovalamaca sürdüğü sırada aklına hep Emil'in uyarıları, nasıl kaçırılmış olduğu, göğsüne nasıl ateş ettikleri geliyordu. Düşmanlar vardı. Evine varmasına bir sokak kalmıştı. Eğer eve varabilirse nasıl olsa biri yardıma gelirdi.

Sokağına döneceği sırada bir kez daha geriye baktı ve arabanın gittikçe yaklaştığını gördü. Tam o anda yüzünün bir yanı ve göğsü sert bir şeye çarptı, dengesi bozulup yere düştü. Kalkıp yeniden koşmaya başlayınca arkadan bir ses, «Tutun onu!» diye bağırdı. Arkasından koşan ayak seslerini duyuyordu. Evinin merdivenlerine elli metre kala bej Plymouth'un yanından kayar gibi geçtiğini ve önünde durduğunu gördü. İçinden inen üç adam ona doğru yürümeye başladılar. Joseph dövüşmek için hazırlandı.

Adamlardan biri, «FBI, Mr. Turner,» diyerek kimli-

ğini uzattı. «Lütfen kaçmayın. Sakin olun lütfen. Sizi korkutmak istemedik.»

Joseph, «Nee?» diye bağırdı. Öfkesine biraz da rahatlama karışmıştı.

Kahverengi giysili adam, «Bir saniye, lütfen,» dedi ve arkadaşlarına döndü. «Harry, hemen durumu bildir.»

Joseph. «Ne olup bittiğini bana da söyler misiniz, lütfen?» diye çıkıştı.

«Oldukça önemli bir... adamsınız, Mr. Turner. Gizli Servis kaçırılmış olduğunuzu sandı da.»

Joseph buruk buruk güldü. «Biraz geç kalmışlar bunu düşünmek için.»

«Efendim?»

«Yok bir şey.»

«Lütfen bizimle döner misiniz?»

«Hayır. Buraya yalnız kalmak istediğim için geldim. Eski evimi görmek istiyorum.» Başını kaldırıp evinin yapısına baktı. «Buraya kadar geldim, içeri de gireceğim.»

Beş güvenlik görevlisi huzursuz huzursuz birbirlerine baktılar. «Anlıyorum. Peki, o halde döneceğiniz zaman lütfen bırakın sizi biz götürelim.»

Joseph başıyla olur işareti yapıp buzlu merdivenlerden çıktı.

Dairesine çıkan merdivenleri tırmandığı sırada bir boşluk, bir yabancılık hissediyordu. Kapısına vardığında elini cebine atıp anahtarını arandı, fakat yoktu tabii. Hemen yangın söndürücü dolabına giderek her zaman orada bulundurduğu yedek anahtarını aldı. Anahtarı kilide soktu, fakat kilit açılmıyordu.

«Dur orada yoksa beynini dağıtırım,» dedi bir ses arkasından.

Joseph hiç kıpırdamadan durdu. «Benim, Abe, Joseph, Joseph Turner.»

«Yok yahu, ben de St. Benedict'im o zaman. Hadi, dön

bakalım şimdi. Ağır ağır.»

Joseph söylendiği gibi yaptı. Dev yapılı kapıcı da elinde her an indirmeye hazır tuttuğu beyzbol sopasıyla yaklaştı.

«Vay anasına... Sensin ha!» Abe beyzbol sopasını yere indirip iki adım geri çekildi, korkudan büzülmüştü. «N'olur bana bir şey yapma. Elimden geleni yaptım, Kutsal Efendim. Elimden geleni yaptım. Hatta...»

«Abe, Abe, sakin ol yahu. Korkacak bir şey yok. Yalnızca anahtarım kapıyı açmıyor. Sen açar mısın, lütfen?»

«Kilitleri ben değiştirdim... ikili yaptım. Elimden geleni yaptım. Gerçekten.» Abe cebinde anahtarı araştırırken korka korka kapıya yaklaştı. Anahtarı kilide sokamayacak denli titreme almıştı.

Joseph, «Ver ben açayım,» dedi ve dehşet içindeki adamdan anahtarı aldı. Joseph'in dokunmasıyla Abe korkudan iyice büzüldü.

Joseph kapıyı açıp içeri girdi ve ışığı yaktı. «Tanrım,» dedi. Soluğu kesilir gibi olmuştu. Odada gördüklerine inanamıyordu. Yuvası diye bildiği yerde hemen hiçbir şey kalmamıştı. Tüm kitapları, kişisel eşyaları, hatta yatak takımı bile alınmıştı.

Yatak odası dolabında bir çekmece yerinde yoktu. Diğer çekmecelerse bomboştu. Banyo dolabı bile tamtakırdı.

Arkasında korku içinde bekleyen adama döndü. «Neler oldu burada, Abe?»

«Andaç hırsızları, leş kargaları. Ömrümde böyle şey görmedim. Kilise duyuruyu yaptığı günden beri.»

Joseph ayağının altında yırtık halıda bir şey hissetti. Eğilip aldı, kırık saatiydi. Bir süre eski saatine bakakaldı. Hala 9.23'ü gösteriyordu. Saati cebine koydu.

Abe, «Buraya dönecek misin?» diye sordu titrek bir sesle.

«Hayır, dönmeyeceğim, Abe. Bütün bu olanlar için

üzgünüm. Senin için çok zor olmuştur herhalde.»

Abe'in gözleri büyüdü. «Bana kızmadın mı?»

«Hayır, Abe. Sana kızmadım. Apartmanda oturan diğerleri nasıl?»

Abe burnunu çekti ve elinin tersiyle ıslanan gözlerini sildi. «Pek iyi değil. Buraya gelenler hiçbirini rahat bırakmadı. Neyse, sonunda polisler gelip de kalabalığı uzaklaştırınca, bu kez ev sahipleri buranın çok ünlü bir yer olduğunu söyleyip kirayı artırdılar. Rodriguez çıktı bile. Duyduğuma göre küçücük bir yere taşınmış, ailesini dağıtmak zorunda kalmış. Çocuklarından bazıları kuzeniyle kalıyorlarmış. Yaşlı hanım Wilkerson, Hackett'ler, Mendez ve daha birçoğu çıkmak üzereler. Yalnız Cochran dışında. Cochran içkiden öldü. Senin hakkında masallar anlatıp para yapıyormuş.»

Joseph sırtını duvara dayadı.

Abe gözlerini Joseph'e dikti, müthiş bir korku duyuyordu. «Senin için Tanrı'nın Oğlu diyorlar, Joseph. Doğru mu? Senin hep farklı olduğunu düşünürdüm ama hiç böyle...»

Joseph, «Abe,» diyerek adamın sözünü kesti. «Bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim. Buradakilerle konuş. Eğer kalmak istiyorlarsa bir şeyler yapacağımı söyle. Mrs. Rodriguez'i bul ve buraya getir. Her şeyin yoluna gireceğini söyle onlara. Yapar mısın bunu?»

«Tabii, ama nasıl?»

«Daha sonra Sammy Sweet gelip her şeyi halleder. Şimdi benimle aşağı gel haydi.» Joseph son bir kez üzgün üzgün odasına baktıktan sonra ışığı kapattı.

Eve vardığında saat sabahın altısı olmuştu. Arkadaşları büyük bir gerilim içinde masada oturmuş bekliyorlardı. Önce Louise başladı. «Aklını mı kaçırdın, Joseph, her şey olabilirdi!» diye haşladı.

Sammy, «Joey, çok merak ettik!» dedi.

Emil, «Neden yaptın bunu, Joseph?» diye sordu, öfkesini bastırmaya çalışarak.

Joseph başını sallayıp omuz silkti. «Bağışlayın. Yalnız kalmam gerekti. Bir kez daha evime gitmek istedim.»

Louise, «Umarım bütün bunlara değmiştir bari,» dedi öfkesi eksilmeden.

John, «Herhalde çok önemliydi senin için,» dedi dostça.

Joseph birkaç saniye pencereden dışarı baktı. İki konuda da haklıydılar. Evet, bütün olanlara değmişti yaptığı. Üstelik çok da önemliydi. «Biraz kahveniz var mı?»

Rosa kahve getirdi. Gözleri kızarmıştı.

Joseph, «Bağışla, Rosa,» dedi kahvesini alırken.

Emil, «Haydi, her şeyi unutalım artık, yapacak dolu işimiz var,» dedi. «Senin biraz uyuman gerekli, Joseph. Shea'ya tam on saat sonra gidiyoruz. Postayı alacak olan kamyon bir saat sonra gelir.»

Joseph tam odasına girecekken aklına geldi. «Jerry'den bir haber var mı?»

Sammy, «Oğlu oldu,» dedi gülerek. «Adı da Joseph Turner Matthews.»

OTUZ ÜÇ

Shea Stadyumu elli bini aşkın izleyeciyle dolup taşmıştı. Televizyonları başındaysa en azından yüz elli milyon kişinin olayı izleyeceği tahmin edilmekteydi. Joseph'i getiren otomobil sahanın içinde kurulu sahneye yanaşınca stadyumu dolduran kalabalık heyecandan yerinde oturamıyordu. Kimse Tanrı'nın Oğlu olarak ilan edilen bu adamı doğru dürüst tanımıyordu. Joseph blucini ve flanel

gömleğiyle sahneye çıkınca bütün konuşmalar kesildi.

Joseph sahneye çıkınca şöyle bir bakındı, kendini çok sakin hissediyordu. Tribünleri dolduran insan yığınına göz gezdirirken çeşitli pankartlar dikkatini çekti. «Tanrı'nın Kutsal İkinci Oğlu!», «Joseph Kurtarır!» Ve bir de «Tanrı Sahtekârları Cezalandırır!»

Tam mikrofon başına geçeceği anda durdu. Sahnenin gerisine altı metre yüksekliğinde altın çerçeveli beyaz bir haç dikilmişti. Rothstein'a döndü. «Emil, söyle onlara bunu hemen kaldırsınlar.» Joseph bunu söyledikten sonra sahnenin ortasında bulunan koltuğa gitti ve istediği yapılana dek yirmi dakika oturup bekledi. Kalabalığın sessizliği şaşkınlık içinde sorgulu fısıltılara dönüşmüştü.

Haç yerinden alınıp kalabalık yine sessizleşince Joseph, Emil'e işaret etti. Üç adam posta torbalarını sahneye çıkardı. Joseph yerinden kalkıp mikrofonların yanına geldi. Sanki boşluğa adımını atıyormuş gibi bir duygu vardı içinde. Gözlerini yumdu, bu insanlarla nasıl konuşacağından daha emin olmak isterdi; çünkü büyük bir çoğunluğu Joseph'in kendilerini kurtaracağına inanıyordu. Gözlerini açtı, öne doğru bir adım attı.

«Sizinle bireysel olarak konuşamıyorum,» diye başladı ağır ağır. «Ama buradan sanki yüz yüze konuşuyormuş gibi yapmaktan başka bir yol da yok. Hepiniz benim kim olduğumu biliyorsunuz. Adım Joseph Turner. Birkaç hafta öncesine dek sade bir yaşamı olan sıradan bir insandım. İşim demir bağlantıları yapmaktı, binaların iskeletini oluşturan demir ve çelik kirişleri yerleştirmek. Bütün bunları değiştirecek hepinizin bildiği bazı şeyler oldu. Artık demir ve çelikle çalışmıyorum. Ama yaptığım iş hâlâ bağlantı kurmakla ve insanların yapılarına yardım etmekle ilgili.»

Tribünleri dolduran kalabalık konuşmanın resmi olmayışı ve Joseph'in dostça sesiyle rahatlamıştı. Can kula-

ğıyla dinlemekteydiler.

Joseph, «Şimdi yapmakta olduğum yapı çok daha zor,» diye devam etti. «İnsanların yaşamlarını daha iyi kurmalarına yardım ediyor. En büyük güçlüğü, sizin yapmanız gereken şeyleri benim yapabileceğimi düşünerek, umut ederek bana gelmeniz ya da mektup yazmanız... İşin aslı şu ki, bunu ben yapamam.»

Joseph iyice konuşmanın havasına girmişti artık. Kolayca her sözcük aklına geliyordu. Herkesin can kulağıyla dinliyor olması da güvenini artırmaktaydı.

«Çoğunuzun bugün burada olmasının nedeni, benim yeni Mesih olduğumu sanmanız. Hepiniz kehaneti duydunuz, hatta bana Tanrı'nın İkinci Oğlu diyenler bile var. Doğrusunu isterseniz buna ben bile tam olarak inandığımı söyleyemem. Ne önümde melekler belirdi, ne de biriyle... Tanrı'yla konuştum.

Tribünlerde huzursuz bir kıpırdanma oldu.

«Bir süre için bu bana dert oldu, ama artık farketmiyor. Benim için artık önemli olan, umarım sizin için de öyle olur, özel bir gücün bana verilmiş olması ve dünyaya yararlı olmam için özel bir fırsat tanınarak görevlendirilmem. Açıkça itiraf edeyim, bunu ben istemedim ve görevi üstlenmemek için direndim, ama sonunda kabul ettim. Bu yüzden yitirdiklerime değsin istiyorum.» Acaba Maggie dinliyor mu, diye düşündü.

«Bir dakika önce bu görevi tek başıma yapamayacağımı söylemiştim. Mucize yaratabildiğimi herhalde duymuşsunuzdur, gerçekten de mucize sayılabilecek bazı şeylerin olduğu doğrudur. Ama ne olursa olsun, ben bir Tanrı değilim. Benim de uyumam, yemek yemem gerekiyor. İnsanca duygularım var. Hâlâ insanım ve yapılması gereken her şeyi tek başıma yapamam.»

Joseph eliyle mektupları gösterdi. «Bu gördükleriniz bu sabah iki saat içinde gelmiş olan mektuplar. Son dört

hafta içinde her gün bu kadar mektup geldi. Çoğu sizlerden, ailelerinizden, tanıdıklarınızdan geliyor, yardım istiyorlar.

«Her birinize yardım etmek isterim, ama takdir etmelisiniz ki, dakika başı mucize yaratsam bile bu insan halimle bunu başaramam... hele söyledikleri kadar ömrüm kaldıysa.» Tribünde sözlerinin anlaşıldığını gösteren kıpırdanmalar olunca Joseph daha büyük bir coşkuyla devam etti.

«Birçok insanın birçok sorunu vardır. Bana yalnız olduklarını, üzgün, hasta, yoksul olduklarını yazıyorlar. Ama bence en kötüsü çaresiz olduklarını söylemeleri. Bu yüzden de, sorunlarına çözüm aradıkları zaman, yaşamlarını bozan şeyi aradıkları zaman, kendilerine bakmıyorlar. Kendi içlerindeki güçten başka her şeyden derman arıyorlar.

«Güç bende, diyen herkese koşuyorlar. Çaresizlikleri içinde, 'Gerçek güç hükümette ve politikacılardadır,' diyorlar. Bazen de, 'Gerçek güç kiliselerdedir,' ya da 'Doğaüstü güçler vardır,' diyorlar. Bu çaresizlikleri içinde ortayan çıkan birine, 'İşte size yeni Mesih,' dedikleri zaman da buna inanıp, 'Bütün güç ondadır,' diye kabulleniyorlar.

Tribünlerden sözlerini onaylayan mırıltılar geldi.

«Ne oluyor peki o zaman? Bu denli güçlü olduğuna inandığınız kimseler size dönüp hak veriyorlar, 'Ya, tabii,' diyorlar. 'Siz güçsüzsünüz, çaresizsiniz. Nasıl yaşamanız gerektiğini biz biliriz.' İş çevreleri, 'Size ne zaman çalışıp çalışmayacağınızı biz söyleriz,' diyorlar. Hükümet, 'Paranızın ne kadarını ayırmanız gerektiğini ve kalanını nasıl harcayacağınızı biz söyleriz,' diyor. Kiliseler, 'Neyin doğru neyin yanlış olduğunu, kimi sevip kimi sevmeyeceğinize biz karar veririz,' diyorlar. Nasıl yaşayacağınıza nasıl öleceğinize, cennete mi yoksa cehenneme mi gide-

ceğinize de onlar karar veriyor!»

Joseph iyice coşmuştu. Tribünlerde de aynı havayı hissediyordu.

«Siz de onların dediklerini yapmaya çalışıyorsunuz. Ama sorunlarınız yerli yerinde duruyor. O zaman sizden daha çok yetki ve güç istiyorlar. Bunu verdiğinizde daha da çaresiz kaldığınızı farkediyorsunuz. Düş kırıklığına uğrayıp üzülüyorsunuz ve öfkelenmeye başlıyorsunuz. O büyük güçler size hiçbir zaman ulaşamadığı için bütün üzüntüleriniz, hüsranınız ve öfkeniz komşularınızda, dostlarınızda, ailenizde, hatta kendi kendinizde patlıyor. O zaman artık başvuracağınız hiçbir yer yokmuş gibi geliyor.

«Şimdi de Mesih sandığınız adam ortaya çıkınca, ondan medet umarak. 'İşte bizi kurtaracak mucizeyi yaratacak,' diyorsunuz.» Joseph soluk almak için sustu. Kalabalık büyülenmiş gibiydi.

«Bugün buraya size Mesih sandığınız adamın, yani benim, beklediğiniz mucizeyi yapamayacağımı söylemek için geldim. Ama daha önemlisi, benim mucize yaratmama gerek olmaması. Gerektiğiniz gerçek güç burada değil orada, sizin içinizde!.

«Mektuplarınızdan anlaşılan, hepinizin yaşamlarını daha iyi bir duruma getirmek istemeniz. Mutlu olmanız özel birtakım güçlere bağlı değil. Buna bizzat kendim de tanık oldum. Roma'dan döndüğümden beri tek bir mucize yapmadım. Son çare olarak benim mucizemi gören birçok insanla konuştum. Konuşmalarımız sonunda, gerçek mucizenin umut etmek ve kendi kendilerine inanmak olduğunu görmeye başladılar. Bunu siz de yapabilirsiniz.»

Joseph bu sözlerinin üzerine tribünlerde bir kuşku belirtisi sezdi ve hemen devam etti.

«Ama bunu yapabilmek için bir şeyden vazgeçmeniz

gerekiyor. Çaresiz olduğunuz fikrini bir yana atacaksınız. İster politikacı, ister işadamı, sendika lideri, ya da papaz, haham, kim olursa olsun, birine ihtiyacınız olduğu inancını kökünden kazıyıp atacaksınız. Ne benim, ne de bir başkasının nasıl yaşayacağınızı söylemesine muhtaç olmayın.

«Buna ihtiyacınız yoktur. Ne istediğinizi, ne gereksindiğinizi siz bilirsiniz ancak. Düşünceleriniz, duygularınız, sizin için önemli olan şeyler yalnızca size özgüdür. Bu da az güç değildir.»

Tribünde yine onaylayan kıpırtılar oldu.

«Böyle mucizeler yaratabilmek için yapmanız gereken ikinci şey de, yalnız olmadığınızı görmeniz. Şöyle bir yanınıza dönün, haydi şimdi, yanınızda oturan kimseye bakın bir, iyice bakın ama, gözlerinin içine... O kimsenin de sizin gibi korkuları, birtakım umutları ve daha iyi bir yaşam için düşleri olduğu gibi, bunları gerçekleştirecek gücü de vardır.»

Tribünlerde bir kararsızlık durgunluğu olduysa da sonra yine kıpırdanmalar başladı. Joseph bu insanların çekingenliklerini ve hemen arkasından gelen içtenliklerini hissediyordu.

«Her birinizin hem kendine, hem de yanındaki kimseye çok değerli bir şey verecek gücü vardır: Yaşamın bazen güçlüklerle dolu olduğu kavramıyla, yardım isterken güven duyma, yardım isteyenlerin ne gereksindiklerini görme ve elinden geliyorsa bu yardımı sağlama güdüsü. Dayanışma anlayışı.

«Biraz önce her birinize yardım edemeyeceğimi söyledim. Ama **siz** birbirinize yardım edebilirsiniz. Ben **her** birinize erişmesem de **sizler** birbirinize erişebilirsiniz.

«Yalnız olmadığınızı ve daha mutlu bir yaşam için gereken gücün içinizde ve çevrenizde olduğunu keşfettiğiniz zaman artık bu gücü sağa sola savurmayacaksınız.

Yavaş yavaş verdiklerinizi de geri alacak, yaşam yapınızı kurma görevinin kendinize düştüğünü göreceksiniz.

«Bazen bu yapıların kurulması için başkalarına görev vermemiz gerekebilir. Ürünlerini satın aldığınız ticari şirketler, sendika liderleri ve seçtiğiniz politikacılar, desteklediğiniz kiliseler... bunların hepsi sizin ücretle tuttuğunuz yardımcılardır. Ücretlerini ya parayla ya da oylarınızla ödersiniz.

«Ama yaşam yapınız kurulurken siz hem iş sahibi, hem de yapımcısınız. O büyük örgütlerin tümü de güçlerini sizlerden alırlar.

«Bir inşaatta yapı denetlenip onaylanıncaya dek çalışanların hiçbiri para alamaz. Siz de gücünüzü verdiğiniz, sizin için çalışması gereken insanlara, yaptıkları hizmeti görüp onaylayıncaya dek ödeme yapmayın. Onlarla yaptığınız sözleşme gereği istediklerinizi alacağınızdan emin olmadan paranızı ya da oyunuzu vermeyin.

«Görevlendirdiğiniz kimseler ellerindeki gücün ne kadarının size ait olduğunu bilirler. Daha çoğunu almak için ne yapmaları gerektiğini de. Politikacı, sosyal örgütler, kiliseler, iş kuruluşları, daha birçoğu son zamanlarda bana gelip onları desteklemeniz için sizi inandırmamı istiyorlar. Onlara oy vereceksiniz, sattıkları şeyleri alacaksınız.

«Onların görüşüyle, size ulaşacak yollardan biriyim sadece. Benim resmimi ve adımı koyarak çeşitli şeyler satmaya çalışıyorlar. Joseph Turner'ın politikacılarla çekilmiş resimleri ve daha birçok Joseph Turner'lı mallar salt oylarınızı ve paranızı kapmak için. Bunu kiliseler bile yapıyor. Bugün burada bir haç vardı, ben de kaldırmalarını istedim, çünkü hiçbir dine bağlı değilim.

«Size ne satın almanızı, kime oy vermenizi, hangi inanca bağlanmanızı söyleyen hiç kimseye alet olmayacağım. Bunun tersini söyleyen yalan söylemiş olacaktır.

Yaşamınızı kurarken seçim hakkı sizin olmalıdır. Görev verdiğiniz kimselerin iyi ya da kötü çalıştıklarını ya da boş vaatlerini görmek size düşecektir. Onlara görev verip vermemek sizin ellerinizde olmalıdır.»

Joseph tribünlerde büyük bir güç oluştuğunu ve insanların bu güce sahip çıktığını hisseder gibi oldu.

«Ver gerçekten sizlere veremeyeceği şeylere inanıp inanmamak da sizin elinizde. Mektuplarınızdan anladığım kadarıyla, ihtiyacınız olan şeyleri politikacılar, sosyal örgütler, kiliseler ya da iş kuruluşları zaten size veremez. Asıl sorun... bazen Noel'de olduğu gibidir. Noel zamanı herkes armağan ister sanırız. Armağan vermek hoşumuza da gider. Ama hepimiz bir reklama kanarak armağanlar almış ya da vermişizdir, sonra da kısa zamanda aldığımız malın hiçbir işe yaramadığını görmüşüzdür. Küçük bir çocuk yiyecek ve sevgi için açlık çekerken, bir hafta sonra kırılacak bir oyuncak onun ne midesini, ne de sevgi isteyen yüreğini dolduracaktır. Sevdiğimiz bir insan bizim ihmalimizden dolayı acı çekiyorsa, ona vereceğimiz bir armağan ondan esirgediğimiz sözleri, ona ayırmadığımız zamanı ve duyduğumuz suçluluğu gideremeyecektir.

«Belki bu Noel birbirinize ve kendi kendinize her zamankinden daha anlamlı, daha gerçek bir şey vermek istersiniz. En azından salt üstünde Joseph Turner'ın resmi var diye bir şey almayın.»

Tribünlerden gelen onaylayıcı sesleri duymak için bekledi.

«Söylemek istediğim bir iki şey daha var. Çocuğunuz bana para gönderdi. Önümüzdeki haftalar içinde bu paraların çoğunu geri alacaksınız. İşimde bana yardımcı olmak istediğiniz için teşekkür ederim. Ama birbirinize yardım etmek için kullanacağınız gücü, başka hiçbir kuruma olduğu gibi, bana da vermenizi istemem. Çevre-

nizde, size çok yakın insanların bu yardıma benden daha fazla ihtiyaçları var. Ben bunların kim olduğunu sizin kadar bilemeyeceğim için ve her zaman burada olmayacağım için onlara kendiliğinizden yardım etmeyi öğrenmelisiniz.

«Bir tek şey kaldı, o da kişisel. Geçen gece eski evime gittiğimde ortalığı talan edilmiş buldum. Herkes yaşamımdan parçalar ve andaç eşya istediği için hiçbir şey bırakmamışlar. Sanki bunlarla yaşamlarını düzelteceklermiş gibi. Bir işe yaramaz tabii.

«Yapılanlara hem kızgın, hem de kırgınım. Ama dostlarıma ve eski komşularıma meraklı, açgöz insanların neler yaptıklarını öğrenince daha çok kızdım. Lütfen arkadaşlarımı rahat bırakın, yaşamlarını daha fazla altüst etmeyin.»

Kalabalık birden ciddileşmişti.

«Bugün tahmin ettiğimden çok konuştum. Sizden de çok şey istedim. Kurmanızı istediğim yapılardan bazılarının çok güç olduğunu biliyorum. Ama bunların sağlam kalabilecek tek yapı türü olduğunu da biliyorum.

«Yapınızda size yardım etmek için her zaman burada olacağım. Ne kadar zamanım var bilmiyorum. Ne ölçüde yardım edebileceğimi de. Ama hep birlikte çalışırsak, içimizdeki gücü hep birlikte kullanırsak, o zaman bana verilen özel güçten de yararlanabiliriz.»

Joseph durdu, tribünler konuşmasını bitirip bitirmediğini anlamamışlardı. Tam onu dinlemeye geldikleri için teşekkür etmeyi düşünürken, tribünlerin üst bölümünden küstah bir ses yükseldi. «Bize gücünü göster!»

Bir başka ses, «Evet, bir mucize yap bakalım!» diye haykırdı.

Joseph şaşırmıştı. «Bugün sizlere söylemeye çalıştığım şey, gerçek gücün, gerçek mucizenin içinizde olduğuydu. Her birinizin içinde.»

Sağ yandan şımarık bir ses, «Şifa ver bakalım!» diye bağırdı.

Joseph müthiş şaşırmıştı. Oysa onu anladıklarından ne kadar emindi.

Bir başka ses, «Eğer Mesih'sen, göster bakalım! Kanıtla!» diye bağırdı.

Joseph, «Buraya hiçbir şey kanıtlamaya gelmedim,» dedi.

«Kanıtlayamaz zaten!»

«Kâfir, pekâlâ kanıtlar işte!»

Sol yandaki tribünlerde bir kavga patlak verdi. Kalabalık iyice karıştığı sırada stadyumun başka yerlerinde de yumruklaşmalar başlamıştı. Tribün duvarından genç bir adam sahaya atlayıp, «Bana dokun,» diye bağırarak koşmaya başladı. Polis adamı hemen yakaladı. Bunun gibi birkaç girişim daha oldu.

Joseph, «Durun, lütfen,» diye bağırdı mikrofona, fakat devre kesilmişti.

Otley hemen sahneye atladı ve Joseph'i merdivenlerden aşağı çekti. Birkaç saniye içinde Joseph, Emil ve John'un yanında siyah Cadillac'a yerleşmişti. Stadyumdan çıkarlarken arabaya dokunabilmek için hâlâ koşuşanlar vardı.

«Emil, söylediklerimi anladılar sanmıştım...»

«Anladılar, Joseph, olay çıkaranlar çok azınlıkta kalıyor, topu topu birkaç yüz kişi. Bunların da çoğu sana yaklaşmak için aşırı hevesli olanlar. Böyle şeyler hep olur.»

John, «Onlara eriştin, Joey,» dedi. «Görevine gerçekten başladın artık. Onlara eriştin.»

*
* *

İki saat sonra evde haberleri dinlediler. Shea Stadyumunda çıkan arbede sonucu yirmi dokuz kişi yara-

lanarak Bellevue Hastanesinde tedavi altına alınmışlardı.

Joseph, «Bundan ben sorumluyum, Emil,» dedi. «Çaresine de ben bakacağım.»

Arkadaşlarının tüm itirazlarına karşın Joseph, Otley'i çağırdı ve Bellevue'ye gitmek için ısrar etti.

OTUZ DÖRT

Yanında Louise, Rothstein ve iki gizli servis görevlisiyle Joseph o gece geç saatte Bellevue'ye vardı.

Danışmadaki kadın kendini işine vermişti, Joseph önüne geldiği zaman başını bile kaldırmadı. Joseph Shea Stadyumunda yaralananları görmek istediğini söyleyince, kadın hemen hastane formalitelerini önüne çıkarıverdi. Kimleri görmek istediğini adlarıyla bildirmeliydi, hem hastane ziyaret saatleri de geçmişti.

«Hiç olmazsa hâlâ burada olup olmadıklarını söyleyebilir misiniz?»

«Altı ya da yedi kişi var sanıyorum. Ama sizi içeri alamam.»

Louise hemen Joseph'in yanına geldi. «Bağışlayın, Miss Walker, ben **Times** gazetesindenim. Bu adamın kim olduğunu biliyor musunuz?»

Danışmadaki kadın başını kaldırıp baktı. «Oo!» dedi. «Sizsiniz!» Ah, Mr. Turner, kurallarda ayrıcalık yapmaya yetkili değilim ama durun bir, amirimi arayayım...»

Joseph, «Belki buna gerek kalmaz,» dedi kızarıp bozaran kadına. «Dr. Weisman nöbetçi mi?»

Kadın nöbet kartlarını karıştırdı ve evet anlamında başını salladı. «Evet, efendim, nöbetçi. Size onu çağırtayım mı? Çok önemli olduğunu söylerim.»

Hoparlörden yapılan duyuru üzerine James Weisman kısa bir süre sonra bulundukları yere geldi. Onları görünce yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. «Joseph Turner! Burada ne yapıyorsun?»

«Selam, Dr. Weisman. Bugün Shea Stadyumunda yaralananları görmeye geldim. Bunlar da arkadaşlarım, Louise Ryan ve Emil Rothstein.»

Weisman, «Mr. Rothstein'la tanışmıştık,» dedi her ikisiyle de el sıkışırken.

Joseph soruşturmasının hatırlatılması üzerine Emil'in biraz kızardığını farketti, ama artık bunun önemi yoktu. «Hastaları görmemi sağlayabilir misiniz?» diye sordu Weisman'a.

«Seve seve,» dedi Weisman ve telefonu açtı. Görüşmesini bitirdikten sonra Miss Walker'a bir ad listesi verdi. Tekrar Joseph'e döndüğünde hayret içinde başını sallıyordu. «Görüştüğüm kimse Acil Servis'ten Dr. Bartell'di. Buradaki kadronun en hırçın ve aksi adamıdır, ama nasıl olduysa insanlığı tuttu. Yedi kişi dışında hepsi tedavi edilip evlerine gönderilmiş. Fakat Acil Servis'tekiler hâlâ giden yirmi altı kişiye şaşıp duruyorlar. Bugüne dek bu servise gelen en soğukkanlı ve doktorlara yardımcı olmak isteyen hastalarmış. Bartell geçerken servise uğrayıp diğer acil hastalara da bir bakıp mucizelerini yaparsın diye umuyor.»

Joseph bu fikri hiç düşünmemiş değildi. Rothstein kulağına fısıldadı. «Eğer o işe başlarsan, diğerlerinin yanına gidecek zamanın kalmaz. Bunu elimizden geldiğince sessiz ve çabuk halletmeliyiz.»

Joseph' Emil'e hak vererek içini çekti. Kimbilir daha ne kadar çok böyle seçimler yapmak zorunda kalacaktı. Yardım edebiliyor olmak demek, kime yardım edeceğini, kime sırt çevireceğini seçmek zorunda olmak anlamına geliyordu. Bellevue Hastanesi Acil Servisi'nin

olağan hastalarını biliyordu: Otomobil kazazedeleri, tabanca yaraları, bıçaklananlar, dövülmüş çocuklar, sokak kavgalarında yaralanan gençler... Çoğu yoksul, hayatta kalabilmek için didinen kişilerdi. Bakımsız, sevgi görmeyen ve çoğu uyuşturucu kullanan insanlar... Onlara hiçbir zaman hastanede özel bakım gösterilmezdi. Bir yığın gereksinmesi olan ne çok insan vardı. Joseph şöyle bir silkindi. Önce buraya gelme nedeni olanları görmeliydi.

Weisman bu hastaların oda numaralarını alır almaz hemen dördüncü kat koğuşuna çıktılar. Yaralılardan biri, kaburgaları kırılmış, kalçası çıkmış olan orta yaşlarda bir kadındı. Joseph hemen kadının başucuna gidip elini alnına değdirdi. «Mrs. Sweeny.» Kadın gözlerini kırpıştırarak açtı ve birden yaşlar boşandı. «Biliyordum... geleceğinizi biliyordum,» dedi, bir yandan da gözyaşlarını çarşafın ucuna siliyordu. «Bağışlayın, sizi gördüğüm için öyle mutluyum ki.»

Joseph, «Ben de bu denli acı çekmenize neden olduğum için çok üzgünüm,» dedi kadının elini dostça sıkarak.

«O kadar fena değil. Hem sizi görmeye değerdi.»

«Evinize dönmek ister misiniz?»

Gözyaşları kadının yanaklarından akıyordu. «Evet, yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, şimdi. Kocamı, ailemi... dört ay önce terketmiştim. Kaçmıştım. Sizin birbirimize yardım etmemizi, yardım isteyenleri görmemizi söylediğiniz zaman... şimdi artık geri dönüp bir daha denemek istiyorum.» Kadın gözyaşlarını tutmak için zorlanıyordu.

Joseph, «Şişş,» diye kadının kulağına fısıldadı. «Tamam artık, sakin olun.»

Kadının soluğu düzene girip biraz rahatladıktan sonra Joseph yine konuştu. «Ağlamaktan korkma. Gözyaşı insanın içindeki çoğu acıya iyi gelir. Kendi bedenini iyi-

leştirecek gücün de olduğunu bilmeni isterim. İstediğin ve gereksindiğin her şeyi kendi kendine vermek senin elinde. Hazır olduğun zaman ayağa kalkıp buradan gidebilirsin.»

Kadının gözleri uzun bir süre Joseph'inkinden ayrılmadı, hayret ve mutlulukla açılmıştı. «Kalçamdaki, kaburgalarımdaki ağrı geçti!»

Joseph, «Duyduğuma göre, bu hastanede yatak sıkıntısı varmış,» dedi başını sallayarak. «Yatağını bırakmaya hazır mısın?»

«Artık bunu yapabilirsin sanırım.»

Kadın kabul ederek başını salladı. «Ama bu askıdan çıkabilmem için yardım gerek.»

«Dr. Weisman, yardım eder misiniz?»

«Bilmem ki...» Doktor iyice şaşırmıştı, bir hastasına bir Joseph'e baktı, sonra yatağa yaklaştı. «Bir baksam bir şey olmaz herhalde.» Yatağın çevresindeki paravanayı kapattı. «Baylar, kusura bakmazsanız...»

Dr. Weisman'ın sargıları çözüp hastayı yokladığı on dakika boyunca, Rothstein heyecan içinde odada volta attı. Paravana kaldırıldığı zaman Mrs. Sweeny yatağın üstünde oturmaktaydı. Sargılar bir yana atılmıştı. «İyileştim artık. Hiçbir şeyim yok.»

Dr. Weisman, «Hepimizi işinden edeceksin,» dedi Joseph'e. «Eh, artık iki numaralı hastayı görebiliriz sanırım, hemen koridorun sonunda.»

Odadan tam çıkarlarken Mrs. Sweeny seslendi. «Joseph, bir dakika sizinle özel olarak konuşabilir miyim?» Joseph yanına gitti, kadın elini tuttu. «Günahlarımı bağışlar mısınız?»

Joseph dikkatle kadını inceledi, içtenliğinden emin oldu. «Sen bağışlıyor musun?»

Kadın bir süre düşündü. «Evet.»

«Bütün gereken budur zaten.»

Mrs. Sweeny, Joseph'in elini dudaklarına götürüp sevgiyle öptü.

«Artık gitmem gerek.»

Kadın başını saladı, Joseph odadan çıktı.

Joseph diğer hastaları da ziyaret edip acılarını dindirdi, yaralarını iyileştirdi, anlattıklarını dinledi. Hepsi de onu dinledikten sonra yaşamlarında büyük bir değişiklik hissettiklerini söylüyorlardı. İki tanesi karışıklığı çıkaranlardandı. Joseph onların korkularını giderdi. Beşinci hastaya vardıklarında bütün hastane olayı duymuş ayağa kalkmıştı. Hemşireler, doktorlar ve meraklı hastalar oradan oraya koşuşuyor, onları arıyorlardı.

Son Shea kazazedesi dokuzuncu katta, ameliyat için hazırlanmaktaydı. Yorgunluktan tükenmiş durumda Joseph ve ekibi asansörden çıktıkları anda, öfke içinde genç bir doktor ve iyi giyimli bir adamla karşılaştılar.

«Dr. Weisman!» diye çıkıştı genç doktor. «Neler oluyor burada? Benim hastalarıma karışma hakkını kim verdi size?»

«Bir dakika, Dr. Perez,» dedi mavi takım giysili adam ve Joseph'e döndü. «Mr. Turner? Adım George Crutchfield. Hastanenin yöneticisiyim. Dr. Perez ve birkaç doktor daha Dr. Weisman'ın sizi kendi bakımında olmayan hastalara götürmesinden şikâyetçiler. Burada bazı belirli kurallarımız vardır ve bu geceki ziyaretiniz büyük karmaşa yarattı.»

«Anlıyorum, Mr. Crutchfield, özür dilerim. Elimizden geldiğince kimseye duyurmamaya çalıştık. Doğrusunu isterseniz görmek istediğim yalnızca bir hasta kaldı. Sonra seve seve hemen burayı terkederim.»

«Anlamıyorsunuz, Mr. Turner. Dostlarınızla birlikte hemen ayrılmak zorundasınız.»

Dr. Weisman, «George,» diye araya girdi. «Şimdi göreceğimiz hasta benim hastam, ben de Mr. Turner'ın

onu görmesini istiyorum.»

«Ben de sana burada mucize yaratıcılarına ya da şifa dağıtıcılarına veya...»

Rothstein, «Tanrı'nın Oğlu'na,» diye tamamladı.

Crutchfield, «Her neyse,» dedi çabucak. «Benim hastanemde bu yaptıklarınıza devam edemezsiniz! Hastalar her yerde ayağa kalkmış, hiçbir şeyleri yokmuş gibi dolaşmaya başlamışlar. Siz ne yapıyorsunuz orada?» dedi Louise'e bakarak.

Louise tatlı tatlı gülümsedi. «Not alıyorum.»

Joseph, «İşimi bitirir bitirmez hemen gideceğim,» dedi.

Weisman, Joseph'e döndü. «Koridorun sonunda. Haydi gidelim.»

Perez'le Crutchfield şaşkınlık içinde bakarlarken, Joseph ve grubu yürümeye başladı. «Weisman!» diye bağırdı Crutchfield arkadan. «Yönetim kurulunda bunun hesabını verirsin!»

Joseph, «Durun bakalım,» dedi ve Dr. Weisman'a döndü. «Benim yüzümden işini kaybetmeni istemem.»

«Joseph, benim üstümde o kadar yetkisi yoktur bu adamın. Üstelik ilk kez ters düşmüyoruz birbirimize. Hem zaten ne zamandan beri buradan çıkmayı düşünüyordum. Galiba en uygun zaman şimdi.»

«Nereye gideceksin?»

«Seninle gelirim. Sanırım hastanelere gelmeyen ya da gelmek istemeyen bir sürü hastanın yardımına koşacaksın. Eğer onlara mucize gerekmiyorsa, ben yardım ederim. Eğer mucize gerekiyorsa, sana nasıl bir mucize gerektiğini söyleyebilirim. Haydi, şimdi. Bekleyen bir hastamız var.»

Weisman onları Peter Hansen'e götürdü. Uzun saçlı, genç bir adamdı Hansen ve bacağında çok kritik bir kırık vardı. Büyük bir acı içinde olduğu belliydi. James

Weisman yanına eğildi ve, «Peter, seni bu kadar beklettiğimiz için üzgünüm,» dedi. «Seni görmek isteyen biri var burada.»

Genç adam başını çevirince, Joseph'i gördü. «Geldin,» diye mırıldandı. «Geldin demek.»

Joseph biraz sokuldu. «Bir şey mi dedin, Peter?»

«Geleceğinden emin değildim,» dedi. «New York'a salt seni görmek için geldim. California'da rahibim. Bir ay önce seni bulmak için kilisemi terkettim. Senden bir şeyler öğrenebilir, seninle birlikte çalışabilirim sandım, ama bugün...» Peter'in acıyla yüzü buruştu, soluğu kesildi.

Joseph, «Bunları sonra konuşuruz,» dedi. «Önce şu bacağına bir şeyler yapmalıyız.»

«Yok, yok, ne olur bırak sözümü bitireyim. Bugün söylediklerini çok beğendim, ama kavga çıkıp da senin oradan gittiğini görünce bizi terkettiğini sandım. İnancımı kaybettiğim için bağışla beni. Hâlâ seninle gelip birlikte olabilir miyim?»

Weisman, «Çok akıllı bir gençtir,» diye fısıldadı Joseph'e. «Bildiğim kadarıyla, hep gençlerle uğraşıp büyük işler başarmış.»

Joseph, «Nedir bu aranızdaki dayanışma?» diye güldü.

Doktor, Peter'e bir göz kırparak, «Bana seninle gelme fikrini veren odur,» dedi.

Joseph, Louise ve Emil'e bakıp, «Galiba ailemize iki kişi daha katıldı,» dedi. Elini Peter'in bacağına koydu. «Bütün hastane peşimize takılmadan şu bacağın çaresine bir bakalım.»

Peter'in kulağına yatıştırıcı sözler söyledikçe, genç adamın yüzü yumuşayıp rahatlamaya başladı. Birkaç da-

kika sonra Peter tekerlekli sedyesinin üstünde oturabiliyordu. Joseph'e sarıldı.

«Gerçekten söyledikleri gibisin,» dedi.

Joseph, Weisman'a döndü. «Neden Peter'e yatak verilmedi?»

«Yatak yetmedi.»

«Yedı kişilik yerin boşalması pek yeterli olmayabilir. Belki...» Joseph düşünceli düşünceli koridor boyunca uzanan odalara baktı.

«Mr. Turner,» dedi arkadan gelen bir ses. Crutchfield yanında iki güvenlik görevlisiyle dikilmişti. «Derhal buradan gitmenizi istiyorum. Bizi zor kullanmaya mecbur etmeyin.»

«Dinle, Crutchfield, burada hiçbir şekilde yardım edemediğiniz hastalar var.»

Emil, Joseph'in yanına geldi. «Joseph, burası yalnızca bir tane hastane. Ne yapacaksın? Herkesi iyileştirecek misin? Bütün hastanelerdekileri de mi? Yasalar Mr. Crutchfield'den yana. Sense bitkin durumdasın. En iyisi bunu yarın konuşalım, uzlaşacak bir nokta buluruz.»

«Ama burada ölmekte olan insanlar var, Emil. Ve ben başka hastanelerde değil, buradayım!»

Crutchfield genzini temizledi. «Mr. Turner, yardımcınız mantıklı bir insan. Belki hemen burada bile uzlaşabiliriz. Umut kesilmiş hastaları görmeye ne dersiniz? Çoğu için yapılacak bir şey olduğunu sanmıyorum, itiraf edeyim, ama denemek isterseniz hiçbir itirazım yok. Tabii, bundan sonra hemen ayrılmanız koşuluyla. Bir de ilerde böyle karışıklıklara neden olmayacağınıza söz verirseniz.»

Joseph, «Tamam,» dedi. «Haydi, gidelim.»

OTUZ BEŞ

Başkan Dewey Harper öfkesinden köpürüyordu. Aşağıda Beyaz Saray'ca verilen Noel partisi bütün görkemiyle başlamışken o burada, çalışma masasının başında takılıp kalmıştı. Aşağıda kim bilir kampanyalarını destekleyen kaç zengin onunla resim çektirmek için bekliyordu. Ama partiye katılmadan önce üç tane daha «acil» rapor okuması gerekiyordu. Üç rapor da Joseph Turner'la ilgiliydi.

Eğer yanında çalışanlar zamanında onu her şeyden haberdar etselerdi, bu iş bu kadar hızla kontrolünden çıkmazdı. İki gün içinde Joseph Turner yüzünden doğan sorunlar altından kalkılamayacak boyutlara tırmanmıştı. Turner halk önüne çıkıp. Bellevue mucuzilerini yaptığından beri Harper'ın en önemli siyasal destekçileri kapısına dolmuş, Turner'ın halk üzerindeki büyük etkisi hakkında bir şeyler yapmasını istemişlerdi. Gerek üreticiler, gerekse perakendeciler Noel satışlarındaki büyük düşme sonucu kötü bir darbe yemişler, milyonlarca dolar yatırdıkları «Joseph Turner»lı mallar satılmadan vitrinlerde kalmıştı. Partinin kamuoyu anketçileri bu yıl halkın parasını «özel bağışlara» harcadığını saptamışlardı. Ama en rahatsız edici olay, Joseph Turner'ın halka siyasetçilerden, hatta Başkan'ın kendisinden bile, daha ilginç gelmesiydi. Turner'ın yadsımasına karşın, Dewey Harper onun siyasal bir hırsı olmadığına inanmıyordu. Son iki gün içinde her iki partide bulunan arkadaşlarıyla yaptığı görüşmelerde, Joseph Turner'ın herkesi bir hayli rahatsız ettiğini öğrenmişti.

Haberalma Örgütünün hazırladığı bu raporsa tüm işi daha da ciddi bir aşamaya getiriyordu. Haftalardır İrlanda, Libya ve Güney Afrika hükümetleri Harper'ın

bu ülkelere yapacağı ziyaretleri erteleyip duruyorlardı. İki saat önce Dışişleri aramış, bunun nedenini bildirmişti. Üç ülke de Başkan Harper yerine, Josepy Turner'ın ziyaretini sağlamaya çalışıyorlardı. Turner'ın adamları tarafından geri çevrilmeleriyse durumu daha da kötüleştirmekteydi. Bir Amerikalının önemli yabancı hükümetlerin yaptığı görüşme önerilerini geri çevirmesi açıklaması zor bir durumdu; üstelik Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nı da ikinci tercih olmaya düşürüyordu. Kongre'de hemen tartışılması gereken bir sürü önemli konu vardı, fakat Harper kendi etkisi ve gücünün, dinci bir fanatiğin yanında ikinci plana düştüğünü bile bile bu denli duyarlı konularda tartışmalara giremeyecekti.

Demek ki, bu adamın çaresine bakılmalıydı, hem de çok acele; tabii bu iş de tümüyle ona kalıyordu. Yardımcılarından gelen son dört raporu bir yana koydu... hiçbiri de üzerinde durmaya değmezdi. Artık biraz eğlenme zamanı geldi, diyerek aşağıdaki partiye katılmak üzere yerinden kalktı.

Parti salonuna birlikte girmek için Cassie Harper kocasının koluna girdi. «Paul Bridger'ın burada ne işi var?» diye sordu Dewey Harper karısına.

«Sana bir Noel armağanı vermek için geldi,» dedi karısı.

«Öyle mi? Seni alıp kaçırıyor mu yoksa?»

«Henüz değil,» dedi kadın aldırmadan. «Joseph Turner sorununa bir çözüm bulmuş.» Cassie Harper kocasını şömineye doğru, Paul Bridger ve Beyaz Saray fotoğrafçısıyla birlikte bekleyen parti destekçisi zenginlerin yanına götürdü.

«Sayın Başkanım, sizi ve Mrs. Harper'ı şöyle öne alalım mı?» dedi fotoğrafçı.

«Tabii. Herkese mutlu Noeller.» Harper gülücükler dağıtarak birkaç kişiyle el sıkıştı.

Paul Bridger hemen Harper'ın yanına sokulmuştu. Resim çekildikten sonra Harper ona döndü.

«Şov nasıl gidiyor, Paul?»

«İyidir, Başkanım.»

«Fırsat buldukça sabahları izliyorum.»

Cessie kocasının kulağına uzanıp, «Tanrı'yla Kahve Molası,» diye fısıldadı.

Harper, «Programın adı da çok hoş, Paul,» diye devam etti. «Tanrı'yla Kahve Molası. İyi buluş doğrusu.»

Bridger, «Hayır, öyle değil, Başkanım,» dedi kırıldığını belli ederek. «Sabah Mucizesi Saati.»

Harper şaşkınlık içinde karısına baktı. Cassie tatlı tatlı gülümsüyordu.

Harper, «Bağışla, dostum, son günlerde çok meşgulüm,» diyerek elini Bridger'in omzuna koyup onu gruptan biraz uzaklaştırdı. «Cassie'nin dediğine göre, son günlerde bizi biraz rahatsız eden bir soruna önerin varmış.»

«Evet, birkaç hafta önce Cassie, Joseph Turner'la temas kurmakta güçlük çektiğinizi söyleyince aklıma gelmişti...»

Harper karısına sert bir bakış attı. Kadın omuz silkti.

«Ben de hemen size söyleyim dedim, çünkü bu Turner'ı biraz kontrol altına almak ikimiz için de iyi olur.»

«Devam et.»

«Sayın Başkanım, bana öyle geliyor ki, size gereken Turner'ın da istediği bir şey. Kuşkusuz siz de bilirsiniz, bizim gibi büyük kitlelere manevi hizmetler götürmek isteyenlerin en büyük sorunu, kendi zaman ve kaynaklarımızın sınırlı oluşudur. Eğer hükümet yoksullara, güçsüzlere, hastalara yardımı amaçlayan bir plan yaparsa, siz de bu planı Joseph Turner'a önerir, karşılığında yönetiminizi onaylamasını ya da başka ne gerekiyorsa, is-

tersiniz.»

Harper o gün ilk kez içten güldü. «Yahu, Paul, bu ne güzel fikir! Ama söyle bakalım,» dedi birden ciddileşerek. «Senin bundan çıkarın ne?»

Bridger, «Sizin iyiliğinizden başka hiçbir şey,» dedi. «Her ne kadar küçük bir konu varsa da. Televizyon kurumlarının Turner'a yaptığı öneriler. Televizyonda bir tane daha dinsel program Amerikan halkı için yararlı olur mu acaba, bunu Televizyon Denetim Kurulu bir gözden geçirebilir mi?»

«Anlıyorum. Ama tv programlarını kontrol etmediğimizi biliyorsun tabii, Paul.»

«Tabii.»

«Ama belki Denetim Kurulu bu konuya eğilse iyi olur... en azından belli bir zaman için. Önerin için sağol. Senden geldiğini unutmayacağım.»

OTUZ ALTI

Joseph Turner ve Başkan Dewey Harper arasındaki görüşme soğuk bir ocak sabahı saat altıda New York, Central Park'ta gerçekleşti.

Başkan'ı taşıyan helikopter parka iniş yaparken, Joseph yanında Sammy ve Otley olduğu halde bir Plymouth içinde beklemekteydi. Joseph'in bu görüşmeyi kabul etmesinin en önemli nedeni, iktidarda olanların gösterdiği düşmanca tavırlar üzerine arkadaşlarının giderek artan endişeleri olmuştu. Bu düşmanca tavır Shea Stadyumu olayından sonra çok belirginleşmişti. Bunun yanı sıra bir de Başkan Yardımcısı'nın çıtlatmış olduğu yardım önerisi vardı.

Helikopter yere inip merdivenler yerleştirilince Ot-

ley, Joseph'e işaret etti. Joseph paltosunun yakasını iyice kaldırarak arabadan çıktı ve helikoptere doğru yürüdü.

Merdivenlerin başında bekleyen güvenlik görevlisi, «Mr. Turner, üstünüzü aramamız gerek, her zaman yaptığımız uygulamadır,» dedi.

Joseph, «Peki,» deyip kollarını havaya kaldırdı.

Otley'in kaşları çatıldı. «Drake, karşısındaki Tanrı'nın Oğlu, ne yapıyorsun sen yahu?»

«Formalite, Otley, formalite,» dedi görevli bir yandan Joseph'i yoklarken.

Merdivenlerden inen Harper, «Kutsal Oğul, bu rahatsız edici durum için özür dilerim,» dedi.

Joseph, «Önemli değil,» diyerek elini Başkan'a uzattı. «Bana lütfen Joseph deyin.»

«Harper, «Ben de Dewey, Joseph,» dedi içtenlikle elini sıkarak. Yürürken konuşmaya ne dersin?» Harper'ın arkasından gelen Otley diğer görevlilere yayılmalarını işaret etti.

Joseph, «Nasıl isterseniz,» dedi ve Başkan'ın yanında yürümeye başladı.

«Ee, anlat bakalım, Joseph,» diyen Harper, Joseph'in koluna girdi. «Nasılsın?»

«İyiyim, Başkanım. Çok da meşgulüm, eminim siz de öylesinizdir. Eğer sizce sakıncası yoksa, hemen konuya girebilir miyiz?»

Harper biraz şaşırdı. «Bana sorarsan, Joseph, görüşmemizin nedeni ve konusu, yapacağımız dostça söyleşidir. İyi dost olacağımızı umuyorum, Joe, çünkü iyi dost, güvenebileceğin biri demektir.»

Joseph karşılık vermedi.

Harper, «Bunu sağladığımızı kabul ederek,» dedi. «Bugün neden seninle görüşmek istediğimi açıklayayım. Yaptığın işlerin büyük bir hayranıyım, Joseph, Washing-

ton'daki diğer arkadaşlar da öyle. Halk için yaptıklarını büyük bir takdirle karşılıyoruz. Bize nasıl yapılacağını gösteriyorsun bile denebilir. Ben de buna uyarak bu ülkede yaşayan yüz binlerce insana erişebilecek bir yardım planı tasarladım... bütün hastalara, yoksullara ve zavallılara. Tek kişinin asla sağlayamayacağı çapta bir yardım.

«Bu beni de çok düşündüren bir konu... bir kişinin ne kadar az yere ulaşabildiğini biliyorum.»

«Haklısın, yaşamını kamu hizmetine adamış olan hepimiz bunu biliriz. Ama hükümet olarak geniş çaplı programları tasarlayıp yürütecek olanaklarımız var. Sana şimdi açıklayacağım program... ki senin adını taşıyacak... tam bir milyar dolarlık bir yardımı kapsıyor.»

Joseph bir an için bir milyar dolarla ondan mektupla yardım isteyenlere ne kadar yardım yapılabileceğini düşündü. Çoğunun gereksinmeleri parayla, hele hükümetten gelecek parayla ilgili değildi. Hükümet programları halkın umutlarını kabartıyor, fakat sonra paranın büyük bölümü bürokratların cebine inip programlar yarıda bırakılıyordu. Shea Stadyumunda söyledikleri çok doğruydu... Yardım için dev kurumlardan medet ummak kendi gücünü heba etmek demekti. Ama bir milyar dolar... o güne dek bu denli yüksek bütçeli program duymamıştı doğrusu. Hem Harper'ın söylediği de doğruydu. Herkese erişebilmesi olanaksızdı. Zaten salt parayla çözülebilecek sorunlara zaman ayırmak istemiyordu. Harper planın ayrıntılarını özetlerken dikkatle dinledi. Kira yardımı, yiyecek, giyecek yardımı ve sosyal programlar düşünülüyordu. Oldukça çekiciydi.

«İtiraf edeyim, Başkanım, sözünü ettiğiniz plan son derece güzel.»

«Beğendiğine sevindim.»

«Ne zaman yürürlüğe sokacaksınız?»

«Evet, Joseph, işte bunun için bugün seninle görüşmek istedim. Bunu başarmamız tümüyle sana bağlı.»

«Nasıl yani?»

«Böyle bir programı güvence altına alabilmemiz Kongre'de ve iktidarda kendi adamlarımızın olmasını gerektiriyor. Önümüzdeki seçimler oldukça çetin geçeceğe benzer. Senin desteğin de önemli bir rol oynar. Aktif desteğin çok etkili olur.»

Joseph eğilip yerden bir avuç kar aldı ve top yaptı. Buz gibi soğuk kar içinde kabaran öfkeyi biraz bastırır gibi oldu. «Hepsi bu mu?» dedi.

Harper, «Bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlamana sevindim,» dedi. «Aslında senden küçük bir şey daha rica etmemi istediler. Şu Shea Stadyumunda yaptığım konuşma... halka yön bulmaları ve yardım gereksinmeleri için kamu görevlilerinden vazgeçip kendi kendilerine bir şeyler yapmalarını söylemen... Bunun üzerine birçok insan siyasete olan ilgisini yitirmeye başladı. Bir de diğer Amerikan kurumları hakkındaki eleştirilerin... iş çevreleri ve din kurumları hakkında... Eminim halkın paralarını öyle harcamamalarını söylemek istemedin, ama korkarım sözlerin yanlış anlaşıldı. Bir daha buna benzer şeyler söylemesen herkes için iyi olur herhalde.»

Joseph elindeki kartopunu ağaçlardan birine attı. Ağaca en yakın bulunan güvenlik görevlisi bir anda irkildi. «Pardon,» diye bağırdı Joseph.

«Ne demek istediğim anlaşıldı mı, Joseph?»

«Aa, tabii. Aradan çekilmemi istiyorsunuz. Sorun çıkarmayayım.»

«Bir bakıma öyle. Çok önemli kişileri rahatsız eden bazı işlere giriştin... eminim bilmeden oldu bu. Belki de bütün sorun dinsel sorumluluklarını biraz aşmandan doğuyor. Bildiğin gibi, bu görkemli ülkemizde kilise ve devlet işleri kesin bir şekilde ayrılmıştır. Bugüne ka-

dar da bunun çok yararını gördük. Bu devam etsin istiyoruz.»

«Kilise ve devlet ayırımının hükümetin din işlerine karışmaması anlamına geldiğini sanırdım.»

«Doğru. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun herhalde, söylediğin ve yaptığın şeyler halkı dinden çok daha fazla etkiliyor. Hem bazı planların da sınırı gerçekten çok aşmış durumda. Washington'dakilerin çoğu, 'Bize bulaşırsa biz de ona bulaşırız,' diyorlar.»

«Hangi planlardan söz ediyorsunuz?»

«İrlanda'ya gideceğini duyduk. Bunun dinle ilgisi var mı? Son derece duyarlı siyasal bir konu bu; yalnızca uzmanların elinde olması gereken, konu dışında kimsenin karışmaması gereken bir olay. Bizimle çalışman istendiği alanlar dışında işimize karışmamanı istiyoruz, karşılığında biz de sana engel olmayız.»

«Bu bir rica mı, yoksa tehdit mi?»

«Şu anda senden rica ediyorum. Ama ekonomik ve politik konularda sorun olmaya devam edersen, böyle süreceğini garanti edemem. İşte bu yüzden bütün ülkenin yararına olacak bir projede bize katılmanı öneriyorum. Birlikte çalışabileceğimiz bir alan olur.»

«Sizin koşullarınızla mı? Sizin denetiminizde mi?»

Harper omuz silkti. «Korkarım böyle olmak zorunda.»

Joseph, Harper'ın ılımlı bir dille yaptığı korkunç baskıyı hissediyordu. Devlet Başkanı'nın bu biçimde karşısına gelmesi iktidarda olanların onun halk üzerindeki etkisinden ne kadar korktuklarının bir belirtisiydi. Harper ondan siyasal bir programa tav olup kendi vicdanını satmasını istemekteydi. Joseph yürümesini kesip durdu. «Hayır.»

Harper'in yüzü gerildi. «Neye hayır?»

«Hayır, size katılmayacağım. Ne gerekiyorsa söylemeye devam edeceğim. Kendimi satmıyorum.»

Harper tehdit dolu gözlerle baktı. «Bu davranışın sana pahalıya mal olabilir.»

«Olabilir. Ama sandığınız kadar da pahalıya değil.»

«Yalnızca programı kastetmiyorum, Turner. Örneğin, senin hizmetine verilen güvenlik ekibi var. Senin için sağlanan daha bir çok şey var. Bunları geri alabiliriz.»

«Tehditlerinden hoşlanmıyorum, Harper.»

«Bu oyunun kuralları böyle. Düşünmek için otuz saniyen var.»

Joseph, Başkan'a tiksintiyle baktı, sonra geri dönüp yürümeye başladı.

Harper, «Otley!» diye seslendi. Otley hemen Başkan'ın yanına geldi.

«Buyurun, efendim. Onları geri götüreyim mi?»

«Eğer emekli maaşını hak etmek istiyorsan, bırak Turner ve arkadaşı yürüyerek dönsünler.» Otley başıyla anladığını belirtip Joseph'in oturmakta olduğu arabaya yürüdü. Harper, «Benimle aşık atmayı sana gösteririm,» diye mırıldanıyordu kendi kendine.

Arabaya vardığında Otley durumu açıklayacak uygun sözler aradı. «Şey, Mr. Turner, Başkan sizi geri götürmememi emretti. Gerçekten çok üzgünüm.»

«Anlıyorum, tamam.» Joseph, Sammy'e arabadan inmesi için işaret etti.

Helikopter havalanırken Dewey Harper Dışişleri bakanını arıyordu.

«Başımız belada, Curt. Adam istediğimizi yapmıyor. Şimdi senden önde gelen yandaşlarımızı aramanı istiyorum. Elinden geldiğince açıklama yapma, eğer gerekirse söyleyeceklerinin sır olduğunu belirt.»

Curt Winslow, «Ne söylememi istiyorsun?» diye sordu.

«Turner'ı kontrol edemediğimi. Alt tarafı ben bir in-

sanım, herif Tanrı'nın Oğlu, yahu. İşte buna benzer şeyler.»

«Oldu.»

«Ülkeyi terketmek için pasaport verilmesin. Kesinlikle.»

«Tamam... İyi bir haber ister misin?»

«Kim istemez?»

«Turner'ın örgütünde bir adamımız var.»

«Ne? Kimin adamı?»

«CIA'nın. Büyük bir rastlantı eseri. Şans işte.»

«Bu öğleden sonra biri bana bilgi versin. O adam da doğrudan emrim altında olsun istiyorum.»

«O işi hallettim bile.»

«Her şeyi düşünürsün, Curt. Sağol.» Harper telefonu kapadı. «Şimdi görürsün sen, orospu çocuğu,» diye dişleri arasından tısladı.

* * *

Joseph eve döndüğünde Emil onu beklemekteydi. «Maggie'yi buldum, Joseph,» dedi.

Joseph'in soluğu kesilir gibi oldu. «Neredeymiş?»

«Florida'daymış ve...» Emil sonunu getiremedi.

«Ve?»

«Sana evlenmek üzere olduğunu söylememi istedi.»

Joseph birden göğsünde müthiş bir acı duydu ve gözlerini yumdu. Yeniden gözünü açtığında epey yıkılmış görünüyordu, ama sakindi. «İnanmıyorum buna, Emil.»

«Kesin olarak öğrenmemi ister misin? Birini göndereyim mi?»

«Hayır, rahat bırakalım onu. Eğer beni kendinden uzaklaştırmak için bu yolu seçiyorsa, ben de istediği gibi yapayım.»

Emil, «Biliyor musun, Joseph,» dedi. «Belki de kendini senden uzaklaştırmak için böyle davranıyordur.»

OTUZ YEDİ

Başkan'la görüşmesi ve Maggie'den haber almasını izleyen haftalar içinde Joseph yeni bir kararlılıkla kendini çalışmaya verdi. Amerika'yı karış karış dolaşıp Chicago'da, Atlanta'da, New Orleans'da, Los Angeles'de, Seattle'da, Denver'de ve Detroit'de onu Mesih olarak gören büyük kitlelere hitap etti. Daha küçük kentlere ve kasabalara da giderek insanlara mücadelelerinde destek olup cesaret verdi, hastaları ve acısı olanları iyileştirip onlara yardım istemesini ve yardım etmesini öğretti. Joseph'in gidemediği yerlere John, Peter, James ya da Sammy gidiyor, onları dinlemeye gelenleri yeni bir güç ve umutla dolduruyorlardı.

Önceleri Harper'ın isteklerine karşı çıkması ciddi bir sorun yaratmadı. Otley'in ayrılışı üzerine Sammy, Joseph'in korunması için o sıra işsiz bulunan demir işçileri getirtti. Zaten ilk günlerde buna pek gerek de olmuyordu; Emil, Joseph'in ziyaret edeceği yerlere çok kısa bir zaman önce haber vermekteydi.

Başkan'la buluşmasından üç hafta sonra olaylar patlak verdi. Konuşmak için gittiği yerde Joseph'i yalnızca dinlemek isteyenler değil, sayıları az fakat iyi örgütlenmiş bozguncu grupları da beklemekteydi. Ziyaret edeceği yerlerin önceden dışarıya sızdırılması olasılığı akla çok yatkın gelmesine karşın, bir yandan da olanaksız gibi görünüyordu. Dostları bu işin nasıl olduğunu anlayana dek faaliyetlerini durdurması için onu uyardılarsa da, Joseph kabul etmedi. Manhattan'daki samanlıktan

bozma evle ilgili haberler ve resimler gazetelerin ilk sayfalarında çıkınca, Emil mutlaka bir iç güvenlik sistemi kurmaları için Joseph'e yalvardı. Joseph bunu da red etti. «Her gün insanlara kendi kendilerine ve birbirlerine güvenmelerini, karşılarına çıkan sorunları kendi güçleriyle alt edebileceklerine inanmalarını istiyorum Söylediklerime ters düşemem.»

Joseph ve arkadaşları çalışmalarını sürdürdüler. Halk tarafından giderek artan bir coşkuyla karşılanıyorlardı, fakat güçlü çevrelerin büyük bir bölümü onlara aynı hızla artan bir düşmanlık gösteriyordu. Konuşma yapacağı yerler için izin almak gittikçe güçleşmekteydi. Bozguncuların çıkardığı kargaşalıklar güvenlik görevlilerince değil, Joseph'i dinlemek, ona dokunabilmek için gelen halk tarafından önleniyordu. Bozguncuların perde arkasından biri tarafından yönetildiği belliydi, ama Joseph ve arkadaşlarının bu kimseyi bulmak için ne zamanları, ne de olanakları vardı.

Joseph kim olduğunu bildiği yeni bir muhalif kazanmıştı. Papa Alexander'ın ölüm haberinden kısa bir süre sonra Dominic Belazzi'nin XIV. Papa Leo olarak onun yerini aldığı duyurulmuştu; bundan bir hafta sonraysa Katolik protesto grupları yollara dökülmüş, kiliseden bağımsız olduklarını ilan etmişlerdi. Joseph Turner'ın «Hıristiyan Kitabı»nı vaaz etmesini istiyorlardı. Joseph diğerlerini olduğu gibi bunları da ciddiye almadı.

Önemli olanın çalışmalarının sonucu olduğunu söylemişti arkadaşlarına. Bütün ülkede yardımlaşma grupları oluşmuştu. İstedikleri bir hak için örgütlenip bunu kazanan insanlarla ilgili haberler giderek artıyordu. Bazen küçük zaferler oluyordu bunlar: Ağır vergi yüzünden evini yitirmek durumunda olan bir ailenin kurtarılması ya da yerel bir parkın çocuklar tarafından kul-

lanılabilmesi için temizlenmesi gibi... Bazen de daha büyük zaferler oluyordu: Bir semtin belalılardan kurtarılması ya da bir kentin ahlaksız politikacılardan temizlenmesi gibi... Hemen her yerde sıradan insanlar biraraya gelip büyük kurumlara kafa tutabiliyorlardı. Sendika izni olmadan başlatılan grevlerin sayısı artmış, küçük yatırımcılarla tüketiciler el ele vererek büyük kuruluşların siyasetlerine karışmaya başlamışlardı.

Joseph halkın bu çabalarını destekliyor, yüreklendiriyor ve kendi başlarına savaşım veremeyenlere ulaşıp yardım ediyordu.

Bitkinlikten çökmek üzereydi artık. Yardım isteyen herkese erişemediği için bazen kahroluyordu. Ama o da, halkın büyük çoğunluğu gibi, ülkeyi saran bu güven ve umut dalgasına kapılmıştı.

*
* *

Bu dalga 4 Mart sabahı erken saatlerde Colorado yakınlarında Pueblo'da kırıldı.

O sabah Colorado'nun Sangre de Cristo Dağları eteklerinde yol almakta olan tren her zamanki yük trenlerinden çok farklıydı. Makinist, üstün nitelikleri nedeniyle bu sefer için özel olarak seçilmişti. Bu tür yükle sayısız sefer yapmıştı; güvenlik bakımından amirlerine inancı tamdı.

Sabahın erken saatlerinde korkusuzca yol alırken, makinistin hiç bilmediği bir şey vardı: Enerji Bakanlığı Bilimsel Projeler Müdürü Bob Pincus'un bir ay önce Başkan Dewey Harper'a gönderdiği mektupla, nükleer artıkların, soğutma düzenleri kolaylıkla bozulabilen tren vagonlarında taşınmaması için yaptığı uyarı. Pincus'un on sekiz ay içinde tam yirmi bir mektup yazarak Başkan'ı uyardığını da hiç bilmiyordu.

Bu yüzden de, beyaz bir ışık patlamasıyla kendisi, treni, raylar ve çevresindeki millerce alan mantar biçiminde bir bulut altında paramparça olmadan bir salise önce büyük bir şaşkınlığa uğramıştı.

*
* *

Haber kendisine ulaştırıldığında Başkan Harper Beyaz Saray'da birkaç kongre üyesiyle öğlen yemeği yemekteydi. Kırk dakika içinde bir Hava Kuvvetleri uçağı onunla birlikte İçişleri Bakanı ve Enerji Bakanı'nı Colorado'ya, kaza yerine götürmek üzere havalandı. Harper büyük bir öfke içinde Enerji Bakanı Albert Zehrt'e çıkıştı. «Al, bu işten seni sorumlu tutuyorum! Söyle bakalım, nasıl böyle bir şey olabiliyor?»

Zehrt, «Beni mi?» dedi hayretle. «Sayın Başkanım, artıkları Fort Carson'a nakletmek sizin kararınızdı! Bana kalsaydı pekâlâ Los Alamos'da da durabilirdi. Aslında bununla ilgili elimde bir not...»

Dışişleri Bakanı Rockwell, «Baylar, lütfen, şimdi sırası değil,» diye araya girdi. «Şu anda bu ülkenin tanık olduğu en büyük afet içindeyiz. Al, artıkların nasıl ve neden patladığı konusunda bize bir fikir verebilir misin?»

«Sistemlerde bir arıza olmalı. Benim tahminim soğutma sistemi. Mutlaka öyle olmalı. Fazla ısınan stronsiyum doksan...»

Harper, «Bak bu çok iyi,» dedi alayla. «Bu korkunç olay şanssız bir sistem arızası demek ki. Basına böyle açıklayalım. Peki bu soğutma sistemini kim kurdu?»

Rockwell, «Kara Kuvvetleri,» dedi.

Zehrt, «O zaman onları ipe çekin,» dedi. «Eğer ortada bir beceriksizlik varsa, onlara ait.»

O sırada gelen kazayla ilgili rapor Başkan'a veril-

di. Harper okudukça başını iki yana sallıyordu. «Korktuğumuzdan da kötüymüş. Yapılan ilk tahminlere göre, patlamanın gücü Hiroşima ve Nagazaki'den on kat fazla.»

Rockwell, «Tanrım!» dedi fısıltıyla.

«Colorado'nun yirmi milkarelik bir alanı yok oldu. **Yirmi milkare!**»

O sırada Başkan'ın Beyaz Saray yardımcılarından George Larkman kabine girdi. «Başkanım, basına vereceğimiz açıklamayı bir kez daha gözden geçirmemiz gerek. Yasaklanmış bölgeye girmelerine izin verilmiyor diye yaygaraya başladılar.»

Harper, «Kendi güvenlikleri için,» dedi.

«Televizyon şirketlerini ivedi bir demeç olasılığı için uyardım.»

«Güzel. Bana beş dakika izin ver, sonra basına yapacağımız açıklamayla uğraşırız.»

«Dewey?»

«Ne var?»

«Paul Turner da Pueblo'ya geliyormuş.»

Harper, «Aman ne iyi. Aman ne iyi,» diye homurdandı. «Nixon'a teyp bantları ne kadar gerekliydiyse, bana da Joseph Turner şu anda o kadar gerekli.»

«Ama bizden önce varmayabilir. Mississippi'de kasırga kurbanlarına gitmişti, oradaki bütün yollar da kapalı. Hem daha yeni haber almış. Buraya gelebilmek için uçak bulması da bayağı zor olacak.»

Harper, «Neyse, bir kez olsun Tanrı bizim yanımızda,» dedi. «Ama biz de boş durmayalım. Bütün görevlilere söyleyin 'yetkili olmayanlar giremez' bölgelerine Turner'ı da sokmasınlar. Olay yerine elli milden fazla sokulmasını istemiyorum.»

Zehrt, «Senin de sokulman doğru değil,» dedi. «Döküntü tehlikesi...»

«Beni daha çok düşündüren, seçimi kaybetme tehlikesi şu anda. Eğer oraya gidip bizzat üzüntü ve ilgimi göstermezsem hiç şansım kalmaz. Hiç korkma, gerekenden bir dakika fazla bile kalmayacağız. Tabii bütün güvenlik önlemlerini de alarak.»

*
* *

50 numaralı Karayolunun La Junta ile Pueblo arasındaki bölümü birbirine kenetlenmiş gibi görünen otomobiller, pikaplar ve kamp taşıtlarıyla doğuya kaçan insanlarla dolup taşıyordu. Patlama alanına ilerlerken, James Weisman, Peter Hansen ve John Stanton'un gördükleri insan manzaraları hiç değişmiyordu. Pueblo'da uçaktan indiklerinde de herkesin yüzünde aynı dehşeti saptamışlardı. La Junta'ya yaklaştıkça, özel taşıtların yanı sıra askeri araçlar da göze çarpmaya başlamıştı. Patlama alanına yakın kentlerin boşaltılmasına yardım ediyorlardı. Weisman birkaç kez arabadan inerek La Junta yolunu tıkayan kamyonlarla görüşmek zorunda kaldı.

Santa Fe Avenue'da geçici olarak Silahlı Kuvvetlerin karakolu haline getirilen üç katlı binaya geldiler. İçerde bir alay adam oradan oraya koşuşuyor, emirler yağdırılıyor, telefonlar aralıksız çalıyordu.

John Stanton, James Weisman ve Peter Hansen kendilerini tanıtınca, onları Tuğgeneral Gilbert Nicholson'a götürdüler. General «Turner nerede?» diye sordu hemen.

«Yolda, ama buraya varması en azından birkaç saat alır. Biz hemen işe koyulup ne yapılması gerekiyorsa başlamak istiyoruz. Neler olduğunu bize anlatabilir misiniz?»

«Size söyleyecek fazla bir şeyim yok. Enerji Bakan-

lığı'nın adamlarından aldığım kısa açıklamaya göre durum berbat. Güneyde Pinos Canyon ve Higbee denilen küçük kasaba arasında taş üstünde taş kalmamış. Şimdiki baş sorunsa döküntü.»

John, «Oralarda yaşayan insanlar ne oldu?»

«Eskiden yaşayanlar demek daha doğru olur, Mr. Stanton. Ölenlerin parçalarını toplasan bir fincan bile dolduramazsın. İlk patlamada ölmeyenler de fazla yaşamaz. Uydu resimleri var. Ay fotoğraflarına benziyor.»

Weisman, «Kaç kişi radyasyon tehlikesi altında?» diye sordu.

«Kesin bilmiyoruz ama tahminen altı yüz kişi kadar.»

«Patlama nedeni biliniyor mu?»

«Yük vagonlarından birinde soğutma sistemi arızası. Resmi açıklamada sistem arızası denildi.»

Peter, «Sistem arızası... felaketzedeler bunu duyunca çok rahatlarlar,» dedi sinirli sinirli.

Nicholson, «Haklısınız,» diye onayladı.

Weisman sordu. «Ne kadar daha sokulabiliriz? Patlama yerine gitmek istiyoruz.»

«Doktor, Hava Kuvvetleri Komutanı'ndan Turner'ı ya da onunla birlikte olan kimseyi bölgeye sokmamak için kesin emir aldım. Ama çok meşgul olduğum için sizi hiç görmemiş oluyorum. Turner geldiğinde de çok meşgul olacağım. Hemen gidin şimdi. Thatcher'a kadar gidebilirsiniz, ama rüzgârın yönü değişirse hemen buraya dönün. Tamam mı?»

«Thatcher'da ne var?»

«Enerji Bakanlığı çalışıyor şimdi orada. Geçici bir radyasyondan temizleme merkezi kurdular.»

Weisman, «Sağolun, general,» dedi adamın elini sıkarak.

«Başlarında Bob Pincus var, ona telefon edip bir saate kadar oraya geleceğinizi söylerim. Pincus'u sevecek-

siniz.»

«O neden?»

«Çünkü Pincus da ateş püskürüyor. Politikacılar gibi bir sürü palavra atmaz. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz.»

Thatcher'a kadar olan bir saatlik yol boyunca gök rengi bir kırmızı, bir siyah oluyordu. Peter, «Daha günlerce böyle olur,» dedi. «Termonükleer bir patlama atmosferin altını üstüne getirir.» Rüzgâr her yandan aynı anda eser gibiydi. Thatcher kasabasında binaların çoğu yanmış ya da yerle bir olmuştu. Askeri polis onları kasaba dışındaki düzlüğe götürdü. Burada çadırlardan oluşan küçük bir kent vardı.

Bob Pincus iriyarı, üzgün bakışlı, otuz beş yaşlarında bir adamdı. Weisman yanına geldiğinde, kurtarma ekiplerine emirler yağdırıyordu. Ekipteki adamların tümü koruyucu giysiler içindeydi. Pincus, «Gayger sayaçlarınız sürekli çalışır olsun,» diyordu. «Kimse başlığını çıkarmayacak! Sayacın yüz seksen remden fazla gösterdiği yerlere gitmeyin. Ölülere hiçbir yardımınız dokunmaz. Elinizden geldiğince sağ olanları buraya getirin, belki birkaç tanesini kurtarabiliriz. Döndüğünüzde radyasyon yıkama ve hastane hazır olur. Haydi hemen gidin. Hava kararacak.»

*
* *

Pincus, «Gelmesi için bütün kalbimle dua ediyordum,» dedi, Weisman kendini tanıtıp Joseph'in yolda olduğunu söyleyince.

John, «Biz ne yapabiliriz?» diye sordu.

«Bekleyin. Sağ kalanlar getirilinceye dek. Fazlasıyla radyasyon yemiş olacaklar. Ölmelerini izlemekten başka yapacak pek bir şey olmayacak aslında. Ama Joseph Turner gelince...»

Peter, «Şimdi bizim yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?» diye sordu. «Çadır kurulmasına yardım edemez miyiz?»

«İsterseniz elinize bir balyoz alıp kazık çakmalarına yardım edin. Kurma ekibinin herhalde çok hoşuna gider.»

John, «Bob, gitmeden önce bize söyler misin, burada ne kadar güvenlik içindeyiz? diye sordu.

«Burası çok güvenli... tabii rüzgâr değişmezse. Değişeceğini de sanmam. Asıl tehlikeli bölge üç mil doğumuzda başlıyor.

Radyasyon temizleme merkezi ve hastane çadırlarının kurulması ü»ç saat sürdü. Bundan bir saat sonra da felaketzedeleri getiren beş kamyon göründü. Kamyonlar Thatcher kampına yaklaşırken, Pincus elinde megafonla herkesin yaralılardan uzak durmalarını istedi. Gerek derileri, gerekse giysileri tehlikeli dozda radyasyon taşımaktaydı. İki yüz kadar korkunç biçimlere girmiş yaralı taşıtlardan alınırken, herkes elli metre açıktan izliyordu. Yaralılardan kimi çıplak, kimiyse liğme liğme olmuş giysiler içindeydi. Çoğunun saçı tümden yanmış, derileri sarkmaktaydı. Yüzlerinde ifade yoktu. Acılarını hafifletmek için birçoğu sanki görünmeyen bir yük taşıyormuş gibi, kollarını öne uzatmıştı. Bazılarıysa kolları arasında yanıklar içindeki çocuklarını taşıyordu.

Yaşayan ölülerin acıklı bir görünümüydü bu. Felaketzedeler büyük çadırın önünde sıraya girerken izleyenler ağlamaktaydı.

John, sedye üzerinde taşınan her yanı yanmış bir genci görüp, «Tanrı yardım etsin bize!» diye inledi. «Onlara hiçbir yardımımız dokunamaz mı?»

Weisman, «Bazılarına yıkanmaya girmeden önce morfin verilecek,» dedi. «Ama ne kadar yararı olur bilemem. Önce radyasyondan arınmaları gerek. Sen iyi misin, Pe-

ter?»

Peter iki büklüm olmuş, hıçkırarak ağlıyordu. Weisman kolunu onun omzuna koydu.

Peter başını kaldırıp karanlık göğe baktı. «Neden?» diye öfkeyle haykırdı. «Neden?»

John, «Joseph birazdan burada olur,» dedi avutmak için. «Yardım için hazır olmalıyız.»

Çadırın içinde radyasyon temizliğine girenlerden çığlıklar yükseliyordu. Dışarda bulunanlar bu acı çığlıkları duymamak için kulaklarını tıkıyorlardı.

«Dinle!» diye haykırdı Peter, yanındaki adamın ellerini kulaklarından çekerek. «İyi dinle de bütün dünyaya bunun nasıl bir şey olduğunu anlatabilesin!»

Weisman, «Gel haydi, Peter,» diyerek arkadaşını çekti. «Hastaneye gidip hazırlanalım.»

* * *

Joseph, yanında Sammy, Emil, Louise ve Jerry'le birlikte Thatcher Kampı'na vardığında geceyarısı olmuştu. Bob Pincus'tan hemen bilgi aldı. Hastaneye giderken arkasından gelen ayak seslerini işitti, sonra da omzunda güçlü bir el hissetti. «Gizli Servis, Mr. Turner. Başkan hemen sizi görmek istiyor.»

Joseph, «Zamanım yok,» dedi sıyrılmaya çalışarak.

«Gelmek zorundasınız, Mr. Turner.»

* * *

Dewey Harper yardımcıları ve Gizli Servis görevlilerinden oluşan heyetiyle birlikte Thatcher Kampı'na girmişti. Yanında Beyaz Saray basın görevlileri de bulunmaktaydı. Joseph'i getirdiklerinde Başkan ve Zehrt kameralar önünde bu afetten dolayı duydukları büyük

üzüntüyü bildiriyorlar, yaralılara ve zarara uğrayanlara her türlü yardımın sağlanacağını ve ilerde böyle bir olayın yinelenmemesi için bütün önlemlerin alınacağını vurguluyorlardı.

Harper, «Tanrı'ya şükür, geldin,» dedi Joseph'in yaklaştığını görünce. Kameralar ikisini de görüntüye alabilmek için harekete geçti. «Burada olduğuna çok sevindik. Olayı duyunca hemen seni aradık ama bir türlü temas kuramadık.»

Joseph, Başkan'ın sözünü kesti. «Şu adamına söyle de kolumu bıraksın, bana ihtiyacı olanların yanına gidebileyim.»

Harper, «Şu kameralar kapansın,» dedi yanındaki Larkman'a. Ama birden Bob Pincus önünde bitiverdi. «Başkanım, geçen ay size böyle bir olayın meydana gelebileceğini bildiren yirmi birinci mektubumu yazmıştım. O tren...»

Harper, «Şu kameraları kapatın!» diye emretti.

Joseph, «Hayır,» diye bağırdı muhabirlere. «Açık kalsın.»

Kameralar kapandı.

«Devletin tehlikeli maddeleri gizli olarak nakletmeye hakkı yoktur.»

Harper, «Mr. Pincus,» dedi biraz kendine gelerek. «Sizden mektup aldığımı hiç anımsamıyorum.»

«Ben gönderdim ama. Bana...»

Harper, «Bununla ilgileneceğim,» diyerek sözünü kesti.

Joseph, «İlgilen ya,» dedi öfkeyle. «Ama bırakın da ben hastaneye gideyim.»

Harper, Joseph'i tutan görevliye başıyla bir işaret verdi. Serbest kalan Joseph bütün gücüyle hastane çadırına doğru koşmaya başladı.

Zehrt. «Burası sizin için çok tehlikeli olabilir, Baş-

kanım,» dedi yüksek sesle. «Hemen buradan ayrılıp daha fazla kendinizi tehlikeye atmayın.» Birkaç dakika içinde Harper ve ekibi Thatcher kampından çıkmışlardı.

*
* *

Louise gazetecilerin felaketzedelere yaklaşmadan oradan uzaklaştırıldıklarını görünce öfke içinde Jerry'e döndü. «Kameran nerede? Birinin burada olanların resmini çekmesi gerek.»

«Louise! Yasaklanmış bölgede bulunuyoruz. Her şey için gizlilik emri var. Özellikle gazeteciler alınmadı.»

«Ne emrettikleri umurumda değil. Kameran nerede?»

«Arabanın bagajında, ama aceleden film almayı unutmuşum.»

Louise hemen Pincus'u buldu. Kısa sürede Pueblo'da rastladığı bir meslekdaşı ve General Nicholson sayesinde üç kutu film ilaç sandıkları arasında kampa sokulmuştu.

*
* *

Joseph hastane çadırına girer girmez hemen işe koyuldu ve inleyen yaralıların acılarını dindirip yaralarını iyileştirmeye başladı. Yanıklar geçip yeni deri ve kıllar belirirken, doktorlar hayret içinde izliyorlardı. Her şifa bulan dualar ederek ellerine sarılıyor, fakat Joseph zaman geçirmeden hemen bir sonraki yaralının başına koşuyordu. Kendisi de yorgunluktan tükenmiş, her yanı sızılar içindeydi, fakat gözleri önündeki korkunç görünüm karşısında kendi acısını düşünecek durumda değildi.

Gece boyunca yeni kurbanlar getirildi. Ertesi akşama dek hastanede bulunan yaralı sayısı yedi yüzü bulmuştu. Kan sıkıntısı belirmiş, yatak sayısı yetersiz kalmıştı. Joseph'in arkadaşları yeni getirilen yaralıların ya-

nına gidip Joseph onlara şifa verinceye dek avutmaya çalışıyorlardı.

Louise, «Biri bunun hesabını mutlaka vermeli,» dedi John'a. «Şuradaki kadının yanına hemen gitsen iyi olur. Bir rahiple konuşmak için ağlıyor, onların da hepsi meşgul.»

James Weisman da diğer doktorlarla birlikte çalışıp elinden geldiğince yaralıları hayatta tutmaya çalışıyordu. İkinci gün öğleden sonra yanına askeri doktorlardan biri gelip kulağına fısıldadı. «Dr. Weisman, çadırın öbür tarafında görmeniz gereken bir şey var.»

Weisman, «Bir dakika,» dedi bir yandan hastasına dikiş atarken. Askeri doktor, Weisman işini bitirinceye dek bekledi, sonra ona temiz bir havlu verdi. «Ne oldu?» diye sordu Weisman.

Doktor eliyle Joseph'in şifa vermeye başladığı ilk bölümü gösterdi. «Lütfen benimle gelin. Gözlem altında tuttuğumuz hastalarla ilgili.»

Weisman'ı bedeninde en küçük bir yara izi bile kalmamış genç bir kadının yatağına getirdi. Fakat kadının tüm kasları gevşemişti. Soluk almıyordu. Saçı ve yatağının çarşafı terden sırılsıklam olmuştu. Weisman hemen kadının yakınında yatan diğer hastalara baktı. Hemen hepsi terlemeye başlamış, bazılarıysa kusuyordu. Birkaçı kriz içinde titremekteydi. «Radyasyon zehirlenmesi,» dedi Weisman, birden ürperdiğini hissetti. «Yanıklar ve kesikler iyileşiyor fakat zehirlenme etkisini sürdürüyor.» Çaresizlik içinde başını sallayarak çevresindeki hasta insanlara baktı. Onları tümden iyileştirebilmek için Joseph'in bilmesi gereken başka şeyler mi vardı yoksa? Çadırın içinde bakındı ve az ötede fena halde yanmış bir adamla çocuğun başında bulunan Joseph'i gördü. Hemen yanına gidip, «Joseph, seninle konuşmam gerek,» dedi.

Joseph başını salladı. Konuştuğu adama, «Şimdi ge-

lirim,» diyerek Weisman'la birlikte çadırın yan kısmına gitti. «Ne oldu, Jim?»

Weisman zorlukla yutkundu. «Joseph, işe yaramıyor.»

«Ne?»

«İyileştirdiklerin. Yanıklar ve kesik yaraları iyileşiyor ama zehirlenme hâlâ sürüyor. Ölüyorlar, Joseph. Bir tanesi öldü bile.»

Joseph şaşkınlık içinde bakakaldı. «Ama neden... nasıl oluyor?.. Eyvah, Jim,» dedi anlamaya başlayarak. «Başka ne yapabilirim bilmiyorum.»

Joseph bir şey yapamıyordu. Bütün söyledikleri, dokunması, duaları hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Hastaların ateşleri yükselip bulantıları artıyordu. Hemen sonra hezeyan başlamaktaydı. Joseph'in baktığı hastaların yatakları hemen perdeyle ayrılıyordu fakat bunların çığlıkları daha henüz dokunmamış oldukları tarafından duyuluyor ve büyük bir paniğe neden oluyordu. «Eyvah, bizi iyileştiremiyor! Tanrım, iyileştiremiyor bizi! Öleceğiz, feci şekilde öleceğiz!»

Joseph onları avutmaya çalışıyordu. «Sakin olun, bırakın acınızı dindireyim, yaranızı iyileştireyim.» Birçoğu Joseph yanına geldiğinde başını çeviriyordu.

Joseph yeniden kucağında çocuğunu tutmakta olan adama döndü. Adamın kolları arasında tuttuğu kız çocuğu ölmüştü; adamsa büyük bir şok içindeydi. Yatağın içinde oturmuş, çocuğu sallayıp kararmış alnını öpüyordu. «Annen şimdi gelecek, yavrum. Onu mutlaka bulurlar ve sana getirirler.»

Joseph, «Artık dinlenmen gerek,» dedi adama. «Çocuğunu alayım mı? Annesi gelinceye dek bakarım ona.»

Adam Joseph'e bomboş gözlerle baktı, derin bir iç çekip başını salladı. «Aman sıkı tutun. Korkmasın. Atları ve ağaçlara tırmanmasını çok sever. Bebekten falan hoşlanmaz. Ona bir ağaç bulun yeter. Söz verin bana.»

Joseph uzanıp hareketsiz yatan küçük gövdeyi aldı ve göğsüne bastırdı. «Söz veriyorum. Haydi şimdi uyu.» Adam gözlerini kapatıncaya dek başından ayrılmadı. Sonra Weisman'ı bulup çocuğu ona verdi. «Onu ben dönünceye dek emin bir yerde yatırır mısın? Birkaç saat sürebilir.»

Weisman üzgün üzgün baktı. «Kız ölmüş, Joseph.»

Joseph, «Biliyorum öldüğünü,» dedi sert bir sesle. «Lütfen istediğimi yapar mısın?»

«Tabii.»

Joseph akşam oluncaya dek durmadan çalışıp kendisini kabul eden bütün hastaların yanına gitti. Çevresi öfkeli yüzler, küskün seslerle doluydu. Son hastaya da baktıktan sonra küçük kızın bulunduğu yere gelip onu bir battaniyeye sardı ve çadırdan çıktı.

Dışarda bekleşen kurtarma ekibi adamları hastaneyi çevreleyen kordon dışından sesleniyorlardı. «Mr. Turner! Mr. Turner! İyileşmedikleri doğru mu? Kaç kişi öldü, Mr. Turner?» Hepsi ölecek mi, Mr. Turner?»

Joseph hiç konuşmadan, başını bile çevirmeden onların yanından geçti. Kollarındaki yükün ağırlığı ve bacaklarının yorgunluğundan başka hiçbir şey hissetmiyordu. Uyuşmuş gibiydi. Batı yanında hâlâ karla kaplı küçük bir tepe gördü ve o yöne doğru yürümeye başladı. Kamp kapısından çıkıp giderken kurtarma ekipleri, doktorlar, hemşireler ses çıkarmadan onu izlediler. Emil Rothstein arkasından küçük bir grubun yürüdüğünü görünce hemen yanlarına koştu ve onları durdurdu.

*
* *

Joseph bir mil kadar yürüdükten sonra tepenin eteklerine vardı. En üst noktasına yakın tek bir ağaç yükselmekteydi. Ağaca kadar yürüdükten sonra kollarındaki ço-

cuğa baktı. «Sana bir ağaç buldum,» diye fısıldadı. «Çıkabileceğin bir ağaç. Pek büyük değil ama, ne yapayım, başka yok... Off, Tanrım,» diye inledi. «Ölmeni istemiyordum, küçük kız. Adını bile bilmiyorum. Babana adını bile soramadım! Uyansana, küçük kız! N'olur uyan!» Kızı sarstı. Gözlerinin önüne kurtaramadığı parçalanmış insanlar geldikçe üzüntüsü müthiş bir öfkeye dönüştü. Başını geri atıp göğe haykırmaya başladı. «Lanet olsun! Lanet olsun!» Kısa zamanda çığlıkları anlamsız kükremeler içinde boğuldu. Dehşet içinde çıldırmış bir yaratıktan çıkıyordu sanki. Gırtlağından ses çıkamayacak hale gelinceye dek haykırdı.

Neden sonra durduğunda öfkesi boşalmış, bedeni kontrolsuz bir şekilde titriyordu. Çocuğu göğsüne bastırarak ileri geri sallanıyor, soğumuş gövdesini kendi ısısıyla ısıtmaya çalışıyordu. Bir eliyle çocuğun sarı saçını düzeltmek istedi. Saçın yumuşaklığı Joseph'in gözlerini doldurmuştu, o an sanki gözyaşı kaynağı delinmiş gibi son yirmi dört saat içinde boşaltamadığı, aylardan beri boşaltamadığı gözyaşları dökülmeye başladı, yanaklarından akıp kucağındaki çocuğu yıkadı. Küçük yüzünü göğsüne bastırdı.

Bir an sonra boynunda bir sıcaklık hissetti. Çocuğu geri tuttu. Çocukta hareket yoktu fakat titreyen parmağını kızın burun deliklerine götürdüğü zaman hafif bir sıcaklık hissetti. Joseph inanamıyordu. Çocuğu yine göğsüne bastırıp gözlerini sımsıkı yumdu.

O ana dek süren keskin soğuk rüzgâr birden değişmiş, ılık bir hava Joseph'i sarmıştı. İçinden bir ses, «Sakin ol,» dedi. «Sakin ol ve dinle.» Biraz kendisininkine benzeyen, yumuşak, tanıdık bir sesti. «Çocuk sana bir işaret olsun diye yeniden doğdu. Senin gözyaşlarından bir kez daha doğdu.»

Joseph soluğunu yuttu. Dehşet içinde ürpermişti. Her-

halde deliriyorum, diye düşündü.

«Kalbine erişmesi için gönderildi sana,» diye devam etti ses. «Kendi üzüntün ve şefkatinde güç kaynağını bulabilmen için.»

Bu sözler Joseph'in korkusunu gidermişti.

«Tanık olduğun felaket anlamsız bir afetti, kandırmaca ve hatalardan doğdu. Bunu temizlemek için senin gözyaşların yeterli değil. Herkes, herkes bu acıyı tatmak zorunda. Herkes ağlamak zorunda. Herkes bu karanlığı paylaşacak.»

«Fakat onların gözyaşları da yeniden doğuşu sağlayacaktır, yeni bir aktin mühürü olarak.»

«Dünyaya neşe içinde dönecek olan bu çocuğun dışında, ölenlerin tümü huzur içinde yatacaklar. Artık kimsenin ölmesine gerek kalmadı. Bu felaketi, bu acıyı herkese duyurmalısın, herkes bunu görmeli. Bütün ağızlardan, bütün yüreklerden böyle bir felaketin olmasına izin vermemeleri için söz almalısın.

«Şimdi git. Bu söz verildiği zaman acı çekenleri karanlığın başladığı yere götürebilmen için sana ışıkla yol gösterilecektir.»

Ses kesildi.

Joseph uzun süre oturduğu yerde kaldı. Çevresinde eriyen karlar yeniden buz tutmuştu.

Sonra ayağa kalktı, ağrıları dinmişti. Artık rahatça soluk alan çocuk kucağında, tepeden aşağı yürümeye başladı. Dünyaya dönüyordu yine.

Kamp girişinde John Stanton'un yanında bir kadın beklemekteydi. «Çocuğum sizde,» dedi kadın acı dolu bir yüzle.

John, «Bir saat önce getirmişlerdi,» dedi. «Patlama olduğunda uzaktaymış.»

Joseph çocuğu annesine uzattı. Küçük kız gözlerini açtı. «Anne?»

«Tanrım,» diye inledi kadın gözleri yaşla dolarak. «Bana öldüğünü söylediler.»

Joseph, «Yanılmışlar,» dedi. «Çocuğunuz sağ.»

Dönüp John'un dehşet içindeki yüzüne baktı. «Jim'e söyle, bunu kimse bilmesin. Sonra da benimle gel. Sana şu an çok ihtiyacım var.»

OTUZ SEKİZ

Patlamadan üç gün sonra, Joseph Turner'ın çağrısı üzerine dünyanın her yanından gazeteciler ve yayın organları Pueblo'ya dolmuştu. Televizyon da canlı olarak yayın yapacaktı.

Basın toplantısına Joseph çıkmadan önce, Bob Pincus ve Louise Ryan felaketle ilgili ilk resmi bilançoyu gözler önüne serdiler. Hükümet görevlilerinin çaresiz bakışları altında Bob Pincus, bütün ayrıntılarıyla böyle tehlikeli nakliyatın yoğun nüfuslu yerlerde ne kadar sık yapıldığını, kaza olasılığının ne denli yüksek olduğunu ve böyle bir kazanın nelere yol açabilecek kadar tahrip gücü bulunduğunu açıkladı. Verdiği istatistik sayıların önemi, Louise film makinesini çalıştırıp hastane çadırının içini sergileyinceye dek o kadar iyi anlaşılmamıştı. Filmle birlikte bütün dünya boşalmış göz çukurlarıyla yanmış yüzleri, erimiş gözlerden kanlı yanaklara inen sıvıları, bir zamanlar insan ağzı olan irin kaplı yaraları, şimdi, rengi değişmiş kolları ve bacakları ve şişmiş, derisi yüzülmüş hayvan leşlerine benzeyen insan vücutlarını gördü. Dayanılmaz acılarla inleyen insanların dehşet veren çığlıklarını işitti. Bir insanın bu müthiş ıstırap sonunda ölerek nasıl kurtulduğunu bütün dünya öğrendi.

«SAKIN ARKANIZI DÖNMEYİN.» Joseph'in sesi ka-

rartılmış odanın arkasından geldi. «TAMAMINI GÖRÜN, İYİCE İŞİTİN.» Koltuklarında dimdik oturan kadınlar, erkekler bu emre uyulması gerektiğini biliyorlardı. Filmi izlerken yüzlerini saklayanlar, mide bulantısıyla iki büklüm olanlar yeniden gözlerini perdeye diktiler. «BU GÖRDÜKLERİNİZ İNSANDIR. ÇEKMİŞ OLDUKLARI VE HÂLÂ DA ÇEKTİKLERİ ACILAR BOŞA GİTMEMELİDİR. BİR TANESİNİN GÖZLERİNE BAKIN. BU SİZİN KOCANIZ, KARINIZ, ANNENİZ, BABANIZ, DOSTUNUZ, ÇOCUĞUNUZ YA DA KENDİNİZ OLABİLİRDİNİZ... HÂLÂ DA OLABİLİRSİNİZ. BU GÖRDÜĞÜNÜZ CEHENNEMDİR. TANIK OLMADIĞINIZ SÜRECE SON BULMAYACAKTIR!»

Kamera yedi yüz on dört kurbanın her birini gösterdi. Film bitip ışıklar yeniden yanınca Joseph odanın önüne geldi. Üstü başı dağılmış, bitkinlikten gözlerinin altı derin halkalarla çevrilmişti. Karşısında midesi bulanmış, ter içinde kalmış topluluğa ve televizyon başında oturan bütün insanlara seslendi.

«Görmüş olduklarınız tümüyle gerçektir, bazılarının sizlerden saklamak istediği gerçekler... tıpkı sizi her gün karşı karşıya bıraktıkları müthiş tehlikelerin gerçeğini sakladıkları gibi. Bu gördüğünüz insanların hastalıkları kesilmeyecektir, ölümlerin de sonu gelmez... ta ki bu ıstırabı bizler de paylaşıp, onlar için ağlayıp, yas tutup bir daha böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğimizi iyice herkese duyuruncaya dek. Başka ülkelerde yaşayanlar da bilmelidir ki, kendi liderleri de onları aynı biçimde tehlikelere atmaktadırlar. Bu dünyada yaşayan insanlar olarak yazgılarımızı her birimiz kendi ellerimize geçirmeliyiz.

«Benim mucize yapabildiğimi duymuşsunuzdur. Bu kurbanları yok eden zehirlenmeyi iyileştiremediğimi de duymuş olmalısınız. Ama bana bir yol gösterildi. Bunu

tek başıma yapamayacağımı biliyorum. Ancak siz gerçekleştirebilirsiniz.

«Sizin gücünüze ihtiyacım var. Beni işittiğinizi, yas tuttuğunuzu ve bu andan itibaren insan yaşamına yepyeni bir değer verdiğinizi gösteren bir işaret istiyorum.

«Bunu da bana yalnızca bir gecenizi ışıksız geçirerek göstermenizi rica ediyorum. Bu gece siz de bana katılın ve bu kurbanlar gibi biz de geceyi karanlık içinde yaşayalım.

«Burada yüz altmış yedi insan öldü. Geri kalanları kurtarmama yardım edin.»

Odada bulunan kadın erkek, herkes Joseph'in sözleri karşısında afallayıp kalmışlar, gözleri önünde sergilenen görüntüye kapılmışlardı. Joseph beklemeye başladı. Neden sonra önlerde oturan genç bir kadın ayağa kalktı ve titreyen bir sesle konuştu. «Hâlâ umut olduğuna hepimiz inanmak isteriz. Fakat Papa Leo'nun bir duyuru yaparak, sizin tanrısallığınız konusunda yanılmış olduklarını bildirdiğini biliyor musunuz? Kilise Tanrı'nın Oğlu olma iddianızı red ediyor.»

Joseph, «Ben hiçbir zaman böyle bir şey iddia etmedim,» diye karşılık verdi. «Yapmış olduklarımı hepiniz biliyorsunuz. Neye inanacağınız size kalmış bir şey. Fakat eğer söylediklerimin, yapmış olduklarımın sizce şu kadarcık önemi varsa, şimdi beni bırakmayın... şu insanların hatırı için!»

*
* *

«Seni dinlediler, Joseph. Bütün ülkede ışıklar söndürülmüş.»

John onu bulduğunda Joseph kampın kuzey kesiminde bir direğe yaslanmış gökteki tek tük yıldızlara bakmaktaydı. «Bir şey daha var... Jim sana söylememi istedi. Artık kimse ölmüyormuş. Tam anlamıyla iyileşmiyor-

larmış da, ama dayanabiliyorlarmış.»

Joseph gözlerini kapadı, sonra ağır ağır açtı. «Öyle yorgunum ki, John. Hâlâ 'ışıkla yol gösterilecektir' sözlerinin ne anlama gelebileceğini düşünüyorum. Ne ışığı?.. Ne zaman?»

John arkadaşının omzuna elini koydu. «Zamanla açıklanır, Joey. Er geç öğrenirsin.»

Joseph dostuna iyice sokuldu. «Haklısın. Ses de böyle dedi. Ama beklemek öyle zor ki. Sen iyi misin?»

«Sanırım... dayanıyorum.»

«Hep böyleydin zaten.»

John, «Korkman önemli değil, Joey,» dedi. «Daha önce de korkmuştun. Senin için hiçbir şey farketmedi.»

«Fakat bu kez farklı. Kendim için korkmuyorum. Onlar için korkuyorum.»

Kızıla çalan karanlık gecenin sessizliğinde iki dost birlikte oturup yıllar önce iki küçük çocukken olduğu gibi dünyaya bakıp geleceğin onlara neler getireceğini umutla beklediler.

Gün doğmadan iki saat önce Joseph birden John'un omzuna yapıştı. «Johny!» diye fısıldadı. «Gördün mü?»

John onun gösterdiği yöne döndü. «Neyi gördüm mü?»

«İşte bak, bir ikincisi!»

«Aman Tanrım, Joey,» dedi John. Gözlerinin önünde bir üçüncü yıldız alçalıp diğer ikisiyle birlikte ufuk çizgisine inmişti.

«John! İşte bu olmalı! Karanlığın başladığı yer orası işte! Onları oraya götürmem gerekiyor!»

«Ama orası...»

«Patlamanın olduğu yer.»

*
* *

Artık yalnızca gönüllü olarak orada bulunan fakat herkesin oybirliğiyle yönetimi elinde tutan Bob Pincus, Joseph ne yapmaları gerektiğini söyleyince kulaklarına inanamadı. Sonra hemen ekip şeflerine döndü. «Haydi, arkadaşlar, giysilerinizi giyin. Çadırdaki hastaları kamyonlara bindirin. Bölgenin içine giriyoruz.» Adamlar hemen işe koyuldular.

Joseph, «Sağol,» dedi.

«Sen de şuradan kendine bir koruyucu giysi al.»

«Gerek yok.»

«Joseph, radyasyon çok yüksektir orada. Ne kadar içeri gireceğini bilmiyorum, ama...»

«Ben de bilmiyorum.»

«O zavallılar zaten fazlasıyla radyasyon yemiş durumdalar, ama senin korunman gerek.»

Joseph, «Lütfen,» dedi sabırsızca. «Onları hazır et.»

*
* *

Bir saat sonra felaketzedelerle dolu bir kamyon konvoyu patlama bölgesine doğru harekete geçmişti. Hâlâ karanlık gökyüzünde pırıldayan üç yıldıza doğru bir saat daha gittiler. Yol boyu her şey kömürleşmiş, hayvan leşleriyle insan cesetleri sağa sola dağılmıştı.

Joseph gözleriyle mesafeyi ölçtü. Birden eliyle gösterip, «Orası!» diye bağırdı sürücüye.

Bir mil daha o yönde ilerlediklerinde üç yıldızın orada toprağa iyice yaklaşmış olduğunu gördüler.

Tren raylarının paramparça olduğu noktada bütün kamyonlar durdu. Joseph araçtan inip, «Haydi, biraz çabuk, çabuk olmamız gerek,» diye bağırarak kamyonun arkasına geçti ve ilk sedyenin indirilmesine yardım etti.

Kurtarma ekibi şeflerinden biri elinde gürül gürül ses çıkaran bir gayger sayacıyla geldi. «Adamlarımı bura-

dan çıkarmam gerek! En yoğun bölgeye geldik,» dedi aygıtını göstererek. «Sayaç daha fazlasını gösteremiyor. Giysiler de işe yaramaz burada.»

Joseph adamın yüzündeki koruyucu bölmeden gözlerine baktı. «Merak edecek bir şey yok. Hastaları indirmek için yardımınız gerek.»

Adam, «Benim de bir karım, ailem var!» diye yalvarmaya başladı.

«Tartışacak zamanım yok seninle. Eğer çıkmak istiyorsan, al adamlarını kendini nerede güvenli hissedeceksen git oraya, bekle bizi.»

Adam dönüp diğer kamyonların olduğu yere gitti.

Ayakta durabilen birkaç hasta sedyelerin indirilmesinde Joseph'e yardım ediyorlardı, fakat her hareketleri son derece yavaş ve ıstıraplıydı.

«Bunu ben alayım,» diyen bir ses duydu Joseph.

«Sammy!»

Joseph arkasını dönünce bütün arkadaşlarının gelmekte olduğunu gördü... Sammy, John, Louise, Jerry, Emil, Peter, James. Hiçbiri koruyucu giysi giymemişti. Kurtarma ekibi şefi de yanına geldi. «Adamlar kalmak istiyor.»

Tren raylarının paramparça olduğu tepe bir sürü sedyeyle tuhaf bir savaş alanına dönmüştü. Her bir yandan iniltiler yükseliyordu. Son sedye de yere indirildikten sonra Joseph ortaya geldi.

Sessizlik içinde iniltiler daha da yüksek geliyordu.

«Üşüyorum,» diye ağladı küçük bir çocuk.

Joseph, «Sakin ol artık,» dedi. «Yalnız değiliz. Sakin ol ve bekle.»

Herkes soluğunu tutmuş yanındakine ve tepedeki üç garip yıldıza bakarak bekliyordu. Kiminin dudakları sessiz dualarla kıpırdamaktaydı. Derken bir ses yükseldi. «Hava ısınıyor!» Korku içinde birbirlerine bakarlarken bulutsuz havada nereden geldiği bilinmeyen sıcak bir rüz-

gâr bastırdı. Bu rüzgâr beraberinde bulutları da getirdi, yıldızlar artık görünmez olmuştu.

«Işık kayboldu!» diye haykırdı biri.

«Öleceğiz!» diye inledi bir başkası.

Joseph, «Korkmayın,» dedi.

«Durun... yağmur bu... yağmur yağıyor!» diye fısıldadı bir adam. Önce damla damla başlayan yağmur birden hızlandı. Ilık, şifa veren bir suydu yağan, tıpkı Joseph'in gözyaşlarıyla küçük kızı iyileştirdiği gibi, bu yağmur da onların acılarını ve hastalıklarını yıkadı.

Birer birer hastalar ayaklandılar, birbirleriyle kucaklaşıp mutluluk içinde ağlaşarak Joseph'e ve arkadaşlarına sarıldılar.

Sammy, «Başardı!» diye bağırdı sevinç içinde.

Joseph, «Haydi, artık eve dönelim,» dedi; yüzünden gözyaşlarıyla karışmış yağmur suyu akıyordu. «Bizi bekleyenler var. Artık dönelim.»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OTUZ DOKUZ

George Larkman, «İşte böyle,» dedi Dewey Harper'a. Başkan ve kurmay heyeti Thatcher Kampı mucizesinden bir gün sonra durumu tartışıyorlardı. «Gallup'daki adamlarımız size yüzde on dokuz şans tanıyorlar... çoğu kiliseye sadık Katoliklerden.

Başkan Yardımcısı Ruddock, «Harris için büyük gelişme,» dedi.

Harper, «Aman sağol, Carl,» dedi buruk bir sesle.

Ruddock koltuğunda huzursuz huzursuz kıpırdanıyordu. «Düşünüyordum da, galiba artık bir dönüş yapma zamanımız geldi... yani Turner'ı bizim de desteklediğimizi halka bildirelim. Turner'ın yandaşlarından destek almayan birçok politikacı bu seçimlerde iş yapamaz. Seçimle göreve gelen yüzlerce yerel yönetici Turner hakkında söyledikleri ya da söylemedikleri şeyler için yerlerinden oldular. Aralarında yargıçlar bile var. Sendikalar, hatta kiliselerde bile durum böyle. Bu sabah gazeteler Turner'cı grupların örgütlenerek rahiplerini atıp yerlerine Turner'cı rahipler getirdiklerini yazıyorlar.»

«Başka bir şey var mı, Carl?»

«Bana kalırsa, madem ki Turner'cılar artık her yerde yönetime geçiyor, biz de onların yanında olduğumuzu duyuralım.»

Dışişleri Bakanı Curt Winslow, «Uygar bir ülkede yaşadığın için dua et,» dedi. «Dünyanın bütün küçük ülkelerinde Turner'cı gruplar hükümetlerine baskı yapıp Tur-

ner'ı çağırmalarını ve ne yapacaklarını ondan öğrenmelerini istiyorlar. Bugünkü **Post**'un ikinci sayfasındaki haberi gördünüz mü? Kuzey Afrika'da Turner'cı olan bir Arap kabilesi komşularını silah zoruyla Turner'cı yapmak için topyekûn sefere çıkmışlar.»

Harper, «Carl'ı bu kadar korkutma,» dedi dışişleri bakanına. «Her neyse, konuşacak daha önemli sorunlarımız var. Turner artık bir insan olmaktan çıktı... Tanrının belası bir dava oldu herif. Birkaç grev, birkaç boykot, yatırımcıların isyanı falan derken bu ülkenin ekonomisi fena sarsılacak.»

Larkman, «Aldığımız raporlara göre, bütün bu aksaklıklar geçiciymiş,» dedi.

«Yeterince geçici değil. Eğer bu tür olaylar sürerse, piyasa kasım ayına dek kendine gelemez... Bu da bize en cömertçe bağışta bulunan işadamlarının epey para kaybetmelerine yol açar. Onların da bu kaybın acısını seçim kampanyalarımıza yaptıkları yardımdan çıkaracaklarından hiç kuşkunuz olmasın.»

Ruddock, «Eğer senin halk arasındaki itibarın artmazsa, kampanya için bütçeye zaten gerek kalmaz,» dedi. «O zaman yine benim önerime dönmek kalıyor.»

«Carl, o iş yürümez. Turner'cıların öyle fazla bir gereksinmeleri yok ki destekleyelim. O halde tek bir seçenek kalıyor... Turner'ı gözden düşürmek, hem de bir an önce.»

«Kehanete göre bir aylık ömrü varmış. Neden oturup beklemiyoruz?»

«Çünkü bir ay dayanamayız. O zamana dek bize vereceği zarar çok fazla olabilir. Halkın ona olan tutumunu değiştirmeliyiz.»

Ruddock, «İyi ama ne yapacağız o zaman?» diye inler gibi sordu.

«Bir şeyler bulacağız, Carl, çalışıyoruz. Çeşitli soruş-

turmalar yapılıyor. Savcılık Sweet hakkında bir soruşturma açmak üzere; Weisman'ın Thatcher Kampı'nda tıbbi müdahalede bulunması da ilgili yetkililerce incelenmekte. Rothstein'ın da çeşitli yasadışı eylemleri kışkırttığı konusunda bir soruşturma açılacak.»

«Bunlar yeterli değil. Turner'ı yıpratmaz. Hele o boktan mucizeyle herkesi inandırdıktan sonra.»

«Sağlık yetkilileri bunun üzerine çalışıyorlar. O mucize dedikleri şeyin nasıl olduğu konusunda ayrıntılı bir açıklama yapılacak.»

Ruddock, «Haydi o olay açıklandı diyelim,» dedi. «Yaptığı diğer işlere ne diyorsunuz? Şu anda felaketzedelerin yeniden yerleştirildiklerinden emin olmak için Pueblo'da bulunuyor. Ülkede kimsenin gözü ondan başkasını görmüyor... her bir şey için ona başvuruyorlar. Biz varmışız, yokmuşuz kimsenin umurunda değil.»

«Yahu, bu herif hiç uyumaz mı be?» Harper hırsla elini koltuğun yanına vurdu.

Winselow, «Belki yorgunluktan ölür,» dedi.

Larkman, «Buna hiç güvenmeyin,» diye başını salladı.

Ruddock, «Er geç yorulacaktır,» dedi. «Er geç umduğunu bulamayan birisi çıkacak. Kurbanları iyileştiremediğini görünce, herkesin bir anda nasıl ona karşı cephe aldığını gördünüz. Şimdi herkes ondan bir yığın şey istiyor, nasıl olsa bunların tümünü yerine getiremez. Her şeyi yapabileceğine inanıyorlar... Buradan Bangkok'a kadar her yerde gazeteler ondan bir şey isteyen yazılarla dolu. Kimbilir ne kadar çok mektup alıyordur. Her istenileni yapabilmesi olanaksız.»

Winslow, «Halkın ona küsebileceğine hiç aklım yatmaz,» dedi. «Evet bir anda ona cephe almışlardı, ama televizyonda beş dakika göründükten sonra hemen yine döndüler. Ama yine de bu sorunun bizim için çözülmesi olasılığı var.» Winslow, Harper'a baktı. «Onlara da söy-

leyeyim mi?»

Harper başını salladı. «Söyle.»

«CIA'nin güvenilir bir kaynaktan aldığı bilgiye göre, bazı komünist ülkelerin liderleri bir Amerikalının nükleer patlama etkilerini kontrol etme gücü bulunmasından çok tedirgin oluyorlarmış. Şu anda onu kaçırıp bazı testler uygulamakla öldürtmek arasında karar vermeye çalışıyorlarmış.»

Ruddock, «Öldürtmek mi?» dedi hayret içinde. «Ama bu onu kahraman yapar.»

Harper, «Bu koşullarda canlı bir Mesih yerine ölü bir kahramanı yeğlerim,» diye homurdandı. «Sen ne sırıtıp duruyorsun, Larkman?»

George Larkman bir köşede oturmuş, odada bulunan herkesin işitmeye can atacağı bir bilgiye sahip olmanın tadını çıkarıyordu. Bu bilgi Joseph Turner sorununu bir anda çözebilir nitelikteydi. Harper'ı biraz bekletmek istedi.

«Maaşıma gelecek olan zamla ne yapacağımı düşünüyorum, patron,» dedi neden sonra. «En iyisi Jeannie'yi Fas'a götürmek... ne zamandır istiyordu.»

Harper gülümseyerek, «Evet, baylar,» dedi gözlerini Larkman'dan ayırmadan. «George'un o küçük kel kafasında Fas'ta bir tatili hak edecek ne var dersiniz?»

Diğerleri boş gözlerle Larkman'a baktılar.

Larkman ancak elinde koz tuttuğunu bildiği zamanlara özgü bir dille, «Dewey,» dedi. «Yeni Mesih'imizin herkesin sandığı gibi lekesiz, saf bir Amerikan evladı olmadığını söylersem ne yaparsın?»

«Nasıl yani?»

«Örneğin, küçük, cici bir orospuyla tatlı bir ilişkisi olduğunu söylesem?»

«O zaman Fas tatilini hak edersin.»

Ruddock'un ağzı hayretle açıldı. «Buna inanmam.»

Harper'ın ağzı yayılmıştı. «Carl,» dedi. «George böyle bir şeyi uydurmaz, değil mi, George? Nereden öğrendin?»

«İşçi liderleriyle işverenler sonunda ortak sorunları olan Joseph Turner sayesinde biraraya geldiler.»

«Sana mı söylediler bunu?»

«Joseph Turner'ı durdurmak için her şeyi yapmaya hazırlar, diyelim.»

«Hepimiz öyle değil miyiz?» dedi Dewey Harper.

*
* *

18 Mart akşamı Roma'ya birkaç mil uzaklıkta Castel Gandolfo'da Papa'nın yazlık evi XIV. Leo'nun çağrısı üzerine toplanan kardinallerle dolmuştu. Toplantı odasında herkesin yüzünde bir kararlılık vardı. Tümü de Joseph Turner'ın kutsal kiliseye büyük zararlar verdiği konusunda görüş birliğindeydiler. Turner'ın şeytanca eylemlerine bir son verilmeliydi artık. Daha önce yapılan resmi bir toplantıda Joseph Turner şeytanın elçisi olarak ilan edilerek lanetlenmişti.

Belazzi, «Kardeşlerim,» diye başladı. «Sizleri buraya çağırdım, çünkü kutsal kilisemizi kurtarma işine kendimizi adama zamanı gelmiştir. Yollarından sapan pek çok evladımızı kaybettik. Tanrı tarafından gönderildiğini iddia eden, fakat hepinizin bildiği gibi, aslında şeytanın büyücüsü olan bir adama karşı çetin bir savaş vermekteyiz. Bu adam Kutsal Papa Alexander'ın bile aklını çelebilecek güçtedir. Bu yılanın zehirini daha fazla saçmaması için Tanrı bizi görevlendiriyor. Başka seçeneğimiz yok.»

Karşısındaki yüzlerde hiçbir kıpırtı yoktu. Yalnızca aralarında en genç olanı, Kardinal Gio Fumboli boynundaki haça dokunmak için elini kımıldattı. Herkes Papa'nın kararını onaylıyordu.

Belazzi, «Kardinal Mendetti,» dedi. «Böyle bir olası-

lık için hazırlık yapmanı bildirmiştik. Her şey hazır mı?»

Kardinal Mendetti büyük bir ciddiyetle başını salladı, emrin çıkmasına sevindiği belli oluyordu. «Hazır, Kutsal Peder.»

«O zaman bu görevin yapılmasından seni sorumlu tutuyoruz.»

KIRK

«Maggie?»

«Kimsiniz?»

«Tom... Tom O'Malley.»

«Numaramı nereden buldun?»

«Yüksek yerlerde dostlarım var.»

Maggie kıkırdadı. «Telefon şirketinde zavallının birine rüşvet verdin demek. Zaten istediğini elde etmesini her zaman bilmişsindir.»

«Şu anda seni görmek istiyorum. Kentteyim.»

«Artık çalışmıyorum, Thomas.»

«Bunun için aramadım. Yalnızca konuşmak istiyorum. Sana bir içki ısmarlayayım.»

«Ciddiyim, Tom.»

«Ben de.»

Maggie, «Pekâlâ, neden olmasın,» dedi biraz duraksadıktan sonra. «Kırk beş dakika sonra Caruso'nun yerinde buluşalım. Nerede olduğunu biliyor musun?»

«Orada görüşürüz.»

Bir saat sonra Maggie elli yaşlarında, oldukça saygın görünüşlü bir adamın karşısında oturuyordu. Adamın parmaklarını bardağın ağzında gezdirdiğini görünce, «Heyecanlı olduğun zaman hâlâ böyle mi yapıyorsun?» dedi.

Adam güldü. «Bunu yalnız sen farkettin.»

«Ee, anlat bakalım. Buraya havadan sudan konuşmak için gelmedik herhalde? Borç mu istiyorsun? Şirketin yine uçurum eşiğinde mi?»

«Doğrusunu istersen öyle, ama buraya senden para istemek için gelmedim. Sana para önermeye geldim.»

Maggie kalkmak için davrandı. «Sana söylediğim gibi...»

«Otur, Maggie. Sana inanıyorum. Seninle görüşmemi başka biri istedi.»

Maggie, «Ne hakkında?» diye sordu şaşırarak.

«Joseph Turner'la ilişkin hakkında.»

Maggie güldü. «Dalga geçiyorsun. Şu yeni Mesih dedikleri adamla mı? Haydi canım.»

«Senin için çok büyük miktarda para söz konusu, Maggie. Nasıl yaşamaktan hoşlandığını da bilirim.»

«Çok saçma! O adamla ilişkim olduğunu da nereden çıkardın?»

«İlişkin vardı.»

«Her neyse.»

«Önemli adamların çoğu ondan rahatsız oluyor. Ve onunla ilişkini kamuoyuna açıklaman için de kesenin ağzını açacaklar. Sana bunu göstermemi istediler,» diyerek daktiloyla yazılmış birkaç sayfa gösterdi. «Senden bir şey istemeden de yayına verebilirler, ama tabii, o zaman her şeyi inkâr edebilirsin. Bu işde alacağın ilk ödemeden çok daha fazla para söz konusu. Yayın hakkı ve televizyona çıkmanı da sağlayacaklar.»

Maggie önündeki sayfaları çabucak okudu. İçinden avaz avaz bağırmak geliyordu ama kendini tuttu. Yaşam öyküsü Joseph'le birlikte geçirdiği süre de dahil olmak üzere bütün ayrıntılarıyla anlatılmıştı.

«Dostlarım daha önce ortaya çıkmamanı Turner'ın, adamları tarafından paraca doyurulmuş olmana bağlıyorlar. Ama inan bana, sana bunu unutturacak miktarı öde-

meye hazırız.»

Maggie, «Size epey pahalıya patlar,» dedi soğukkanlılıkla. «Bu kâğıtlar bir süre bende kalabilir mi?»

«Tabii. Senin olsun. Bende bir nüshası daha var imzalaman için.»

«Peki, dostların ne kadar ödemeyi düşünüyorlar?»

«Başlangıç olarak iki yüz bin, nakit.»

Maggie, «Hiç fena değil,» dedi gülerek. «Evet, dostum, beni gerçekten çok şaşırttın. Bu miktar tabii eski borcunu fazlasıyla karşılıyor. Ama ödeyebileceklerinden nasıl emin olayım? Bu adamların kim olduğunu bilmek isterim, Tom.»

«Ama bunu söyleyemeyeceğimi de bilirsin. İlk ödemeyi imza atınca alıyorsun. Bu yeterli güvence değil mi?»

«Öyle herhalde. Dostların ne zaman yanıt vermemi istiyor?»

«Eğer fiyat yükseltmek için zaman istiyorsan hiç zahmet etme. Karşı taraf ne teklif ederse bizimkiler fazlasını verecek.»

«Göreceğiz.»

«Bekleyecek fazla zamanları yok, Maggie. Senden kırk sekiz saat içinde yanıt istiyorlar. Eğer senden ses çıkmazsa, onayın olmadan işe girişecekler.»

Maggie kâğıtları çantasına koyup anahtarlarını çıkardı. «Hiç merak etme, Tom. Süre dolmadan önce seni ararım.»

*
* *

Emil Rothstein az önce kapatmış olduğu telefona bakarak düşünüyordu. Maggie'yle keşke John konuşmuş olaydı, diye geçirdi içinden. Bir an tanıdığı birkaç kişiyi araya sokarak bu teklifi kimlerin yaptığını soruşturmak geldi aklına. Bu arada Belazzi'ye papalığı bırakması için baskı yapıldığını duymuştu, dolayısıyla ilk önce Vatikan'dan

kuşkulandı. Ama Maggie, O'Malley'in Katolik olduğu halde asıl ilişkisinin Amerikan siyasi ve iş çevreleriyle olduğunu söylemişti.

Ama her şeyi gözönünde tutmam gerek, diye düşündü Rothstein. Hem teklifi kimin yaptığını bilsem bile engel olamazdım. Herkes bu bilgiyi edinmiş olabilir. Joseph'i gözden düşürmek isteyecek fazlasıyla insan var. Bu düşünce Rothstein'ı çok öfkelendirdi. Joseph ne kadar çok kişiye iyilik ederse etsin, her zaman düşmanlık duyacak ve ona inanmamak için hazır bekleyen insanlar olacaktı.

Emil motel odasındaki çalışma masasından kalkıp Joseph'i aramaya çıkarken, bir yandan da olayın patlak vermesi iyi olabilir, diye düşünüyordu. Hiç olmazsa bu durum Joseph'i biraz ağırdan almaya, dinlenmeye zorlamış olurdu.

Thatcher Kampı mucizesinden sonra Joseph'den yardım isteyenlerin sayısı birkaç kat artmıştı. Dostları bu isteklerin çoğunu kendileri de karşılayabileceklerini söyledikleri halde Joseph'e dinletememişlerdi. Hiç durmadan çalışıyor, her birine yardım etmek için çabalıyordu. Pueblo'daki motel odasında patlamadan zarar görenlerle uğraşıp, zaman bulduğunda ülkenin başka köşelerine de erişiyordu.

Bütün dostları artık biraz ağırdan alması için ona yalvardılar. Her işi tek başına yapmaya kalkmamasını, görevi biraz paylaşarak hem onlara, hem de sorunlarını biraz da kendileri çözmeleri için diğerlerine fırsat vermesini istediler. Joseph kabul etmedi. Öğretilerinin iyi anlaşılmamış olduğunu söylüyordu. Birçok insan onun adını kullanarak hem onaylamadığı, hem de işe yaramayacağını bildiği işlere girişiyordu.

«Onlara birlikte barış içinde çalışmak zorunda olduklarını öğretmeliyim. Beni savaş konusu bir dava gibi görmemeliler. İçlerindeki gücün mutlu olmaları için yeterli

olduğunu görmelerini istiyorum. Bu gücü şiddet olmadan kullanırlarsa başkalarına da örnek olurlar.»

Louise bir kez ona insanların o denli çabuk değişemeyeceklerini, biraz zaman gerektiğini söylemişti.

Joseph, «Benim o kadar zamanım yok,» demişti karşılık olarak.

«O halde zamanının birazını kendine ayır, Joseph. Bir süre için onları bırak. Bu sürenin uzun olması gerekmez. Bir süre bırak ki, kendilerinden başka dönecek kimse bulamasınlar. Onlar için yaptıklarının bir anlamı olduğunu gösterebilmeleri için bir fırsat tanı.»

«Yapamam, Lou. Şu anda onları terkedemem. Hem zaten nereye gidebilirim? Başka ne yapabilirim? Artık bu benim yaşamım, görevim oldu ve işim daha bitmedi. Fazla zamanım kalmadığını bilmek hiç de hoş olmuyor, ama hiç olmazsa bir dakikasını bile boşa geçirmememi sağlıyor.»

Emil daha bir gün önce Joseph'le yapmış olduğu konuşmayı anımsadı... «Benim için neredeyse bu iş kadar anlamı olan bir şey var bu dünyada. Ancak onun için bir süre çalışmama ara verebilirdim. Ama bu da yüzüme kapanmış bir kapı artık.»

Emil tam Joseph'in kapısını çalarken, acaba o kapı daha mı sıkı kapandı şimdi, diye geçirdi içinden... yoksa biraz aralandı mı?

*
* *

Joseph, «Aşağılık herifler!» diye bağırdı, Emil Maggie'nin söylediklerini anlatınca. «Ne aşağılık herifler!»

«Er geç öğreneceklerini biliyorduk, Joseph.»

«Haklısın. Ama Maggie'nin peşine düşecek kadar çaresiz olduklarını sanmıyordum. Alt tarafı bir gazetenin dedikodu sayfasında çıkar diyordum. Bu işin gerisinde her kim varsa, büyük sansasyon yaratmak istiyor. Kim olabi-

leceği konusunda Maggie'nin bir fikri var mı?»

Emil, Maggie'nin tüm anlattıklarını Joseph'e aktarıp, genç kadının çare olarak kimsenin bulamayacağı bir yere gitmeye niyetli olduğunu söyleyinceye dek Joseph kararını vermişti.

«Emil, mutlaka onunla konuşmam gerek. Bana ne yapacakları umurumda değil, fakat Maggie'ye bulaşmalarını önlemeliyim. Her şey bir yana, onu görmek istiyorum.»

Emil, «İşte numarası,» diyerek bir kâğıt parçasını Joseph'e verdi ve odadan çıktı.

*
* *

«Alo?»

Joseph, Maggie'nin sesini duyunca soluğu kesilir gibi oldu. «Maggie, seninle konuşmalıyım.» Karşıda uzun bir sessizlik oldu. «Maggie...»

«Buradayım, Joseph. Hayır. Bir yararı yok. Lütfen beni bırak. Yalnızca seni uyarmak istedim. Yarın buradan gidiyorum.»

«Tanrı aşkına, Maggie, oyun oynayacak zaman değil. Kaçma artık!»

«Başka çarem yok.»

«Hiç de değil. Buraya gelebilirsin. Birlikte göğüs gereriz.»

Maggie'nin sesi öfkeli çıkıyordu artık. «Ne için, Joey? Biz kahramanca durup bakarken bütün dünya üstümüze çöp boşaltsın diye mi? Neden?»

«Seni görmek istiyorum.»

«Bütün dünyaya bir şey kanıtlamana yardım etmemi mi istiyorsun?»

«Hiçbir şeyi kanıtlamak için değil. Kimseden özür dileyecek bir ayıbımız yok. Onlara bir şey öğretmek istiyorum. Ama hepsi bu değil.»

«Joey, değişmişsin. Sanırım öyle olması gerekirdi.

Pekâlâ, dinle şimdi, kimseye bir şey öğretmek istemiyorum. Yaşamımın en değerli varlığını aldılar elimden. Artık sen onlara aitsin. Seni korumak için ortadan kayboldum. Tam da başardım sanıyordum. Seni yitirmek bana çok acı verdi. Artık seni koruyamıyorum, ama oturup yaşamımın en değerli anlarının seni yıkmak için kullanılmasına da izin veremem.»

«Maggie, bu beni yıkmaz ki. Ama haklısın, dünyaya bir şey öğretmek için ikimizi kullanmaya hakkım yok.»

«O zaman bırak beni gideyim!»

Bu sözler üzerine ilk kez Joseph biraz umut duymaya başladı. «Maggie, az önce bitirmeme izin vermedin. Görmüyor musun, artık ayrı kalmamıza neden yok. Herkes öğrenecek nasıl olsa. Artık beni koruyamayacağını söyledin. Ben senden böyle bir şey istemedim ki. Hep yanımda olasın istedim. Onun için Emil'den seni bulmasını rica ettim. Emil bana senin evlenmek üzere olduğunu söyleyince bunun ne anlama geldiğini anladım. Artık benim yaşamımdan kopmak istiyordun. Ama...»

«Az kalsın evlenecektim. Ama yapamadım.»

«Ben de sanmıyordum evlenebileceğini. Maggie, daha dün Emil'e bütün bu uğraşıya ara vermemi sağlayacak dünyada tek bir şey olduğunu söylemiştim. Seninle olabilmek için gerçekten de bir süre her şeyi bırakabilirim. Bittim artık, sevgilim. Herkes bir yere gidip dinlenmemi söylüyor. Şimdi artık gidecek bir kimsem var. Hem senin de güvenlik içinde olduğunu bilebilirim. N'olur gitme, Maggie. Bir ay sonra ne olacağını bilmiyorum. Ne olur böyle bitmesin!»

Uzun bir suskunluk oldu. Joseph'in kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

«Kaç günlüğüne?»

Joseph gözlerini kapadı. «On gün, hayır, iki haftalığına.»

«Gerçekten yalnız olacağız ama. Ne iş, ne de seni benden koparacak herhangi bir kimse?»

«Buradaki arkadaşlar birkaç haftalığına işleri hallederler. Nerede olduğumuzu kimseye söylemek zorunda değiliz.»

«Hiç kimseye mi?»

«Çok ivedi bir şey olabilir diye bir kişiye söylemem gerekir. Yalnız John'a söylerim.»

Maggie, «Pekâlâ,» dedi biraz düşündükten sonra. «Sierra Dağlarında amcamın bir kulübesi var, oraya gideceğim. Küçükken de hep oraya giderdim. En yakın yer yirmi mil uzaklıkta. Ne telefonu var, ne de yol, ancak uçakla gidilebiliyor. Amcamla görüştüm, beni o götürecek. Hem uçağı var, hem de ona güvenirim. İki gün sonra seninle orada buluşalım mı?»

Joseph bir an düşündü. «Sen buraya gelebilir misin? Kent dışındaki havaalanından beni alsan?»

«Oldu. Seni daha sonra arar ayrıntıları bildiririm.»

«Yakında görüşürüz o zaman, sevgilim.»

Maggie içinde eski bir yaranın yeniden açıldığını hissetti. «Görüşürüz, Joseph,» dedi ve telefonu kapadı.

* * *

O akşam Joseph, John'la konuşup planını açıkladı.

John, «Gideceğine sevindim,» dedi. «Gerçekten ihtiyacın vardı. Çok önemli bir şey olmadıkça seni aramam. Aslında gideceğin yeri daha şimdiden unutmak isterim.»

«Emil'e söyler misin, gideceğimi diğerlerine de bildirsin. Ayrılmadan önce yapmam gereken birçok şey var.»

* * *

Emil, «Bundan hoşlanmadım,» dedi John'a. «Böyle tek başına gitmesi çok tehlikeli. Thatcher'den beri tehditler gittikçe artıyor. Şimdi de Maggie işi. Onu bulan her kim-

se, niyeti çok ciddi olmalı. Bundan sonra neye kalkışacağı beni korkutuyor.»

«Fakat mutlaka buradan gitmesi gerek, Emil. İnan bana gideceği yer emin.»

«Bunu yalnız sen mi bileceksin?»

«Joseph böyle istiyor.»

Emil bir an düşündü. «Aynı fikirdeyim. En iyisi böyle. Ama New York'ta dışarı nasıl haber sızdığını hâlâ unutamıyorum. Senin bildiğini başka kimsenin bilmesine gerek... bir dakika, John.» Emil kapının dışında bir ses duyar gibi olmuştu, hemen telefonu bırakıp kapıya gitti. Açıp dışarı baktı. Louise Ryan uzaklaşıyordu. «Bir şey mi istedin, Lou?» diye seslendi.

Louise dönüp el salladı. «Hayır, seninle sonra konuşurum. Şimdi bir randevum var, geç kalmayım.»

Louise koridorun köşesini dönünceye dek bekleyen Emil sonra yine telefona geldi.

John, «Bir şey mi oldu?» diye sordu.

«Hayır, yalnızca dikkatli davranıyorum. Kapıda biri var sandım ama Louise'miş, koridordan geçiyormuş. Ne diyordum, diğerlerine Joseph'in yerini bildiğini söylemeye gerek yok. Şimdi ben işimin başına dönüp herkesin programını hazırlayayım da Joseph gitmeden önce her şeyin yolunda olduğunu görsün.»

«Sabah görüşürüz o zaman. İyi geceler.»

*
* *

İki gün sonra Pueblo dışındaki küçük havaalanına kırmızı beyaz bir Cessna inerken Joseph'le John pist kenarında bekliyorlardı. Uçak motorlarını durdurup kapısı açılınca Maggie çıktı. «Selam, Joey.»

Joseph genç kadının yanına gitti ve sarıldılar.

Maggie, «Haydi, bir an önce gidelim,» dedi.

John onları uğurladıktan sonra yeniden kente döndü. Sammy'le birlikte felaketzedelerin yerleşmeleri işini tamamlamak üzereydiler. Emil, Louise ve Jerry ertesi gün artık 'merkez' olarak kabul ettikleri New York'taki samanlıktan bozma eve döneceklerdi.

Buradaki ilk işleri Joseph'in basın için hazırladığı iki bildiriyi yayınlamak olacaktı. Bunlardan birincisi, hemen yayına verilecekti ve Joseph'in bir süre için açıklanmayan bir yere dinlenmeye gittiğini, Kutsal Cuma'dan önce dönüp Paskalya zamanı Central Park'ta konuşma yapacağını duyuruyordu. İkincisiyse, ancak Maggie'yle olan ilişkisi açıklandığı takdirde yayına verilecek kısa bir demeçti :

Margaret Dillon'la olan ilişkimin yaşamımda çok önemli bir yeri olduğunu herkesin bilmesini isterim. Onunla birlikte yaşadım, çünkü onu seviyorum. Lütfen yaşamımın bu değerli bölümüne kimse karışmasın.

*
* *

California'daki dağ kulübesine varmaları neredeyse bütün günü almıştı. Bu sırada Joseph ve Maggie aralarındaki uzaklığı aşmaya çalıştılar. Önce buzları eritmek için kibar konuşmalarla zararsız sorular soruldu. Ama son dört ayın önemli olaylarını bitirdikten sonra uzun sessizlikler olmaya başlamıştı. Her ikisi de yaptıklarının doğru olup olmadığından emin değildiler.

Leon Dillon'un uçağı Grassy Lake Gölünün buzlu yüzeyine inerken hâlâ konuşmuyorlardı. Eşyalarını uçaktan indirdikten sonra Cessna'nın yeniden havalanışını izlediler. Uçak gözden kaybolduktan epey sonra hâlâ göz göze gelmekten kaçınıyorlar, birlikte yalnız olmanın çekingenliğini hissediyorlardı. Sonra birden Maggie, «Haydi, ku-

lübeye yarışalım!» diye bağırdı. İçeri koşarak girdiklerinde üst üste yığılmış malzemeleri gördüler. «Öf, şuraya bak,» dedi Maggie. «Şunları bir yerleştireyim.»

«Ben de yardım edeyim.»

«Yok, yok. Sen ateş yak.»

Joseph ateşi yaktıktan sonra şöminenin önündeki ayı postu üzerine uzandı. İyice gevşemiş, son haftaların bütün yorgunluğunu çıkarmaya başlamıştı. İlk kez dinlenmeye bu denli ihtiyacı olduğunun... ve Maggie'ye susamışlığının farkına varıyordu. Genç kadının kollarına, göğüslerine, karnına, bacaklarına baka baka doyamadı. Büyük bir açlık ve bencillikle istiyordu onu.

Maggie onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Bunu Joseph de farketmişti. Fakat Maggie dönüp bir şey söylemedi. Bir süre sonra Joseph onun artık gereksiz işlerle yalnızca oyalanmakta olduğunu sezdi ve seslendi. «Maggie, buraya gelsene.»

«Bir dakika,» dedi Maggie. «Şu fincanları bir kurulayım.»

«Şimdi.»

Maggie elindeki kurulama bezini bırakıp yanına geldi ve oturdu. Gözlerini şöminedeki ateşe dikti.

«Maggie, bana baksana. Daha hâlâ yüzüme bile bakmadın.»

Maggie gözlerini ateşten ayırmadan, «Olacak şey değil,» dedi. «Yaşamlarımız artık öyle farklı ki... Tutmuş burada, bütün dünyanın Mesih dediği bir adamla yan yana oturuyorum.»

Joseph elini uzatıp Maggie'nin yüzünü kendine çevirdi. «Burada seninle birlikte olmak için gelen o değil ama.»

Genç kadının gözleri dolmuştu. «Anlamıyor musun?» dedi yaşları bastırmaya çalışarak. «Seni görmek istiyordum ama kendimi fazla kaptırmak istemiyordum! Bu acı-

yı daha önce çektim. Tam biraz alışıyordum şimdi de...» Gözyaşlarını tutacak hali kalmamıştı artık; omuzları çöktü ve ağlamaya başladı.

Joseph onu kolları arasına aldı. «Gel seni kollarıma alayım, sevgilim,» dedi; kendi gözleri de dolmuştu. «Bu acınla çok uzun süre bir başına kaldın. Bağışla beni, yavrum. Bir kez sen beni böyle kollarına almıştın. Şimdi sıra bende.»

KIRK BİR

Jay Nightingale parmaklarını gri kahverengi saçları arasında gezdirdikten sonra kahvesinden bir yudum aldı. Acele etmesine gerek yoktu, her perşembe olduğu gibi bu gün de cazın tadını çıkaracak kadar zamanı vardı. Eğer dün gece telefon eden o kısık sesli adamın söyledikleri palavraysa yakında öğrenecekti.

Öğleden sonra ikide Nightingale bir doksanlık iri gövdesiyle oturduğu masadan kalktı ve restoranı terketti. New Orleans'ın dayanılmaz nemi yine bastırmıştı. Arabasına bindi ve evinin yolunu tuttu. Kapıyı açıp eve girdiği zaman yokluğunda kimse gelmiş mi diye odanın içini gözleriyle taradı. Kimse girmemişti. Duvarlar Nightingale'in on dokuz yıllık paralı asker yaşamını resimleyen fotoğraflarla doluydu. Afrika, Güney Amerika, Vietnam ve Orta Doğu'da savaşarak geçen on dokuz yıl. Gözleri kanepenin yanında duran küçük bir valize takıldı. İlk kez gördüğü ve valizi dikkatle alıp masanın üstüne koydu ve bomba olasılığını düşünerek iyice gözden geçirdikten sonra açtı. Yarım milyon dolar vardı valizin içinde, ödemenin ilk yarısı. Onu arayanlar demek ki oldukça ciddiydiler bu işde.

Nightingale bir daha aramaları için sabırla bekleme-

ye başladı. Saat tam dörtte kısık sesle adam telefonda ona gereken talimatı veriyordu. «Turner'ın nerede olduğunu bilen bir tek kişi var... John Stanton. Ayın yirmi ikisi cumartesi gecesi Opera salonunda bir konuşma yapmak için Spokane'de olacak. Turner'ı arayan yalnız sen olmayacaksın. Fakat onu önce senin bulman için sana para veriyoruz.» Telefon kapandı.

O akşam saat dokuzda Nightingale iki eski yardımcısını arayıp bu iş için yardımlarını istedi. Gerek Turnbow'a, gerekse Veck'e güvenirdi. Vietnam'daki Phoenix Harekâtı her ikisini de tedhişçilikte birinci sınıf düzeye getirmişti. Ama daha da önemlisi, yardımcılarının Nightingale'e güvenmeleriydi. Zamanı geldiğinde bu güven çok işe yarayacaktı. Telefondaki ses bu işin kesinlikle gizli kalmasını istiyordu. Nightingale de her zaman aldığı paranın karşılığını vermeyi ilke edinmişti. Bu işde küçük bir pürüz olasılığı aklına gelmişti o sabah. Turner gerçekten de herkesin dediği gibi bir sihirbaz olabilirdi. Ama Jay Nightingale öyle sihirle falan durdurulacak insanlardan değildi; hem belki Turner'ın bu niteliği işi daha da ilginç hale getirebilirdi.

Ertesi sabah saat sekizde Nightingale, Spokane'e giden bir uçağa binmişti. Houston'dan gelen Veck'le Los Angeles'den gelecek olan Turnbow onu havaalanında karşılayacaklardı. Nightingale hedeflerinin ne olduğunu hemen söylemeyecekti onlara. Herkesin Tanrı'nın İkinci Oğlu olarak bildiği bir adamı öldüreceklerini söylerse belki de korkup cayabilirlerdi.

KIRK İKİ

Maggie. «Nereye gidiyorsun?» diye seslendi mutfaktan. «Seninle işim daha bitmedi.»

Bütün sabah yataktan çıkmamışlar, bütün hafta yaptıkları gibi, konuşup sevişmişlerdi. Ama bu kadar uzun süre hareketsiz kalmak Joseph'e zor geliyordu. Her anının dolu olmasına alışmıştı.

«Çıkıp bir mucize yapayım diyorum... gölün buzlarını çözeyim de biraz yüzelim.»

Maggie çatık kaşla mutfaktan çıkıp geldi. «Sakın ha!» dedi. «Mucize falan istemiyorum. Hem buzları çözsen bile bu soğukta donar ölürüz.»

«Isıtabileceğime inanmıyor musun?»

«Kaynatsan bile umurumda değil. Mucize istemiyorum... söz vermiştin.»

Joseph, «Ama bir dakika,» diye itiraz etti. «Gereksiz mucize yok, diye söz vermiştim. Ya dışarda yürüyüş yaparken, kazara kendi bacağını vurmuş bir avcı görsek?»

«Yarasını sararsın.»

«Ya kanama tehlikeliyse?»

«O zaman ben sararım.»

«Peki, ya kanamayı hiç durduramazsak?»

«O zaman bir doktora götürürüz.»

Joseph mevdan okur gibi başını bir yana eğdi. «En yakın doktor nerede?»

«Hımın... evet, doktora götüremeyiz. Pekâlâ, kazara kendi bacağını vurmuş avcıları iyileştirebilirsin.

«Sağol.»

«Ama böyle bir şey hiç olmaz,» dedi Maggie saçlarını geri atarak. «Av mevsimi değil ki, budala.»

«Seni kurnaz seni!» Joseph genç kadını tuttuğu gibi kanepeye attı.

«Göldeki buzları eritmeye gitmediğini bilecek kadar... Dur bakalım şimdi... hah! Odunumuz bitmek üzere. Ormanı kesip biçmeye gidiyorsun.»

«Doğru,» dedi Joseph eğilip onu öperek. «Döndüğümde de bol kahve isterim. Hemen işe başlasan iyi olur.»

Joseph dışarı çıkınca, Maggie de mutfağa girip kahveyi hazırlamaya başladı. Birkaç dakika sonra dışardan gelen balta sesi mutfakta kaynayan kahvenin fokurtusuna karışmıştı. Maggie mutfak tezgâhına dayanıp Joseph'i izlemeye koyuldu. Belden üstü çıplak, iki yanlı baltasını aralıksız sallarken ter içinde kalmıştı. Kulübeye geldikleri günden beri açık havada ezgersiz yapma olanağı bulan Joseph eski gücüne kavuşmuş, bu arada yapmış olduklarını ve yapmak istediklerini iyice düşünebilmişti. Maggie onun üzerindeki ağırlığın giderek azaldığını farkediyordu. Dev çamlarla örtülü bu dağlar üzerinde yürümek, yemek, oynamak, konuşmak ve sevişmekten başka yapacak şey yoktu. Maggie hep burada kalabilmelerini isterdi...

Birden arkasını döndü pencereye. Buradaki tek sorun, ona acı veren tek şey, belki de son kez birlikte olduklarını bilmesiydi. Joseph kehanete artık inandığını, yaşamının bu aşamasının Kutsal Cuma'dan sonra sona ereceğini hissettiğini söylemişti. Ondan sonra tek istediği normal bir insan olarak Maggie'ye dönebilmekti. Ama aralarında hiç konuşmamış oldukları şey, Kutsal Cuma'dan sonraki «sona erişin» nasıl olacağıydı.

Taşmakta olan kahvenin çıkardığı ses Maggie'yi yerinden sıçrattı. «Hay lanet!» dedi.

«Neye lanet?» Joseph arkadan gelmiş içeri girmişti. Maggie düşüncelerine dalmışken balta seslerinin kesildiğini farketmemişti.

«Kahveyi berbat ettim yine.»

«Hey, bir şeyin mi var, sevgilim? Biraz üzgün görünüyorsun.»

Maggie güldü. «Hiçbir şeyim yok, Joey. Seninle bir hafta daha birlikte olmamızın iyi edemeyeceği hiçbir şey.»

*
* *

Opera salonunun gerisinde duran Sammy, John'un konuşmasını dinlemekte olan birçok izleyicinin sevinç gözyaşları döktüğünü görüyordu. John, Joseph'in faaliyetlerini anlatıyor, insanların daha iyi bir dünya yaratacaklarından ne kadar umutlu olduğunu söylüyordu. Bu geziye çıkana dek Sammy, John'la pek yakınlaşamamıştı. Kendisinden bu kadar daha bilgili olan birinin yanında biraz huzursuz olmaktaydı. Hatta Joseph'le olan yakınlığını da ara sıra kıskanmamış değildi, ama son sekiz gün içinde bu candan, yapmacıksız din adamına büyük bir saygı duymaya başlamıştı. John dinleyicilerle konuşup onların sorularını yanıtlayarak, korkularını dinleyerek cesaret verirken can kulağıyla dinledi.

John konuşmayı son bir duayla bitirip izleyicilerin tümü salondan çıktıktan sonra Sammy yanına gitti. «Ne güzel sözler ettin bu gece, yahu,» diyerek John'un sırtına bir tokak indirdi.

«Sağol, Sammy.»

«Gidip arabayı alayım, öne getiririm.» Sammy sahne kapısına doğru yürüdü.

John geceyi düzenleyen kadını aramak için bakınırken, koyu renk pardösülü iki adam ona yaklaştı. «Mr. Stanton?»

John gülümseyerek baktı. «Evet?»

İki adam hemen kimliklerini çıkardılar. «FBI özel ajanı, Mitchell,» dedi yaşlıca olanı. «Bu da Jan Parks.»

John, «Evet?» dedi şaşkınlıkla. «Bir şey mi var?»

«Lütfen telaşa kapılmayın. Bizimle gelmenizi istiyoruz. Eşiniz ve kızınızla ilgili bir sorun varmış sanırım. Washington'dan buradaki büromuzu aradılar.»

John, «Bir şeyleri yok ya?» dedi endişe içinde.

«Yok, efendim. Ama hemen bizimle gelmeniz gerekiyor. Arabamız dışarda. Lütfen buradan buyurun.»

John, «Olur, tabii, tabii,» diyerek adamları sahne ka-

pısına doğru izledi.

Dışarda, merdivenin hemen başında mavi bir Chrysler beklemekteydi.

«Bir dakika. Arkadaşım arabamızı almak için gitmişti...» diye başlayacak oldu John.

Genç olanı, «Arkadaşınıza haber iletilecektir,» dedi ve otomobilin arka kapısını açtı.

John pirelenmeye başlamıştı. «Bir dakika,» dedi.

Tam o sırada Sammy arabasıyla Chrysler'in arkasına yanaştı. Arabadan çıkarken, «John, ne oluyor?» diye bağırdı.

«Lütfen arabaya girin,» diye emretti adamlardan yaşlıca olanı.

Sammy, Chrysler'in yanına geldi. «Korkacak bir şey yok, FBI'danız,» dedi yaşlıca olan adam.

Sammy, «Yok yahu?» dedi arabaya bakarak. «Ne zamandan beri size beyaz plaka veriyorlar?» Sammy cümlesini bitirir bitirmez adamın suratına müthiş bir yumruk indirdi. Genç olanı birden Sammy'nin yanında bitiverdi. Birbiri ardına karate darbeleri alan Sammy boş bir çuval gibi yere yığıldı.

«Veck, arabayı sen kullan.» Turnbow, John'u arka koltuğa iterek kendisi de yerleşti. Veck direksiyonun başına geçti. Birkaç saniye içinde Chrysler, lastikleri çığlıklar atarak park yerinden fırladı.

Bir süre sonra Jay Nightingale'in araba değiştirmek için beklediği yere vardılar. Az sonra yeni bir araba içinde Idaho sınırının yolunu tutmuşlardı.

Nightingale, «Bir sorun çıktı mı?» diye sordu.

«Yok canım. Arkadaşlarından biri saldırmak istedi ama icabına baktım,» dedi Veck kasılarak. «Yere düştüğünde ölmüştü.»

Turnbow çenesini ovuşturuyordu. «Pezevenk, boksör müydü neydi, fena vurdu.»

Nightingale, «Elli bin dolar için çeneni kırmasına bile izin vermeliydin,» dedi.

John, Nightingale'in yüzüne tutmakta olduğu 9 mm'lik otomatiğe bakıyordu. «Benden ne istiyorsunuz?» diye sordu.

Nightingale bu soruya aldırmadı. «Coeur d'Alene'i gösteren işaretleri kolla,» dedi Veck'e.

«Yahu Jay, bu kar böyle yağarsa işaretleri nasıl görürüm?»

John, «Eğer beni fidye için kaçırdıysanız,» dedi. «Hata ettiniz. Bana...»

Nightingale, «Kes sesini papaz!» diye bağırdı. «Yoksa şununla kafatasını bir yanından diğerine yararım.» Elindeki tabancayı salladı. «Gideceğimiz yere kadar uyursun ondan sonra.»

«Bu yaptığınız yanınızda kalacak sanıyorsanız...»

John silahın sol gözünün üstüne indiğini hissetti. Müthiş bir acı duydu fakat hemen kendinden geçti.

*
* *

Spokane polisinden aldıkları haber üzerine iki saat geçmeden Emil ve Rosa, New York'tan kalkan son uçağa binmişlerdi. Spokane'e vardıklarında Sammy ameliyattan çıkmış olacaktı. Durumu kritikti. Burnu fena halde kırılmış, birkaç kaburga kırığının yanı sıra bir de beyin sarsıntısı geçirmişti. Doktor Sammy'nin şanslı olduğunu söylemişti; burun kıkırdağı yarım santim daha içeri girseydi beyni delebilirdi.

Rosa uçak koltuğunda ses çıkarmadan oturuyor, içinden dua ediyordu. Emil onu avutmak için ne yapacağını bilemiyordu. Ama en azından daha çok endişe duymasını önlemişti. Sammy'nin o gece John'la birlikte olduğunu ve John'un kaçırıldığını gizli tutmuştu. Polis Emil'e, Stan-

ton'un aranmakta olduğunu bildirmişti. Emil kendi kendine John'u hastanede onları bekler bulacağını söyleyip durduysa da, Joseph'in yerini yalnızca onun bildiğini aklından bir türlü çıkaramıyordu. Emil için rastlantı hiçbir zaman geçerli bir açıklama değildi.

*
* *

Hastaneye vardıklarında, Emil ve Rosa gazetecilerin soru yağmurlarına tutuldular. «Yorum yapamayacağız. Lütfen yol açın, Mrs. Sweet geçsin,» diyerek Emil yol açtı.

Sammy'nin sağlık durumu iyiye gidiyordu fakat daha kendine gelememişti. Rosa onun odasına girince, Emil da kapıda beklemekte olan polis memurunu bir yana çekti; John Stanton'un nerede olduğu hâlâ bilinmiyordu.

Saat 3.15'de Rosa odadan çıktı, endişeli görünüyordu. «Sammy kendine geldi, seninle konuşmak istiyor. Merak edecek bir şey yok diyor ama anladığım kadarıyla kötü bir şey olmuş.»

Emil hemen odaya daldı. Sammy'nin rengi solmuş, yüzü morluklar ve sargılar içindeydi.

«Sammy, benim, Emil. Çok üzgünüm.»

Sammy gözlerini açtı ve büyük bir acıyla konuştu. «John'u götürdüler. Engel olmaya çalıştım.»

«Kim, Sammy? Kim götürdü?»

«FBI olduklarını söylediler ama ben yutmadım. Mavi bir Imperial. 76 model sanırım. Onu bulmamız gerek.»

Emil, «Bulacağız, Sammy. Bulacağız,» dedi. Sammy'nin gözleri yine kapanmıştı.

*
* *

Sürekli kar yağışı Couer d'Alene ile Sandpoint arasındaki yolculuğu oldukça güçleştiriyordu. Karayoluna üç mil uzaklıktaki terkedilmiş eve vardıklarında gece yarısı olmuştu. Aracın farları sönmeden önce ışık altında bir geyik göründü. «Tüh be,» dedi Turnbow. «Keşke tüfeğim olsaydı.»

Nightingale, «Haydi artık yapacağın işi düşün,» dedi arka kapıdan dışarı çıkarken. Eliyle Stanton'u göstererek, «Şuna yardım et,» dedi ve kulübeye gidip kapısını açtı. Veck'le Turnbow, John'u sürükleyerek içeri aldılar.

Veck, «Ulan ne soğuk burası be,» dedi ağzından buhar bulutları çıkarak.

Nightingale, «Hemen bir ateş yak, Tony,» diye emretti.

«Ya dumanı?»

«Çevrede kimseler yok. Sorun değil. Dave, sen burada dostumuza göz kulak ol. Onu yatak odasına götür, biraz dinlensin. İhtiyacı olacak. Ben bir şeyler atıştırayım. Sonra da hazırlık yapayım.»

Nightingale'in sözleri üzerine Dave Turnbow ürperdiğini hissetti; Nightingale'i daha önce hazırlık yaparken izlemişti. John'u yatak odasına getirip yatağın üstüne yatırdı. John yattığı yerde birazdan kendisine gerekecek olan güç için dua etti.

Biraz sonra Nightingale oturma odasından seslendi. «Getir bakalım onu buraya.»

Turnbow onu yataktan kaldırıp oturma odasına götürürken kulağına fısıldadı. «Boşuna kendini harcama. Jay senden ne isterse söyle.»

John hırsla kolunu Turnbow'un elinden kurtardı ve kendisi yürüdü. Oturma odası şömine ateşiyle ısınmıştı.

Nightingale, «Otur,» dedi karşısındaki koltuğu gösterip. John'un gözleri masa üzerinde duran aletlere takıldı. Temiz beyaz bir havlu, kerpeten, küçük bir kutu neft

yağı, boya fırçası ve elektrikli odun tutuşturma aleti. John, «Benden ne istediğini bilmiyorum,» dedi. Ama sana yardım edemem.»

Nightingale sesini tatlılaştırmaya çalışarak, «Yok, yok, edebilirsin, John,» dedi. «Sana John dememde bir sakınca yok, değil mi? Güzel,» dedi karşılık beklemeden. «Seninle iyi geçineceğimizden hiç kuşkum yok, öyle değil mi?»

John dudaklarını büzdü ve koltuğunda sinirli sinirli kıpırdadı.

«John, seninle erkek erkeğe konuşalım. Senden epey yaşlıyım. Sen cemaatına Tanrı yolunu anlatırken, ben Vietnam'da kafa kesiyordum. Sen bir aile kurup... küçük bir kızın var, değil mi?»

John, «Onu bu işe karıştırma,» dedi öfkeyle. «Bana ne yaparsan yap ama onu karıştırma!»

«Peki, her neyse, sen aile kurup kızını büyütürken, ben Afrika'da tutsakları konuşturmayı öğreniyordum. Rahat bir yaşamım olmadı anlayacağın, John. Bu yüzden de palavradan hoşlanan bir adam değilim. Değil mi, Veck?» Veck mutfakta hem sandviç yiyor, hem de radyodan gelen müziğe tempo tutuyordu.

«Öyle, Jay,» dedi ağzında lokmasıyla.

«Bunlar benim en iyi dostlarımdır, çok iyi çocuklardır. Her zaman onlara güvenebilmişimdir ve...»

John sözünü kesti. «Benden ne istiyorsun? Ne istiyorsun be adam!»

«Acelen mi var, John? Pekâlâ. Benim öğrenmem gereken bir şeyi biliyorsun sen. Turner'ın nerede olduğunu. Bunu da bana mutlaka söyleyeceksin. Hiç kuşkun olmasın, söyleyeceksin.»

John'un gözleri hayretle açıldı. Bu canavar Joseph'in yerini bildiğini nereden öğrenmişti? Olacak şey değildi.

«Şaşırdın galiba, John. Konuşsana.»

«Joseph'in nerede olduğunu bilmiyorum. Gazeteleri okumadın mı? Haberleri dinlemedin mi? Nereye gittiğini hiçbirimize söylemedi.»

«Yok canım.»

«Evet, öyle.»

Nightingale mutfağa seslendi. «Hey, çocuklar! Gelin buraya.»

İki adam da gelince, Nightingale alet kutusunu açıp içinden beş tane kalın deri kayış çıkardı ve Veck'e attı.

«Bağlayın şunu. Kahve oldu mu?»

Veck başıyla evet işareti verince Nightingale kalkıp mutfağa gitti.

John, «Durun bir dakika!» diye bağırdı.

Veck, İstediğin kadar bağır, seni kimse duyamaz,» dedi. John'u arkasından tutarak. Bu sırada Turnbow, John'un kollarını, bacaklarını ve boynunu koltuğa bağladı.

Nightingale döndüğünde Veck ve Turnbow'a baktı fakat bir şey söylemedi. John'un gözü adamın belindeki tabancaya takılmıştı. Belinin bir yanında otomatik tabanca, diğerindeyse kılıfı içinde bir komando bıçağı vardı. Nightingale onun bakışlarını görünce her iki silahı da kılıflarından çıkarıp masanın üstüne koydu.

«Bunun nasıl bir silah olduğunu biliyor musun, John? Tabii ki bilmiyorsun. 9 mm'lik Browning, yüksek güçlü. Felaket iş görür. Mermisi içeri girerken küçücük bir delik açar ama dışarı çıkarken darmadağın eder. Haydi, şimdi bana, bu Tanrı Vergisi neredeymiş, söyle bakalım.»

John ses çıkarmadı.

«John, John, John,» dedi Nightingale başını sallayarak. «Bana dedemin anlattığı bir öyküyü anımsatıyorsun. Dedem çiftçiydi. Bir katır satın almış... inatçı mı inatçı. 'O katırı terbiye etmek için önce dikkatini çekmem gerekiyordu,' demişti. Bunun için de devamlı yanında kalın bir sopa bulundururmuş, gerektiğinde iki gözünün

arasına indirmek için. O sayede inatçı katıra yavru bir köpeğe öğretebileceğin bütün numaraları öğretmiş. Galiba ben de senin dağıtılmamış dikkatini çekmek zorunda kalacağım.»

Nightingale masanın üzerinde duran Browning'i aldı ve üç el ateş etti. Birinci atışı Veck'in üst kafatasını kopardı. Diğer ikisi Turnbow'u neredeyse ortadan ikiye ayıracaktı. Her ikisi de hemen ölmüştü.

Nightingale, «Dört kişi olacağımıza iki kaldık,» diyerek tabancayı yine masanın üstüne koydu. «Bak şimdi, bu çocuklar benim dostlarımdı, ama küçük bir hata yaptılar. Radyo Spokane'deki arkadaşının ölmediğini söyledi.»

John. «Tanrı'ya şükür,» dedi gözlerini yumarak.

«Dediğim gibi, bu ikisi benim dostumdu, ama sen değilsin. Dostlarım için bu işi çabuklaştırırım. Ama sen. ya istediğim şeyi söylersin ya da kokuna dayanamayacak hale gelinceye dek seninle uğraşırım.»

Stanton gözlerini kapatıp yüksek sesle duaya başladı. «Büyük Tanrım, bana yardım et! Bana güç ver.»

Nightingale usturanın keskin yanını John'un kafa derisine yerleştirdi.

«Yüce Tanrım, duamı kabul...»

Jay usturayı yarım santim kadar bastırıp öne doğru çekti. John'un kaşlarına kadar on santimlik bir yerden kafaderisi ve saç kopardı. John korkunç bir çığlık atarak kendinden geçti. Pembe bir renk alan kafa derisi hemen kızıla dönüştü.

«Kan kaybından ölmeni istemem,» dedi Nightingale. Fırçayı neft yağına batırıp John'un kan içindeki kafatasına sürdü. John baygın olmasına karşın büyük bir şiddetle sarsıldı ve koltuğuyla birlikte yere düştü.

«Vay canına,» dedi Nightingale koltuğu yerinden kaldırarak. Birkaç dakika içinde kanama durmuştu. He-

men John'un nabzını yokladı, nabız güçlüydü. Sonra burnuna amil nitrit dayadı. Çıkan dumanla John deri kayışı neredeyse koparacak gibi başını geri attı. Gözlerinden yaşlar boşanıyor, kan içindeki yanaklarından kayıp gidiyordu.

«Umarım bana böyle bir şey yaptırmazsın bir daha.»

John, Nightingale'in söylediklerini işitiyor fakat gözlerini açamıyordu.

«Kulaklarına ve ağzına hiçbir şey yapmam. Çünkü beni işitebilmen ve konuşabilmen gerek. Tamam mı? Ama Turner'ın nerede olduğunu öğrenmek için başka ne gerekiyorsa yaparım.»

John, «O benim dostum, onu severim,» dedi acıyla kıvranarak. «Sana hiçbir şey söylemeyeceğim.»

«Dostun olduğunu biliyorum ve onu korumaya çalışmanı çok taktir ediyorum. Ama boşuna. İnan bana. Bak, ben annemi çok severim. Ayaklarını bile öpebilirim. Ama sana yapacaklarımı biri bana yapacak olsaydı, hemen şurada bağırsaklarını bile deşerdim. İnan bana, John. Sana yalan söyleyecek değilim.»

John gözlerini açmaya çalışıyordu. Bütün ıstırabına karşın düşünmeye çabaladı. Belki Nightingale'e inanabileceği bir masal anlatabilirdi. «Peki, söylersem eğer ne yapacaksın?» dedi güçlükle soluyarak.

Nightingale, «Seni serbest bırakacağım tabii,» dedi.

«Joey'e ne yapacaksın demek istedim.»

«Yalnızca bir süre için ortadan çekilmesini istiyoruz.»

«Hayır. Üstelik beni de öldürmeyeceksin, çünkü o zaman hiç öğrenemezsin. Beni canlı tutmak zorundasın.»

«Canlı olduğuna pişman edebilirim seni, aslanım.» Bana hemen söylesen çok iyi olur.»

Aslanım... Yetimhanede Miss Vickerman onu böyle çağırırdı. Ne garip, diye düşündü John, yaşamımın başında ve sonunda bana aslanım denmesi. Gözleri yavaş yavaş

kapanıyordu. Başını dik tutmak için çalıştı fakat hemen yine düşüyordu.

Nightingale tabancanın kabzasıyla yüzüne vurdu. «Karşımda uyumaya kalkma.»

Bu yeni acı dalgası soluk almasını daha da güçleştirdi. Kendi kendine Bonnie... Bonnie... deyip durdu, küçük kızımıza iyi bak. Acıya dayanabilmek için karısını ve kızını gözleri önüne getirmeye çalıştı.

«Lanet olsun!» Nightingale öfke içinde elektrikli odun tutuşturma aletini alıp Stanton'un sol burun deliğine soktu, düğmesine basıp çalıştırdı. Aletin ucu ısınınca John inlemeye başladı. Kısa zamanda iniltisi müthiş çığlıklara dönüştü. Burun deliği içinden yanıp erirken, Nightingale başını çevirdi. Çığlıklar kesilince, hâlâ soluk alıyor mu diye dönüp baktı. Alet burundaki eti yakıp eritmişti. Ama hiç kan yoktu. Yara bin derecenin üzerindeki ısıyla dağlanmıştı.

Nightingale aleti kapatıp Stanton'un karşısına geçti ve oturdu. «İyi yürek varmış, evlat, taktir ettim. Aptalsın ama bayağı taşaklıymışsın. Seni adam etmek dedemin katırı kadar kolay olmayacak.»

*
* *

23 Mart günü Emil yanında bu olay için görevlendirilmiş özel FBI ajanı Pete Copal'la birlikte FBI ofisinde oturmaktaydı. Birkaç saat önce Sammy'den aldığı bilgiyi polise aktarmış, sonra da Bonnie'yi aramıştı.

Bonnie hemen uçağa atlayıp Spokane'e gelmek istemişti fakat John'u kaçıranlar fidye istemek için Provincetown'da onu arayabilirlerdi. Emil, Bonnie'yi orada kalması için güçlükle ikna etti.

«Emil, çok korkuyorum, burada kendimi çok çaresiz hissediyorum,» diye ağlamıştı Bonnie.

«Yanında kimse var mı?»

«Evet, Sorrel'ler var... yakında bir evde oturuyorlar.»

«Hemen onların yanına git. Tek başına kalman doğru değil. Onları yanına al ve telefon başında ol. Polis seninle görüşmek isteyebilir. Dediğimi yapar mısın?»

«Tabii, Emil, yaparım.»

«Bir şey duyarsam seni hemen ararım.»

Emil bundan sonra diğerlerine telefon ederek güvenliklerini sağlamak için gereken her şeyi yapmalarını, gerektiğinde polise bilgi verecek bir yerde bulunmalarını ve yine gerekirse hemen Spokane'e gelmelerini bildirdi.

Polisle kendisinin yaptığı görüşme kısa sürmüştü. «Bize ne söyleyebilirsiniz?» demişti detektif.

«Ne bilmek istiyorsunuz?»

«Amaçları ne olabilir?»

«İki amaç geliyor aklıma... her ikisi de Joseph Turner'la ilgili. Stanton'un onun en yakın dostu olduğunu bilmeyen yok. Turner'ı gizli dinleme yerinden çıkarmak isteyen, bunun için John'u kullanabilir. Bir şey daha var. Yayınladığımız habere göre, Joseph Turner'ın nerede olduğunu kimse bilmiyor. Ama gerçekte, John Stanton bunu biliyor.»

Detektifin kaşları kalktı. «Bu çok ilginç, Mr. Rothstein. Peki Stanton'un bunu bildiğini başka kim biliyor?»

«Yalnızca ben.»

«Ve anladığım kadarıyla Mr. Turner'a nasıl haber iletebileceğimizi siz bilmiyorsunuz?»

«Bilmiyorum.»

«Bakın bu iyi olmadı hiç. Acaba arkadaşının başına gelenleri duyunca kendiliğinden döner mi?»

«Bilmiyorum. Bunu duyabileceği bir yerde olup olmadığını bile bilmiyorum.»

«Bildiğiniz pek bir şey yok galiba, Mr. Rothstein?»

«Ne yazık ki, öyle.»

«Pekâlâ. Sizi yine ararız. Bu arada Mr. Stanton'un diğer arkadaşlarıyla da görüşelim.»

Emil, «İşte size listesi,» dedi adama bir liste vererek. «Benim de size bir sorum olacak. Sammy, John'u kaçıran adamların FBI'dan olduklarını söyledi. Bu federal bir suç oluyor.»

«Çok doğru, Mr. Rothstein. FBI'la temasa geçtik. Onlar da işe karışacaklar. Eminim kısa zamanda sizi ararlar.»

«Başka neler yapıldığını bana söyler misiniz?»

«Kaçırmada kullanılan araba her yerde aranıyor, ressamlarımız hastanede Mr. Sweet'le konuşabilmek için bekliyorlar. Tanımı üzerine adamların resmini yapacaklar. Başka yapabileceğimiz bir şey var mı?»

«Hayır, sağolun.»

«Şimdilik bu kadar o zaman.»

Emil polis merkezinden çıkmadan önce hastaneye telefon edip Sammy'nin durumunu sordu. Sammy polis ressamlarıyla konuşabilmişti. Tam merkezden çıkacakken yanına bir memur geldi. «Mr. Rothstein? FBI'dan sizinle görüşmek istiyorlar. Şu adrese gidin lütfen.»

Böylece Emil, Pete Copal'ın bulunduğu ofise gelmişti. Copal telefonda konuşurken Emil onu izledi. Copal Başkan'ın da soruşturmaya büyük bir özen gösterdiğini ve eldeki bütün görevlilerin bu işe verilmesini emrettiğini söylemişti. Harper'ın işe karışması Emil'in midesini bulandırdıysa da başka seçeneği olmadığından yardımı kabul edecekti.

«Arabayı bulmuşlar,» dedi Copal telefon elinde.

«Nerede?»

«Gonzaga Üniversitesi park yerinde. Hemen Idaho ve Montana polisine haber verilsin,» dedi telefona. «Belki o yöne doğru gitmişlerdir.»

Copal telefonu kapatıp Emil'e döndü. «Mr. Rothstein,

anladığım kadarıyla, bu kaçırma işini Joseph Turner'ın gizlenmesiyle ilgili buluyormuşsunuz.»

«Aklıma başka bir şey gelmiyor.»

«Ve Turner'ın nerede olduğunu yalnız Stanton'un bildiğini söylemişsiniz?»

Emil, «Evet,» dedi biraz bıkkınlıkla. «Ama bütün bunları polise zaten anlatmıştım.»

Copal onun bu itirazına aldırmadı. «Bunu yalnız Stanton'un bildiğini bir tek siz biliyormuşsunuz?»

«Doğru.»

Copal, «Mr. Rothstein,» dedi kalemini masaya tıklatarak. «Buna inanmakta zorluk çekiyorum. Mr. Turner gibi önemli bir insan...»

«Biraz daha gayret edin.»

«Ne?»

«Biraz daha gayret edin inanırsınız, dedim.»

Copal koltuğuna yaslandı. «O halde, Mr. Rothstein, bu durumda kuşkular sizin üzerinizde toplanıyor gibi.»

Emil şaşırarak güldü. «Galiba sandığımdan da fazla yorgun düşmüşüm. Bakın bu olasılık hiç aklıma gelmemişti.»

«Fazla uzağa gitmemenizi istersek bizi anlarsınız, umarım.»

«Tabii. Hiçbir yere gidecek değilim. Eğer planımı değiştirecek olursam, önce size haber veririm.»

KIRK ÜÇ

Joseph uçağın uğultusunu işittiğinde güneşin doğmasına daha bir saat vardı. Maggie gözlerini açınca onu çıplak durumda pencerenin önünde buldu.

«Ne oldu sevgilim?»

Joseph, «Amcanın uçağı geliyor,» dedi kaşları biraz çatık.

«Ama dört gün erken geldi! Daha dört günümüz var burada!»

Joseph giyinmeye başladı. Uçak yere indiğinde hemen ceketini kaptı ve dışarı çıktı.

Dillon'un yüzündeki gerginliği görünce Joseph'in endişesi daha da arttı. «Hayrola, Leon? Neden böyle erken geldin?»

«Tatsız bir şey oldu. Şu Massachusetts'li arkadaşın, John Stanton. Onu kaçırmışlar.» Leon, Joseph'in eline bir gazete uzattı. «Haberlerde de bildirdiler. Ben dün gece duydum, ne yapacağımı bilemedim. Kimi arayacağımı da.»

Joseph haberi sindirmeye çalıştı. «Buraya geldiğine sevindim. On dakika, içinde hazır oluruz. Haydi, kulübeye gidelim.» İki adam hızlı adımlarla kulübeye doğru yürümeye başladılar. Merdivenlere vardıklarında Joseph, «Benim Spokane'e gitmem gerek,» dedi.

«Seni iki buçuk saatte San Fransisco'ya atarım. Oradan da on yirmi uçağında Spokane'e gidebilirsin. Sana ve Maggie'ye yer ayırttım.»

«Sağol. Maggie!» diye bağırdı Joseph. «Hemen buradan gitmemiz gerek. John'u kaçırmışlar.»

Maggie'nin eli ağzına gitti. «Tanrım!»

*
* *

Saat 12.30 haberlerinde Nightingale, Joseph'in Spokane Havaalanında görüldüğünü duydu. «Lanet olsun!» dedi öfkeyle.

John onu işitecek durumda değildi. Koltuğun üstünde baygın yatıyordu. Görünüşü yeni kesilmiş kanlı bir et parçasına benziyordu.

Nightingale radyoyu kapatıp tabancasını kılıfından çıkardı ve John'un arkasına geçti. Namluyu başının bir santim arkasında tuttu ve, «Artık sana ihtiyacım kalmadı,

aslanım Johnny,» dedi.

Dışarda iri beyaz bir geyik bir ağacın altında durmaktaydı. Silah sesi üzerine hayvan bir anda donmuş gibi kaldı, sonra sağa doğru sıçrayıp dörtnala oradan kaçmaya başladı.

Jay Nightingale alet kutusunu toplayıp taşıtına atladı ve zaman geçirmeden ana yola doğru yöneldi. Dikiz aynasından bakınca alevlerin şimdiden çatıya yükselmiş olduğunu gördü. Çok geçmez, bütün evi sarar, diye düşündü. Gaza basıp hızlandı.

Hedef artık açığa çıkmıştı.

*
* *

Joseph San Fransisco'da uçağa binmeden önce Spokane polisini telefonla aramıştı. Konuştuğu görevli de hemen Copal'ı haberdar etmiş, Joseph ve Maggie'nin Spokane Havaalanında iki FBI ajanı tarafından karşılanmasını sağlamıştı. Federal Büro binasına geldiklerinde ajanlar onu arka kapıdan içeri soktular. Binanın önü John'un iki gece önce konuşmasını dinlemiş olup şimdi ellerinde onun bir an önce bulunmasını isteyen pankartlarla bekleyen bir toplulukla doluydu.

Pete Copal'ın camekanlı ofisine vardıklarında yorgunluktan tükenmiş Emil Rothstein'ı buldular. Emil hemen kalkıp Joseph'e sarıldı. «Döndüğüne sevineyim mi, bilmiyorum,» dedi. «Senin için neresi emin olur, onu da bilemiyorum.»

«Benim için endişelenme, Emil. Ben iyiyim. Geri gelmek zorundaydım.» Joseph masa başında oturan adama döndü. «Ben Turner'ım. Bu da Maggie Dillon. Bana gelişmeleri anlatır mısınız?»

Copal elini uzattı. «Ben Pete Copal. Korkarım, size anlatacak fazla bir şeyimiz yok. Ne bir fidye isteyen çık-

tı, ne de arayan. Bir iki ipucu var gibi ama onlar da hiçbir sonuca götürmüyor. Elimizden geleni yapıyoruz, Mr. Turner.»

«Bundan hiç kuşkum yok. Olanları bana da bir kez anlatır mısınız?»

Copal, Sammy'den aldığı bilgiyi Emil'in yorumunu da katarak Joseph'e aktardı.

Joseph, «Bence de nedeni budur,» diyerek üzgün üzgün görüşünü belirtti. «John'a söylememiş olsaydım başına bu bela gelmezdi.»

Maggie, «Ama böyle olduğu kesin değil,» dedi. «Hem Leon da yerini biliyordu.»

«Leon kim?» diye sordu Copal.

«Amcam olur, Leon Dillon. Bizi uçakla o götürüp getirdi.»

Joseph, «Leon kimseye söylemiş olamaz,» dedi başını sallayarak.

«Yine de bir soruşturmamız gerek.»

Joseph, «Mr. Copal, benden öğrenmek istediğiniz başka bir şey var mı?» diye sordu.

«Şimdilik bir şey yok. Stanton'un ailesiyle, arkadaşlarıyla ve yardımcılarınızla görüştük. Bu öğleden sonra bir adamım birkaç soru sormak için otelinize uğrayacak.»

Emil, «Davenport Otelinde bir daire tuttuk,» diye açıkladı. «Güvenliği tam. Oda üç, çatıda iki ajan bekliyor. Dışarda da bir polis birliği sürekli gözetimde.»

Joseph, «Sağol,» dedi. «Ama önce hastaneye gidip Sammy'i görmek istiyoruz. Durumu nasıl?»

«Bayağı kötü hırpalanmıştı, ama şimdi durumu fena değil. Şu anda suçluluk duygusu acısını bastırıyor. Kendi suçuymuş gibi hissediyor.»

Copal, «Hastaneye gitmeseniz iyi olur, Mr. Turner,» dedi. «Bu işin aslını öğreninceye dek çok dikkatli olmanız gerek. Neden otelinize gitmiyorsunuz? Eger bir şey

öğrenirsek hemen size bildiririz.»

Emil, «Ben de aynı fikirdeyim,» diye ekledi. «Sammy'nin durumu iyi. Hatta telefon başında senin korunman için demir işçilerini örgütlüyor. Bu sabah Jim ve Peter geldiler, yanında kalıyorlar. Rosa da öyle. Belki de bu öğleden sonra taburcu olacak. O zaman görürsün nasıl olsa.»

Joseph, «Pekâlâ,» diye kabul etti. «Sağolun, Mr. Copal.»

Joseph, «Bonnie ve Amy nasıl?» diye sordu Emil'e, asansöre doğru yürürlerken.

«Pek iyi sayılmazlar. Yanlarında dostları var. FBI da Boston'dan bir adam gönderdi.»

Maggie, «Bonnie'nin yanında olmak isterim,» dedi.

Joseph hayır anlamında başını salladı. «Olmaz, şu anda sen de tehlike içindesin. Bir dakika... Emil, Maggie'yle ilişkimiz hakkındaki haber çıktı mı?»

«Evet... kimliği açıklanmayan bir kaynaktan... ama sinek vızıltısı kadar etki yaptı. Halkın çoğunluğu senin açıklamanı yeterli buldu. Yarattığı birazcık öfke de John ve Sammy'nin başına gelenlerden sonra geçti gitti.»

Joseph, Maggie'nin elini sıktı.

Maggie eliyle buna karşılık vererek, «Haklı çıktığına sevindim,» dedi. «Şimdi hemen bir taksiye atlayıp havaalanına gideceğim. Tehlikede olduğumu sanmıyorum. Eğer John'u kaçırma amaçlarını doğru tahmin ettiysek, istedikleri oldu artık. Sen döndün. Bonnie'nin bana ihtiyacı var şu an.»

Emil, «Haklı,» dedi. «Jim de onunla gidebilir. Hem onun da Bonnie'nin yanında bulunması fena olmaz. Her ihtimale karşı.»

Joseph, Maggie'yi kendine çekti. «Çok dikkatli ol! Her ikisine de sevgilerimi ilet. Bonnie'ye çok üzüldüğümü söyle.»

*
* *

Jay Nightingale Davenport Oteli'nin lobisini çevreleyen balkon parmaklığına dayanmış, aşağıdaki kalabalığı izlemekteydi. Turner'ı lobiye sokmazlardı herhalde. Ona gereken, en üst kata, başkanlık dairesine çıkan bir yoldu. Ama güvenlik önlemleri çok sıkıydı.

Mavi üniformalı bir güvenlik görevlisi yanına yaklaştı. «Özür dilerim efendim, balkon bugün için kapalıdır.»

Nightingale, «Tabii,» dedi. «Bugün göreviniz bayağı önemli burada.»

«Evet, efendim,» diye görevli biraz kabararak yanıtladı. «Burada bugüne dek pek çok devlet başkanı kalmıştır, ama hiçbiri Joseph Turner kadar önemli değildi.»

Nightingale, «Hepimiz için önemlidir o,» dedi. «Şu ya da bu nedenden.»

*
* *

Joseph ve Emil bütün öğleden sonra Davenport'un lüks dairesinde beklediler. Bu sırada FBI görevlisi gelmiş, Joseph'e soracaklarını sormuştu. Onlar gittikten kısa bir süre sonra hastaneden çıkan Sammy geldi.

Kapı açılır açılmaz, «Çok üzgünüm, Joey!» diye üzüntüyle inledi. «Çok üzgünüm.»

«Senin suçun değil, Sam. Elinden geleni yaptın. Gelsene şöyle.» Joseph arkadaşını kanepeye oturttu. «Senin yaralanmana üzüldüm, keşke burada olup sana yardım edebilseydim. Sana şimdi yardım edebilir miyim?»

Sammy kendini geri attı. «Hayır, Joey. Ben iyiyim, gerçekten. Beni iyileştirmene gerek yok. Kendi kendime iyileşiyorum.»

Rosa, «Canı yansın istiyor, Joey,» dedi. «Eğer John da şu sıra acı çekiyorsa onun da çekmesi gerekliymiş.»

Joseph, «Ama buna gerek yok ki, Sammy!» diye karşı çıktı. «John bunu istemezdi. Bu saçma bir şey.»

Sammy, «Hayır,» dedi kararlılıkla. «Hayır. Bana karışma.»

Joseph, Sammy'nin aklını çelmeyi başaramadı. Bir süre daha konuşup, karşılıklı anlatacaklarını anlattıktan sonra Sammy ve Rosa kendi odalarına çekildiler.

Joseph, Emil'le yalnız kalınca kendi acısını, öfkesini ve şaşkınlığını iyice duymaya başladı. «Epey düşman kazandığımı biliyordum,» dedi odanın içinde volta atarak. «Ama kimsenin bu kadar ileri gidebileceğini hiç sanmazdım. Kim yapabilir bunu, Emil?»

Emil, «Pek çok insan,» dedi. «Boykotlar nedeniyle bunalan iş çevreleri, izinsiz grevler yüzünden itibarları sarsılan sendikalar, Beyaz Saray. Harper'ın yeniden seçilme şansı sıfıra yakın. Daha bir sürü politikacı da aynı durumda. Hatta Roma bile...»

«Haydi canım.»

«Belazzi bunu yapabilir, Joseph, hele seni şeytanın oğlu sanıyorsa... ki eminim öyle sanıyordur.»

«Ama adam kaçırma? Öldürme girişimi?»

«Gerekli görünce buna Vasari bile başvurabiliyordu. Şimdiyse Belazzi için çok gerekli.»

Joseph, «Her kimse,» dedi yumruklarını sıkarak, «Keşke önce beni bulsalardı.» Pencereden dışarı bakıp aşağıda bekleyen kalabalığı gördü. «Şimdi ne istiyorlar benden?» diye yüksek sesle yakındı. «Meraktan ölecek halde olduğumu anlayamıyorlar mı? Benim de insanca duygularım var, yahu, şu anda kime ne verebilirim?»

Emil kanepeden kalkıp onun yanına geldi. «Gelirken ellerindeki pankartları görmedin mi?» diye yavaşça sordu.

«Dikkat etmedim.»

«Ben ettim. Bir tanesi, 'Sevgili Joseph, Seninle Birlikte Bekliyoruz' diyordu, bir başkası şöyle: 'Onu Biz de Seviyoruz.' Hatta içlerinde «Çabuk İyileş Sammy» diyen bile var. Senden bir şey istemiyorlar Joseph. Veriyor-

lar... John'a, Sammy'e ve sana.»

Joseph, Emil'e döndü, gözleri dolmuştu. «Üzgünüm. Galiba öfkemi çıkaracak bir şey aradım.»

Emil gözlerini Joseph'e dikti. «Beni denesene.»

Joseph, «Seni mi?» dedi, şaşırmıştı. «Neden?»

«Çünkü John'un bildiğini bilen bir tek ben vardım. Copal benden kuşkulanıyor. Ya sen?»

«Tabii ki hayır,» dedi Joseph elini Emil'in omzuna koyarak. «Bunu düşünmek çılgınlık. Sen benim dostumsun... kuşkulanacağım en son insansın.»

«Eğer senin yerinde ben olsaydım, Joseph, bu kadar gönlü bol olmazdım. Son zamanlarda çok kuşkucu bir insan oldum. Hatta bir ara Sammy'den bile kuşkulandım. Şimdi bunu düşündükçe utanıyorum. Ama diğerlerinden hâlâ kuşkulanıyorum... Louise, Jerry, Peter, Jim. New York'ta sürekli içimizden bilgi sızdığını bir türlü unutamıyorum.»

Joseph, «Sen çok yoruldun, Emil,» dedi. «Aklın başında değil. Unutma ki, bu saydıklarının hiçbiri John'un bildiğini bilmiyordu. Üstelik ne çıkarları olabilir? Son aylar içinde kendilerinden ne kadar çok şey verdiklerine bir baksana!»

Emil, «Haklısın,» dedi. «Yorgunum ve kendimi suçlu hissediyorum. Herkesin güvenliğini sağlamak benim sorumluluğumdu. Ve ben bu ileri yaşımda fena halde faka bastım.»

«Hep kendimizi suçluyoruz, Emil... sen, ben, Sammy. Ama olan oldu işte, ne yaparsak yapalım yine olabilirdi. Haydi, git biraz dinlen şimdi. Eğer bir haber çıkacak olursa seni...»

O anda telefon çaldı. Joseph açtı. «Turner.»

«Ben Copal, Mr. Turner. Galiba bir iz bulduk. Idaho ajanımızdan bir bilgi aldım. Pend Oreille Gölü kıyısında yanmış bir evden üç ceset çıkarılmış. Her üçü de ta-

bancayla vurulmuş. Yangın nedeni kesinlikle kundak. Cesetlerin buraya getirilmesini istedim. Stanton'un diş kayıtlarına uyuyor mu diye bakabiliriz. Boston büromuz bu kayıtları hemen iletecek.»

Joseph'in midesi ekşidi. «Ne zaman öğrenebiliriz?»

«En geç altı buçuğa kadar bir şey çıkarabiliriz. Sizi gereksiz yere endişelendirmek istemezdim, ama haberdar edeceğimi de söylemiştim.»

«Sağolun.»

«Umarım diş kayıtları uymaz, Mr. Turner.»

*
* *

«Yüzüne gözüne bulaştırdın işi, Nightingale.»

Telefonda kısık sesli adamı işitince Nightingale şaşırdı kaldı. Eğer Davenport'ta kaldığını biliyorlarsa, demek oldukça yakından gözlüyorlardı.

«Ama açığa çıkardım onu, değil mi? Evet, ilk planımız bu değildi ama yine de işimi görür.»

«Seni ana hedef üzerinden alıyoruz.»

«Ne!»

«Bir süre için. Artık döndüğüne göre tehlikeye girmemize neden yok. Elimize yalnızca bir fırsat daha geçebilir. Hem eğer kehanetin birazcık gerçek payı varsa, bunu da lehimize kullanmak isteriz.»

Nightingale parladı. «Peki ben bir buçuk hafta ne yapacağım... oturup burnumu mu karıştırayım?»

«Sakin ol, Nightingale. Önümüze başka bir sorun çıkabilir. Sen şimdi hemen New York'a giden bir uçağa atla... Warwick'te sana yer ayırdık. Seni oradan ararız.»

*
* *

Copal saat 7.00'ye dek aramadı. Peter, Sammy ve Rosa da Joseph'le Emil'in yanına gelmişlerdi. Peter da yorgunluk ve meraktan bitkin görünüyordu. Gözlerinin al-

tındaki halkalar onun da diğerleri gibi pek uyumamış olduğunu açıklıyordu. Herkes merakla Copal'ın telefonunu beklemekteydi.

Sekize çeyrek kala telefon çaldı.

«Korkarım kötü haberim var, Mr. Turner. Cesetlerden biri kayıtlara uyuyor. Şimdi otopsiye başlandı.»

Joseph, «Olamaz... Tanrım...» diye inledi.

«Adli tabibin söylediğine göre Mr. Stanton'a epey işkence yapılmış. Çok üzgünüm.»

«Demek ki benim peşimdeymişler.»

«Öyle görünüyor.»

«Ben karısını ararım.»

«Sizi aramadan önce Stanton'un evindeki ajanımıza telefon ettik.»

Joseph, «Size karısına ben haber vereceğim, demiştim!» diye bağırdı.

«Unuttuk. Bağışlayın, Mr. Turner. Ben...»

Joseph telefonu çarparak kapadı ve dizlerinin üzerine çöktü. Her yanını bir titreme almıştı.

«John ölmüş,» dedi boğulur gibi. «Bonnie'yi araması gerek.»

Sammy birden ayağa fırladı, sonra hüngür hüngür ağlamaya başlayarak o da dizleri üstüne çöktü. «Of, Tanrım, hep benim yüzümden.»

Joseph onun yanına gidip kollarını omuzlarına koydu. «Neler hissettiğini biliyorum, Sammy. Haydi artık bırak ağlamayı. Haydi, Bonnie'yi aramam gerek.»

Provincetown'da telefona tanımadık bir ses çıktı. «Bonnie'yle görüşmek istiyorum... Mrs. Stanton'la.»

«Kim arıyor?»

«Joseph Turner.»

«Aa, evet, Mr. Turner, ben Bill Sorrel. Dr. Weisman biraz önce Bonnie'ye yatıştırıcı bir ilaç verip uyuttu. En azından on iki saat uyuyacağını söyledi.»

«Nasıl karşıladı? Amy biliyor mu?»

«Çok fena oldu, Mr. Turner. Doğaldır tabii. Karım ve Miss Dillon şimdi Amy'nin yanındalar.»

«Maggie'ye aradığımı söyleyin lütfen. Oraya geliyoruz. En kısa zamanda. FBI'dan... ölüyü bize vermelerini isteyeceğim. John'u eve getiriyoruz.»

* * *

KIRK DÖRT

Louise Ryan metronun neredeyse boş sayılacak vagonu içinde evine giderken paltosuna iyice sarınmıştı. Haber teleksle geldiğinde **Times'ın** haber odasındaydı. **Son iki** gündür sık sık buraya uğramaktaydı. Geleli yarım saat olmamıştı, biri seslendi, «Louise... şu habere bak.» Hemen makinenin başına koşmuş, John'un cesedinin nasıl bulunduğunu ve tanıtlandığını geçen haberi okumuştu. Makine susunca Louise sayfayı koparıp almış, paltosunu kaptığı gibi dışarı fırlamıştı.

Penn İstasyonunda inip hızlı adımlarla birkaç sokak ötedeki evine vardı. Kapıdaki güvenlik görevlisinin nazik selamlamasına karşılık vermedi. «İyi akşamlar, Miss Ryan. Arkadaşınızdan bir haber var mı?» Louise adamın yanından yürüyüp geçti.

Görevli tam dört dakika sonra Louise'in arabasını garajdan çıkarken görünce, şaşkınlığı bir kat daha arttı.

* * *

«Bonnie uyandı mı?»

«Evet, ama seni görmek istemiyor.»

Joseph sabahın erken saatlerinde Cape'e varmış. ka-

pıda Maggie tarafından karşılanmıştı. Maggie'ye sarıldıktan sonra geri çekilip genç kadının yüzüne baktı. Kendi gözleri gibi onunkiler de üzüntüden donuklaşmıştı. «Ne düşünüyor?»

«Hiçbir şey. Yalnızca büyük bir acı içinde. Şu anda senden nefret ettiğini söylüyor, biraz zamana ihtiyacı var.»

«Ya Amy?»

«Uyuyor.»

Joseph iç çekti. «Benimle biraz yürür müsün?»

«Tabii, sevgilim. Ama evden fazla uzaklaşmayalım. Hâlâ dikkatli olmamız gerekiyor.»

*
* *

Emil Rothstein, Spokane'den ayrılmadan önce Louise Ryan'ı bir türlü bulamadı. **Times**'ı aradığında geç kalmış, Louise çıkmıştı; evini ve samanlık bozması evi de aradıysa boşunaydı. Provincetown'a geldikten sonra da aramaya devam etti, bulamayınca onun da oraya gelmek üzere yolda olduğu sonucuna vardı. Jerry Matthews, New York'tan telefon edip ertesi gün öğleden sonraya kadar gelemeyeceğini bildirmişti. Karısı Sherry çok korkuyordu. Jerry onu ve çocuğu alıp Harrisburg'a, ailesinin yanına götürecekti. Ama tabii cenazeye yetişecekti. Louis'le konuşmak istedi, bulunamadığını öğrenince meraklandı. O da Louise'i New York'ta aramış, bulamayınca Provincetown'da olduğuna karar vermişti.

Emil kendi kaygılarını Jerry'e aktarmadı. Joseph'e de bir şey söylemedi. Louise herhalde cenazeye gelirdi. Şimdiden yeni bir sorunla Joseph'in üzüntüsünü artırmak istemedi.

Ama Emil Rothstein'ın endişesi gittikçe artıyordu. John'u öldüren her kimse, kimbilir hangi amaçla, Joseph

Turner'a yakın olan diğerlerine de bir şey yapabilirdi. Aslında onu daha çok kaygılandıran bir şey vardı : Joseph'in gidişi hakkında John'la yaptığı telefon görüşmesini anımsıyordu. O sırada Louise odanın önünden geçmekteydi. İşitmiş olması zor bir olasılıktı. Joseph'e ihanet etmesiyse düşünülecek gibi değildi. Bu nedenle, FBI'ya bilgi vermeden önce onunla kendisi görüşmek istiyordu. Soruşturmaya Beyaz Saray'ın karışması midesini bulandırmıştı. Ertesi geceye dek Louise görünmezse yetkililere ve Joseph'e söylemekten başka seçeneği kalmıyordu.

* * *

John Stanton'un öldürülmesine halkın gösterdiği tepki 25 Mart günü bütün gazetelerin ilk sayfalarını ve haber bültenlerini doldurmuştu. Önemli kişiler demeçler vererek duydukları şoku ve üzüntülerini belirtiyorlardı. Joseph Turner ve arkadaşlarını seven sıradan insanlarsa üzüntülerini öfkeyle dışa vuruyorlardı. Turner'ı düşman gören herkesin bu cinayetten sorumlu olabileceğine inanmışlardı. Öfkeli gruplar onun aleyhinde konuşmuş olan kiliselerin, sendikaların ve iş merkezlerinin önünde birikmişti.

* * *

Provincetown'un küçük kilisesi John'un tabutu önünden saygı geçişi yapmak için biriken insanlarla doluydu. Gece on bir olunca polis kilisenin kapılarını kapadı ve dışarda bekleyen halkı dağıtmak zorunda kaldı. Kilise kapıları kapanırken Joseph, Amy'nin yatak odasının penceresinden izlemekteydi.

Yeniden odaya dönüp Amy'e baktı. Sonunda küçük kız uyuyabilmişti. İki saat önce Bonnie, Jim'le haber gönderip Amy'nin onu görmek istediğini söylemiş, Joseph de

o zamandan beri onunla kalmıştı. Hayret ve korku duyan bu çocuk için Joseph'in kalbi yanıyordu. Sessizce odasından çıkıp oturma odasında bekleyen arkadaşlarının yanına katıldı. «John'la biraz yalnız kalmam gerek,» dedi.

Maggie, «Seninle gelmemi ister misin?» diye sordu.

«Hayır. Sağol, ama onunla yalnız olmak istiyorum.»

Birkaç dakika sonra mumla aydınlanmış küçük kilisenin kapısını açıp içeri girdi. Tabut çiçeklerle donatılmış mihrabın önünde duruyordu. Elini uzatıp tabuta dokundu. Eli titriyordu. «Ah, Johnny. Öyle üzgünüm ki... Mutlaka böyle mi olması gerekliydi? Anlamıyorum. Tanımadığım bir sürü insana yardım edecek bir güç verildi bana, Ama en sevdiğim insanın... kardeşimin ölümüne neden oldu.» Dizleri üstüne çöktü. «Lütfen!» diye inledi. «Onu nasıl geri getirebileceğimi söyle. O küçük kızı hayata döndürmeme izin verdin. Ne olur! Beni al, ama Johnny'i geri ver!»

«Hayır, Joseph.»

Joseph hemen arkasına döndü.

«Johnny yok artık,» diye fısıltıyla konuştu Bonnie. «İnandığı şey için... senin için öldü. Şimdi huzur içinde.»

Joseph başını kaldırıp Bonnie'nin yüzüne baktı. Gözleri üzüntü ve suçlulukla doluydu.

Bonnie ellerini uzattı. «Lütfen elimi tut.»

Joseph ayağa kalkıp onun ellerini tuttu. Uzun bir süre bu durumda kalıp birbirlerinin acılarını ve yitirdikleri adama olan sevgilerini paylaştılar.

*
* *

Cenaze töreni 26 Mart günü saat 2.00'de yapılacaktı. Jerry Matthews vardığında diğerleri mezarlığa gitmek üzereydiler. Jerry'nin giysileri buruşmuş, omuzları çökmüştü. Kendisini kapıda tanıtır tanıtmaz Bill Sorrel, «İçeri ge-

lin, sizi epey arayan oldu,» dedi. Sorrel telefonun bulunduğu masaya gidip elinde bir listeyle dönerek eliyle bir numarayı gösterdi. «Bu çok ivediymiş. Birkaç kez aradı, ama diğerleri de hep ivedi olduğunu söylemişlerdi. Ama bu arayan kadın adını bırakmadı.»

Jerry, «Hemen Joseph'i görmem gerek,» dedi. «Bunlarla cenazeden sonra uğraşırım.»

«Çalışma odasında.»

Jerry çalışma odasına gittiğinde, onu Maggie ve Bonnie'yle birarada buldu. Joseph'in ne kadar değişmiş olduğunu görünce şaşırıp kaldı. Acıyla bu denli çökeceğini hiç beklemiyordu. Joseph'le kucaklaştıktan sonra Jerry, «Mrs. Stanton,» dedi. «Çok üzgünüm. Hepimiz onu çok severdik.»

«Sağol, Jerry.»

Diyecek başka bir şey gelmedi aklına, Joseph'e döndü. «Elimden geldiğince çabuk geldim. Radyo törenin televizyondan canlı olarak yayınlanacağını söyledi. Basınla ilgili bir yardımım dokunur mu? İstersen çıkıp görüşeyim.»

«Hepsinin çaresine bakıldı, Jerry. Haydi sen de bizimle gel istersen.»

«Peki, sağol. Aslında hiç çalışasım da gelmiyordu. Konuşma yapacak mısın?»

Joseph başını salladı. «Hayır. Bu kez John'un sırası. Bu durumu bir şov haline getirsinler istemiyorum.»

Jim Weisman kapı aralığından başını uzattı. «Gitme zamanı geldi. FBI görevlileri arabalarla birlikte hazır bekliyorlar.»

*
* *

Mezar başında Peter son duayı okudu.

O bitirdikten sonra Bonnie ve Amy dışında herkes tabutun önünden sırayla geçti. Joseph son kez John'un yanına gittiğinde, kameralar onu izlemekteydi. Büyük bir acıyla bronz tabuta dayanıp soğuk yüzeyini öptü. «Sana

elveda diyemiyorum,» diye fısıldadı. «Bonnie ve Amy'e iyi bakacağım, söz veriyorum. Seni seviyorum, John.»

Küçük bir elin avucuna girdiğini hissetti. Dönüp diz çöktü ve Amy'nin öbür elini de tuttu. Küçük kız gözyaşlarını bastırmak isterken çenesi titriyordu.

«Ağlamanda bir sakınca yok, sevgilim, ağlamak iyidir. Bırak gözyaşların aksın.»

«Ağlamak istemiyormuş,» dedi gözyaşları boşanarak. «Çok kızıyorum. Annem babamı Tanrı'nın götürdüğünü söylüyor, ama Tanrı bunu yapmaz ki. Televizyon bazı adamların yaptığını söyledi. Kimdi bu adamlar, Joseph Amca?»

Joseph kızı göğsüne bastırdı. «Bilmiyorum, sevgilim. Bulacağımıza da söz veremem. Ama yemin ederim, elimizden geleni yapacağız. Haydi, şimdi babana veda et.»

KIRK BEŞ

«Jerry... karın arıyor.»

Cenaze töreninden döneli beş dakika olmuş, hep birlikte Bonnie'nin oturma odasında otururken, Mrs. Sorrel telefon haberini getirmişti.

Jerry, «İzninizle,» deyip odanın öbür ucundaki telefona gitti. «Selam, tatlım,» dedi alçak ve yaslı bir sesle. «Her şey yolunda mı?»

«Konuşan Sherry'miş gibi davran,» dedi karşı uçtan Louise Ryan'ın sesi. «Hayır, her şey yolunda değil. Seni hemen görmem gerek. Çok önemli. Oradakilere bebekle ilgili önemli bir şey olduğunu söylersin.»

«Pek anlayamadım?»

«Gelince anlarsın.»

«Ama.»

«Hemen gelmelisin, Jerry.»

«Peki, olur, tatlım.»

«Jersey kıyısı, Townsends Koyu'ndayım. Bir plaj evi... Coast Highway, 1232 numara.»

«Anlaşıldı.»

«Jerry, New York'taki editörümde bir mektup var. Eğer bana bir şey olursa bu mektupta çok ilginç bilgiler bulacak.»

«Anlıyorum. En kısa zamanda orada olurum.» Jerry telefonu kapatıp odadakilere döndü.

Joseph genç adamın yüzünün solduğunu görünce, «Bir şey mi var, Jerry?» diye sordu.

«Gitmem gerekiyor. Bebek hastaymış. Önemli bir şey olduğunu sanmıyorum ama Sherry ille de gelmemi istiyor.»

«Tabii. Bizi hemen ara da ne olduğunu bilelim. Sherry istediği zaman beni burada arayabileceğini biliyor, değil mi?»

Jerry, «Tabii,» dedi kapıya doğru yürürken. «Sağol.»

Emil, «Arabanı dikkatli sür,» dedi. «Yollar buz tutmuş. Dikkatli ol.»

«Olur.»

* * *

Warwick Oteli 313 numaralı odanın telefonu iki kez çaldıktan sonra Jay Nightingale televizyonu kapatıp cevap verdi.

«Cenaze töreni hoşuna gitti mi, Nightingale?» dedi kısık sesli adam.

«Pek değil. Ama yapacak daha iyi bir şey de yoktu.»

«Şimdi var ama. Muhbirimizin görevi bitti artık. New Jersey'de 1232 Coast Highway, Townsends Koyu'na gideceksin. Nerede olduğunu biliyor musun?»

«Haritada bulurum.»
«Güzel. En kısa zamanda haberlerde görmek isterim.»

*
* *

Jay Nightingale 1232 numaralı plaj evine bitişik kulübenin buzlu çatısında yerini aldı. Oturma odasının penceresinden Matthews ve Ryan'ı kolaylıkla seçebiliyordu. Kızılötesi dürbünüyle hedeflerini bir kez daha gözden geçirdi. Her ikisi de sıkı bir tartışmaya girmişler, ellerini kollarını sallamaktaydılar. Kadın odanın içinde bir aşağı bir yukarı sinirli sinirli dolaşıyordu. Nightingale elini cebine götürüp bir şarjör dolusu civa uçlu magnum mermi çıkardı. Bunların her biri küçük bir el bombası gibi patlardı. Şarjörü yerleştirip tüfeğini doğrulttu. Hay lanet! Nereye gitmişlerdi? Dürbünü mutfak penceresine doğrulttu. Bir siluet oradaydı, ama hangisi? Beklemesi gerekiyordu.

Dakikalar ağır ağır geçiyordu. Pantolonu sırılsıklam olmuş, bacakları üşümeye başlamıştı. «Haydi, çocuklar çıkın ortaya,» dedi kendi kendine. «Hiç mi kalp yok sizde. Donuyorum burada.» Birkaç dakika sonra Matthews da, Ryan da açıkça göründükleri bir yeer gelmişlerdi. Nightingale dikkatle nişan alıp ateş etti.

Louise tam koltuğuna oturmak üzereyken, mermi Jerry'nin sağ kulağının arkasından girip kafasını kan, kemik ve beyinden oluşan milyonlarca parçaya ayırdı. Başsız gövdesi birkaç saniye ayakta kaldı, sonra yıkıldı.

Louise çığlıklar içinde kendini yere attığı sırada ikinci bir mermi az önce oturmakta olduğu koltuğun arkasına isabet etti. «Tanrım!» Hemen parçalanmış pencerenin bulunduğu duvara kadar süründü ve elektrik düğmesini kapattı.

Nightingale kendini yavaşça bırakarak çatıdan verandaya indi ve bitişik evin kapısına geldi. Kapı kilitli değildi. Bir tekmede açıp atış durumunu aldığı anda evin gerisinden bir motor sesi işitti.

«Haydi, haydi çalış artık!» diye inliyordu Louise direksiyon başında. Evin yanındaki çelik çöp kovası devrilince telaşı daha da arttı. Birden motor çalışmaya başlayınca Louise'in arabası ok gibi yerinden fırladı.

Nightingale yola vardığında, Louise'in gri renkli Firebird'ünü atış uzaklığından çıkarken gördü. Hemen kendi arabasına koştu.

Louise seksen mil hızla giderken, bir mil arkasından kendisini izleyen arabanın farlarını gördü. Bir eliyle el çantasına uzandı ve içindeki ses kayıt aygıtını bulup kapattı. «Beş mil daha dayanmalıyım,» dedi kendi kendine. Beş mil ilerde turnikeli bir köprü geçişi vardı. Louise orada polis bulunacağından emindi. Sürekli olarak gözlerinin önüne gelen Jerry'nin parçalanmış vücudunu aklından kovmaya uğraşıyordu. Oraya varmalıydı. Bunu kendine yineleyip durdu.

Nightingale hızını yersiz bir biçimde artırınca arabasının arkası yana doğru patinaj yaptı ve kontrolundan çıkarak olduğu yerde dönmeye başladı. Neden sonra durunca, Nightingale deli gibi yeniden motoru çalıştırmaya uğraştı. Fakat bunu başarıncaya dek Louise'in Firebird'ü çoktan karanlığın içinde gözden kaybolmuştu.

*
* *

Provincetown'daki evde telefona Emil Rothstein baktı. «Louise! Neredesin? İyi olduğunu söyleyen telgrafını az önce bulduk. Cenaze töreni dün yapıldı, bir yığın başsağlığı bildirileri, çelenkler...»

Louise, «İyi değilim,» dedi telaşla Emil'in sözünü ke-

serek. «Bana Joseph'i ver, lütfen.»

Joseph telefona geldiğinde, Louise'in sesi iyice titremeye başlamıştı. Açık seçik konuşabilmek için son çabasını gösteriyordu.

«Jerry öldü.»

«Olamaz! Of Tanrım, ne zaman sonu gelecek bu olayların?»

«Seninle telefonda konuşamam. Dinliyor olabilirler. Seni görmem gerek ama oraya gelemiyorum. Şimdi **Times**'dayım. Senden haber alıncaya dek buradayım. Sammy'e söyle, ne kadar adam bulabilirse hemen samanlıktan bozma eve göndersin. Orada güvenliğin sağlanınca bir araba gönderip beni aldırırsın.»

Joseph, «Peki,» dedi saatine bakıp. «Hemen harekete geçiyoruz.»

Louise rahatlayarak iç çekti. «Dikkatli ol, Joseph. Resmi koruma görevlilerine pek güvenme.»

«FBI'ya mı?»

«Hiç kimseye! Lütfen, Joseph, çabuk ol. Çabuk.»

*
* *

Louise, Ryan'ı getiren otomobil samanlıktan bozma evin arka girişine yaklaşırken, evi kuşatan demir işçileri omuz omuza vermiş bekliyorlardı. Arabanın içinde onlarla birlikte gelen bir tanesi, «Çatıda da adamlarımız var,» dedi. Yolda gelirken Louise, Emil'e, üzerindeki kan lekelerinin Jerry'nin kanı olduğunu, kendisinden haber alana dek **Times**'dan bu konuda hiçbir şey yayınlamayacağına dair söz aldığını söylemişti.

Joseph, Maggie'yi, Rosa'yı, Jim'i ve Peter'ı Provincetown'da, Bonnie ve Amy'le bırakmış, ne polise ne de FBI görevlilerine hiçbir açıklama yapmadan New York'a gelmişti. Emil ve Louise eve girdiklerinde Joseph'le Sammy

onları beklemekteydi. Joseph, «Seni gördüğüme sevindim,» dedi ve Louise'e sarıldı. Louise bitkindi. Kendini biraz toplamaya çalıştı. «Söyleyeceklerimi dinlerken yalnız olsak daha iyi.»

Birlikte arka odaya gidip kapıyı kapadılar.

Louise, «İşte,» diyerek ses kayıt aygıtını çıkardı.

«Bu ne?»

«Jerry'le konuşmamız, hemen ölmeden önce.»

Louise aygıtı çalıştırdı.

«Neden söz ettiğini anlamıyorum,» dedi Jerry'nin heyecanlı sesi.

«Bundan yalnızca sana söz etmiştim, Jerry.»

«Emil de biliyordu. Ayrıca sen de biliyordun.»

«Ama Emil bunu bildiğini polise söyledi.»

«Kuşkuyu üzerinden atmak için. Anlamıyor musun?»

«Saçmalama, Jerry. Emil değildi.»

«Peki, o zaman, ya sen? Ona âşık olduğunu biliyorum. En başından beri de âşıksın. Maggie'nin döndüğünü öğrenince umudun iyice kesildi.»

«Bunun için de bana âşık olsun diye en yakın dostunu öldürttüm ha?»

«Bu kadar ileri gideceklerini sanmıyordum!» Jerry'nin sesi giderek yükseliyordu. **«Belki de senin bütün istediğin yalnızca Joseph'in sana dönmesiydi. Belki de salt ivedi bir durum çıkar diye yerini öğrenmek istediklerine seni inandırdılar!»** Jerry'nin sesindeki çaresizlik artmıştı. **«Belki de onun korunması için olduğunu söylediler! Yoksa onu öldürürüz, dediler!»**

«Yoksa bu söylediklerin gibi mi oldu, Jerry?» Louise'in sesi Jerry'ininkini bastırmıştı. **«Joseph'i korumak için mi söyledin onlara?»**

«Evet!» Jerry birden boşandı, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. **«Evet, ama Tanrı aşkına, inan bana, Louise. Böyle bir şey yapacakları aklımın köşesinden bile geçmemişti. İnan**

bana!»

«New York'tayken de ne zaman, nerede konuşacağını onlara bildiriyordun, değil mi, Jerry?»

«Ona bir şey olacak diye korkuyordum! Hepimiz için korkuyordum! Bunu yapmak benim görevim...»

«Ne görevi?» Louise iyice bağırmaya başlamıştı.

«Benim görevim buydu. Bilgi sızdırmak. Televizyonda da öyleydi. Onca beceriksizlikten sonra eğer baskı yapılmasaydı beni işde tutarlar mıydı sanıyorsun? Hem de New York'ta? Ya, işte öyle. Casusluk yapıyordum. Philadelphia'da beni işe aldılar, sonra da New York'a atanmamı sağladılar. Joseph'le tanışmamsa tümüyle rastlantı.»

«Seni küçük bok parçası.»

«Uzun süre onlara hiçbir şey söylemedim, Lou, söylemedim ama onlar da baskıyı gittikçe artırdılar, sonunda Sherry'le bebeği öne sürdüler...»

«Ne bok yemeye Joseph'e söylemedin?»

«Çünkü çok korkmuştum. Üstelik kimseye zarar verecekleri'ni de sanmıyordum.»

Uzun bir suskunluk oldu. «Kim, Jerry? Onlar kim? Kimin hesabına...»

Patlama sesi. Louise'in çığlığı. Bir patlama sesi daha.

* * *

Louise teypi kapattı. «Böylece bilgi sızdıranın Jerry olduğu anlaşılıyor, Joseph. Başından beri de Jerry'miş.»

Joseph, «Fakat arkasında kim vardı?» diye sordu. «Onun ve John'un ölümünden kim sorumlu?»

«Bazı sözlerinden anladığım kadarıyla bu bir haberalma operasyonuna benziyor. CIA ya da FBI olabilir. Ama emin olamayız. Beyaz Saray da olabilir, sendikalar da, iş çevreleri de. Ama her neyse, John'un ölümünden ben sorumluyum. Senin yerini John'un bildiğini ben söylemiştim

Jerry'e.»

Joseph şaşırdı. «Sen mi? Sen nereden biliyordun ki?»

«Bir gün Emil telefonda konuşurken duymuştum. O anda hiç de önemli gelmemişti bana, sonra yine o gün Jerry'le konuşurken bana, 'Peki, ya çok ivedi bir durum çıkarsa?' demişti, ben de ona hiç düşünmeden, 'John biliyor,' demiştim. Bana o sıra o kadar önemsiz geliyordu ki, unutup gitmiştim. Ta ki John'un ölüm haberini duyuncaya dek. Sonra hemen eve gittim, sana telefon edip anlatacaktım, ama eve vardığımda bir baktım her şeyin altını üstüne getirmişler. Paniğe kapıldım. Jerry hakkında yanılıp yanılmadığımı bilmiyordum. Belki Jerry bilgiyi benden aldığını onlara söylemişti; sonra da onu ortaya çıkarabileceğimi düşünerek beni saf dışı etmek istemiş olabilirlerdi. Ne yapacağımı şaşırmıştım.»

«Ne yaptın?»

«Arabamla uzun süre dolaşıp nerede güvende olabileceğimi düşündüm. Daha önce bir kez kiralamış olduğum plaj evine gitmeye karar verdim. Sabahtan oraya gidip sakinleşinceye kadar bekledim. Sonra da Jerry'le yüz yüze gelmem gerektiğine karar verdim. Belki bir ipucu elde edebilirdim. Ama onu ne kadar aradıysam bulamadım. Provincetown'da sana nasıl olsa bir kötülük yapamazdı. Herkes nerede olduğunu biliyordu artık. Beni merak etmemeniz için de bir telgraf çektim. Provincetown'a birkaç kez telefon edip Jerry'i aradım, ama o beni aramadı. Sonra televizyon cenaze törenini verirken onun da yanınızda olduğunu gördüm. Hepinizin eve döneceğini tahmin edip bir kez daha aradım ve karısı olduğunu söyledim...»

«Demek o arayan Sherry değil, sendin.»

«Evet.»

Joseph uzanıp Louise'in elini tuttu. «Bayağı sıkıntı çekmişsin, Lou.»

Louise'in gözleri doldu. «Kendimi öyle suçlu hissediyorum, öyle utanıyorum ki. Dünyada en çok sevdiğin insanı öldürdüm, Joseph. Seni kimsenin üzemeyeceği kadar üzdüm, oysa sana olan sevgim herkesten daha...»

«Biliyorum, Lou. Başından beri biliyordum. Üzgünüm. Jerry'e söylemiş olduğun için hatalısın ama nasıl bilebilirdin ki? Hem asıl önemlisi, şu anda korunmamız için bize yol gösterecek bir bilgi getirdin. Bunu sağlamak için canını tehlikeye attın. Artık her işi kendimiz üstlenmek zorunda olduğumuzu biliyoruz. Başka kimseye güvenemeyiz. Bunu ortaya çıkardığın için sağol.»

Louise inanamayan gözlerle Joseph'e baktı. «Bütün bu olanlardan sonra benden nefret etmiyor musun?»

«Hayır,» dedi Joseph, Louise'in elini sıkarak. «Benim için çok büyük bir değerin var ve bunu hiçbir şey değiştiremez. Haydi gel şimdi. Biraz uyuman gerek. Ben şimdi diğer arkadaşlarla konuşayım da ne yapacağımıza karar verelim.»

«Polis... FBI... birazdan buraya damlarlar.»

«Boşver.»

KIRK ALTI

27 Mart sabahı Joseph ve arkadaşları Jerry'nin karısı Sherry'den telefon bekliyorlardı. «Daha fazla beklememiz doğru değil,» dedi Emil. «Eğer Jerry'nin ölüsünü bulurlarsa ilk kuşkulanacakları kişi Louise olacaktır. O zaman da hemen buraya gelirler. Sonra bu ses bandını ne yapacağımıza da bir karar verelim.»

Joseph, «Sherry'nin neden hâlâ aramadığını anlayamıyorum,» dedi. «Jerry'i Provincetown'da mutlaka aramış olması gerekir, o zaman da Maggie hemen burayı arama-

sını söylerdi. Jerry'e olanları ona benim açıklamam gerek... polis değil.»

«Ona her şeyi söyleyecek misin?»

«Bilmiyorum, başka yolu var mı? FBI her iki cinayeti de birbirine bağlayacaktır, o zaman Sherry'e onlar açıklamış olur. Ama beni asıl rahatsız eden, olayın halka duyurulması. Sherry için o zaman çok daha zor olacak.»

Emil, «Ama işin doğrusu bu, Joseph,» dedi. «Eğer FBI işe karışırsa olayın halka açıklanması bizi koruyacak bir yol olur. Aynı biçimde Louise'i de katilden korur. Louise'in bildiğini herkes bilirse, onu öldürmesi için bir neden kalmaz.»

Joseph hayır anlamında başını salladı. «Louise'in bildiği her şeyi çoktan anlatmış olacağını düşünmüştür katil. Dolayısıyla Louise artık tehlikede değil.»

«Hâlâ neden evimin altını üstüne getirdiklerini anlamıyorum. Eğer beni öldürmek istediyseler neden orada bekleyip işimi bitirmediler.»

«Her kim yaptıysa o işi, belki de seni öldürmek istemiyordu. Yalnızca korkutmak istemiş olabilirler,» dedi Emil. «Son günlerde başında bela dolaşan yalnız sen değilsin. Çoğumuz tehdit mektupları aldık. Jerry böyle bir mektup aldığı için karısını ve bebeğini Harrisburg'a götürmüştü. Belki senin dairene yapılan baskın da buna benzer bir gözdağıydı.»

«Akla yatkın.»

Joseph, «Peki, ya polis?» diye sordu. «Jerry'i, Louise'in öldürmediğini kanıtlamak için ses bandını onlara vermemiz gerekli mi?»

Emil, «Sanmam. Cinayet yerindeki fiziksel kanıtlar Louise'in anlattıklarını doğrular,» dedi.

Joseph susup düşünmeye başladı. Jerry'nin ihanetini kamuoyuna açıklayarak Sherry ve bebeğin daha çok yı-

kılmasını istemiyordu. Ama yapılması gereken buydu, çünkü gerçeği örtbas etmesi o güne dek insanlara vaaz ettiklerine ters düşerdi.

Karar vermesine Sherry yardımcı oldu. Joseph neden sonra onu bulup konuşabildiğinde, önce Jerry'nin ölümünü söyledi. Genç kadın perişan oldu, büyük bir acı içinde yalnızca, «Neden?» diye sorabildi.

«Anlamsız, korkunç bir cinayet! Joseph, neden öldürdüler onu? Ne istiyorlardı?»

Bunun üzerine Joseph her şeyi açıkladı, Jerry'nin herkesi, özellikle karısı ve çocuğunu korumak için öyle davranmış olduğunu anlattı. «Ama başka kimsenin bilmesine gerek yok. FBI'ın da bunu gizli tutmasını sağlarız sanıyorum.»

Sherry, «Ses bandını yayınlamam gerek,» dedi, biraz sakinleştikten sonra. «Mutlaka yayınlamalısın. Gerçeği gizlememelisin... bütün söylediklerine ters düşerler. Hem böylece bütün bu cinayetler de bir anlam kazanır.»

Joseph, Sherry için büyük bir endişe duyuyor, Jerry'nin ihanetine öfkelenen halkın ona ve bebeğe bir zarar verebileceğinden korkuyordu. Fakat Sherry gerek kendisinin, gerekse bebeğin Harrisburg'da güvende olacağını, adresini basından uzun bir süre saklayabileceğini söyledi. Eğer sıkışırsa ona ya da Emil'e telefon ederdi.

«Lütfen, Joseph, bandı yayınla,» dedi. «Bizi merak etme.»

Telefonu kapadıktan sonra Joseph arkadaşlarına dönerek, «Pekâlâ,» dedi, «Bandları halka açıklıyoruz. Louise, **Times**'da güvenebileceğimiz birinin adını ver. Hemen kaydın bir kopyasını yapalım, sonra Sammy'nin adamları götürür. Akşam baskısında yayınlayabilirler. Emil, artık polise haber verebiliriz.»

*
* *

O öğleden sonra Emil Rothstein Atlantic City polisine telefon açıp Jerry Matthews'un öldürüldüğünü ve olayla ilgili bütün bildiklerini açıkladı. Cinayetin Stanton'un öldürülmesiyle ilgisi nedeniyle polis hemen FBI'ya haber verdi.

Emil'in telefonundan bir saat sonra FBI'ın New York bürosundan üç ajan samanlıktan bozma eve geldiler. Louise'i sorguya çekip ses bandını dinlediler. Kaydı dinledikten sonra İrlanda asıllı bir Katolik olan şef ajan Jack O'Hallagan epey sarsılmış göründü. «Bu bandı almak zorundayız tabii,» dedi. «Başka kimseye dinlettiniz mi?»

«Şimdilik yalnız biz dinledik.»

«Güzel. Bunu bir süre için başka kimsenin bilmemesi iyi olur.»

«Bir saat süreniz var.»

«Ne?»

Louise, «Haberi yayına verdim bile,» dedi. «**Times**'da okuyabilirsiniz.»

O'Hallagan'ın gözleri büyüdü.

Emil, «Tabii bandın kopyalarını da yaptık,» diye ekledi. «Umarım bizi anlarsınız.»

O'Hallagan rahatsız olmuştu. «Anlıyorum. Bu koşullarda yerinizde olsam ben de aynı şeyi yapardım. Mr. Turner, olayın size nasıl göründüğünün farkındayım... haberalma örgütünden birilerinin bu işe karışmış olabileceğini düşünüyorsunuz.»

Joseph, «Aklımızdan geçmedi değil,» dedi kuru bir sesle.

O'Hallagan, «Tam yirmi yıldır FBI'da çalışıyorum,» dedi. «Ve örgüt içinden kimsenin böyle bir şeyi yapacağına inanamam.»

Louise, «Bırak şimdi, O'Hallagan,» dedi. «Ama merak etme... yalnız seni suçlamıyoruz. Listemizde daha bir sürü ad var.»

O'Hallagan, «Miss Ryan,» diye içten bir sesle karşılık verdi. «Eğer örgüt içinden herhangi biri bu işe karışmışsa hemen yakalanıp gereken yapılacaktır.»

«Bunu gazetemde yazayım mı?»

O'Hallagan, Louise'le uğraşmaktan vazgeçip Joseph'e döndü. «Sizi yine ararım. Hepiniz dikkatli olun. Gördüğüm kadarıyla, kendi güvenlik önlemlerinizi almışsınız. Biz de çevreye adam koyduk.»

Louise, «Aman ne iyi,» dedi.

O'Hallagan aldırmadı.

Joseph, «Gitmeden önce John Stanton cinayetiyle ilgili bir gelişme olup olmadığını söyleyebilir misiniz?» diye sordu.

«Ne yazık ki, yok. Buraya gelmeden önce bir kez daha soruşturmuştum.»

Emil, «Hiçbir şey mi?» diye sordu.

«Korkarım, öyle. Eğer siz bir şey öğrenirseniz hemen bize bildirirsiniz herhalde. Aynı işi iki tarafın birden yapması gerekmez. Belki Matthews olayı bir ışık tutar. Bir şey öğrenirsek hemen bildiririz.»

Louise adam kapıya giderken arkasından bakarak, «Daha çok bekleriz,» dedi.

*
* *

Jerry Matthews'un bir örgüt adına muhbirlik yapmış olması haberi, halkta Joseph'in tahminlerinden büyük bir tepki yaratmıştı. John'un ölümü üzerine zaten birikmiş bir öfke vardı, bandın yayınlanmasıysa herkesin kuşkusunu doğrulamış, artık öfke şiddete dönüşmüştü. Ülkenin her yanında Joseph'e karşı olarak tanınanların çalışma yerlerinde gösteriler yapılıyor, bazıları tahrip ediliyor, bombalar atılıyordu. Dinlenmeye çıkmadan önce bıraktığı yerden çalışmalarına devam edeceği yerde, Joseph Kutsal Cuma'dan önceki haftayı halkı yatıştırmakla geçiriyordu.

Bütün arkadaşları bunun Joseph'in son haftası olabileceğini akıllarından çıkaramıyorlardı fakat kimse bu konuda bir şey söyleyemiyordu. Kutsal Cuma'dan iki gün önce, 2 Nisan günü olduğunda şiddet hareketleri Joseph'in çağrıları üzerine biraz diner gibi olmuştu.

Sonra Central Park'ta yapılması planlanan Paskalya toplantısının erteleneceği haberi yayılmaya başladı. Bu söylentilerin nereden kaynaklandığını kimse çıkaramıyordu. Gazeteler bu olasılıktan söz etmeye başlayınca halk yine kuşkulandığı kişilere öfkesini boşaltmaya başladı. Joseph birbiri ardına demeçler verip ertelemenin söz konusu olmadığını açıkladı.

Stanton ve Matthews cinayetlerinin sorumlusu hâlâ yakalanamamıştı. Paskalya tarihi yaklaştıkça, arkadaşları Joseph için endişe duymaya başladılar. Bu arada Emil bilinmeyen bir kişiden telefon almış, kendisine katil zanlısının New York'ta bulunduğu ve FBI'ın da bunu bildiği söylenmişti.

FBI ise bu bilgiyi ne doğrulamış, ne de inkâr etmişti.

Kutsal Cuma'dan bir gün önce Bonnie ve Amy de dahil olmak üzere herkes New York'a, Joseph'in yanına gelmişti. O gece samanlıktan bozma evde toplandılar. Arkadaşları, önce biraz çekinerek, sonra büyük bir ısrarla John ve Jerry'nin katilleri yakalanıncaya dek Joseph'ten halkın önüne çıkmamasını istediler. Joseph bunu kabul etmedi. Halka söz vermişti. Üstelik bunu yapmazsa arkadaşları boşuna ölmüş olacaklardı. Dostları onun çalışmalarına son vermek isteyenler tarafından öldürtülmüştü. Hem belki yarından sonra her şey zaten bitecekti. Böyle bitmesini kesinlikle istemiyordu.

***

Cuma günü öğleden sonra Central Park'ta televizyon kamera kuleleri ve sahne kurulurken, bunu izleyen kala-

balığın içinde Jay Nightingale üstleneceği işin muhasebesini yapıyordu. Ateş etmek son derece güç olacaktı. Herhangi bir binadan yararlanması söz konusu değildi, çünkü uzaklık çok fazlaydı. Herhalde bir ağacın tepesine de çıkacak değildi. Yeterince yaklaşmak için kalabalığın içine girerse sonra çıkması olanaksız görünüyordu.

Kendisine verilen numaraya telefon edip aramaları için haber bıraktı. Telefonu beklerken hiç de istekli değildi. Son konuşmaları ses bandının gazetede çıkmasından sonra olmuş, Ryan adlı kadını elinden kaçırdığı için Nightingale bir alay laf işitmişti. O da onlara eğer zamanında haber vermiş olsalardı, kadının işini Matthews gelmeden bile bitirmiş olacağını söylemişti. Hem yine şansları vardı da, Matthews kimsenin adını veremeden Nightingale onu temizlemişti.

Beklediği telefon gelince Nightingale bu işin parkta yapılamayacağını anlattı.

«O zaman kalabalığın içine girersin,» dedi kısık sesli adam. «Çıkmanı sağlamak için adamlarımız olacak orada.»

«Buna güvenecek kadar enayi mi sanıyorsunuz beni?»

«Güvensen iyi olur, Nightingale. Eğer o kalabalığın içine girip pazar sabahı Turner'i vurmazsan, pazar gecesine dek yaşamazsın. Eğer dediğimizi yaparsan hiç olmazsa yarı yarıya şansın olur.»

Nightingale başka bir seçenek aradı. Turner samanlıktan bozma evine kapanmıştı. Her yanı gözetçiyle doluydu. Çevredeki binalar da düşünülemezdi. Pencerelere yerleştirilmiş gözetçiler görmüştü. Kaçmayı deneyebilirdi ama sürekli olarak gözlendiğinin farkındaydı. Hem zaten bunu yapmaya gururu izin vermiyordu. Nasıl olsa pazar sabahı bir yolunu bulacaktı. Evet, bu iş ancak parkta olurdu yine.

*
* *

Samanlıktan bozma evde pazar günü için hazırlıklar son hızını almıştı. Çeşitli televizyon kurumlarından temsilciler gelmiş, Joseph'le görüşmüşlerdi. Joseph yapacağı konuşmanın mümkün olduğu kadar çok kişiye erişebilmesi için televizyonculara elinden geldiğince yardımcı oldu. Emil kamera kulelerine kimlerin çıkacağını öğrenmek istiyordu. Bu noktalardan Joseph açık bir hedef olacaktı. Kulelere çıkacak personel kimliklerinin Sammy ve adamlarına verilmesini istedi. NBC temsilcisi her isteneni yapıyordu. Bu arada Jerry Matthews'un işe alınmasıyla ilgili bir soruşturmanın başlamış olduğunu haber verdi.

Emil, «Şimdi bizi yalnızca pazar günü için güvenliği sağlamak ilgilendiriyor,» dedi.

«Tabii, Mr. Rothstein. Adamlarımızı özenle seçip resimlerini size yarın göndeririz.»

Belediye ve Polis Örgütünden de heyetler güvenlik sorunlarını görüşmek üzere bir toplantı istediler. Bu toplantıya FBI da katılmak istedi fakat onları elden geldiğince uzakta tutmak isteyen Joseph bunu kabul etmedi. O gece saat dokuz buçukta yapılan toplantıda Sammy, «Önemli olan Joseph'in güvenliğini sağlamak,» dedi. «Bunun için de tam iki bin adamımız orada olacak.»

Polis Örgütü şef yardımcısı buna çok şaşırdı. «Fakat, Mr. Sweet, bunu nasıl kabul edebiliriz? Yardım etmek istemeniz çok güzel ama adamlarınız eğitilmemiş. Hiçbiri profesyonel değil, üstelik...»

Belediye başkan yardımcısı, «Bu durumda herkesin yardımına ihtiyacımız var,» diyerek onun sözünü kesti.

Sammy, «Tabii, ya,» dedi destek bulduğu için sevinerek. «Bir bölümümüz sahnede, geri kalanı kalabalığın içine dağılmışken, Joseph'in yanına hiç kimseyi yaklaştırmayız.»

Görüşme iki saat daha sürdükten sonra temsilciler gittiler. Emil diğer arkadaşlarını çağırarak görüşme hak-

kında onlara bilgi verdi. Herkes konuya dalmışken, arka odalardan birinden kırılan bir cam sesi geldi.

Sammy, «Bu da ne?» diyerek irkildi.

Bonnie, «Herhalde Amy'dir,» dedi mutfaktan seslenerek.

Maggie, «Ben bakarım,» dedi.

Joseph, «Ben de seninle geleyim,» diyerek Maggie'yle birlikte odadan çıktı.

Joseph banyoya girdiğinde Amy'i lavabonun başında kırık bir bardakla gördü. «Bir bardak su içmek istemiştim,» dedi Amy; gözlerinden yaşlar süzülüyordu. «Elimden kayıp...»

Parmağı kanamaktaydı. Joseph hemen küçük kızın yanına eğildi; artık iyileştirici gücünü kullanmaya alışmış, otomatik bir davranış olmuştu. Elini Amy'nin parmağı üzerinde kapadı, bir süre sonra açtı; kesik hâlâ duruyordu. Bir daha denedi. Yara eskisi gibiydi.

Maggie, «Joseph,» dedi yanına gelip. «Bak.» Eliyle duvar saatini gösterdi. «On ikiyi yirmi geçiyor.»

Joseph ağır ağır yerinden kalktı. «Kutsal Cuma'dan sonra,» dedi alçak bir sesle. Gözleri büyümüştü. «Kehanet yalnızca bunu mu demek istiyordu acaba?»

Maggie hemen Amy'i alıp parmağını musluğa tuttu. «Önemli bir kesik değil. Jim bakıverir.»

«Joseph Amca, parmağımı öper misin? Hemen geçer o zaman.»

«Tabii, tatlım,» dedi Joseph, Amy'nin parmağını öpmek için eğildi.

«Ne oldu?» Bonnie de yanlarına gelmişti.

«Amy parmağını kesmiş.»

Bonnie, «Ama ikiniz de çok tuhaf görünüyorsunuz.» dedi, soran gözlerle bir Joseph'e bir Maggie'ye bakarak.

Joseph, «İşe yaramadı,» dedi.

«Ne yaramadı? Yoksa...» Bonnie anlamıştı. «Ama o

zaman...»

«Merak edecek bir şey yok. Kalbim hâlâ atıyor. Haydi bakalım,» diyerek Joseph iki kadını banyodan çıkardı. «Sizler gidip Amy'i yatırın. Ben diğerlerine haber vereyim. Hiç olmazsa şimdi kehanetin ne demek istediğini biliyoruz. Jim'i gönderirim. Galiba artık epey iş çıkacak ona.»

KIRK YEDİ

Dostları bu haberi çok kötü karşıladılar. O ana dek zaten Joseph için endişe duyuyorlar, hatta bazıları onun öldürücü bir yara almayacağına bile tam güvenemiyordu. Ama şimdi yine eskisi gibi ölümlü olduğunu öğrenmişlerdi. Pazar sabahı halkın önüne çıkmaması için son bir girişim yaptılarsa da Joseph her zamanki gibi kabul etmedi. Cumartesi günü saatler ilerledikçe samanlıktan bozma evin havası gittikçe kaygı doluyordu.

O gece yemek masasında herkes ses çıkarmadan oturmaktaydı.

«Hey canlanın bakalım,» dedi Joseph dayanamayarak. «Bırakın artık kıyamet gelmiş gibi davranmayı. Deli edersiniz insanı! Hâlâ sağ olduğuma kimse sevinmiyor mu? İsa'nın son yemeğiymiş gibi duruyorsunuz.»

«Baksana,» dedi Peter. «İsa'nın son yemeğindekilerin hepsi var, James var, Peter var...»

Louise, «Ama o kadroda olmayan Louise ve Emil de var,» diye belirtti.

Maggie, «Ne olur, bu konuyu kapatalım,» dedi.

Rosa, «Hem İsa'nın son yemeği perşembe günüydü,» diye ekledi. «Ne kadar bilgisiz insanlarla bir aradayım.»

Joseph, «Gördünüz mü, ne demiştim ben size?» dedi.

Korkuları azalmamıştı fakat bu şakalaşma havadaki kasveti biraz dağıttı. Gecenin geri kalan bölümünü tatlı bir söyleşiyle geçirdiler. Son aylarda yapılan işlerden ve artık aralarında olmayan iki adamı ne kadar özlediklerinden söz ettiler.

Ertesi gün dinç olabilmek için herkes erken yattı. Joseph ve Maggie uyumadan uzun süre yatakta el ele yattılar. Joseph ertesi gün söyleyeceklerinden kimseye söz etmemişti. Önce Maggie bilsin istiyordu fakat dakikalar ilerledikçe başlamakta zorluk çektiğini farketti.

«Sevgilim,» dedi neden sonra. «John ve Jerry'nin ölümleriyle planlarımın değiştiğini söylemek zorundayım.»

Maggie, «Biliyorum,» dedi. «Benim için de öyle.»

«Fakat Spokane'den sonra oturup bu konuyu doğru dürüst konuşmadık. Kulübedeyken sana Paskalya'yla birlikte her şeyin sona ereceğini söylemiştim. Ne bileyim, gerçekten de her şey orada biter, sonra nihayet seninle birlikte oluruz, diye düşünmüştüm.»

Maggie onu iyice kendine çekti. «Biliyorum,» dedi heceleri vurgulayarak. «Şimdi de bitirmek istemiyorsun.»

«Nasıl bitirebilirim bilmiyorum. Artık şifa veremiyorum, ama daha yapacak o kadar çok şey var ki, her zaman da oluyor. John ve Jerry'i öldürenlerin tek istediği benim bu işi bırakmam, oysa görevim daha bitmekten çok uzak. Ve artık bu benim yaşamım oldu.»

Maggie, «Sana söylediklerime hiç dikkat etmiyorsun,» dedi. «Anlıyorum Joey.»

«Her şeyi anlamanı istiyorum... seni deli gibi istiyorum, yaşamımın içinde olasın istiyorum, ben ne yaparsam...»

«Burada olacağım.»

«Senin de yanında olmanı istiyorum, çünkü bu dünyada senin kadar... ne dedin bakayım?» Joseph doğrulup Maggie'nin yüzüne baktı.

«Burada olacağım, dedim.»

«Kalacak mısın?»

«Benim için de her şey değişti artık. Bu insanlarla hiç birarada olmamıştım, seni onlarla birlikte görmemiştim. Seni halk önünde görmek nefis bir şey, Joey. Hem bana da çok iyi davrandılar, geçmişimi bildikleri halde. Sonra Provincetown'da Peter ve Jim'le geçen günler... hep senin yaşam biçiminden söz etmiştik. Gerçekten artık burada yaşayabileceğimi sanıyorum. Bundan hiç kuşkum yok.»

Joseph sevdiği kadına sımsıkı sarıldı ve uzun uzun öptü. Bütün geceyi sevişerek geçirdiler.

*
* *

Central Park daha gün doğmadan yerlerini alıp sabah ayazında üşümemek için birbirlerine sokulan insanlarla doluydu.

Siyah bir genç, «Gelin, siz de bize katılın,» dedi neşe içinde. Üç arkadaşıyla sahneye yüz metre kadar uzaklıkta yaktıkları ateşin başında oturmuşlardı.

Kahverengi pantolon, ten renkli kalın bir parka giymiş olan adam kalabalığın içinden çıkıp yanlarına geldi.

«Sağol,» dedi Nightingale. Siyah genç ona plastik bir minder ve maşrapayla kahve verdi.

«Bugün hava çok güzel olacakmış. Hava raporu güneşli bir gün olacağını söyledi.»

Nightingale, «Eminim öyle olur,» dedi kahvesini yudumlarken.

*
* *

O'Hallagan, «Sakın gözünüzü bu monitorlardan ayırmayın,» diyerek dört adamına naklen yayın arabalarını gösterdi. «Kalabalığın içinde tam yüz yirmi adamımız var, ama bir milyon insanın yüzünü kontrol edemezler. Eğer onu görecek olursanız hemen benimle temasa geçin. Başka kimseyle değil. Haydi, şimdi görev başına.»

*
* *

Gün doğuşuyla hava aydınlanırken kalabalığın uğultusu da artan heyecanla yükselmişti. Sonra batı yanından tezahürat başladı: «Joseph... Joseph!» Giderek yayıldı, kısa zamanda bütün park gürlemeye başlamıştı.

Bu tezahürat polis motorsikletleriyle birlikte kırmızı, mavi ışıklar saçan polis arabalarının görünmesiyle müthiş bir alkış patlamasına dönüştü. Herkes ayağa kalkmış, ortadaki arabadan çıkacak adamı görmeye çalışıyordu. Jay Nightingale kalabalığı yararak öne doğru yürüdü.

*
* *

Sahneyi kuşatan demir işçileri takım elbise ve çelik kasklarını giymişlerdi. Joseph sahne merdivenlerini çıkarken durdu. «Selam, Frankie,» dedi gülerek.

Frankie Corollo, «Her yandan korunuyorsun, Joey,» diyerek büyük bir coşkuyla Joseph'in elini sıktı.

Joseph doğruca mikrofonlara gitti ve bir süre önündeki insan seline baktı. Tanıdığı birkaç kişi seçebilmişti. Bunların arasında babasının omuzlarına çıkmış Colorado'lu küçük bir kız da vardı.

Gökyüzü güneşin altın renkli ışınlarıyla iyice renklenince kalabalıkta ses kesilmiş, kameralar devreye girip

uydular aracılığıyla görüntüyü bütün dünyaya ulaştırmaya başlamıştı.

Joseph sahne üstünde durmakta olan arkadaşlarına döndü. «Yanımda olduğunuz için sağolun,» dedi; sesi içten ve mutluluk doluydu. «Dostum olduğunuz için sağolun.»

Sonra kalabalığa döndü. «Bu sabah bu kadar çok insanla böylesine çok şeyi paylaşmanın sevinciyle kendimi her zamankinden mutlu hissediyorum. Ve bu sevinci iki dost yitirmenin büyük üzüntüsüne karşın yaşıyorum.

«Bunlardan biri olan Jerry Matthews, uzun zaman büyük bir korku içinde yaşadı ve ne yazık ki, ona bu denli acı veren çıkmazını anlayışla karşılayacağımızı bilemeden öldü. Diğeriyse sizlere sözlerle anlatamayacağım kadar sevdiğim bir insandı. Bize ve görevimize olan bağlılığı yüzünden acılar içinde öldü.

«Çoğunuz bu ölümlere öfke duydunuz. Öfkenizi paylaşırım. Bunlardan sorumlu olanlara karşı duyduğunuz nefreti de paylaşırım. Ama öfke ve nefret onları geri getiremez, öç almak dostlarının ve ailelerinin acılarını hafifletemez. Sizlerden üzüntümüzü paylaşmanızı ve bu kaybımızdan doğan nefret, korku ve şiddet kısır döngüsünü, bugün, burada durdurmanızı rica ediyorum. Adalet ve gerçeklerin ortaya çıkması için savaşımdan vazgeçmeyin, ama bunu barışçı yollardan yaparsanız, sevgiyle, dürüstlükle ve insan yaşamına değer vererek korku ve nefretin altedilebileceğini herkese göstermiş olur...»

*
* *

«Bir şey gördün mü?» CBS naklen yayın arabasındaki FBI ajanı gözlerini iki monitordan ayırmıyordu.

«Hayır,» dedi arkadaşı. «Yalnızca bir sürü ciddi ciddi bakan yüz.»

«Aman gözünü dört aç.»

«Oldu.»

*
* *

«... Ve bu gün sizlere kendimi özellikle daha yakın hissediyorum, çünkü şu anda sahip olduğum güç sizlerinkinden ne fazla ne de az.

«Birçoğunuz kendilerine erişemedim diye düş kırıklığına uğramış olabilir; dindiremediğim acılar için üzgünüm. Herkese yetişemezdim, ama öğrendiğim bir şey oldu : Hiçbir doğaüstü güce gerek duymadan birlikte çok şey yapabilir, pek çok mucize yaratabiliriz. Bana doğaüstü gücümden öte şeyler verebileceğimi öğrettiniz; ben de elimden geldiğince vermeye devam edeceğim...»

*
* *

«İşe orada! İki numaraya kamerayı sabit tutmasını söyleyin!» diye fısıldadı O'Hallagan.

«İki numara sabit kal!» dedi ABC yönetmeni. O'Hallagan gözlerini ekrandan ayırmadan hemen telsiz aygıtını kaptı.

«Üç numaralı sektör, zanlı kahverengi pantolon ve ten rengi kayak parkası giyiyor.» Hiçbir yanıt gelmedi. O'Hallagan birkaç kez yineledi. Yine adamından ses gelmedi.

«Hay lanet!» diye bağırıp naklen yayın arabasından fırladı ve kalabalığın içine daldı. Louise Ryan'ın haklı olabileceği kuşkusu içini kemiriyordu.

*
* *

Nightingale sahneye iyice yaklaşmıştı. Ağzının içi kurumuş, kasları gerilmişti. On beş metreden Joseph Turner'ı öldürmesi kesindi. Tek atışla iş tamamdı, üstelik kaçabilecekti de. Çevresine dikkatle bakındığında bir tane bile polis ya da FBI ajanı veya profesyonel bir güvenlik görevlisi görmemişti. Koruyucuların çoğu ilgisiz yerlere bakınan demir işçisiydi, onlar da Joseph Turner'a büyülenmiş gibi bakıyorlardı. Kısık sesli adam sözünü tutmuştu. İş artık kendisine kalıyordu.

*
* *

«... Bundan böyle yaşamımda farklı bir döneme giriyorum. Sevdiğim kadınla özel bir yaşama başlamak istiyorum, buna ihtiyacım...»

*
* *

O'Hallagan otuz metre ötede kalabalığı yarmaya çalışıyordu. Gözlerini bir an bile ten renkli parka sırtından ayırmıyordu.

*
* *

«Bu artık mümkündür, çünkü bu görev yalnızca benim olmaktan çıktı, çünkü birbirinize yardım etmek için sizlerde elinizi uzattınız, görevi birlikte yüklenmek için hazırsınız.» Joseph genç bir adamın her iki yanında bulunanlarla el tutuştuğunu görünce durdu. «Bu çok güzel oldu. Herkes yanındakinin elini tutsun. El ele tutuşun...»

*
* *

Nightingale elini parkasının içine atıp tabancasının kabzasını rahatça kavradı. Bundan sonrasını refleksleri

yöneteceği için düşünmesine gerek kalmıyordu. Tabanca tam çıkacakken birden... kaldı.

Nightingale bir an için ne olduğunu anlayamadı. Dondu kaldı. Elini durduran bir şey vardı. Birisi kolunu tutuyordu. Başını hemen yana çevirdi ve o anda sağ yanındaki kadının kendisine gülerek baktığını gördü. Aynı anda biri sol elini de tutmuştu. Çevresine şöyle bir bakınca herkesin el ele tutuşmakta olduğunu gördü.

Hemen sonra kaburgalarına dayanan bir silah namlusu hissetti. «Güzel,» dedi O'Hallagan. «El tutuşmaya devam et. Buradaki bu iyi insanları rahatsız etmek istemezsin, değil mi?»

* * *

«... Sizinle birlikte olmaya devam edeceğim. Bunca yol aldığımız için çok mutluyum, başladığımız yolda devam edeceğiz.»

Joseph konuşmasını bitirdikten sonra karşısındaki sakin, açık ve barışçı yüzlere baktı. Yüzlerindeki sevgiyi görebiliyor, kendi içindekini de onlara aktarıyordu. O sırada kalabalıktan biri barışçı, sevinç dolu bir şarkı mırıldanmaya başladı. Kısa zamanda ona başkaları da katıldı. Joseph başını sallayarak bunu onayladığını belirttikten sonra arkadaşlarına döndü. Hepsinin gözleri mutluluk yaşlarıyla dolmuştu. Birer birer tümüyle kucaklaştı. Emil, «Senin dostun olduğum için öyle mutluyum ki,» diyordu.

Bonnie, «Sağol, Joey,» dedi.

Joseph, «Gel bakalım, Sam,» dedi kolunu Sam'ın omzuna koyarak. «Gördün mü bak, her şey yolunda gitti. Her şey için teşekkür ederim.»

Joseph sahnede bulunan herkesle kucaklaştıktan sonra Maggie'nin elini tutup merdivenlerden birlikte indi.

Beklemekte olan arabalara yaklaştılar. «Hazırız, Mr. Turner,» dedi Polis şef yardımcısı.

Maggie tam ortadaki arabaya binmek üzereyken, Joseph'in kendisini tutmakta olduğunu farketti. Durdu, dönüp baktı. Joseph bir garip bakıyordu, sanki çok uzaklardaymış gibi.

«Bekle,» dedi Joseph.

«Bir şey mi var, Joey?»

«Tuhaf bir şey, çok tuhaf, Maggie. Tek başına dönmem gerekiyor.»

Joseph gözlerini Maggie'ninkilerden ayırmıyordu. Maggie içinde büyük bir huzur dalgasının kabardığını hissetti. Uzanıp Joseph'i öptü. «Peki, nasıl istersen.»

«Seni seviyorum, Maggie.»

«Biliyorum.»

Joseph ondan ayrılıp en öndeki arabaya yürüdü. «Arabayı kendim kullanmak istiyorum.»

Sürücü şaşkınlık içinde amirine baktı. Polis şef yardımcısı omuz silkti. «Bir sakıncası yok, herhalde.»

Joseph direksiyonun başına geçti. Motorsikletler gök gürültüsü gibi sesleriyle önden giderek yolu açtılar. Joseph de arkalarından giderek parktan çıkıp kentinin sokaklarına vardı.

Onun kentiydi bu. Onun dünyasıydı. O güne dek duymadığı kadar özgür hissediyordu kendini. Yaşamının anlamı iyice belirlenmişti artık. Önündeki olasılıklar da belliydi. Kendisi ve Maggie için.

Konvoy boş sokaklarda hızını artırırken, Joseph büyük bir mutluluk içinde gaza bastı. Her şey yine kontrolu altındaydı.

*
* *

Elli metre geriden gelen ikinci arabada Sammy önde oturmuş, motorsikletleri ve bunları izleyen Joseph'in arabasına bakıyordu. St. Patrick katedrali karşısındaki inşaat yeri görününce Sammy dalgın dalgın güldü. «Her şey burada başlamıştı, biliyor musun?» dedi Emil'e. Sonra da geri dönüp Jim'e baktı. «İşte tam burada, o sabah Joseph tam buraya düştü. Hey!»

Öndeki arabanın stop lambaları birden yandı ve araba ansızın durdu. Sammy'nin sürücüsü arkadan çarpmamak için hemen frene asıldı.

«Hey, ne oluyor?» diye bağırdı Sammy. Arkadan gelen arabalar da lastiklerinden sesler çıkararak durdular. Önde giden motorsikletler bir süre sonra dönüp geri gelmeye başladılar.

Sammy hemen kapısını açıp Joseph'in arabasına koştu. Maggie ve Emil de dışarı fırlamışlardı.

Sammy elini uzatıp arabanın kapısını açmak istedi, fakat donup kaldı. Kapı kilitliydi. Bütün kapılar kilitliydi. Diğerleri de yanına gelmiş, herkes arabanın pencerelerinden içeri bakıyorlardı.

Araba boştu.

Maggie'nin gözleri dolmuştu. «Biliyordu... içine doğdu, biliyordu... Bakın,» dedi eliyle arabanın içini göstererek.

Şoför koltuğunda bükülmüş bir metal duruyordu. Sammy daha iyi görebilmek için pencerenin önünde eğildi.

Louise, «Kol saati,» dedi şok içinde. «Düşerken kırdığı saat.» Sonra kendi kolundaki saate baktı. Birden hıçkırarak ağlamaya başladı. «Tanrım, saate bakın. Kaç olduğunu görüyor musunuz?»

Samuay geri geri yürüyerek arabadan uzaklaştı.

Bükülmüş metal saat, kendi kolundakiyle aynı zamanı gösteriyordu : 9.23.

SON